LITERARY FICTION

PANDORA

Pe aici au trecut Cuțitarii

JENNIFER EGAN

PREMIUL *PULITZER* PENTRU FICȚIUNE, 2011

Pe-aici au trecut Cuțitarii

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
LAURA SANDU

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MAGDALENA MĂRCULESCU

Pe-aici au trecut Cuțitarii

JENNIFER EGAN

LITERARY FICTION

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DESIGN:
Radu Manelici

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:
Florina Pîrjol

DTP:
Corina Rezai

CORECTURĂ:
Eugenia Țarălungă
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EGAN, JENNIFER
Pe-aici au trecut Cutitarii / Jennifer Egan;
trad. : Laura Sandu - București : Pandora Publishing, 2012
ISBN 978-973-1989-13-6

I. Sandu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: A Visit from the Goon Squad
Autor: Jennifer Egan

Copyright © Jennifer Egan 2010

© Editura Pandora M, 2012
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București

Tel./Fax: +40 21 300 60 90

ISBN: 978-973-1989-13-6

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Pentru Peter M., cu recunoştinţă

„Poeții pretind că regăsim o clipă ceea ce am fost odinioară, întorcându-ne în cutare casă, în cutare grădină, în care am trăit în tinerețe. Acestea sunt pelerinaje foarte riscante și de pe urma cărora te alegi cu tot atâtea decepții câte succese. E mai bine să găsim în noi înșine locurile fixe, contemporane unor ani diferiți."

(Marcel Proust, *În căutarea timpului pierdut*,
vol. 3 — *Guermantes*, traducere de Radu Cioculescu,
Editura Leda, București, 2008, pp. 86–87)

„Necunoscutul vieții ființelor e ca și acela al naturii, pe care fiecare descoperire științifică nu face decât să-l depărteze, dar nu-l anulează."

(Marcel Proust, *În căutarea timpului pierdut*,
vol. 5 — *Captiva*, traducere de Eugenia și Radu Cioculescu,
Editura Leda, București, 2008, p. 392)

A

1. OBIECTE GĂSITE

A început ca de obicei, în baia hotelului Lassimo. Sasha își retușa fardul galben în oglindă, când a observat pe podea, lângă chiuvetă, o geantă, aparținându-i probabil femeii care făcea pipi în cabina de toaletă cu ușă masivă, ca de seif. Țârâitul ajungea slab până la urechile Sashei. În geantă, greu de dibuit dintr-o privire, se afla un portofel din piele verde-deschis. Acum, când se gândea la cele întâmplate, Sasha își dădea seama că încrederea oarbă a femeii care făcea pipi fusese ceea ce o provocase: „Trăim într-un oraș în care, dacă le dai cea mai mică ocazie, oamenii îți fură și părul din cap, iar tu îți lași lucrurile la vedere și ai impresia c-o să le mai găsești la locul lor când te întorci?“. Voise să-i dea o lecție femeii. Dar dorința asta nu făcea decât să ascundă sentimentul

mai profund pe care Sasha îl avusese dintotdeauna: portofelul acela gras și fraged, care era atât de la îndemână… ar fi fost atât de plictisitor, de banal să-l lase acolo în loc să profite de moment și să accepte provocarea, să facă pasul, s-o șteargă englezește, să arunce prudența la gunoi, să trăiască periculos („Am înțeles", a zis Coz, terapeutul ei) și să *ia* naibii odată obiectul ăla nenorocit.

– Adică să-l furi.

Încerca s-o facă pe Sasha să folosească acel cuvânt, mai greu de evitat în cazul unui portofel, spre deosebire de celelalte obiecte pe care le șterpelise în ultimii ani, când „starea" ei (așa o numea Coz) începuse să se agraveze: cinci seturi de chei, paisprezece perechi de ochelari de soare, fularul cu dungi al unui copil, un binoclu, o răzătoare, un briceag, douăzeci și opt de săpunuri și optzeci și cinci de instrumente de scris, variind de la pixurile ieftine cu bilă, cu care semna bonurile de la plățile făcute cu cardul, până la Visconti-ul albastru-închis cu reflexe violet care costă 260 de dolari on-line și pe care-l șterpelise de la avocatul fostului ei șef în timpul unei întâlniri pentru semnarea unor contracte. Sasha nu mai fura nimic din magazine, bunurile de acolo, reci și inerte, n-o tentau. Nu mai lua decât de la oameni.

— OK, a zis ea. L-am furat.

Sasha și Coz denumiseră sentimentul respectiv „provocarea personală". Cu alte cuvinte, șterpelirea portofelului era pentru Sasha o modalitate de a-și afirma puterea, individualitatea. Împreună, trebuiau să schimbe lucrurile în capul Sashei, astfel încât provocarea să nu fie aceea de a lua, ci aceea de a lăsa obiectul acolo. Iată care ar fi fost remediul, deși Coz nu folosea niciodată cuvinte precum „remediu". Purta pulovere excentrice și îi dăduse voie Sashei să-i spună Coz, dar era misterios, ca un terapeut de modă veche, atât de misterios, încât ea nici nu-și dădea seama dacă era gay sau hetero, dacă era vreo somitate în domeniu sau dacă (așa cum bănuia uneori) nu era cumva vreunul dintre acei pușcăriași evadați care se dau drept chirurgi și care ajung să-și uite instrumentele de operație în craniile oamenilor. Desigur, ar fi

putut afla totul în mai puțin de un minut căutând pe Google, dar (potrivit lui Coz) aceste întrebări își aveau și ele rostul lor, și până acum Sasha se abținuse.

Canapeaua din biroul lui, cea pe care se întindea Sasha, era din piele albastră și foarte moale. Lui Coz îi plăcea canapeaua, îi spusese, pentru că-i ușura pe amândoi de povara contactului vizual.

— Nu-ți place contactul vizual? l-a întrebat Sasha.

I se păruse ciudat ca un terapeut să recunoască așa ceva.

— Mi se pare obositor, a spus el. Așa, putem să ne uităm fiecare unde vrem.

— Și tu unde te uiți?

El a zâmbit.

— Vezi și tu ce opțiuni am.

— Unde te uiți de obicei când oamenii stau întinși pe canapea?

— Prin cameră, a zis Coz. În tavan. În gol.

— Adormi vreodată?

— Nu.

Sasha se uita, de obicei, pe fereastra care dădea în stradă și care, în seara asta, în timp ce ea își continua povestea, era vălurită de ploaie. Aruncase un ochi spre portofelul fraged și răscopt ca o piersică. Îl culesese din geanta femeii și îl strecurase în poșetuța ei, trăgând fermoarul înainte ca țârâitul de pipi să înceteze. Trântise ușa băii la perete și plutise înapoi pe hol, către bar. Ea și proprietara portofelului nu dăduseră deloc ochii una cu alta.

Înainte de portofel, Sasha fusese prinsă în ghearele unei seri cumplite: ieșise cu un tip jalnic (al câtelea?), care se ascundea deprimat în spatele unui breton negru, trăgând cu ochiul uneori la ecranul plat, unde era un meci cu Jets, care părea să-l intereseze mai mult decât poveștile repetitive, recunoștea și ea, ale Sashei despre fostul ei șef, Bennie Salazar, faimos pentru că înființase Sow's Ear Records. Acesta (Sasha cunoștea, întâmplător, acest amănunt) își presăra fulgi de aur în cafea — ca un fel de afrodiziac, bănuia ea — și-și dădea cu pesticid la subraț.

După portofel, totuși, scena mustea de potențiale momente vesele. Sasha a simțit cum chelnerii o urmăreau din priviri în timp ce ea se îndrepta sfios spre masă, ținându-și în mână poșeta cu conținutul ei secret. S-a așezat și a luat o înghițitură din Martiniul ei Melon Madness și și-a ridicat privirea spre Alex. Apoi a zâmbit cu zâmbetul ei ambiguu.

— Salut, a zis.

Zâmbetul ăsta ambiguu era uimitor de eficient.

— Ești fericită, a zis Alex.

— Eu sunt întotdeauna fericită, a spus Sasha. Doar că uneori mai uit acest lucru.

Alex ceruse nota și plătise cât timp ea fusese la baie, dovada clară că fusese pe punctul de a lăsa totul baltă. Acum o studia.

— N-ai vrea să mergem în altă parte?

S-au ridicat în picioare. Alex purta bretele negre și o cămașă albă, încheiată până în gât. Era jurist. În e-mailuri fusese exaltat, aproape caraghios, dar în realitate părea nerăbdător și plictisit, în același timp. Se vedea că era într-o formă excelentă, nu fiindcă s-ar fi dus la sală, ci pentru că era suficient de tânăr pentru ca trupul să păstreze amprenta diverselor sporturi pe care le practicase în liceu și facultate. Sasha, care avea treizeci și cinci de ani, trecuse de faza aceea. Și totuși, nici măcar Coz nu-i știa vârsta adevărată. Cel mai aproape fusese cineva care-i dăduse treizeci și unu de ani, dar cei mai mulți îi dădeau în jur de douăzeci și cinci. Făcea zilnic sport și evita expunerea la soare. În toate profilurile ei on-line scria că are douăzeci și opt de ani.

Mergând în urma lui Alex, n-a putut rezista, a deschis fermoarul poșetei și a atins portofelul verde și gras doar pentru o clipă, pentru a simți strângerea aceea din jurul inimii.

— Ești conștientă de sentimentul pe care ți-l dă furtul, a zis Coz. Atât de conștientă încât vrei mereu să îl retrăiești ca să te simți mai bine. Dar la sentimentele celeilalte persoane te gândești?

Sasha și-a lăsat capul pe spate și l-a privit. Făcea intenționat asta, din când în când, doar pentru a-i reaminti lui Coz că nu era

idioată — știa că există un răspuns corect la întrebarea asta. Ea și Coz erau coechipieri, scriau o poveste al cărei final fusese deja stabilit: ea avea să se facă bine. Avea să înceteze să mai fure lucrurile oamenilor și avea să revină la pasiunile ei din trecut: muzica, grupul de prieteni pe care și-i făcuse în primii ani la New York, un set de obiective pe care le mâzgălise pe o foaie mare de ziar, lipind-o apoi cu scotch pe pereții primelor apartamente în care a locuit:

Să găsesc o trupă și să fiu managerul ei
Să urmăresc știrile
Să învăț japoneza
Să exersez la harpă

— Nu mă gândesc la oameni, a zis Sasha.

— Dar nu e pentru că ai fi incapabilă de empatie, a spus Coz. Știm asta din întâmplarea cu instalatorul.

Sasha a oftat. Îi spusese lui Coz povestea cu instalatorul cam cu o lună în urmă și el aducea chestia asta în discuție aproape la fiecare ședință, într-un fel sau altul. Instalatorul era un bătrân trimis de proprietarul apartamentului în care locuia Sasha, să vadă pe unde picura apă în apartamentul de dedesubt. Apăruse la ușa Sashei, cu niște smocuri de păr gri în cap și într-un minut — bum! — se trântise pe podea și se târâse sub cadă ca un animal care dibuiește pe întuneric intrarea într-o vizuină deja cunoscută. Degetele cu care bâjbâia după țevile din spatele căzii erau negre ca niște capete de trabuc, iar faptul că se întinsese pe jos făcuse ca tricoul să i se ridice, scoțând la iveală un spate alb și moale. Sasha s-a răsucit pe călcâie, tulburată de situația umilitoare în care se găsea bătrânul, nerăbdătoare să plece la slujba ei cu jumătate de normă. Numai că instalatorul îi tot punea întrebări despre durata și frecvența dușurilor ei.

— Nu-l folosesc niciodată, i-a răspuns ea, scurt. Îmi fac duș la sala de fitness.

El a dat din cap, fără să bage în seamă lipsa ei de politețe, părând a fi obișnuit cu astfel de comportamente. Pe Sasha a început s-o mănânce nasul. A închis ochii și și-a presat cu putere ambele tâmple.

Când a deschis ochii, a văzut brâul cu scule al instalatorului zăcând pe podea la picioarele ei. Era acolo o șurubelniță minunată, cu un arbore de metal strălucitor și cu un mâner translucid, portocaliu, care sclipea ca o acadea în bucla aceea de piele uzată. Cu toată ființa concentrată într-un unic suspin de dorință, Sasha a simțit cum se încolăcește strâns în jurul obiectului; trebuia neapărat să țină șurubelnița aceea în mână, măcar un pic. S-a lăsat pe vine și a cules-o fără zgomot din brâu. Nu s-a auzit niciun clinchet de metal: mâinile ei osoase nu fuseseră niciodată prea îndemânatice, dar la asta se pricepeau — erau făcute pentru asta, se gândea ea adesea, în primele clipe care adiau pe lângă ea după ce șterpelise ceva. Iar când șurubelnița a ajuns în mâna ei, enervarea pe care i-o provocase bătrânul cu spatele moale, care vorbea înfundat de sub cada ei, s-a risipit instantaneu, și apoi Sasha a simțit ceva mai mult decât ușurare: o binecuvântată indiferență, de parcă însăși ideea de a simți neplăcere din pricina unui asemenea lucru i-ar fi fost străină.

— Dar cum a fost după ce a plecat? a întrebat Coz, când Sasha i-a povestit toate astea. Cum ți s-a părut că arată șurubelnița?

A urmat un moment de liniște.

— Normală, a spus ea.

— Serios? Nu ți s-a mai părut specială?

— Ca orice altă șurubelniță.

Sasha l-a auzit pe Coz foindu-se prin spatele ei și a simțit că se întâmplă ceva prin cameră: șurubelnița — pe care o așezase pe masa unde ținea lucrurile furate (lângă care de curând apăruse o masă nouă) și la care de-abia dacă se mai uitase de-atunci —, părea să plutească prin văzduh în biroul lui Coz. Stătea suspendată între ei: era un simbol.

— Și cum te-ai simțit? a întrebat Coz încet. După ce ai luat-o de la instalatorul de care-ți era milă?

Cum s-a simțit? Cum s-a simțit? Exista un răspuns corect, bineînțeles. Uneori, Sasha trebuia să lupte cu nevoia irepresibilă de a minți, doar pentru a nu-i răspunde lui Coz la întrebare.

— Rău, a spus ea. OK? M-am simțit rău. Căcat, mă ruinez plătindu-te pe tine — evident că-mi dau seama că nu prea e bine să trăiești așa.

De mai multe ori, Coz încercase să facă legătura între instalator și tatăl Sashei, care dispăruse pe când ea avea șase ani. Era atentă să nu se lase absorbită în acest tip de gândire.

— Nu-mi aduc aminte de el, i-a spus lui Coz. N-am nimic de zis.

A făcut asta pentru a-l proteja pe Coz, și pentru a se proteja și pe ea însăși — împreună, scriau o poveste despre mântuire, despre noi începuturi și despre șanse noi. În direcția aceea însă nu se găsea decât amărăciune.

Sasha și Alex au traversat holul hotelului Lassimo, îndreptându-se spre ieșire. Sasha își ținea strâns poșeta aproape de umăr, cu portofelul burdușit și călduț cuibărit la subraț. Tocmai când treceau pe lângă tulpinile înmugurite ale plantelor aflate lângă ușile mari de sticlă dinspre stradă, o femeie le-a tăiat calea.

— Stați puțin, a zis ea. N-ați văzut cumva… Sunt disperată!

Pe Sasha a străbătut-o un fior de spaimă. Era femeia căreia îi luase portofelul — a fost sigură imediat de asta, deși persoana din fața ei nu avea nimic în comun cu posesoarea portofelului așa cum și-o imaginase ea, brunetă și lipsită de griji. Femeia asta avea niște ochi căprui, vulnerabili și niște pantofi ascuțiți, fără toc, care făceau prea mult zgomot când pășea pe podeaua de marmură. În părul ei cârlionțat, castaniu, erau o mulțime de fire cenușii.

Sasha l-a apucat pe Alex de braț, încercând să-l conducă spre ușă. A simțit cum tresare, surprins de atingerea ei, păstrându-și însă cumpătul.

— Ce să vedem? a întrebat el.

— Cineva mi-a furat portofelul. Nu mai am buletin și trebuie să prind un avion mâine-dimineață. Sunt, pur și simplu, disperată!

Îi implora din priviri. Era genul de nevoie sinceră pe care locuitorii New Yorkului învață repede să și-o ascundă, și Sasha a

făcut un pas înapoi. Nu-i trecuse prin cap că femeia ar putea fi din afara orașului.

— Ați chemat poliția? a întrebat Alex.

— Recepționerul a spus că va suna la poliție. Dar dacă o fi căzut pe undeva?

Se uita neajutorată la podeaua de marmură, pe lângă picioarele lor. Sasha s-a relaxat puțin. Femeia asta era genul de om care îi enerva pe ceilalți fără să vrea; chiar și acum, în timp ce mergea spre recepție în urma lui Alex, în mișcările ei se ghicea intenția unor scuze. Sasha a venit după ei.

— O ajută cineva pe doamna aceasta? l-a auzit pe Alex întrebând.

Recepționerul era tânăr, tuns periuță.

— Am chemat poliția, a răspuns el, defensiv.

Alex s-a întors către femeie.

— Unde s-a întâmplat?

— La toaletă, cred.

— Cine mai era acolo?

— Nimeni.

— Era gol?

— S-ar putea să mai fi fost cineva, dar n-am văzut cine.

Alex s-a întors către Sasha.

— Tocmai ai fost la toaletă, a spus el. Ai văzut pe cineva?

— Nu, a reușit ea să răspundă.

Avea Xanax în poșetă, dar nu putea s-o deschidă. Chiar și cu fermoarul tras, se temea ca nu cumva portofelul să țâșnească afară într-un fel pe care ea să nu-l poată controla, dezlănțuind o cascadă de lucruri oribile: arest, rușine, sărăcie, moarte.

Alex s-a întors către recepționer.

— Cum se face că eu pun toate întrebările astea și nu dumneavoastră? a spus. Cineva tocmai a fost jefuit în acest hotel. Nu aveți ceva gen, pază?

Cuvintele „furat" și „pază" au reușit să străpungă ritmul liniștitor al bașilor care se auzeau, de obicei, pe fundal nu doar la

Lassimo, ci la toate hotelurile de acest fel din New York. În hol s-a creat un ușor freamăt de interes.

— Am chemat paza, a spus recepționerul, aranjându-și gulerul. Îi mai chem o dată.

Sasha i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Alex. Era furios, iar furia aceea spunea mai multe despre el decât ora de pălăvrăgeală fără scop petrecută împreună (în care vorbise mai mult ea, e adevărat): era de puțin timp la New York. Venea dintr-un oraș mai mic. Știa exact cum ar trebui să se poarte oamenii unii cu alții.

Au apărut doi tipi de la pază, dintre cei pe care îi vezi și la televizor, și în viața reală: tipi musculoși, a căror politețe scrupuloasă era cumva egală cu dorința lor de a sparge capete. S-au despărțit pentru a face investigații în bar. Sasha își dorea cu ardoare să fi lăsat portofelul la locul lui, ca și cum acesta ar fi fost un impuls căruia nu i-ar fi putut rezista.

— Mă duc să verific la baie, i-a spus ea lui Alex și s-a străduit să treacă încet pe lângă locul unde se aștepta liftul.

În baie nu era nimeni. Sasha și-a deschis poșeta, a scos portofelul, a dezgropat flaconul cu Xanax de pe unde zăcea ascuns și și-a azvârlit o pastilă între dinți. Efectul e mai rapid dacă le mesteci. În timp ce gustul acid îi invada gura, a cercetat rapid încăperea, încercând să se hotărască unde să arunce portofelul: în cabină, sub chiuvetă? Faptul că trebuia să ia o hotărâre o paraliza. Trebuia să facă lucrurile bine, să iasă basma curată din treaba asta și, în delirul ei, i se părea că dacă ar reuși, dacă ar scăpa cu bine din asta, ar fi ca și cum i-ar face o promisiune lui Coz.

Ușa de la baie s-a deschis și femeia a intrat. Ochii ei înnebuniți i-au întâlnit pe ai Sashei în oglindă: înguști, verzi, la fel de înnebuniți. A urmat o pauză, în timpul căreia Sasha a simțit că va trebui să se confrunte cu problema; femeia știa, știuse tot timpul. Sasha i-a dat portofelul înapoi. Apoi a înțeles, din expresia uluită a femeii, că făcuse ceva greșit.

— Îmi pare rău, a spus Sasha repede. Am o problemă.

Femeia a deschis portofelul. Uşurarea ei vizibilă din momentul în care şi-a recăpătat portofelul a străbătut-o pe Sasha ca un fior cald, de parcă trupurile lor ar fi fuzionat.

— E totul acolo, jur, a spus ea. Nici măcar nu l-am deschis. Am problema asta, dar mă tratez. Doar că… vă rog să nu spuneți nimic. Soarta mea atârnă de un fir de ață.

Femeia s-a uitat brusc la ea, plimbându-şi apoi privirea căpruie şi catifelată pe chipul Sashei. Ce vedea, oare? Sasha şi-ar fi dorit să se poată întoarce spre oglindă pentru a se privi din nou: avea senzația că, în sfârşit, un adevăr despre ea însăşi ieşise la lumină — un adevăr de mult pierdut. Dar nu s-a întors. A rămas nemişcată şi a lăsat-o pe femeie s-o privească. Şi-a dat seama dintr-odată că femeia aceea avea aproape aceeaşi vârstă ca ea, ca vârsta ei adevărată. Probabil că avea copii acasă.

— OK, a spus femeia, coborându-şi privirea. Rămâne între noi.

— Vă mulțumesc, a spus Sasha. Vă mulțumesc, vă mulțumesc!

Uşurarea şi primele valuri blânde provocate de Xanax i-au indus o stare de leşin, aşa că Sasha a fost nevoită să se sprijine de perete. Şi-a dat seama că femeia de-abia aşteaptă să plece. Simțea nevoia să se lase să alunece pe podea.

S-a auzit o bătaie în uşă, apoi o voce de bărbat:

— Ați găsit ceva?

Alex şi Sasha au părăsit hotelul şi au ieşit în Tribeca cea pustie şi bătută de vânturi. Sasha propusese hotelul Lassimo drept loc de întâlnire dintr-un soi de obişnuință; era aproape de Sow's Ear Records, unde lucrase timp de doisprezece ani ca asistenta lui Bennie Salazar. Dar pe timpul nopții, locul i se părea respingător în lipsa turnurilor World Trade Center, ale căror benzi arzătoare de lumină îi dăduseră întotdeauna un sentiment de speranță. Se săturase de Alex. Cam în douăzeci de minute, trecuseră de la acel râvnit stadiu al legăturii-pline-de-sens-create-de-o-experiență-comună la acea senzație mai puțin interesantă de ne-cunoaştem-mult-prea-

bine. Alex purta o beretă tricotată, trasă pe frunte. Avea gene lungi și negre.

— A fost ciudat, a spus el, într-un final.

— Da, a zis Sasha.

Apoi, după o pauză:

— A fost ciudat că l-am găsit?

— Toată povestea. Dar da... asta a fost ciudat.

S-a întors către ea.

— Nu era, cum să spun, la vedere?

— Era pe jos, într-un colț. Pe undeva prin spatele ghiveciului.

Rostirea acestei minciuni a făcut ca pe fruntea calmată de Xanax a Sashei să apară mici broboane înțepătoare de transpirație. S-a gândit să spună: „De fapt, nu era niciun ghiveci acolo". Dar a reușit să-și țină gura.

— E aproape ca și cum femeia aia ar fi făcut-o intenționat, a zis Alex. Ca să atragă atenția sau așa ceva.

— Nu părea genul.

— N-ai cum să-ți dai seama. E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat aici, la New York: habar n-avem cum sunt oamenii de fapt. Nici măcar cu două fețe nu se poate spune că sunt — au, într-un fel, personalități multiple.

— Nu era din New York, a zis Sasha.

O irita faptul că el părea că nu înțelege nimic, deși ea se străduia, în același timp, să-l mențină în starea asta.

— Nu-ți aduci aminte? Trebuia să prindă avionul.

— Așa e, a zis Alex.

A făcut o pauză și și-a ridicat capul, privind-o pe Sasha în timp ce mergeau pe trotuarul slab luminat.

— Dar înțelegi ce vreau să spun, nu? Chestia aia despre oameni?

— Înțeleg, da, a spus ea, cu grijă. Dar cred că te obișnuiești, cu timpul.

— Mai bine m-aș muta, pur și simplu, în altă parte.

Sasha a avut nevoie de un moment ca să proceseze informația.

— Nu există „în altă parte“, a spus ea.

Alex s-a întors nedumerit spre ea. Apoi a zâmbit cu gura până la urechi. Sasha i-a zâmbit înapoi — nu era zâmbetul acela ambiguu, dar era unul asemănător.

— Ei, asta mi se pare ridicol, a spus Alex.

Au luat un taxi și au urcat cele patru etaje până la apartamentul Sashei din Lower East Side, aflat într-o clădire fără ascensor. Locuia aici de șase ani. Casa mirosea a lumânări parfumate, pe canapea erau o cuvertură de catifea și multe perne și un vechi televizor color cu o imagine foarte bună. Pe pervazuri stăteau aliniate diverse suveniruri din călătoriile ei: o scoică albă, două zaruri roșii, o cutie de Tiger Balm din China, uscat acum și ajuns la consistența unei gume de șters, un bonsai minuscul pe care ea îl uda, conștiincioasă.

— Ia te uită, a zis Alex. Ai o cadă în bucătărie! Am auzit despre asta — adică am citit, dar nu știam că mai există. Dușul e nou, nu? E un apartament cu cada-în-bucătărie, nu?

— Da, a zis Sasha. Dar n-o folosesc aproape niciodată. Fac duș la sală.

Cada era acoperită cu o planșetă de lemn, pe care Sasha își ținea vesela. Alex și-a trecut mâna pe sub marginea căzii și i-a examinat picioarele ca niște gheare. Sasha a aprins lumânările, a luat o sticlă de grappa din bufet și a umplut două pahare mici.

— Ador locul ăsta, a zis Alex. Are un aer de New York de pe vremuri. Bănuiam că mai există asemenea locuri, dar n-aș fi știut cum să le găsesc.

Sasha s-a sprijinit de cadă, alături de el și a luat o înghițitură mică de grappa. Avea gust de Xanax. Încerca să-și amintească ce vârstă era trecută la profilul lui Alex. Douăzeci și opt, s-a gândit ea, dar părea mai tânăr de-atât, poate chiar mult mai tânăr. Și-a văzut apartamentul așa cum se vedea probabil prin ochii lui — un pic de culoare locală care avea să pălească aproape instantaneu în avalanșa de aventuri pe care le trăiește orice nou-venit la New

York. Pe Sasha o irita gândul că ar putea să rămână doar o scânteie printre amintirile începătoșate pe care Alex va încerca să le pună în ordine peste vreo doi ani: „Unde era apartamentul ăla cu cadă? Cine era fata aia?“

S-a îndepărtat de lângă cadă și a început să cerceteze restul apartamentului. De o parte a bucătăriei era dormitorul Sashei. De partea cealaltă, spre stradă, era sufrageria-vizuina-biroul, în care se aflau două scaune capitonate și masa de lucru pe care o folosea pentru proiectele personale — publicitate pentru trupele în al căror succes credea, cronici scurte pentru *Vibe* și *Spin* —, deși se împuținaseră în ultimii ani. De fapt, întregul apartament, care cu șase ani în urmă părea un simplu popas pe drumul spre un loc mai bun, sfârșise prin a se contopi cu Sasha, devenise dens și greu, până când ea ajunsese să se simtă, în același timp, prizonieră în el și norocoasă că îl are — ca și cum nu numai că n-ar fi putut merge mai departe, dar nici n-ar fi vrut să facă asta.

Alex s-a aplecat să arunce un ochi la mica ei colecție de pe pervaz. S-a oprit la fotografia lui Rob, prietenul Sashei, care se înecase pe când era student, dar nu a făcut niciun comentariu. Nu observase încă mesele pe care ținea lucrurile furate: instrumentele de scris, binoclul, cheile, fularul copilului, pe care îl ridicase când îi căzuse de la gât, în timp ce ieșea cu mama lui de la Starbucks, și nu i-l mai dăduse înapoi. Sasha se ducea deja la Coz pe-atunci, așa că a identificat rapid litania de scuze chiar în vreme ce i se învălmășeau prin cap: iarna aproape că s-a terminat; copiii cresc așa de repede; copiii urăsc fularele; e prea târziu, au ieșit deja pe ușă; mi-e rușine să-l dau înapoi; puteam foarte bine să nu-l fi văzut căzând — de fapt, nici nu l-am văzut, abia acum bag de seamă: „Uite, un fular! Un fular galben de copil, cu dungi roz — păcat, al cui o fi? Ei bine, îl iau și îl păstrez puțin…“. Acasă, spălase fularul cu mâna ei și îl împăturise cu grijă. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult pe lume.

— Ce-i asta? a întrebat Alex.

Descoperise mesele și se holba la mușuroiul acela de obiecte. Părea opera unui mic hârciog: o grămadă de lucruri stivuite aparent fără niciun sens, dar aranjate, totuși, într-o ordine anume. În ochii Sashei, mesele aproape că se clătinau sub greutatea obiectelor care, pentru ea, însemnau rușine și acțiuni pe muchie de cuțit și mici victorii și momente de euforie pură. Conțineau ani întregi din viața ei, comprimați. Șurubelnița era undeva la vedere. Sasha s-a apropiat de Alex, fiind atrasă de atenția cu care examina el obiectele.

— Și cum te simțeai când stăteai lângă Alex, în fața tuturor acelor obiecte furate? a întrebat Coz.

Sasha și-a îngropat fața în canapeaua albastră pentru că i se înroșiseră obrajii și ura chestia asta. Nu voia să-i vorbească lui Coz despre sentimentele amestecate pe care le trăise în timp ce stătea lângă Alex: mândria cu care privea acele obiecte, duioșia pe care o simțea față de ele, sporită de rușinea la gândul cum intrase în posesia lor. Riscase totul și iată rezultatul: sâmburele crud, chircit, al vieții ei. Faptul că Alex se uita la grămada aceea de obiecte a tulburat-o pe Sasha. L-a cuprins cu brațele pe la spate, iar el s-a întors, surprins, dar plin de dorință. L-a sărutat lung pe buze, apoi i-a deschis fermoarul de la pantaloni și și-a azvârlit ghetele din picioare. Alex a încercat s-o conducă în camera de alături, unde puteau să se întindă pe canapea sau pe pat, dar Sasha s-a lăsat în genunchi, lângă mese și l-a tras și pe el în jos, pe covorul persan care îi înțepa spatele, lumina de afară căzând pe fața lui plină de dorință, de speranță, pe coapsele lui albe.

După aceea, au stat întinși multă vreme pe covor. Lumânările au început să sfârâie. Sasha a observat silueta subțire a bonsaiului profilată pe fereastra de lângă capul ei. Toată exaltarea se consumase, lăsând în urmă o tristețe teribilă, un gol pe care-l resimțea violent, de parcă cineva l-ar fi săpat adânc în ea. S-a ridicat clătinându-se, sperând ca Alex să plece mai repede. Încă avea cămașa pe el.

— Știi ce am chef să fac? a zis el, ridicându-se. Am chef să fac o baie în cadă.

— Poți să faci, a zis Sasha plictisită. E funcțională, tocmai a trecut instalatorul pe aici.

Și-a tras blugii pe ea și s-a prăbușit într-un fotoliu. Alex s-a dus în bucătărie, a dat la o parte cu grijă vasele de pe planșeta de lemn și apoi a dat drumul la apă, care a țâșnit cu putere. Forța cu care împroșca o entuziasmase de fiecare dată pe Sasha, în puținele ocazii când folosise cada.

Pantalonii negri ai lui Alex zăceau grămadă pe podea, la picioarele Sashei. Colțul portofelului rosese materialul reiat al buzunarului de la spate, de parcă ar fi purtat des pantalonii aceștia și și-ar fi ținut mereu portofelul acolo. Sasha a aruncat repede un ochi înspre el. Aburul se ridica din cadă în timp ce Alex încerca apa cu mâna. Apoi s-a întors la grămada de obiecte și s-a aplecat mult asupra ei, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Sasha l-a privit, sperând să simtă din nou vibrația aceea erotică de mai înainte, dar n-a mai simțit-o.

— Pot să folosesc din astea?

Ținea în mână un pachet de săruri de baie pe care Sasha îl luase de la prietena ei cea mai bună, Lizzie, cu doi ani în urmă, înainte de a fi încetat să-și mai vorbească. Sărurile încă mai erau împachetate în ambalajul lor cu buline. Zăcuseră îngropate adânc în grămada care se surpase puțin în momentul în care Alex le scosese de acolo. Cum de le văzuse, oare?

Sasha a ezitat. Ea și Coz discutaseră îndelung despre motivul pentru care ținea obiectele furate separate de restul vieții ei: pentru că folosirea lor ar fi însemnat lăcomie și egoism; pentru că, lăsându-le neatinse, spera ca într-o zi să poată să le dea înapoi; pentru că, strângându-le într-o grămadă, nu lăsa puterea lor să se risipească.

— Cred că da, a zis. Cred că poți să le folosești.

Era conștientă că a făcut un pas înainte în povestea pe care o scria împreună cu Coz, că a făcut un pas simbolic. Dar să fi fost el către finalul fericit sau în altă direcție?

A simțit mâna lui Alex pe cap, mângâindu-i părul.

— Îți place fierbinte? a întrebat el. Sau caldă?

— Fierbinte, a răspuns. Foarte, foarte fierbinte.

— Și mie la fel.

S-a întors la cadă și a umblat la robinete și a presărat sărurile în apă, iar camera s-a umplut instantaneu de un miros de plante, umed și cald, care îi era foarte familiar Sashei: mirosul din baia lui Lizzie, din vremurile în care Sasha făcea duș acolo după ce alerga împreună cu ea prin Central Park.

— Unde-ți ții prosoapele? a strigat Alex.

Le ținea împăturite într-un coș din baie. Alex s-a dus să le ia, apoi a închis ușa băii. Sasha l-a auzit făcând pipi. A îngenuncheat pe podea, portofelul din buzunarul pantalonilor lui i-a alunecat în mână și ea l-a deschis, cu inima explodându-i din cauza tensiunii neașteptate. Portofelul era negru, simplu, cu marginile uzate și gri. A trecut rapid în revistă conținutul lui: un card de debit, o cartelă de acces de la birou, un abonament la sală. Într-un buzunar lateral, o fotografie decolorată cu doi băieți și o fată cu aparat dentar, privind cu coada ochiului spre mare. O echipă sportivă în echipament galben, cu fețele atât de mici, încât nu-și putea da seama dacă vreuna dintre ele îi aparținea lui Alex. Dintre fotografiile cu colțurile îndoite, o bucată de hârtie liniată a căzut în poala Sashei. Părea foarte veche, avea marginile zdrențuite, iar liniile albastru-deschis erau aproape șterse. Sasha a desfăcut-o și a citit cuvintele scrise cu un creion cu vârful bont: „Am încredere în tine". A înghețat, holbându-se la cuvinte. Păreau să vină spre ea ca printr-un tunel, materializându-se în literele acelea șterse, aducând cu ele un val de rușine pentru situația lui Alex, care păstrase acest bilet jerpelit în portofelul lui tocit, și apoi un val de rușine față de ea însăși, pentru că îl citise. Auzea vag robinetul care fusese deschis și era conștientă că trebuia să se miște rapid. La repezeală, mecanic, a pus în ordine portofelul, păstrând bucata de hârtie în mână. O s-o țin puțin, s-a trezit ea spunând în momentul în care strecura portofelul înapoi în buzunarul lui Alex. O s-o pun la loc mai târziu; probabil că nici nu-și mai amintește

de ea; de fapt, îi fac o favoare pentru că i-o iau înainte s-o găsească altcineva. O să-i spun: „Hei, am găsit asta pe jos, e a ta?“ Şi el o să spună: „Asta? N-am văzut-o în viaţa mea, cred că e a ta, Sasha.“ Şi poate chiar aşa era. Poate că mi-a dat-o cineva cu ani în urmă şi am uitat.

— Şi aşa ai făcut? Ai pus-o la loc? a întrebat Coz.

— N-am mai avut timp. A ieşit din baie.

— Şi mai târziu? După baie sau când v-aţi văzut data următoare.

— După baie, s-a îmbrăcat şi a plecat. N-am mai vorbit cu el de atunci.

A urmat o pauză, în timpul căreia Sasha a avut sentimentul precis că, în spatele ei, Coz aştepta ceva. Ar fi vrut foarte mult să-i facă pe plac, să-i spună ceva de genul: „A fost un punct de cotitură; totul e altfel acum“. Sau: „Am sunat-o pe Lizzie şi ne-am împăcat în sfârşit“. Sau: „M-am apucat din nou să cânt la harpă“. Sau, pur şi simplu: „Mă schimb, mă schimb, mă schimb: m-am schimbat!“ Mântuire, transformare — numai Dumnezeu ştie cât de mult îşi dorea lucrurile acestea. În fiecare zi, în fiecare clipă. Nu şi le doreşte toată lumea?

— Te rog, i-a spus ea lui Coz. Nu mă întreba cum mă simt.

— Bine, a spus el, liniştit.

A urmat o tăcere, cea mai lungă tăcere prin care trecuseră împreună. Sasha privea fereastra spălată neîncetat de ploaie, dincolo de care luminile pâlpâiau ca nişte pete de ulei prin întunericul care începea să se lase încet. Stătea întinsă, încordată, revendicându-şi canapeaua, locul ei în această cameră, locul de unde privea fereastra şi pereţii, de unde auzea mereu, când asculta cu atenţie, un fel de murmur slab, şi minutele astea din timpul lui Coz: unu, apoi încă unu.

2. TRATAMENTUL CU AUR

Amintirile jenante au început să se reverse devreme în ziua aceea asupra lui Bennie, încă de la ședința de dimineață, în timp ce asculta cum unul dintre producători susținea rezilierea contractului cu Stop/Go, o trupă formată din două surori, cu care Bennie semnase un acord pentru trei albume, cu doi ani în urmă. Pe atunci, Stop/Go păruseră un pariu excelent; surorile erau tinere și adorabile, ce cântau ele suna curajos și simplu și te prindea („O combinație între Cyndi Lauper și Chrissie Hynde", fusese mai de mult replica favorită a lui Bennie), cu un bas puternic și niște instrumente de percuție zglobii — îi aducea aminte de talanga unei vaci. În plus, scriseseră niște melodii decente; la dracu, vânduseră douăsprezece mii de CD-uri înainte ca Bennie să le audă cântând. Ceva timp să lucreze la niște potențiale single-uri, niște marketing deștept și un videoclip ca lumea ar fi putut să le propulseze pe primul loc în topuri.

Dar surorile se apropiau de treizeci de ani, l-a informat Collette, producătorul lui, și nu mai erau deloc credibile în rolul de proaspete absolvente de liceu, mai ales că una dintre ele avea o fetiță de nouă ani. Membrele trupei erau studente la Drept. Concediaseră deja trei producători și un al treilea își dăduse singur demisia. Și, în continuare, nu aveau niciun album.

— Cine e managerul lor? a întrebat Bennie.

— Tatăl lor. Mi-au trimis o înregistrare nouă, neprelucrată, a zis Collette. Vocile sunt îngropate sub șapte straturi de sunet de chitară.

În acel moment amintirile l-au copleșit pe Bennie (oare cuvântul „surori" să le fi provocat?): el însuși, stând pe vine în

spatele unei mănăstiri din Westchester, la apus, după o noapte de petrecere — să fi fost cu douăzeci de ani în urmă? Sau mai mult? Ascultând valuri de sunete pure, răsunătoare, bizare și dulci, care pluteau spre cerul palid: călugărițe timide, care nu se vedeau decât unele pe altele și care făcuseră jurăminte de tăcere, cântau în cadrul liturghiei. Simțea sub genunchi iarba udă, care pulsa cu irizații în ochii lui obosiți. Chiar și după atâta vreme, Bennie își amintea bine cât de profund răsunase dulceața nepământeană a acelor glasuri de călugărițe în urechile lui.

Stabilise o întâlnire cu Maica Superioară — singura călugăriță cu care se putea vorbi —, adusese cu el două fete de la birou, pe post de camuflaj, și așteptase într-un fel de anticameră până ce Maica Superioară apăruse din spatele unei deschizături dreptunghiulare în perete, un fel de fereastră fără geam. Era îmbrăcată complet în alb, iar pe cap avea o bucată de pânză care îi înconjura strâns fața. Bennie își amintea că râsese mult, că pometii ei trandafirii se ridicaseră, rotunjindu-se, poate, de bucurie la gândul de a-l aduce pe Dumnezeu în milioane de case, poate din pricina situației inedite în care un tip în reiați mov, din industria divertismentului, își argumenta ideile în fața ei. Au bătut palma în câteva minute.

Se apropiase de deschizătura din perete pentru a-și lua la revedere (aici, Bennie s-a fâțâit în scaunul din sala de conferințe, anticipând întâmplarea spre care lucrurile se îndreptau cu repeziciune). Maica Superioară s-a aplecat ușor în față, înclinându-și capul într-un fel care trebuie să fi trezit ceva în Bennie, pentru că în momentul acela s-a întins brusc peste pervaz și a sărutat-o pe gură: niște perișori catifelați, un miros intim, de pudră pentru bebeluși, în jumătatea de secundă de dinainte ca ea să țipe și să se retragă brusc. Apoi el a făcut un pas în spate, rânjind și privindu-i chipul înfricoșat, pângărit.

— Bennie?

Collette stătea în fața unei console, ținând în mână CD-ul cu Stop/Go. Toată lumea părea că așteaptă.

— Vrei să-l asculți?

Dar Bennie era prins într-o buclă de amintiri de acum douăzeci de ani: aluneca iar și iar peste pervaz spre Maica Superioară ca o figurină stricată pe un orologiu. Încă o dată. Încă o dată.

— Nu, a mormăit el.

Și-a întors fața asudată în direcția brizei cu miros de râu, care năvălise pe ferestrele vechii fabrici de cafea Tribeca, unde Sow Ear's Records se mutase cu șase ani în urmă, ocupând două etaje întregi. Nu le mai înregistrase pe călugărițe. Când se întorsese de la mănăstire, îl aștepta un mesaj.

— Nu vreau, i-a spus lui Collette. Nu vreau să ascult înregistrarea.

Se simțea tulburat, murdărit. Bennie renunța tot timpul la artiști, câteodată la câte trei pe săptămână, dar acum propria-i rușine răsuna deasupra eșecului surorilor Stop/Go, de parcă ar fi fost vina lui. Și această senzație era urmată, la polul opus, de o nevoie, fără astâmpăr, de a-și aminti ce anume îl entuziasmase în prima fază la surori — de a simți din nou acel fior de entuziasm.

— Ce-ar fi să le fac o vizită? a zis el dintr-odată.

Collette a părut uluită, apoi bănuitoare, apoi îngrijorată, o înșiruire de reacții care l-ar fi amuzat și pe Bennie însuși dacă n-ar fi fost așa buimac.

— Vorbești serios? a întrebat ea.

— Sigur că da. Mă duc azi, după ce-mi văd băiatul.

Asistenta lui Bennie, Sasha, i-a adus cafeaua: cu frișcă și două pliculețe de zahăr. Cu mâinile tremurânde, el a scos o cutie emailată din buzunar, a apăsat pe închizătoarea secretă, a luat între degete câțiva fulgi de aur și le-a dat drumul în cană. Începuse acest tratament cu două luni în urmă, după ce citise într-o carte de medicină aztecă cum că aurul și cafeaua amestecate garantează potența. Scopul lui Bennie era unul mai simplu decât potența: retrezirea interesului pentru sex, care îi dispăruse în mod misterios. Nu știa exact când sau de ce se întâmplase asta: când divorțase de Stephanie? Când se luptase cu ea pentru custodia asupra

lui Christopher? De curând, când împlinise patruzeci şi patru de ani? Când căpătase arsurile acelea circulare şi delicate de pe antebraţul drept, la „Petrecere“, un dezastru pus la cale de nimeni alta decât fosta şefă a lui Stephanie, care era acum la închisoare?

Aurul a aterizat pe suprafaţa lăptoasă a cafelei şi s-a împrăştiat la întâmplare. Bennie era fascinat de acest vârtej, pe care îl lua drept o dovadă a reacţiei explozive dintre aur şi cafea. Un zbucium frenetic care te face să se învârţi în cerc: nu era asta, oare, o descriere destul de exactă a dorinţei sexuale? Uneori, Bennie nici măcar nu-i regreta dispariţia; într-un fel, era o uşurare faptul că nu-şi mai dorea în fiecare clipă să i-o tragă cuiva. Lumea era cu siguranţă un loc mult mai paşnic fără jumătatea de erecţie care-i fusese tovarăşă credincioasă de la vârsta de treisprezece ani, dar îşi dorea, oare, Bennie să trăiască într-o asemenea lume? A sorbit din cafeaua cu infuzie de aur şi a tras cu ochiul la sânii Sashei, care deveniseră testul suprem pentru evaluarea progresului făcut. Tânjise după ea în majoritatea timpului cât lucrase pentru el, la început ca practicantă, apoi ca secretară şi, în fine, ca asistentă a lui (post pe care şi rămăsese, fiind ciudat de refractară la ideea de a fi promovată) — şi ea reuşise cumva să-i evite avansurile fără să spună vreodată nu sau să-l jignească, sau să-l enerveze. Şi acum: sânii Sashei într-un pulover subţire, galben, iar Bennie nu simţea nimic. Nici măcar un fior de entuziasm inofensiv. Ar fi putut măcar să şi-o scoale dacă şi-ar fi dorit asta?

La volan, în timp ce se ducea să-l ia pe băiat, Bennie asculta când The Sleepers, când The Dead Kennedys, două trupe din San Francisco pe piesele cărora crescuse. Le asculta pentru sunetul lor neprelucrat, pentru senzaţia pe care i-o dădeau; aceea că sunt nişte muzicieni adevăraţi care cântă la instrumente adevărate într-o cameră adevărată. În zilele noastre, se gândea Bennie, calitatea asta (dacă mai există) e, de obicei, un efect al semnalului analog, şi nu al unei înregistrări oneste — totul era un efect în construcţiile alea nenorocite pe care Bennie şi cei ca el le scoteau

ca pe bandă rulantă. Muncea neobosit, febril, pentru ca lucrurile să iasă bine, ca să rămână în top, ca să scoată piese pe care oamenii să le iubească și să le cumpere și să le descarce în formatul de sonerii pentru telefoane (și să le fure, desigur) — și mai presus de toate, ca să-i mulțumească pe mai marii companiei de exploatare petrolieră căreia îi vânduse casa de producție cu cinci ani în urmă. Dar Bennie știa că ceea ce le livra oamenilor era de tot căcatul. Prea clar, prea curat. Problema era precizia, perfecțiunea; problema era *digitalizarea*, care sugea viața din orice lucru care se strecura prin sita ei microscopică. Film, fotografie, muzică: moarte. *Un holocaust estetic*! Dar Bennie era prea deștept ca să spună așa ceva cu voce tare.

Piesele astea vechi îi provocau lui Bennie un fior intens, mai precis, un val euforic de senzații — exact ca la șaisprezece ani; Bennie și gașca lui din liceu Scotty și Alice, Jocelyn și Rhea. Nu-l mai văzuse pe niciunul de zeci de ani (cu excepția unei întâlniri deranjante cu Scotty, în biroul lui, cu ani în urmă) și cu toate astea încă mai credea pe jumătate că, dacă s-ar gândi să apară la intrare la Mabuhay Gardens din San Francisco (un bar de mult desființat) într-o sâmbătă seara, i-ar găsi pe toți așteptându-l aliniați acolo, cu părul lor verde și cu acele lor de siguranță.

Și apoi, în timp ce Jello Biafra își croia drum, contorsionându-se, prin piesa „Too Drunk to Fuck", gândurile lui Bennie au zburat spre o ceremonie de decernare a unor premii, din urmă cu câțiva ani, unde în fața unei audiențe de două mii cinci sute de oameni încercase să spună despre o pianistă de jazz că e „incomparabilă" și îi ieșise, în loc, „incompetentă". N-ar fi trebuit niciodată să încerce să spună „incomparabilă" — nu era un cuvânt potrivit pentru el, era prea pompos; i se împleticise limba în el de fiecare dată când repetase discursul în fața lui Stephanie. Dar chiar i se potrivea pianistei, care avea kilometri de păr blond strălucitor și (așa cum lăsase să-i scape, ca din întâmplare) mai era și absolventă de Harvard. Bennie nutrea un gând năprasnic de a ajunge în patul ei, simțind parcă deja acel păr alunecându-i pe umeri și pe piept.

Acum pierdea vremea în fața școlii lui Christopher, așteptând ca acest acces de amintiri să treacă. Când a intrat în curte cu mașina, l-a zărit pe fiul lui traversând terenul de sport împreună cu prietenii săi. Chris evitase puțin — de fapt, evitase de-a binelea — să arunce mingea în aer, dar în momentul în care s-a prăbușit în Porscheul galben al lui Bennie, orice semn de bună dispoziție dispăruse de pe fața lui. De ce? Oare Chris aflase despre gafa de la ceremonia de decernare a premiilor? Bennie și-a spus că e nebun, cu toate acestea, îi dădea ghes o nevoie imperioasă de a-i vorbi băiatului său care era în clasa a patra despre malapropismul său. Dorința de a divulga — așa numise doctorul Beet acest impuls și îl sfătuise pe Bennie să noteze lucrurile pe care dorea să le mărturisească cuiva, în loc să-și împovăreze fiul cu ele. Ceea ce a și făcut, scrijelind „incompetent" pe spatele unui tichet de amendă pe care îl primise cu o zi în urmă. Apoi, amintindu-și de umilința de mai devreme, a adăugat la listă „am sărutat-o pe Maica Superioară".

— Deci, șefu', a zis Bennie. Ce vrei să facem?

— Nu știu.

— N-ai chef de nimic în mod special?

— Nu prea.

Bennie privea neajutorat pe geam. Cu două luni în urmă, Chris îl întrebase dacă n-ar putea să sară peste întâlnirea săptămânală cu doctorul Beet și să petreacă în schimb după-amiaza „făcând chestii" împreună. Nu se mai duseseră la doctor, o hotărâre pe care Bennie o regreta acum; „făcutul de chestii" însemnase, de fapt, petrecerea unor după-amiezi haotice, deseori întrerupte de Chris care anunța că are teme de făcut.

— Ce zici de niște cafea? a sugerat Bennie.

Un început de zâmbet.

— Pot să-mi iau un Frappuccino?

— Să nu-i spui mamei.

Stephanie nu era de acord ca băiatul să bea cafea — ceea ce era rezonabil, ținând cont de faptul că avea nouă ani —, dar

Bennie nu putea rezista delicioasei conexiuni care se crea între ei când o sfidau la unison pe fosta sa soție. Legătură prin trădare, așa o numea doctorul Beet, și asemenea Dorinței de a divulga, era pe lista de lucruri absolut interzise.

Și-au cumpărat cafelele și s-au întors în Porsche să le bea. Chris sorbea cu poftă din Frappuccino. Bennie și-a scos cutia roșie, emailată, din buzunar, a luat între degete câțiva fulgi de aur și i-a strecurat pe sub capacul de plastic al recipientului.

— Ce-i aia? a întrebat Chris.

Bennie a tresărit. Aurul devenise o obișnuință, așa că nu se mai ascundea când îl folosea.

— Un medicament, a răspuns el după o clipă.

— Pentru ce?

— Pentru niște simptome pe care le am.

„Sau pe care nu le am", a adăugat el, în gând.

— Ce simptome?

Își făcea, oare, frappuccinoul efectul? Chris nu mai zăcea prăbușit ca o grămadă amorfă de carne, își îndreptase spatele și îl privea pe Bennie cu ochii lui mari, negri, sinceri și frumoși.

— Dureri de cap, a zis Bennie.

— Pot să mă uit? a întrebat Chris. La medicament? În chestia aia roșie?

Bennie i-a dat cutiuța. În două secunde, copilul a găsit închizătoarea secretă și a deschis-o.

— Uau, tată, a zis el. Ce-i chestia asta?

— Ți-am spus ce e.

— Arată ca aurul. Ca niște fulgi de aur.

— Are o consistență ca de fulgi.

— Pot să gust?

— Fiule, nu…

— Unu singur.

Bennie a oftat.

— Bine, unu.

Băiatul a luat cu grijă un fulg de aur și și l-a pus pe limbă.

— Ce gust are? a întrebat Bennie, neputând să se abțină.

El consumase aurul doar amestecat cu cafeaua și nu-și dădea seama ce gust are.

— De metal, a zis Chris. E supertare! Pot să mai iau unu?

Bennie a pornit motorul. Oare o fi sunat ceva fals în toată povestea asta cu medicamentul? În mod sigur copilul nu-l credea.

— Încă unu, a zis, și gata.

Băiatul a luat o mulțime de fulgi între degete și i-a pus pe limbă. Bennie a încercat să nu se gândească la bani. Adevărul era că cheltuise opt mii de dolari pe aur în ultimele două luni. Dacă ar fi luat cocaină, l-ar fi costat mai puțin.

Chris a savurat fulgii de aur și a închis ochii.

— Tată, a zis, parcă mă trezește pe dinăuntru.

— Interesant, a zis Bennie gânditor. Exact asta trebuie să facă.

— Și are efect?

— Se pare că da.

— Vreau să spun, la tine, a spus Chris.

Bennie era convins că fiul lui îi pusese mai multe întrebări în ultimele zece minute decât în ultimul an și jumătate, de când el și Stephanie se despărțiseră. Să fi fost curiozitatea un efect secundar al aurului?

— Încă mai am dureri de cap, a spus el.

Conducea fără vreo țintă precisă printre casele din Crandale („făcutul de chestii“ presupunea să conduci aiurea, la greu) și în toate părea să existe câte patru sau cinci copii blonzi îmbrăcați în haine Ralph Lauren, care se jucau în curtea din față. Privindu-i, lui Bennie i-a devenit și mai clar că n-avusese niciodată vreo șansă de a rămâne prea mult aici, cu înfățișarea lui cenușie și neîngrijită, chiar și atunci când era proaspăt bărbierit și spălat. Stephanie, în schimb, era printre cei mai bine-văzuți membri ai echipei de dublu din club.

— Chris, a zis Bennie, trebuie să fac o vizită unei trupe muzicale — două surori tinere. Mă rog, aproximativ tinere. Mă gândisem să mă duc mai târziu, dar dacă vrei, putem…

— Sigur.

— Serios?

— Da.

Oare „sigur“ și „da“ erau un semn că Chris cedează pentru a-i face pe plac lui Bennie, așa cum observase doctorul Beet că face de multe ori? Sau oare curiozitatea indusă de aur îi trezise copilului un interes brusc pentru munca tatălui său? Chris crescuse în preajma trupelor de rock, dar făcea parte din generația post-piraterie, pentru care concepte precum „copyright“ și „proprietate intelectuală“ nu existau. Bennie nu dădea vina pe Chris, bineînțeles; ticăloșii care distruseseră industria muzicală erau cei din generația de dinaintea celei din care făcea parte fiul lui, și erau acum deja adulți. Cu toate acestea, luase în calcul sfatul doctorului Beet de a înceta să-l mai hărțuiască (aceștia erau termenii lui Beet) pe Chris în legătură cu declinul industriei muzicale și să se concentreze în schimb pe savurarea muzicii care le plăcea amândurora — Pearl Jam, de exemplu, pe care Bennie îi asculta la volum maxim, de se auzea până la Mount Vernon.

Surorile Stop/Go încă locuiau cu părinții într-o casă mare și dărăpănată, pe un singur nivel, umbrită de niște copaci deși de suburbie. Bennie fusese acolo în urmă cu doi sau trei ani, când le descoperise, înainte de a le încredința primului dintre cei câțiva producători care nu reușiseră să-și ducă la bun sfârșit misiunea. În timp ce cobora din mașină împreună cu Chris, amintirea ultimei vizite acolo i-a provocat lui Bennie un val de furie care i-a înfierbântat capul — de ce dracului nu se întâmplase nimic în tot timpul ăsta?

A găsit-o pe Sasha așteptându-l la ușă; luase trenul de la Grand Central, după ce o sunase Bennie, și reușise, într-un fel sau altul, să ajungă acolo înaintea lui.

— Salutare, Crisco, a zis Sasha, ciufulindu-i părul băiatului.

Îl știa pe Chris de când se născuse: când era mic, ea se ducea la Duane Reade să-i cumpere suzete și scutece. Bennie a tras cu

ochiul spre sânii ei. Nimic. Sau nimic sexual — simțea, într-adevăr, o undă de recunoștință și de apreciere pentru asistenta lui, spre deosebire de furia cu accese criminale pe care o simțea când se gândea la restul echipei.

A urmat o pauză. Lumina gălbuie forfeca frunzișul. Bennie și-a ridicat privirea de la sânii Sashei, spre fața ei. Avea pometi proeminenți și ochi verzi, înguști, un păr ondulat a cărui culoare varia de la roșcat la roșu vișiniu, în funcție de lună. Astăzi era roșu. I-a zâmbit lui Chris, dar Bennie a detectat o umbră de îngrijorare în zâmbetul ei. Rareori se gândea la Sasha ca la o persoană independentă, și dincolo de faptul că știa vag despre iubiții ei care veneau și plecau (la început, din respect pentru intimitatea ei, iar în ultima vreme, din indiferență), știa puține despre viața ei. Dar văzând-o în fața acestei case în care locuia o familie, Bennie a devenit curios: Sasha era încă la Universitatea din New York când o cunoscuse la concertul Conduits de la clubul Pyramid. Asta însemna că acum avea în jur de treizeci de ani. De ce nu se căsătorise? Oare voia copii? Devenise dintr-odată mai bătrână sau părea așa doar pentru că Bennie o privea rareori drept în ochi?

— Ce e, a întrebat ea, simțindu-se privită.

— Nimic.

— Ești OK?

— Mai mult decât OK, a zis Bennie și a bătut scurt la ușă.

Surorile arătau fantastic — dacă nu ca niște proaspete absolvente de liceu, atunci măcar ca niște proaspete absolvente de facultate, mai ales dacă te gândeai că ar fi rămas repetente vreo doi ani sau s-ar fi transferat de câteva ori. Își purtau părul negru strâns la spate și aveau niște ochi strălucitori, și umpluseră un caiet întreg cu un material nou — *ca să vezi*! Bennie era din ce în ce mai furios pe echipa lui, dar era o furie plăcută, motivantă. Entuziasmul agitat al surorilor răscolise toată casa; știau că vizita asta ar putea fi ultima lor șansă. Chandra era cea mare, Louisa,

cea mică. Fiica Louisei, Olivia, se dădea cu tricicleta pe alee la ultima vizită a lui Bennie, dar acum purta niște blugi strâmți și o cununiță strălucitoare care părea un fel de accesoriu, nu parte dintr-o costumație specială. Bennie l-a simțit pe Chris devenind mai atent atunci când Olivia a intrat în cameră, ca și cum înăuntrul lui s-ar fi ridicat, ca dintr-un coș, un șarpe hipnotizat.

Au coborât în șir indian pe scările înguste care duceau în subsolul unde se afla studioul de înregistrări al surorilor. Tatăl lor îl amenajase cu ani în urmă. Era strâmt, iar podeaua, pereții și tavanul erau acoperite cu un material aspru, oranj. Bennie s-a așezat pe unicul scaun din încăpere, observând cu plăcere talanga de lângă masa de mixaj.

— Cafea? l-a întrebat Sasha.

Chandra a condus-o sus, unde putea prepara cafeaua. Louisa s-a așezat la masa de mixaj, ca să testeze piesele. Olivia a luat niște tobe bongo și a început s-o acompanieze liber pe mama ei. I-a dat o tamburină lui Chris, și spre uimirea lui Bennie, băiatul lui s-a integrat ținând ritmul perfect. Drăguț, s-a gândit. Foarte drăguț. Lucrurile luaseră o turnură neașteptat de bună. Fiica aproape adolescentă nu era o problemă, a hotărât Bennie; putea să intre în trupă pe post de soră mai mică sau verișoară, ca să includă în publicul-țintă și adolescenții. Poate că și Chris ar fi putut face parte din trupă, deși trebuia neapărat ca el și Olivia să facă schimb de instrumente. Un băiat la tamburină…

Sasha a adus cafeaua, iar Bennie a luat cutia roșie emailată și și-a presărat niște fulgi în cană. În vreme ce sorbea, o senzație de plăcere i-a inundat cutia toracică, așa cum o ninsoare inundă cerul. Doamne, ce bine se simțea! Delegase prea multe din sarcini. Să asculți cum se face muzica, asta-i șmecheria: oameni și instrumente și echipament uzat care se potrivesc într-o structură omogenă de sunete, flexibilă și vie. Surorile erau la butoane și ajustau sunetul și Bennie a avut brusc o presimțire: ceva avea să se întâmple aici. Era sigur de asta. Simțea înțepături pe brațe și pe piept.

— Ai Pro Tools instalat, da? a întrebat el, arătând spre laptopul de pe masă, aflat printre instrumente. E conectat? Putem să înregistrăm câteva piese?

Surorile au dat din cap și au verificat laptopul. Erau gata de înregistrări.

— Cu voce?

— Absolut, a zis Bennie. Hai să facem totul deodată. Hai să aruncăm în aer acoperișul ăsta nenorocit!

Sasha stătea în dreapta lui Bennie. Aglomerarea de trupuri ridicase temperatura în cămăruță și pielea Sashei începuse să răspândească un parfum pe care îl folosea de ani de zile — sau poate era vreo loțiune? — care mirosea a caise. Nu era doar mirosul părții dulci a fructului, ci și al porțiunii amărui din jurul sâmburelui. Și în timp ce Bennie inhala mirosul loțiunii Sashei, penisul i s-a ridicat brusc, ca un copoi bătrân care a primit brusc un șut. Uluit, Bennie aproape că a sărit de pe scaun, dar a reușit să-și păstreze calmul. Nu grăbi lucrurile, lasă-le să se întâmple. Nu-l speria.

Apoi surorile au început să cânte. Ah, sunetul acela crud, aproape sărăcăcios al vocilor, mixat cu vacarmul instrumentelor — aceste senzații au întâlnit o aptitudine mai profund înrădăcinată în Bennie decât judecata și chiar decât plăcerea. Au intrat în comuniune directă cu corpul lui, a cărui reacție explozivă, înfiorată, l-a amețit. Și iată și prima lui erecție de luni întregi — provocată de Sasha, care fusese prea apropiată de Bennie în toți acești ani pentru ca el să o vadă cu adevărat, ca în acele romane de secol nouăsprezece pe care el le citea în secret pentru că lumea spunea că sunt doar pentru fete. A înșfăcat bățul și talanga și a început să bată entuziasmat în ea, ca un sonat. Simțea muzica în gură, în urechi, în coapse — sau să fi fost propriul lui puls? Luase foc!

Și de pe culmile bucuriei lui depline, devoratoare, și-a amintit că deschisese un e-mail copiat pe furiș, trimis de un coleg unui alt coleg, în care era numit „ghemotoc de păr". Doamne, ce sentiment de jenă lichidă îl inundase pe Bennie când citise asta! Nu

era sigur ce vrea să însemne: că e păros? (Adevărat.) Că e murdar? (Fals!) Sau sensul era unul propriu: Bennie se oprea în gâturile oamenilor și îi făcea să vomite, așa cum, uneori, Sylph, pisica lui Stephanie, voma ghemotoace de păr pe covor? Bennie se dusese să se tundă în acea zi și se gândise serios să se epileze pe spate și pe brațe, dar Stephanie îl convinsese să nu facă asta, trecându-și mâinile ei răcoroase peste umerii lui în noaptea aceea, în pat și spunându-i că ea îl place așa, păros — că ultimul lucru de care e nevoie pe lumea asta e încă un tip epilat.

Muzica. Bennie asculta muzica. Surorile țipau, cămăruța părea a fi în pericol de implozie din cauza zgomotului, iar Bennie încerca să regăsească satisfacția aceea profundă pe care o simțise cu numai o clipă în urmă. Dar amintirea „ghemotocului de păr" îl neliniștise. Camera devenise supărător de mică. Bennie a pus talanga jos și și-a scos tichetul de amendă din buzunar. A mâzgălit „ghemotoc de păr" sperând ca astfel să exorcizeze amintirea. A inspirat lent și privirea i-a aterizat asupra lui Chris, care bătea în tamburină încercând să intre în ritmul dezordonat al surorilor, și în secunda următoare a pățit-o din nou: cu câțiva ani în urmă, când îl dusese pe fiul lui să se tundă, Stu, frizerul la care mergea de ani de zile, a pus foarfecele jos și l-a tras pe Bennie deoparte.

— E o problemă cu părul băiatului, a zis el.

— O problemă?!

Stu l-a condus pe Bennie la scaunul pe care stătea Chris și a făcut o cărare în părul acestuia, scoțând la iveală niște creaturi mici, închise la culoare, de mărimea unor semințe de mac, care mișunau pe scalpul băiatului. Bennie a simțit brusc că i se face rău.

— Păduchi, a șoptit frizerul. Cred că i-a luat de la școală.

— Dar Chris merge la o școală privată! a spus Bennie repede. În Crandale, New York!

Ochii lui Chris se măriseră de spaimă.

— Ce s-a întâmplat, tati?

Oamenii se holbau la ei și Bennie se simțise atunci atât de îngrijorat pentru propriul său păr, încât ajunsese să se dea cu spray contra păduchilor la subraț în fiecare dimineață până în ziua de azi, și mai ținea un flacon și la birou — o nebunie! Știa foarte bine! Și-au luat hainele și au plecat, sub privirile tuturor. Lui Bennie îi ardeau obrajii. Doamne, îl durea să se gândească la asta acum — îl durea fizic, de parcă amintirea aceea s-ar fi plimbat pe el ca o gheară și ar fi lăsat niște șanțuri adânci. Și-a ascuns fața în mâini. Ar fi vrut să-și acopere urechile, să blocheze cacofonia celor de la Stop/Go, dar s-a concentrat pe Sasha, aflată chiar în dreapta lui, pe mirosul ei dulce-amar, și s-a pomenit amintindu-și de o fată după care se ținuse la o petrecere, curând după ce ajunsese la New York, pe vremea când vindea viniluri pe Lower East Side, cu o sută de ani în urmă, o blondă absolut delicioasă — Abby, parcă? Fără s-o scape pe Abby din ochi, Bennie trăsese mai multe liniuțe de cocaină pe nas și fusese lovit de o nevoie instantanee, imperioasă, de a-și goli intestinele. Tocmai stătea pe closet și se ușura, înconjurat, probabil (deși pentru creierul lui Bennie era dureros să-și amintească și acest lucru), de o miasmă, de o duhoare ucigătoare, când ușa fără încuietoare a băii s-a trântit la perete și iat-o pe Abby, uitându-se de sus la el. Urmase o secundă oribilă, interminabilă, în care privirile li s-au întâlnit. Apoi ea a închis ușa.

Bennie plecase de la petrecere cu altcineva — întotdeauna există altcineva — și până acum îi plăcuse să creadă că noaptea de distracție care urmase îi șterse din minte întâlnirea cu Abby. Dar iat-o din nou — of, iat-o din nou, aducând cu ea valuri colosale de rușine care păreau să înghită bucăți întregi din viața lui Bennie și să dispară cu ele: realizări, succese, momente de mândrie, toate rase de pe fața pământului, până ce n-a mai rămas nimic — *el* nu mai însemna nimic — doar un tip pe veceu, uitându-se de jos în sus la femeia pe care își dorise s-o impresioneze.

Bennie a sărit de pe scaun, călcând pe talangă. Îl usturau ochii din cauza transpirației. Părul i se lipise vizibil de materialul de pe tavan.

— Eşti bine? a întrebat Sasha, alarmată.

— Îmi pare rău, a gâfâit Bennie, ştergându-şi sprâncenele de sudoare. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Ajuns sus, s-a postat în faţa uşii de la intrare, trăgând aer proaspăt în plămâni. Surorile şi fiica din trupa Stop/Go s-au strâns buluc în jurul lui, scuzându-se pentru îmbâcseala din studioul de înregistrări, sporovăind vesel despre cum tatăl lor încă nu reuşise să facă o aerisire ca lumea, amintindu-şi una alteia, pe un ton sprinţar, de câte ori fuseseră şi ele pe punctul de a leşina, în timp ce încercau să lucreze acolo.

— Putem să fredonăm melodiile, au spus ele, şi au şi făcut asta, armonizându-se, cu tot cu Olivia, stând toate foarte aproape de faţa lui Bennie, cu disperarea jucându-le pe buzele lor surâzătoare.

O pisică gri a desenat cifra opt printre gleznele lui Bennie, împungându-l seducător cu capul ei osos. S-a simţit uşurat când s-a văzut înapoi în maşină.

Urma să o ducă pe Sasha în oraş, dar mai întâi trebuia să-l lase pe Chris acasă. Fiul lui stătea cocoşat pe bancheta din spate, cu faţa întoarsă spre geamul deschis. Bennie avea impresia că ideea năstrușnică de a-şi petrece după-amiaza în felul acela nu fusese prea bună. Şi-a învins impulsul de a se uita la sânii Sashei, aşteptând să se calmeze, să-şi recapete echilibrul înainte de a se supune testului. În sfârşit, la un semafor, a tras binişor cu ochiul, ca din întâmplare, la ea, fără să se uite la ceva anume la început, apoi cercetând cu mai multă atenţie. Nimic. Eşecul l-a copleşit cu o asemenea intensitate, încât a trebuit să facă un efort fizic ca să nu urle. Mai devreme reuşise! *Reuşise*! Dar unde dispăruse totul acum?

— Tată, e verde, a zis Chris.

În timp ce pleca de pe loc, Bennie s-a forţat să-l întrebe pe băiat:

— Deci, şefu', cum ţi s-a părut?

Copilul n-a răspuns. Poate că se prefăcea că nu aude, poate că vântul îi bătea prea puternic în față. Bennie i-a aruncat o privire fugară Sashei:

— Dar ție?

— Of, a spus ea. Sunt îngrozitoare amândouă.

Bennie a clipit, afectat. S-a simțit cuprins de un val de furie împotriva Sashei, care a trecut câteva secunde mai târziu, lăsând în urmă un sentiment bizar de ușurare. Evident. Chiar erau înfiorătoare. Asta era problema.

— De neascultat, a continuat Sasha. Nu mă mir că aproape ai făcut infarct.

— Nu pricep, a zis Bennie.

— Ce?

— Acum doi ani sunau… diferit.

Sasha i-a aruncat o privire nedumerită.

— Nu era acum doi ani, a spus. Era acum cinci.

— Cum de ești așa de sigură?

— Pentru că ultima oară am mers la ele acasă după o întâlnire pe care am avut-o la *Windows on the World* [*].

Lui Bennie i-a luat un minut ca să înțeleagă.

— Aha, a spus, în cele din urmă. La cât timp…

— Patru zile.

— Uau! N-am știut.

A păstrat o tăcere respectuoasă, apoi a continuat:

— Și totuși, doi ani, cinci ani…

Sasha s-a întors și l-a săgetat cu privirea. Părea furioasă.

— Cu cine stau de vorbă aici? a întrebat ea. Tu ești Bennie Salazar! Suntem în industria muzicală. „Cinci ani înseamnă o sută de ani“ — parcă așa ziceai.

Bennie n-a răspuns. Se apropiau de fosta lui casă, așa cum o numea el în gând. Nu o mai putea numi „vechea mea casă“, dar

[*] *Windows on the World* = restaurant situat pe terasa unuia dintre cele două Turnuri Gemene.

nici nu-i putea spune „casa mea“, deşi el o cumpărase, bineînţeles. Fosta lui casă se afla la o oarecare distanţă de stradă, pe o pantă înverzită, o clădire albă, strălucitoare, în stil colonial, care-l umplea de venerație ori de câte ori scotea cheia din buzunar ca să descuie uşa de la intrare. Bennie a parcat în curbă şi a oprit motorul. Nu s-a putut hotărî să intre pe alee.

Chris s-a întins, scoţând capul printre scaunele din faţă. Bennie nu ştia sigur de cât timp e acolo.

— Cred că ai nevoie de puţin medicament, tată, a zis el.

— Bună idee, a zis Bennie.

A început să-şi pipăie buzunarele, dar cutiuţa roşie nu era nicăieri.

— Uite, e la mine, a spus Sasha. Ţi-a căzut când ai ieşit din studioul de înregistrări.

Făcea asta din ce în ce mai des, găsea lucruri pe care el le rătăcea — uneori, chiar înainte ca Bennie să-şi dea seama că lipsesc. Asta îi agrava dependenţa aproape hipnotică de ea.

— Mulţumesc, Sash', a spus.

A deschis cutia. Doamne, ce strălucitori erau fulgii ăia! Aurul nu-şi pierde niciodată strălucirea, asta-i chestia. Fulgii aveau să arate la fel şi peste cinci ani.

— Să-mi pun şi eu câţiva pe limbă, cum ai făcut tu? l-a întrebat pe băiat.

— Da, dar iau şi eu câţiva.

— Sasha, vrei să încerci şi tu puţin medicament? a întrebat Bennie.

— Ă, da, a zis ea. La ce se presupune că ar folosi asta?

— Îţi rezolvă toate problemele, a spus Bennie. Durerile de cap, adică. Nu că pe tine te-ar durea capul.

— Nu mă doare niciodată, a zis Sasha, cu acelaşi zâmbet precaut.

Au luat fiecare câţiva fulgi între degete şi i-au pus pe limbă. Bennie a încercat să nu calculeze valoarea în dolari a cantităţii de aur din gurile lor. S-a concentrat pe gust: era metalic sau să fi fost

de vină doar așteptarea lui? Gust de cafea, sau asta era doar ce-i rămăsese prin gură? A prins fulgii de aur cu limba, strângându-i ca într-un nod și a supt sucul din ei; acru, s-a gândit. Amar. Dulce? Fiecare senzație părea cea adevărată pentru o clipă, dar, la final, Bennie a simțit un gust mineral, ca de piatră. Sau chiar ca de pământ. Și apoi bulgărele s-a topit.

— Ar trebui să plec, tată, a zis Chris.

Bennie l-a lăsat să coboare din mașină, dar înainte de a-l lăsa să plece l-a strâns tare în brațe. Ca de obicei, Chris a rămas nemișcat în îmbrățișare. Bennie nu-și putea da niciodată seama dacă îi face plăcere sau dacă doar o suportă pentru că n-are de ales.

A făcut un pas înapoi și și-a privit fiul. Bebelușul pe care el și Stephanie îl smotociseră și-l sărutaseră era acum această ființă dureroasă, misterioasă. Bennie a fost tentat să zică: *Nu-i spune mamei despre medicament*, tânjind după încă un moment de conexiune instantanee cu Chris, înainte ca acesta să intre în casă. Dar a șovăit, gândind așa cum îi sugerase doctorul Beet: chiar credea că băiatul îi va spune lui Stephanie despre aur? Nu. Și asta însemna o alertă: Legătură prin trădare. Bennie n-a zis nimic.

S-a întors în mașină, dar n-a băgat cheia în contact. Îl privea pe Chris urcând panta din fața fostei sale case. Iarba strălucea fluorescent. Fiul lui părea că se îndoaie sub rucsacul lui enorm. Ce dracu avea în el? Bennie văzuse fotografi profesioniști care cărau mai puțin. Când Chris s-a apropiat de casă, imaginea lui s-a încețoșat puțin, sau poate că era din pricina ochilor lui Bennie care lăcrimau. I se părea o tortură să privească lunga călătorie a fiului său până la ușa din față a casei. Îi era teamă ca nu cumva Sasha să vorbească — să spună ceva de genul „e un copil nemaipomenit“ sau „a fost distractiv“, ceva care l-ar obliga pe Bennie să se întoarcă și să se uite la ea. Dar Sasha era prea înțeleaptă ca să facă așa ceva. Sasha era cea mai înțeleaptă. A rămas tăcută lângă Bennie, privindu-l pe Chris cum urcă pe iarba strălucitoare, grasă, până la ușa de la intrare, cum o deschide fără să se întoarcă și cum dispare în casă.

N-au vorbit până când n-au trecut de Henry Hudson Parkway și au intrat pe autostrada West Side, spre Lower Manhattan. Bennie a pus la casetofonul din mașină Who, piesele din perioada lor de început, și Stooges, trupe pe care le asculta de pe vremea când nu era suficient de mare pentru a se duce singur la vreun concert. Apoi începuseră să-i placă Flipper, Mutants, Eye Protection — trupe din Bay Area a anilor șaptezeci, pe piesele cărora el și gașca lui dansau la Mabuhay Gardens, când nu aveau repetiții cu propria lor trupă imposibil de ascultat, The Flaming Dildos. A simțit că Sasha e atentă și a cochetat cu ideea de a-i împărtăși deziluziile lui — *ura* lui pentru industria căreia îi dăduse viață. A început să-și cântărească fiecare alegere muzicală, să-și construiască argumentele prin piesele în sine — poezia necizelată a lui Patti Smith (dar de ce abandonase, oare?), stilul dur, robust, al celor de la Black Flag și Circle Jerks deschizând drumul spre stilul alternativ, acel mare compromis, și apoi tot mai jos, tot mai jos, tot mai jos, până la piese pe care DJ-ii de la radio nu le adăugau în playlist decât dacă îi ruga Bennie, rebuturi muzicale, reci și lipsite de viață ca pătrățelele luminate de neon din clădirile cu birouri care crestau amurgul albastru.

— E incredibil, a zis Sasha, chiar nu e nimic acolo.

Surprins, Bennie s-a întors spre ea. Era posibil, oare, ca ea să-i fi urmărit discursul muzical și să fi ajuns la aceeași concluzie tristă? Sasha privea spre centru, iar el a urmărit cum privirea ei rătăcește prin spațiul gol unde fuseseră odinioară Turnurile Gemene.

— Ar trebui să fie ceva în loc, știi? a spus ea, uitându-se la Bennie. Ca un ecou. Sau ca un contur.

Bennie a oftat.

— Construiesc ei ceva, a zis el. Când termină cu scandalul.

— Știu.

Dar privea în continuare spre sud, de parcă ar fi avut în minte o problemă pe care n-o putea rezolva. Bennie era ușurat că nu înțelesese. Și l-a amintit pe mentorul lui, Lou Kline, spunându-i, în anii nouăzeci, că rock-and-rollul atinsese punctul maxim odată

cu Monterey Pop. Erau în casa lui Lou din Los Angeles, cu cascadele ei, cu fetele frumoase de care Lou era întotdeauna înconjurat, cu colecția de mașini din fața casei, și Bennie se uitase la chipul faimos al idolului său și își spusese: „Ești terminat". Nostalgia e sfârșitul — toată lumea știe asta. Lou a murit trei luni mai târziu după ce rămăsese paralizat din cauza unui atac cerebral.

La semafor, Bennie și-a adus aminte de lista lui. A scos tichetul de amendă și a încheiat.

— Ce tot mâzgălești pe tichetul ăla? a întrebat Sasha.

Bennie i l-a dat și peste nici o jumătate de secundă l-a copleșit repulsia pe care i-o provoca gândul că ochii altei ființe umane citesc lista aceea. Spre oroarea lui, ea a început s-o citească cu voce tare:

— Am sărutat-o pe Maica Superioară, incompetent, ghemotoc de păr, semințe de mac, pe veceu.

Bennie asculta în agonie, ca și cum cuvintele în sine ar fi putut provoca o catastrofă. Dar efectul lor a fost neutralizat instantaneu în clipa în care Sasha le-a pronunțat cu vocea ei hârșâită.

— Nu-i rău, a spus ea. Sunt titluri de piese, nu?

— Da, a zis Bennie. Poți să le mai citești o dată?

Le-a citit și acum i se părea și lui că sună ca niște titluri. S-a simțit dintr-odată calm, curat.

— „Am sărutat-o pe Maica Superioară" e preferatul meu, a zis Sasha. Trebuie să-l folosim neapărat undeva.

A oprit mașina în fața blocului ei de pe Forsyth. Strada părea părăsită și era prost luminată. Bennie și-ar fi dorit ca ea să fi locuit altundeva. Sasha și-a luat nelipsita ei geantă neagră, o fântână a dorințelor, lipsită de o formă precisă, din care reușise de fiecare dată să scoată ca prin minune orice dosar sau orice bucată de hârtie de care Bennie avusese nevoie în ultimii doisprezece ani. Bennie i-a apucat mâna osoasă și albă.

— Auzi, a zis. Auzi, Sasha...

Ea l-a privit. Bennie nu avea nicio dorință — nici măcar erecție nu avea. Ce simțea el pentru Sasha era iubire, se simțea în

siguranță și apropiat de ea, așa cum fusese și cu Stephanie înainte de a o dezamăgi de-atâtea ori și de a-i provoca acele interminabile crize de isterie.

— Sunt nebun după tine, Sasha, a zis. Nebun.

— Hai, Bennie, l-a dojenit blând Sasha. Lasă astea.

Îi ținea mâna între mâinile sale. Degetele Sashei tremurau și erau reci. Cealaltă mână a ei era pe ușă.

— Stai puțin, a zis Bennie. Te rog.

S-a întors spre el, posomorâtă acum.

— Nu se poate, Bennie, a zis ea. Avem nevoie unul de celălalt.

S-au uitat unul la altul în lumina incertă. Pometii delicați ai Sashei erau ușor pistruiați — era fața unei copile, dar ea încetase să mai fie o copilă, la un moment dat, când el nu fusese atent.

Sasha s-a aplecat și l-a sărutat pe Bennie pe obraz: un sărut cast, un sărut dat de o soră fratelui, de o mamă fiului, dar Bennie a simțit cât de catifelată era pielea ei, a simțit mișcarea caldă a respirației ei. Apoi ea a ieșit din mașină. I-a făcut cu mâna prin geam și a spus ceva ce el n-a înțeles. Bennie s-a întins pe scaunul gol, apropiindu-și fața de geam, privind-o atent, în timp ce repeta. Tot n-a înțeles. Pe când Bennie se străduia să deschidă ușa, Sasha a mai spus o dată, rotunjind exagerat cuvintele.

— Ne. Vedem. Mâine.

3. NICI CĂ-MI PASĂ

Noaptea târziu, când nu mai avem unde să mergem, mergem la Alice acasă. Scotty își conduce camioneta, doi dintre noi ne înghesuim în față, lângă el, cu Stranglers, Nuns, Negative Trend bubuind în boxe, iar ceilalți doi din gașcă se îngrămădesc în spate, unde mori de frig în orice anotimp, și sunt aruncați în aer la propriu de fiecare dată când urcăm câte un deal. Totuși, eu sper întotdeauna să nimeresc în spate cu Bennie, pentru că acolo e frig și pot să mă lipesc de umărul lui și să-l iau în brațe de fiecare dată când trecem un hop.

Prima dată când am mers la Sea Cliff, unde stă Alice, ne-a arătat un deal cu eucalipți printre care se strecura ceața și ne-a spus că acolo se ducea ea pe vremuri la școală: era o școală doar pentru fete, unde merg acum și surorile ei. De la grădiniță până în clasa a șasea se poartă un pulover verde ecosez și pantofi maronii, iar dintr-a șasea încolo, o fustă albastră și un tricou alb marinăresc, și poți să-ți alegi singură pantofii. Scotty zice: Nu putem și noi să le vedem?, Și Alice zice: uniformele mele?, Și Scotty zice: Nu, pe ale așa-ziselor tale surori.

Ea ne conduce sus, Scotty și Bennie vin chiar în spatele ei. Amândoi sunt fascinați de Alice, dar Bennie e cel care o iubește cu adevărat. Și Alice îl iubește pe Scotty, bineînțeles.

Bennie e desculț și eu văd cum i se scufundă călcâiele maronii în covorul alb ca vata de zahăr, cu perii atât de deși, încât orice urmă pe care o lăsăm e imediat acoperită. Jocelyn și cu mine ajungem ultimele. Ea se apleacă să-mi spună ceva și în șoapta ei simt mirosul de gumă cu aromă de cireșe care acoperă cele cinci sute de țigări pe care le-am fumat. Nu simt

deloc mirosul ginului pe care l-am furat mai devreme din rezerva secretă a tatei și pe care l-am turnat în cutii de cola ca să-l putem bea pe stradă.

Jocelyn zice: Fii atentă, Rhea! Sigur sunt blonde surorile ei.

Eu zic: De unde știi?

Copiii bogați sunt întotdeauna blonzi, zice Jocelyn. Cred că are de-a face cu vitaminele.

Credeți-mă, nu iau asta de bună. Tot ce știe Jocelyn, știu și eu.

Camera ar fi în beznă totală dacă n-ar exista o lumină de veghe de culoare roz. Mă opresc la ușă și Bennie rămâne și el în urmă, dar ceilalți trei se înghesuie în spațiul dintre paturi. Surorile lui Alice dorm în paturile lor, cu păturile trase peste umeri. Una dintre ele seamănă cu Alice, cu păr deschis la culoare, ondulat, cealaltă e brunetă, ca Jocelyn. Mi-e teamă că o să se trezească și o să se sperie de noi, cu zgărzile noastre, cu acele de siguranță și cu tricourile sfâșiate. Mă gândesc: N-ar trebui să fim aici, Scotty n-ar fi trebuit să ceară voie să intre, Alice n-ar fi trebuit să spună da, doar că ea spune da la tot ce-i cere Scotty. Mă gândesc: Aș vrea să mă întind într-un pat dintr-ăsta și să dorm.

Hm, îi șoptesc lui Jocelyn când plecăm din cameră. Brunete.

Ea îmi șoptește: Oi negre.

E aproape 1980, slavă Domnului. Hipioții îmbătrânesc, și-au făcut creierii praf cu LSD și acum cerșesc pe la colțurile străzilor, peste tot prin San Francisco. Părul lor e încâlcit și tălpile lor desculțe sunt tăbăcite și cenușii ca pantofii. Ne-am săturat de ei până peste cap.

La școală, ne petrecem fiecare minut liber în Groapă. Bine, nu e, propriu-zis, o groapă; e o fâșie de trotuar, undeva, deasupra terenurilor de sport. Am moștenit-o de la Groparii de anul trecut care au terminat școala, dar încă nu ne simțim în largul nostru dacă mergem și găsim vreun alt Gropar pe-acolo: pe Tatum, care poartă în fiecare zi o bluză Danskin de altă culoare sau pe Wayne,

care cultivă *sinsemilla*[1] în dulap, sau pe Boomer, care îmbrățișează întotdeauna pe toată lumea, pentru că familia lui a făcut EST[2]. Mie mi-e frică să merg fără Jocelyn și cred că și ei îi e fără mine. Ne luăm apărarea una alteia.

Când e cald, Scotty cântă la chitară. Nu la cea electrică, pe care o folosește la concertele Flaming Dildos, ci la *lap steel*, pe care o ții în mână cu totul altfel. De fapt, Scotty și-a construit singur instrumentul ăsta: a modelat lemnul, l-a lipit, l-a dat cu șelac. Toată lumea se adună în jurul lui, n-ai cum să nu faci asta atunci când Scotty cântă. Odată, toți fotbaliștii au urcat de pe teren ca să-l asculte, uitându-se nedumeriți în jur, cu jerseurile și cu șosetele lor lungi, de parcă nici ei nu știau cum ajunseseră acolo. Scotty e fascinant. Și spun asta fără să fiu îndrăgostită de el.

Flaming Dildos a avut o mulțime de nume: Crabs, Croks, Crimps, Crunch, Scrunch, Gawks, Gobs, Flaming Spiders, Black Widows. De fiecare dată când Scotty și Bennie schimbă numele trupei, Scotty acoperă cu vopsea neagră vechiul nume de pe carcasa chitarei lui și de pe cea a basului lui Bennie și apoi face un stencil cu noul nume și-l pune pe cutiile instrumentelor. Nu știm cum se hotărăsc ei asupra numelor, pentru că Bennie și Scotty nu vorbesc, de fapt. Dar sunt de acord tot timpul, poate prin telepatie. Jocelyn și cu mine scriem versurile și lucrăm la linia melodică împreună cu Bennie și Scotty. Cântăm cu ei la repetiții, dar nu ne place să ieșim pe scenă. Nici lui Alice nu-i place — e singurul lucru pe care-l avem în comun cu ea.

Bennie s-a transferat anul trecut de la un liceu din Daly. Nu știm unde locuiește, dar, uneori, îl vizităm după școală la Revolver Records sau la Clement, unde lucrează. Dacă vine și Alice cu noi, Bennie ia o pauză și împărțim o friptură de porc la restaurantul

1 Canabis.

2 *Erhard Seminars Training*. Între anii 1971 și 1984, o organizație din San Francisco, înființată de Werner H. Erhard, a ținut o serie de seminarii care durau 60 de ore, în decursul cărora participanții învățau să abordeze într-un anumit mod situațiile de viață.

chinezesc de lângă, în timp ce prin fața geamurilor ceața plutește cu viteză. Pielea lui Bennie e maronie și ochii lui sunt extraordinari și își aranjează părul într-o creastă neagră și strălucitoare ca un vinil nou. De obicei, el se uită la Alice, așa că eu îl pot privi în voie.

Mai jos de Groapă stau *cholos*-ii[3], cu hainele lor negre de piele și cu pantofii lor care fac zgomot și cu părul negru prins în plase negre, aproape invizibile. Uneori, vorbesc cu Bennie în spaniolă și el le zâmbește, dar nu le răspunde niciodată. De ce tot vorbesc cu el în spaniolă? o întreb eu pe Jocelyn și ea se uită la mine și zice: Rhea, Bennie e cholo, nu ți-e clar?

Asta e o megatâmpenie, îi zic eu și obrajii îmi iau foc. Are creastă. Și nici măcar nu e prieten cu ei.

Jocelyn zice: Nu toți *cholos*-ii sunt prieteni între ei. Apoi zice: Vestea bună e că fetele bogate nu și-o trag cu *cholos*-i. N-o să pună niciodată mâna pe Alice. Punct și de la capăt.

Jocelyn știe că eu îl aștept pe Bennie. Dar Bennie o așteaptă pe Alice, care îl așteaptă pe Scotty, care o așteaptă pe Jocelyn, care se cunoaște cu Scotty de cel mai mult timp și îl face să se simtă în siguranță, pentru că, deși Scotty e fascinant, cu părul lui decolorat și cu pieptul lui musculos pe care-i place să și-l dezgolească atunci când e soare afară, mama lui s-a sinucis cu trei ani în urmă cu somnifere. De-atunci, Scotty e mai tăcut, și când e frig afară tremură de parcă l-ar zgudui cineva.

Și Jocelyn îl iubește pe Scotty, dar nu e îndrăgostită de el. Jocelyn îl așteaptă pe Lou, un bărbat în toată firea care a luat-o cu mașina când făcea autostopul. Lou stă în LA, dar a spus c-o s-o sune data viitoare când ajunge prin San Francisco. Asta a fost cu săptămâni în urmă.

Pe mine nu mă așteaptă nimeni. În povestea asta, eu sunt fata pe care n-o așteaptă nimeni. De obicei, fata e grasă, dar problema

[3] Termen care denumește o persoană de origine mexicană, asociat cu un anumit tip de cultură a străzii, din sud-vestul Statelor Unite.

mea e mai rar întâlnită, și anume, am pistrui: arăt de parcă mi-ar fi aruncat cineva niște pumni de noroi în față. Când eram mică, mama îmi spunea că sunt speciali. Slavă Domnului că atunci când o să fiu mai mare și o să pot să-mi plătesc singură operația, o să pot scăpa de ei. Până atunci, am zgarda și vopseaua verde, pentru că cine-ar vorbi despre mine ca despre „fata cu pistruii" când părul meu e verde?

Jocelyn are un păr negru, filat, care arată mereu de parcă ar fi ud, și doisprezece piercinguri pe care i le-am făcut eu cu un cercel ascuțit și fără gheață. Are o față frumoasă, aproape asiatică. Și asta o face specială.

Jocelyn și cu mine suntem prietene nedespărțite din clasa a patra. Am făcut totul împreună: am jucat șotron, am sărit coarda, am făcut schimb de brățări, am căutat comori, ne-am jucat de-a detectivii, ne-am făcut surori de cruce, am făcut farse la telefon, am fumat iarbă, am tras pe nas, ne-am pastilat. Ea l-a văzut pe taică-meu vomitând în tufișurile din fața blocului și eu am fost cu ea pe strada Polk în seara în care l-a recunoscut printre băieții îmbrăcați în piele, care se îmbrățișau în față la White Swallow, pe taică-său, care spusese că era în „delegație". Dup-aia ai ei s-au despărțit. Așa că nu-mi vine să cred că n-am fost acolo în ziua în care l-a cunoscut pe tipul ăsta, Lou. Făcea autostopul din centru spre casă și el a oprit Mercedesul roșu și a condus-o într-un apartament în care stătea când venea la San Francisco. A desfăcut partea de jos a unei cutii de Right Guard, din care a căzut o pungă de cocaină. Am pus-o pe Jocelyn să repete fiecare detaliu al poveștii, până când am ajuns să știu și eu tot ce știa ea, ca să putem fi egale din nou.

Lou e producător muzical și îl cunoaște personal pe Bill Graham. Pe pereți, în apartamentul lui, sunt discuri de aur și de argint și o mie de chitare electrice.

Flaming Dildos repetă sâmbătă, în garajul lui Scotty. Când ajung acolo împreună cu Jocelyn, Alice tocmai instalează noul

casetofon cu microfon adevărat, pe care i l-a cumpărat tatăl ei vitreg. E genul de tipă căreia îi plac electronicele — încă un motiv pentru ca Bennie s-o iubească. Joel, toboșarul credincios de la Dildos, vine după noi, adus de taică-său, care așteaptă afară, în breakul lui, până se termină repetiția, citind cărți despre al Doilea Război Mondial. Joel ia numai 10 la toate materiile și s-a înscris la Harvard, așa că presupun că taică-său nu vrea să riște nimic în privința lui.

În Sunset, unde locuim noi, oceanul e la o aruncătură de băț, iar casele sunt vopsite ca niște ouă de Paști. Dar în secunda în care Scotty trântește ușa garajului, o luăm dintr-odată razna cu toții. Basul lui Bennie nechează și se trezește la viață și, în scurt timp, ne trezim zbierând cu toții niște piese care au titluri gen Pet Rock și Do the Math și Pass Me the Kool-Aid, dar la cum răcnim noi în garajul lui Scotty, versurile ar putea la fel de bine să fie *fuck fuck fuck fuck fuck fuck.* Din când în când, câte un puști din trupa școlii bate la ușa garajului pentru probe (Bennie e cel care-i cheamă) și de fiecare dată, înainte ca Scotty să închidă ușa, ne uităm cu ciudă la ziua splendidă care ne face cu mâna.

Azi dăm probe cu un saxofon, o tubă și un banjo, dar saxofonul și banjoul acaparează prea tare scena, iar tuba își acoperă urechile imediat ce începem să cântăm. Repetițiile sunt aproape de final când se aud iarăși bătăi în ușa garajului, iar Scotty o deschide. Un puști uriaș, plin de coșuri, într-un tricou cu AC/DC stă acolo, cu o cutie de vioară în mână. Îl caut pe Bennie Salazar, zice.

Jocelyn și Alice și cu mine ne holbăm șocate una la alta și, pentru câteva secunde, parc-am fi toate trei prietene, parcă Alice ar fi de-a noastră.

— Hei, omule, zice Bennie. Ai venit la țanc. Oameni buni, el e Marty.

Chiar și când zâmbește, Marty are o față imposibilă. Dar mi-e teamă să nu gândească și el la fel despre mine, așa că nu-i zâmbesc înapoi.

Marty își bagă în priză vioara și începem piesa noastră cea mai bună, *What the Fuck*?

Spuneai că ești o zână din povești
Spuneai că ești o stea căzătoare
Spuneai că mergem în Bora Bora
Și uite-acuma unde dracu ești…

Bora Bora fusese ideea lui Alice — noi nu auziserăm niciodată de locul ăla. În timp ce toată lumea răcnea refrenul (*What the Fuck? / What the Fuck? / What the Fuck?*), eu îl priveam pe Bennie cum ascultă, cu ochii închiși, cu creasta lui ca un milion de antene care-i țâșneau din cap. Când se termină piesa, deschide ochii și zâmbește cu gura până la urechi.

— Sper că ai înregistrat asta, Al, zice, și Alice derulează caseta, ca să fie sigură.

Alice ia toate înregistrările și le pune pe o singură bandă, iar Bennie și Scotty merg din club în club și încearcă să convingă oamenii să-i lase pe Flaming Dildos să dea un concert. Speranța noastră cea mai mare e Mab, bineînțeles, Mabuhay Gardens, de pe Broadway, unde vin să cânte toate trupele punk. Scotty așteaptă în camionetă în timp ce Bennie discută cu toți nesimțiții de prin cluburi. Trebuie să avem grijă cu Scotty. Prin clasa a cincea, prima oară când a plecat maică-sa de acasă, Scotty a stat o zi întreagă pe iarba din fața casei și s-a holbat la soare. N-a vrut nici să meargă la școală, nici să intre în casă. Taică-său a stat cu el și a încercat să-i acopere ochii, iar după școală, Jocelyn a venit și s-a așezat și ea lângă ei. Acum Scotty vede permanent niște pete gri. El zice că-i plac, mai exact zice:

— Le consider o îmbunătățire a vederii.

Noi credem că-i aduc aminte de maică-sa.

În fiecare sâmbătă seara, după repetiții, mergem la Mab. Am fost să-i ascultăm pe Crime, Avengers, Germs și un miliard de alte trupe. Barul e prea scump, așa că bem din rezerva lui taică-meu înainte. Jocelyn trebuie să bea mai mult decât mine ca să se trotileze și când simte că alcoolul și-a făcut efectul, oftează adânc, de parcă ar fi devenit în sfârșit ea însăși.

În baia cu pereții plini de graffiti de la Mab, tragem cu urechea: Ricky Sleeper a căzut de pe scenă la un concert, Joe Rees de la Target Video face un film numai despre punk rock, două surori pe care le tot vedem pe la club au început să se culce cu unii și cu alții, ca să facă rost de heroină. Pentru că știm toate astea, suntem cu un pas mai aproape de a fi cu adevărat ce vrem să fim. Când devine un punkist fals unul adevărat? Cine hotărăște asta? Cum îți dai seama că s-a-ntâmplat?

În timpul concertului, dansăm în fața scenei. Ne încăierăm și ne împingem și cădem pe jos și ne ridicăm, până când transpirația noastră se amestecă cu cea a punkiștilor adevărați și până când pielea noastră s-a frecat suficient de a lor. Bennie face mai puține chestii de genu' ăsta. Cred că el chiar ascultă muzica.

Am observat o chestie: niciun punkist nu are pistrui. Pistruii nu există.

Într-o seară, Jocelyn răspunde la telefon și e Lou care zice: Salut, frumoaso. Sună de zile întregi, dar nu-i răspunde nimeni. De ce n-a încercat să sune *seara*, întreb eu, când Jocelyn îmi repetă același lucru.

În sâmbăta aia, după repetiții, în loc să meargă cu noi, ea pleacă împreună cu Lou. Noi ne ducem la Mab, apoi la Alice. Deja ne simțim ca acasă la ea: mâncăm iaurturile pe care le face maică-sa în niște castroane de sticlă, la o mașină de încălzit, ne întindem pe canapeaua din sufragerie și ne punem picioarele încălțate în șosete pe cotiere. Într-o seară, maică-sa ne-a făcut ciocolată caldă și a adus-o în sufragerie pe o tavă aurie. Avea ochii mari și obosiți și i se mișcau tendoanele de la gât. Jocelyn mi-a șoptit la ureche: Bogaților le place să fie gazde, ca să se dea mari cu chestiile lor mișto.

În seara asta, pentru că Jocelyn nu e, o întreb pe Alice dacă mai are uniformele despre care ne povestea. Pare surprinsă. Da, zice. Le mai am.

O urmez pe scările scămoase până în camera ei, pe care n-am mai văzut-o până acum. E mai mică decât a surorilor ei, are o mochetă albastră şi un tapet cu romburi albe şi albastre. Patul e îngropat sub un munte de animale de pluş, care se dovedesc toate a fi toate broaşte: verde strălucitor, verde deschis, verde praz, unele cu nişte muşte de pluş lipite pe limbă. Lampa de pe noptieră e în formă de broască, şi perna la fel.

Zic: Nu ştiam că-ţi plac broaştele şi Alice zice: Păi, de unde să ştii?

N-am rămas niciodată singură cu Alice până acum. Pare mai de treabă când e şi Jocelyn prin zonă.

Deschide dulapul, se urcă pe un scaun şi scoate o cutie cu nişte uniforme: un pulover verde ecosez, de când era mică, şi un costum marinăresc cu două piese, de mai târziu. O întreb: Care ţi-a plăcut mai mult?

Niciunul, zice. Cui îi place să poarte uniformă?

Eu zic: Mie.

Glumeşti?

Cum să fie o glumă?

Ar fi ca atunci când tu şi Jocelyn râdeţi pentru c-aţi făcut o glumă pe care eu n-am priceput-o.

Mi se usucă foarte tare gâtul. Zic: Nu-i adevărat. Nu râd cu Jocelyn.

Alice ridică din umeri. Nici că-mi pasă, zice.

Ne aşezăm pe jos cu uniformele în poală. Alice are blugii rupţi şi negrul de la ochi i s-a întins, dar părul ei e lung şi auriu. Nici ea nu e o punkistă adevărată.

După ceva timp zic: De ce ne primesc părinţii tăi pe-aici?

Nu sunt părinţii mei. Sunt mama şi tatăl meu vitreg.

OK.

Vor să fie cu ochii pe mine, cred.

Clopotele care anunţă ceaţa se aud foarte tare în Sea Cliff, de parcă am fi singuri pe un vapor care navighează prin cea mai

groasă beznă. Îmi prind genunchii în brațe, dorindu-mi foarte mult ca Jocelyn să fi fost aici.

Și acum? o întreb, în șoaptă. Chiar și acum sunt cu ochii pe tine?

Alice inspiră foarte adânc și apoi expiră. Nu, zice. Acum dorm.

Marty, violonistul, nu e nici măcar la liceu — e în anul întâi la SF State, unde o să ne ducem și eu și Jocelyn și Scotty (dacă trece la Algebră II) de la anu' începând. Jocelyn îi zice lui Bennie: O să ne plouă cu căcat dacă-l pui pe tocilarul ăla pe scenă.

Om trăi și-om vedea, zice Bennie și se uită la ceas, gânditor. În două săptămâni, patru zile, șase ore și nu-știu-câte minute.

Ne holbăm la el, nu pricepem nimic. După care ne spune că: l-a sunat Dirk Dirksen de la Mab. Jocelyn și cu mine chiuim și-l luăm pe Bennie în brațe, și pentru mine să-i țin corpul în brațe, de-adevăratelea, e ca și cum aș atinge ceva electric. Îmi amintesc fiecare ocazie în care l-am luat în brațe. Aflu de fiecare dată câte ceva: cât de călduță e pielea lui, că are mușchi la fel ca Scotty, deși nu-și scoate niciodată tricoul. De data asta descopăr bătaia inimii, pe care o simt în mâna așezată pe spatele lui.

Jocelyn zice: Cine mai știe?

Scotty, bineînțeles. Și Alice, dar asta o să ne deranjeze de abia mai târziu.

Am niște verișori în Los Angeles, așa că Jocelyn îl sună pe Lou de la mine de-acasă, unde nota de telefon încărcată n-o să sară în ochi. Stau la doi centimetri de ea, pe așternuturile cu flori ale părinților mei, iar ea formează numărul cu unghia ei lungă și neagră. Aud o voce de bărbat și sunt șocată că e real, că Jocelyn nu l-a inventat, deși n-am bănuit-o niciodată de așa ceva. Nu zice totuși: Hei, frumoaso. Zice: Ți-am spus să mă lași pe mine să te sun.

Jocelyn zice: Scuze, cu o voce mică și pierdută. Îi iau telefonul din mână și zic: Ce fel de salut e ăsta? Lou zice: Cu cine

Dumnezeu vorbesc? Și eu îi spun: Cu Rhea. Apoi zice, mai calm: Îmi pare bine de cunoștință, Rhea. Acum vrei să-i dai receptorul înapoi lui Jocelyn?

De data asta, trage firul mai departe de mine. Lou pare să vorbească mai mult. După un minut sau două, Jocelyn îmi șuieră: Trebuie să pleci. Fugi!

Ies din dormitorul alor mei și mă duc în bucătărie. Din tavan atârnă un ghiveci cu o ferigă, din care se scutură niște frunzulițe maronii în chiuvetă. Perdelele au un model cu ananas. Cei doi frați ai mei sunt pe balcon, altoind niște vrejuri de fasole pentru proiectul de la biologie al fratelui meu mai mic. Mă duc afară, la ei, iar soarele mă izbește în ochi. Mă străduiesc să mă uit fix la el, cum făcuse Scotty.

După o vreme, vine și Jocelyn. Părul și pielea îi radiază de fericire. Nici că-mi pasă, mă gândesc.

Mai târziu îmi spune că Lou a fost de acord: vine la concertul Dildos de la Mab și poate semnăm un contract. Nu e-o promisiune, a avertizat-o, dar o să ne simțim bine oricum, nu-i așa, frumoaso? Ca de fiecare dată.

În seara în care e programat concertul, eu și Jocelyn mergem la cină cu Lou la Vanessi, un restaurant de pe Broadway, lângă Enrico, unde turiștii și bogații stau pe terasă și beau cafele irlandeze cascând gura după noi când trecem pe lângă ei. Am fi putut s-o invităm și pe Alice, dar Jocelyn zice: Probabil că părinții ei o duc tot timpul la Vanessi. Eu zic: Vrei să spui mama și tatăl ei vitreg.

Un bărbat care stă într-un separeu ne zâmbește cu toți dinții și bărbatul e Lou. Pare la fel de bătrân ca taică-meu, adică pe la vreo patruj' trei. Are părul blond, zburlit, e frumos la față, cred, așa cum pot fi, uneori, tații.

Vino-ncoa', frumoaso! Lou chiar zice chestia asta și întinde mâna spre Jocelyn. Poartă o cămașă de blugi albastru deschis și un fel de brățări de cupru la mână. Ea alunecă pe lângă marginea

mesei și se strecoară exact sub brațul lui. Rhea, zice Lou și își întinde celălalt braț spre mine, așa că în loc să mă strecor lângă Jocelyn, așa cum mă pregătisem să fac, ajung de partea cealaltă a lui Lou. Brațul lui atârnă pe umărul meu. Și, uite-așa, suntem fetele lui Lou.

Acum o săptămână, m-am uitat la meniul din față de la Vanessi și am văzut linguini cu scoici. M-am gândit toată săptămâna la cum o să comand felul ăsta de mâncare. Jocelyn vrea același lucru și, după ce comandăm, Lou îi dă ceva pe sub masă. Ne strecurăm amândouă afară din separeu și mergem la toaletă. E o cutiuță maronie plină cu cocaină. Are și o lingură minusculă legată cu un lănțișor, iar Jocelyn o umple de două ori pentru fiecare nară. Trage și scoate un mic zgomot și apoi închide ochii. Apoi umple din nou lingura, pentru mine. Până să ajung din nou la masă, ochii îmi joacă deja în cap, văd simultan tot ce mă înconjoară. Cred că ce-am tras până acum nu era cocaină adevărată. Ne așezăm și-i povestim lui Lou despre o trupă pe care am ascultat-o, Flipper, iar Lou ne povestește cum a mers el prin Africa într-un tren care nu oprea de tot în gări — doar încetinea și oamenii trebuiau să sară din mers sau să urce din mers. Eu zic: Vreau și eu în Africa! Și Lou zice: Poate mergem împreună, toți trei, și chiar mi se pare că ar putea să se întâmple cu adevărat. El zice: Pământul și dealurile sunt roșii, așa-s de fertile, și eu zic: Frații mei altoiesc niște vrejuri de fasole, dar pământul lor e unul obișnuit, negru, iar Jocelyn zice: Dar cu țânțarii cum e? Și Lou zice: N-am văzut niciodată un cer mai negru sau o lună mai strălucitoare și eu îmi dau seama că viața mea de adult a început chiar acum, în seara asta.

Când chelnerul îmi aduce linguini cu scoici, nu pot să iau nici măcar o înghițitură. Doar Lou mănâncă: o friptură aproape crudă, salată Cezar, vin roșu. E genul care nu poate sta locului nicio clipă. De trei ori vin străini la masa noastră să-l salute pe Lou, dar el nu le face cunoștință cu noi. Vorbim non-stop și mâncarea ni se răcește și când termină Lou de mâncat plecăm de acolo.

Pe Broadway, ne ține pe amândouă pe după umeri. Trecem pe lângă chestiile obișnuite: tipul jerpelit, cu fes, care încearcă să atragă oamenii la Casbah, stripteuzele care stau tolănite în holurile de la Condor și Big Al. Punkiștii se tăvălesc de râs, îngrămădiți unii într-alții. E trafic mare pe Broadway, oamenii claxonează și fac cu mâna din mașini, de parc-am fi toți la o petrecere uriașă. Prin cei o mie de ochi ai mei, totul arată diferit, de parcă eu, privitoarea, aș fi altcineva. Mă gândesc: După ce scap de pistrui, toată viața mea o să fie așa.

Portarul de la Mab îl recunoaște pe Lou și intrăm înaintea celor care așteaptă, într-o coadă șerpuitoare, să intre la Cramps și Mutants, trupele care cântă mai târziu. Înăuntru, Bennie, Scotty și Joel sunt pe scenă și instalează echipamentul împreună cu Alice. Jocelyn și cu mine ne punem în baie zgărzile și acele de siguranță. Când ne întoarcem, Lou se prezintă deja trupei. Bennie dă mâna cu Lou și zice: E o onoare să vă cunosc, domnule.

După prezentarea lui Dirk Dirksen, ca de obicei, sarcastică, Flaming Dildos începe cu „Snake in the Grass". Nimeni nu dansează și nici măcar nu ascultă cu adevărat; toți intră în club sau își omoară timpul așteptând să înceapă concertele pentru care au venit. În mod normal, Jocelyn și cu mine am sta fix în fața scenei, dar în seara asta stăm în spate, rezemate de perete, împreună cu Lou. Ne-a adus fiecăreia câte un gin tonic. Nu-mi dau seama dacă Dildos sună bine sau rău, de-abia îi aud, inima îmi bate prea tare și cei o mie de ochi ai mei cercetează în amănunțime locul. După felul în care se mișcă mușchii feței lui Lou, îmi dau seama că scrâșnește din dinți.

Marty vine pe scenă pentru piesa următoare, dar mototol cum e, scapă vioara din mână. Când se apleacă s-o ia, i se vede noada curului, iar publicul, apatic până atunci, devine suficient de interesat, încât să-i arunce câteva înjurături. Nici măcar nu pot să mă uit la Bennie, atât de nasol mi se pare.

Când începe să cânte Do the Math, Lou îmi urlă în ureche: A cui idee a fost asta cu vioara?

Eu zic: A lui Bennie.

Puștiu' de la bas?

Dau din cap și Lou îl privește pe Bennie timp de un minut, și-l privesc și eu. Lou zice: Nu cântă prea bine.

Dar e… încerc eu să-i explic. Toată chestia asta e creația lui…

Cineva aruncă pe scenă cu ceva care se sparge, dar când cioburile îl lovesc pe Scotty în față ne dăm seama că sunt doar cuburi de gheață dintr-o băutură, slavă Domnului! Scotty tresare de durere, dar continuă să cânte și apoi o cutie de Budweiser zboară și-l pocnește pe Marty fix în frunte. Jocelyn și cu mine ne uităm panicate una la alta, dar când încercăm să ne mișcăm, Lou ne ține pe loc. Dildos trece la „What the Fuck?", dar acum începe să plouă cu gunoaie pe scenă, aruncate de patru tipi cu nările și lobii urechilor legate între ele cu lanțuri de la ace de siguranță. La fiecare câteva secunde, o nouă sticlă de băutură îl lovește pe Scotty în față. În cele din urmă, pur și simplu începe să cânte cu ochii închiși și mă întreb dacă vede petele gri. Alice încearcă să negocieze cu aruncătorii de gunoaie acum, și dintr-odată oamenii încep să danseze slam-dance *violent*, adică, de fapt, să se bată. Joel lovește cu putere tobele și Scotty își smulge tricoul ud și-l plesnește cu el pe unul dintre aruncătorii de gunoaie, fix în față, iar tricoul despică aerul cu un șuierat puternic, apoi cu încă unul — fleoșc! —, ca atunci când frații mei se bat cu prosoapele de baie, dar mai ascuțit. Magnetismul lui Scotty intră în acțiune — oamenii se uită la mușchii lui dezgoliți, strălucind de transpirație și de bere. Apoi unul dintre aruncătorii de gunoaie încearcă să urce pe scenă, dar Scotty îl lovește în piept cu talpa bocancului — din public se aude un fel de icnet atunci când tipul zboară în spate. Scotty zâmbește acum, rânjește așa cum nu l-am mai văzut aproape niciodată, cu dinții lui sclipitori de lup și-mi dau seama că, dintre noi toți, el e cel cu adevărat furios.

Mă întorc spre Jocelyn, dar ea a dispărut. Poate cei o mie de ochi ai mei sunt cei care-mi spun să mă uit în jos. Văd degetele lui Lou răsfirate în părul negru al lui Jocelyn. Stă în genunchi în

fața lui, sugându-i-o, ca și cum muzica ar fi o mască și nimeni n-ar putea să-i vadă. Poate chiar așa e, poate că nu-i vede nimeni. Celălalt braț al lui Lou e pe umerii mei, și de-asta presupun că n-o iau la fugă, deși aș putea, asta-i chestia. Dar rămân acolo în timp ce Lou îi trage capul lui Jocelyn înainte și-napoi, strivindu-l de coapsele lui, iar și iar, încât mă întreb cum mai poate să respire, până începe să mi se pară că nici măcar nu e Jocelyn acolo, ci vreun animal sau vreo mașinărie care nu se poate strica. Mă străduiesc să mă uit la scenă, la Scotty care plesnește oamenii peste ochi cu tricoul lui ud și le dă șuturi în piept cu bocancul, Lou mă apucă de umăr, mă strânge din ce în ce mai tare, își întoarce capul spre umărul meu și scoate un horcăit fierbinte și gâlgâitor, pe care îl aud în ciuda muzicii tari. Atât e de aproape. Izbucnesc în plâns. Lacrimile îmi șiroiesc din ochi, dar numai din cei doi de pe față. Ceilalți o mie sunt închiși.

Pereții din apartamentul lui Lou sunt plini de chitare electrice și de discuri de aur și de argint, exact cum a spus Jocelyn. Dar ce n-a spus e că apartamentul se găsește la etajul treizeci și cinci, la vreo șase intersecții de Mab, și n-a vorbit nici despre dalele de marmură verde din lift. Mi se pare c-a omis cam multe.

În bucătărie, Jocelyn pune Fritos într-un vas și scoate un bol de sticlă cu mere verzi din frigider. Le-a dat pastile tuturor, mai puțin mie. Cred că-i e teamă să mă privească în față. Cine face pe gazda acum? aș vrea s-o întreb.

În sufragerie, Alice stă lângă Scotty, care poartă o cămașă Pendleton din dulapul lui Lou și e palid și tremură, poate pentru că lumea a aruncat cu chestii în el sau poate pentru că înțelege cu adevărat că Jocelyn are un iubit și că nu e el și că nici nu va fi vreodată. E și Marty acolo; are o tăietură pe obraz și un ochi aproape negru și repetă încontinuu: Ce tare a fost, fără să se adreseze nimănui în special. Pe Joel l-a dus taică-său direct acasă, bineînțeles. Toată lumea e de acord că show-ul a fost OK.

Când Lou îl conduce pe Bennie sus, pe o scară întortocheată, în studioul lui de înregistrări, mă țin și eu după ei. Îi zice lui Bennie „puștiule“ și îi explică la ce folosește fiecare piesă de aparatură din încăperea aceea strâmtă și caldă, cu puncte negre din burete pe pereți. Lou își mișcă picioarele încontinuu și mușcă zgomotos dintr-un măr verde, de parcă ar sfărâma piatră. Bennie aruncă o privire prin ușa deschisă, spre balustrada sub care se vede sufrageria, încercând s-o zărească pe Alice. Mie-mi vine în continuare să plâng. Mi-e teamă că ce s-a întâmplat la club înseamnă că am făcut și eu sex cu Lou — că am luat parte la tot.

În sfârșit, mă întorc jos. Observ din sufragerie o ușă întredeschisă, în spatele căreia se vede un pat mare. Mă duc și mă întind cu fața în jos pe un așternut de mătase. Un miros piperat de bețișor parfumat se strecoară pe lângă mine. Încăperea e răcoroasă și întunecată, și de ambele părți ale patului sunt fotografii înrămate. Tot corpul mă doare. După câteva minute cineva intră și se întinde lângă mine, și știu că e Jocelyn. Nu spunem nimic, stăm așa întinse una lângă alta pe întuneric. Până la urmă, zic: Trebuia să-mi spui.

Ce să-ți spun? întreabă ea, dar nici eu nu știu. Apoi zice: Sunt prea multe de zis, și eu simt că se încheie ceva între noi, chiar în acel moment.

După o vreme, Jocelyn aprinde veioza de lângă pat. Uite, zice ea. Ține în mână o fotografie cu Lou într-o piscină, înconjurat de copii, cei mai mici dintre ei fiind aproape niște bebeluși. Număr șase. Jocelyn zice: Sunt *copiii* lui. Pe fata blondă toată lumea o strigă Charlie, are douăzeci de ani. Rolph, uite-l, e de vârsta noastră. Au fost cu el în Africa.

Mă aplec și mă uit de aproape la fotografie. Lou pare atât de fericit între copiii lui, ca orice tată normal, încât aproape că nu-mi vine să cred că Lou cel de aici e același Lou din fotografie. Am o senzație ciudată în stomac, de parcă s-ar târî ceva prin el. Zic: Rolph arată destul de decent, iar Jocelyn râde și zice: Așa e. Apoi zice: Să nu-i spui lui Lou că am zis asta.

Intră și el în dormitor mai târziu, sfărâmând între dinți alt măr. Îmi dau seama că merele sunt esențiale pentru Lou, le mănâncă non-stop. Mă dau binișor jos din pat, fără să mă uit la el, iar el închide ușa în urma mea.

Am nevoie de o secundă ca să înțeleg ce se întâmplă în sufragerie. Scotty stă picior peste picior, ciupind corzile unei chitare aurii, în formă de flacără. Alice stă în spate, cu brațele încolăcite pe după gâtul lui, cu părul căzându-i în poală. Își ține ochii închiși și e fericită. Uit cine sunt pentru o clipă — nu mă pot gândi decât la ce-o să simtă Bennie când va vedea scena asta. Mă uit în jur după el, dar nu-l văd decât pe Marty, care cercetează albumele de pe perete, încercând să treacă neobservat. Apoi încep să aud muzica ce pare să iasă din toate părțile — canapea, pereți, chiar și podea — și știu că Bennie e singur în studioul lui Lou, revărsând muzica asupra noastră. Acum un minut a fost „Don't let me down". Apoi a fost „Heart of glass" de la Blondie. Acum e „Iggy Pop", The Passenger:

I am the passenger
And I ride and I ride
I ride through the city's backside
I see the stars come out of the sky

În timp ce ascult, mă gândesc: N-o să știi niciodată cât de bine te înțeleg.

Observ că Marty se uită la mine cam ezitant și înțeleg cam cum stă treaba: eu sunt câinele, deci îl muşc pe Marty. Deschid ușa glisantă de sticlă de la balconul lui Lou și ies. N-am văzut niciodată San Franciscoul de la înălțimea asta: e de un albastru-întunecat, stins, plin de luminițe colorate și învăluit într-o ceață, ca un fum gri. Cheiurile lungi se pierd în țărmul jos, înghițit de beznă. Bate un vânt puternic, așa că fug înăuntru să-mi iau jacheta și apoi ies din nou și mă cuibăresc bine pe un scaun alb de plastic. Privesc țintă peisajul până când încep să mă calmez. Mă gândesc: Lumea e, de fapt, imensă. E lucrul pe care nimeni nu-l poate explica.

După o vreme, ușa glisantă se deschide. Nu mă uit cine e, bănuiesc că e Marty, dar se dovedește că e Lou. E desculț, poartă pantaloni scurți. Picioarele lui par bronzate chiar și pe întuneric. Zic: Unde e Jocelyn?

Doarme, zice Lou. Stă în picioare lângă balustradă, privind în depărtare. E prima dată când îl văd stând locului.

Zic: Măcar îți mai aduci aminte cum e să fii de vârsta noastră?

Lou rânjește la mine, dar e doar o copie a rânjetului pe care-l avea pe față la cină.

Eu chiar *sunt* de vârsta voastră, zice.

Aha, zic. Ai șase copii.

Și ce dacă, zice el. Se întoarce cu spatele, așteptând să dispar. Mă gândesc: N-am făcut sex cu omul ăsta. Nici măcar nu-l cunosc. Apoi el zice: Eu n-o să îmbătrânesc niciodată.

Ești deja bătrân, îi spun.

Se răsucește pe călcâie și mă cercetează, cum stau încolăcită în scaun.

Ești înspăimântătoare, zice. Ești conștientă de asta?

Din cauza pistruilor, zic.

Nu din cauza pistruilor, din cauza *ta*. Mă privește în continuare, apoi ceva se schimbă în expresia lui și zice: Îmi place.

Să nu-ți placă.

Ba-mi place. O să mă obligi să fiu sincer până la capăt, Rhea.

Sunt surprinsă că-și amintește cum mă cheamă. Zic: E prea târziu pentru asta, Lou.

Acum râde, râde de-adevăratelea și înțeleg că am devenit prieteni, Lou și cu mine. Cu toate că-l urăsc, chiar îl urăsc. Mă ridic de pe scaun și mă sprijin de balustradă, lângă el.

Oamenii vor încerca să te schimbe, Rhea, zice Lou. Să nu-i lași.

Dar eu vreau să mă schimb.

Nu, zice, pe bune. Ești frumoasă. Rămâi așa.

Dar pistruii, zic, și mi se pune un nod în gât.

Pistruii sunt partea cea mai bună, zice Lou. La un moment dat un tip o să fie în limbă după pistruii ăştia. O să-i sărute unul câte unul.

Încep să plâng. Nici măcar nu mă ascund.

Hei, zice Lou. Se apleacă spre mine şi feţele ni se apropie foarte mult şi mă priveşte ţintă în ochi. Pare obosit, de parcă cineva ar fi mers pe pielea lui şi-ar fi lăsat urme. Zice: Lumea e plină de dobitoci, Rhea. Să nu-i asculţi pe ei — ascultă-mă pe mine.

Şi ştiu că Lou e şi el un dobitoc. Dar îl ascult.

Două săptămâni mai târziu, Jocelyn fuge de-acasă. Aflu odată cu toată lumea.

Mama ei vine direct la noi. Ea şi părinţii mei şi fratele meu mai mare mă iau la întrebări: Ce ştii? Cine e noul ei iubit? Le spun că e Lou. Locuieşte în LA şi are şase copii. Îl cunoaşte personal pe Bill Graham. Cred că Bennie ar putea să ştie cine e Lou mai exact, aşa că mama lui Jocelyn vine la şcoală ca să stea de vorbă cu Bennie Salazar. Dar el e greu de găsit. Acum că Alice şi Scotty sunt împreună, Bennie nu mai vine la Groapă. El şi Scotty încă nu-şi vorbesc, deşi înainte erau nedespărţiţi. Acum e ca şi cum nu s-ar fi cunoscut niciodată.

Nu pot să nu mă întreb: Dacă mă smuceam de lângă Lou şi mă luptam cu aruncătorii de gunoaie, oare Bennie s-ar fi mulţumit şi el cu mine aşa cum s-a mulţumit Scotty cu Alice? Oare chestia aia a schimbat totul?

Dau de Lou în câteva zile. El îi spune mamei lui Jocelyn că fata a făcut autostopul până la el, fără să-l anunţe. Spune că e în siguranţă, că are grijă de ea, că e mai bine decât să o ştie pe stradă. Lou promite s-o aducă înapoi când vine în oraş, săptămâna viitoare. De ce nu săptămâna asta? mă întreb eu.

În timp ce o aştept pe Jocelyn, Alice mă invită pe la ea. Luăm autobuzul de la şcoală, drumul e lung până la Sea Cliff. Casa ei pare mai mică la lumina zilei. În bucătărie, punem miere în iaurturile de casă ale mamei ei şi mâncăm fiecare câte două porţii. Urcăm la

ea în cameră, unde sunt broaştele şi stăm pe bancheta pe care şi-a improvizat-o sub fereastră. Alice îmi spune că are de gând să-şi ia broaşte adevărate şi să le ţină într-un terariu. E calmă şi fericită, acum că Scotty o iubeşte. Nu-mi dau seama dacă e autentică sau dacă a încetat să-i mai pese dacă e sau nu autentică. Sau poate că tocmai când nu-ţi pasă eşti, de fapt, autentic?

Mă întreb dacă Lou are casa lângă ocean. Oare Jocelyn se uită la valuri? Pleacă vreodată din dormitorul lui Lou? E şi Rolph acolo? Mă tot învârt printre întrebările astea. Apoi aud râsete şi bufnituri. Zic: Ce-i asta?

Surorile mele, zice Alice. Joacă *tetherball*[4].

Coborâm şi ieşim în curtea din spate, unde până acum am fost doar pe întuneric. E însorit, văd rondurile de flori şi un lămâi cu fructe în el. La marginea curţii, două fetiţe lovesc o minge de un galben strălucitor, în jurul unui stâlp argintiu. Se întorc spre noi şi râd în uniformele lor verzi.

[4] Joc pentru care e nevoie de un stâlp fixat în pământ, de vârful căruia e legată o sfoară de al cărei capăt atârnă o minge. Cei doi jucători stau faţă în faţă, fiecare încercând să înfăşoare sfoara de care e legată mingea în jurul stâlpului.

4. SAFARI

I. Iarbă

— Ți-aduci aminte, Charlie? În Hawaii? Când am mers pe plajă noaptea și a început să plouă?

Rolph vorbește cu sora lui mai mare, Charlene, care își urăște numele adevărat. Dar pentru că stau ghemuiți în jurul focului împreună cu alți participanți la safari și pentru că rareori se întâmplă ca Rolph să vorbească tare, și pentru că Lou, tatăl lor, care stă în spate pe un șezlong (în timp ce ei desenează pe nisip cu niște bețișoare), e un producător muzical a cărui viață personală e de interes general, cei aflați suficient de aproape ascultă cu atenție.

— Ți-aduci aminte? Cum mama și tata au rămas să mai bea ceva…

— Imposibil, intervine tatăl lor, făcându-le cu ochiul doamnelor pasionate de ornitologie, aflate la stânga lui.

Ambele folosesc binoclul și când se lasă întunericul, de parcă ar spera să vadă păsări chiar și printre crengile în flăcări din fața lor.

— Ți-aduci aminte, Charlie? Ce călduț era nisipul și cum bătea vântul ăla nebun?

Dar Charlie e cu ochii pe picioarele tatălui ei, care s-au împleticit cu cele ale prietenei lui, Mindy. Curând vor spune noapte bună și se vor retrage în cortul lor, unde vor face dragoste pe unul dintre paturile de campanie înguste și șubrede dinăuntru, sau poate chiar pe jos. Din cortul alăturat, în care doarme cu Rolph,

Charlie îi aude — nu aude chiar sunete, dar aude mișcare. Rolph e prea mic ca să-și dea seama.

Charlie își dă capul pe spate, uluindu-l pe taică-său. Lou are aproape patruzeci de ani, un maxilar osos, o față de surfer, iar sub ochi au început să-i apară pungi.

— Erai însurat cu mama pe-atunci, l-a informat ea, cu vocea distorsionată de arcuirea gâtului, înconjurat la bază de un colier de scoici.

— Da, Charlie, spune Lou. Știu foarte bine asta.

Bătrânele interesate de păsări schimbă un zâmbet trist între ele. Lou e unul dintre acei bărbați care posedă un șarm neobosit, un farmec care a lăsat în urmă o coloană răsucită de fum în viața lui personală, vizibilă, la propriu, în urma lui: două căsnicii ratate și încă doi copii în LA, prea mici pentru a participa la acest safari de trei săptămâni. Safariul este o nouă afacere demarată de fostul coleg de armată al lui Lou, Ramsey, cu care bea și făcea prostii, ratând la mustață înrolarea în Coreea în urmă cu aproximativ douăzeci de ani.

Rolph o apucă pe sora lui de umăr. Vrea ca ea să-și amintească, să retrăiască totul: briza, oceanul negru, nesfârșit, ei doi cercetând întunericul de parcă ar fi așteptat un semnal din depărtare, dinspre viețile lor de adulți.

— Ți-aduci aminte, Charlie?

— Da, spune Charlie, mijind ochii. Îmi aduc aminte.

Luptătorii Samburu au sosit, patru la număr: doi dintre ei țin tobele, iar un copil care stătea în umbră avea grijă de o vacă de culoare gălbuie, cu coarne lungi. Au venit și ieri, după tura de dimineață, când Lou și Mindy „trăgeau un pui de somn". Atunci Charlie a schimbat priviri sfioase, fugare, cu cel mai frumos dintre războinici, care avea mai multe cicatrice ca niște linii de cale ferată răspândite pe arhitectura riguroasă a pieptului, a umerilor și a spatelui.

Charlie se ridică și se apropie de războinici: e o fetiță slăbuță, în pantaloni scurți și într-o bluză grosolană de bumbac, cu nasturi

mici, de lemn. Dinții ei sunt ușor strâmbi. Când toboșarii încep să bată tobele, războinicul lui Charlie începe să cânte împreună cu un altul: sunete guturale le ies din abdomen. Ea se leagănă în fața lui. În timpul celor zece zile petrecute deja în Africa, a început să se poarte altfel — ca fetele alea care, acasă, o intimidează. În micul orășel cu locuințe din cărămidă arsă pe care l-au vizitat cu câteva zile în urmă, a băut o fiertură nămoloasă într-un bar și apoi s-a trezit într-o colibă făcându-i cadou cerceii de argint în formă de fluturi (primiți de ziua ei de la tata) unei femei foarte tinere din ai cărei sâni picura lapte. A întârziat când s-a întors la jeepuri. Albert, care lucrează pentru Ramsey, a trebuit să meargă s-o caute.

— Pregătește-te, a avertizat-o. Pe taică-tău l-au apucat pandaliile.

Lui Charlie nu i-a păsat, și nici acum nu-i pasă; pentru ea, e importantă până și simpla captare a unei raze firave de atenție din partea tatălui ei, e important să-i simtă neliniștea în timp ce dansează singură lângă foc.

Lou îi dă drumul mâinii lui Mindy și se ridică. Ar vrea s-o apuce pe fiica lui de brațul ei slăbănog și s-o smulgă de lângă oamenii aceia negri, dar nu face așa ceva, bineînțeles. Ar însemna să-i dea satisfacție.

Războinicul îi zâmbește lui Charlie. Are nouăsprezece ani, doar cu cinci mai mult decât ea, și a trăit departe de sat de la vârsta de zece ani. Dar a cântat pentru suficient de mulți turiști americani pentru a-și da seama că, în lumea ei, Charlie e doar un copil. Peste treizeci și cinci de ani, în 2008, acest războinic va fi prins într-o confruntare între Kikuyu și Luo și va muri într-un incendiu. Va fi avut patru neveste și șaizeci și trei de nepoți până atunci, dintre care unul, un băiat pe nume Joe, va moșteni *lalema* lui: un pumnal de vânătoare din oțel, într-o teacă de piele, care atârnă acum la brâul lui. Joe va merge la Universitatea din Columbia, și va studia ingineria, devenind specialist în robotică vizuală, în tehnologiile de detectare a celor mai mici semnale de mișcare neregulată (moștenire a unei copilării petrecute scanând iarba

pentru a depista leii). Se va căsători cu o americancă pe nume Lulu și va rămâne la New York, unde va inventa un scanner care va deveni echipament standard în dispozitivele de supraveghere a locurilor aglomerate. El și Lulu își vor cumpăra o mansardă în Tribeca, unde pumnalul de vânătoare al bunicului său va fi expus într-un cub de plexiglas, aflat sub un luminator.

— Fiule, îi șoptește Lou lui Rolph la ureche. Hai să facem câțiva pași.

Băiatul se ridică din praf și se îndepărtează de foc împreună cu tatăl lui. Cele douăsprezece corturi, fiecare adăpostind câte doi participanți la safari, sunt dispuse în cerc în jurul lui, împreună cu cele trei latrine și baraca pentru duș, unde apa încălzită pe foc cade dintr-un burduf dacă tragi de o sfoară. Lângă bucătărie, ascunse vederii, se află câteva corturi mai mici pentru personal și apoi încep tufișurile întunecate, foșnitoare, unde au fost atenționați să nu intre niciodată.

— Soră-ta parcă-i nebună, zice Lou, făcând pași mari în întuneric.

— De ce? întreabă Rolph.

Nu observase nimic nebunesc în comportamentul lui Charlie. Dar tatăl lui înțelege altfel întrebarea.

— Femeile sunt nebune, spune el. Poți să-ți petreci toată nenorocita asta de viață încercând să-ți dai seama de ce.

— Mama nu e.

— Așa-i, meditează Lou, mai calm acum. De fapt, problema maică-tii e că nu-i suficient de nebună.

Cântecele și bătăile de tobă se îndepărtează dintr-odată, lăsându-i pe Lou și Rolph singuri sub o lună aprinsă.

— Dar Mindy? întreabă Rolph. Ea e nebună?

— Bună întrebare, zice Lou. Tu ce părere ai?

— Îi place să citească. A adus o mulțime de cărți cu ea.

— Serios?

— Îmi place de ea, zice Rolph. Dar nu știu dacă e nebună. Sau care e doza potrivită.

Lou îl ia pe Rolph pe după umeri. Dacă ar fi fost genul introspectiv, și-ar fi dat seama de mult că fiul lui e singura persoană din lume care avea puterea de a-l liniști. Și că, deși se așteaptă ca Rolph să-i semene, cel mai mult îi place la fiul lui faptul că se deosebește de el într-o mulțime de feluri: e tăcut, reflexiv, atent la lumea înconjurătoare și la durerile celorlalți.

— Cui îi pasă? spune Lou. Nu-i așa?

— Așa-i, aprobă Rolph, și femeile se îndepărtează la fel ca bătăile de tobă, lăsându-i singuri, ca pe o unitate invincibilă. La unsprezece ani, Rolph știe două lucruri clare despre el însuși: că îi aparține tatălui său și că tatăl său îi aparține lui.

Rămân nemișcați, înconjurați de tufișurile pline de șoapte. Cerul e înțesat de stele. Rolph închide ochii și-i deschide la loc. Se gândește: O să-mi aduc aminte toată viața de noaptea asta. Și are dreptate.

Când se întorc, în cele din urmă, în tabără, războinicii nu mai erau acolo. Doar câțiva petrecăreți de cursă lungă din Facțiunea Phoenix (așa le spune Lou participanților la safari care provin din acel loc dubios) încă mai stau lângă foc, făcând schimb de impresii despre animalele pe care le-au văzut în timpul zilei. Rolph se strecoară în cort, își dă jos pantalonii și se urcă în patul de campanie în tricou și chiloți. Presupune că Charlie a adormit. Când ea vorbește, el își dă seama, din vocea ei, că a plâns:

— Unde-ați fost? întreabă.

II. Dealuri

— Ce Doamne iartă-mă ai în rucsacul ăla?

E Cora, agentul de turism al lui Lou. O urăște pe Mindy, dar Mindy nu pune la inimă — e Ură structurală, un termen pe care l-a inventat chiar ea și pe care îl găsește deosebit de folositor în excursia asta. O femeie singură, trecută de patruzeci de ani, ce poartă cămăși cu guler înalt pentru a-și ascunde venele fibroase

ale gâtului, o va urî structural pe prietena de douăzeci și trei de ani a unui mascul puternic care nu numai că o angajează pe respectiva femeie de vârstă mijlocie, dar îi și plătește această călătorie.

— Cărți de antropologie, îi răspunde ea Corei. Sunt într-un program doctoral la Berkeley.

— Și de ce nu citești din ele?

— Am rău de mașină, spune Mindy, ceea ce, Dumnezeu știe, e plauzibil, în jeepurile astea care te zgâlțâie, cu toate că ce a zis ea e o minciună. Nu știe nici ea de ce nu l-a deschis nici pe Boas, nici pe Malinowski, nici pe Julian Jaynes, dar se gândește că acum va învăța, probabil, pe alte căi, care se vor dovedi la fel de fructuoase. În momentele ei de curaj, energizată de cafeaua neagră, fiartă, pe care o beau în fiecare dimineață în cortul în care iau masa, Mindy chiar s-a întrebat dacă ideile ei referitoare la legătura dintre structura socială și răspunsul emoțional ar putea fi mai mult decât o supă reîncălzită a ideilor lui Lévi-Strauss — o rafinare a lor, o aducere la zi. E de-abia în al doilea ei an de cercetare.

Jeepul lor, ultimul dintr-un șir de cinci, înaintează pe un drum de țară, tăiat prin savana al cărei ocru aparent maschează un spectru foarte variat de culori: violet, verde, roșu. Albert, englez, fără îndoială, și mâna dreaptă a lui Ramsey, conduce. Mindy a reușit să evite jeepul lui Albert timp de câteva zile, dar el are reputația de a descoperi cele mai bune locuri de unde se pot observa animalele, așa că deși nu e programată nicio expediție astăzi — participanții la safari sunt mutați în zona dealurilor și vor petrece o noapte la un hotel pentru prima dată în această excursie —, copiii au insistat să meargă în mașină cu el. Și a-i face fericiți pe copiii lui Lou, sau cât de fericiți posibil din punct de vedere structural, este una dintre îndatoririle lui Mindy.

Ranchiună structurală: fiica adolescentă a bărbatului cu două divorțuri la activ va fi incapabilă să tolereze prezența noii lui iubite și va face tot ce stă în puterile ei limitate pentru a-l îndepărta de respectiva iubită, propria ei sexualitate abia descoperită fiind arma ei principală.

Afecțiune structurală: fiul bărbatului cu două divorțuri la activ (și copilul lui preferat) o va primi cu căldură și o va accepta imediat pe noua iubită a tatălui, pentru că n-a învățat încă să separe iubirile și dorințele tatălui de propriile sale iubiri și dorințe. Într-un fel, el o va iubi și o va dori la rândul lui, iar ea va nutri sentimente materne pentru el, deși nu e suficient de bătrână pentru a-i fi mamă.

Lou deschide cutia mare de aluminiu, unde noul lui aparat de fotografiat e așezat în burete desfăcut pe bucăți, ca o armă dezmembrată. Folosește aparatul pentru a-și alunga plictiseala care îl chinuie atunci când nu se poate mișca fizic. S-a echipat și cu un mic casetofon portabil și cu o pereche de căști învelite în burete pentru a asculta casetele demo și înregistrările neprelucrate. Din când în când îi dă căștile lui Mindy, cerându-i părerea, și de fiecare dată experiența muzicii care se revarsă direct în timpanele ei — și doar ale ei — e un șoc care îi dilată pupilele. Câtă intimitate implică acest tip de ascultare, în ce fel reușește muzica să transforme împrejurimile într-un montaj aurit, de parcă de undeva dintr-un viitor îndepărtat, Mindy ar privi în urmă la această năzbâtie cu Lou în Africa!

Incompatibilitate structurală: un bărbat puternic, cu două divorțuri la activ, va fi incapabil să ia în seamă, cu atât mai puțin să aprobe, ambițiile unei mult mai tinere partenere. Prin definiție, relația lor va fi una de scurtă durată.

Dorință structurală: mult mai tânăra parteneră temporară a bărbatului puternic va fi în mod inexorabil atrasă de masculul fără parteneră aflat în preajmă, care desconsideră puterea partenerului ei.

Albert conduce cu un cot pe fereastră. A fost o prezență în mare parte tăcută în acest safari, a mâncat rapid în cortul cu mese, răspunzând laconic la întrebările celor din jur. („Unde locuiești?“ „În Mombasa.“ „De când ești în Africa?“ „De opt ani.“ „Ce te-a adus aici?“ „Una, alta.“) Rareori s-a alăturat grupului seara, în jurul focului de după cină. Când se ducea la toaletă, într-o noapte,

Mindy l-a zărit pentru o clipă pe Albert lângă celălalt foc, la cortu-rile personalului, bând bere și râzând cu șoferii Kikuyu. În excursiile pe care le face cu grupul, rareori zâmbește. Când privirea lui se inter-sectează din întâmplare cu cea a lui Mindy, ea simte că o cuprinde rușinea: pentru că e drăguță, pentru că se culcă cu Lou, pentru că-și tot spune că excursia asta e o cercetare antropologică despre dinamica grupurilor și despre enclavele etnografice, când, de fapt, caută luxul, aventura și o pauză de la viața alături de cele patru colege de cameră insomniace.

Lângă Albert, pe locul de unde se trage cu pușca, Chronos îi tot dă înainte despre animale. E basistul de la Mad Hatters, una dintre trupele lui Lou, și a venit în excursie ca musafir al acestuia, împreună cu chitaristul, fiecare cu prietena lui. Cei patru sunt prinși într-o întrecere pasionantă de urmărire a animalelor (*Fixație structurală*: o obsesie colectivă, indusă contextual, care devine terenul temporar pentru manifestarea lăcomiei, competi-ției și a invidiei.) În fiecare seară fac concurs — cine a văzut mai mult și de la ce distanță, invocând martorii care se aflau toți în jeepurile lor și promițând dovezile incontestabile când vor deve-lopa filmele, acasă.

În spatele lui Albert stă Cora, agentul de turism, iar lângă ea, cu ochii pe geam, Dean, actorul blond al cărui incontestabil geniu al constatării — „E cald" sau „Soarele apune" sau „Nu-s prea mulți copaci pe-aici" — reprezintă o sursă inepuizabilă de amuzament pentru Mindy. Dean joacă într-un film, iar Lou colaborează la reali-zarea coloanei sonore a acestuia; se presupune că filmul îi va aduce lui Dean o faimă imediată, stratosferică. În spatele lui, Rolph și Charlie îi arată ceva în revista *Mad* lui Mildred, una dintre doam-nele care urmăresc păsări. Ea și Fiona, tovarășa ei, pot fi găsite, de obicei, prin preajma lui Lou, care flirtează cu ele încontinuu și le tot bate la cap să-l ia și pe el când se duc să urmărească păsările. Simpatia lui pentru aceste femei de șaptezeci și ceva de ani (pe care nu le cunoștea înainte de excursie) o intrigă pe Mindy: nu găsește nicio explicație structurală pentru acest fenomen.

În ultimul rând din maşină, lângă Mindy, Lou se ridică prin trapa deschisă şi face poze, neţinând seama de regula care zice că trebuie să stai jos cât timp maşina e în mişcare. Albert coteşte brusc şi Lou e trântit la loc în scaun, aparatul izbindu-i-se de frunte. Îl înjură pe Albert, dar cuvintele lui se pierd în zgâlţâiala care îi face pe pasageri să se lovească unii de alţii, provocată de mersul prin iarba înaltă. Au părăsit drumul. Chronos se apleacă în afară, pe fereastra lui deschisă, şi Mindy se gândeşte că Albert face, probabil, acest ocol pentru el, oferindu-i astfel lui Chronos ocazia de a lua un avans în faţa rivalilor lui. Sau poate că tentaţia de a-l face pe Lou să cadă în scaun a fost prea puternică pentru a-i rezista?

După un minut sau două de condus haotic, jeepul ajunge la câţiva metri de un grup de lei. Toţi pasagerii rămân cu gurile căscate, tăcând uluiţi — n-au fost niciodată mai aproape de un animal în excursia asta. Motorul e încă pornit, mâna lui Albert stă prudent pe volan, dar leii par atât de relaxaţi, de indiferenţi, încât opreşte maşina. În tăcerea care urmează zumzăitului de motor, se aud respiraţiile leilor: două femele, un mascul, trei pui. Puii şi una dintre femele se înfruptă dintr-o carcasă însângerată de zebră. Ceilalţi moţăie.

— Mănâncă, spune Dean.

Mâinile lui Chronos tremură în timp ce rulează filmul în aparat.

— Futu-i, tot bolboroseşte. Futu-i.

Albert îşi aprinde o ţigară — lucru interzis în desiş — şi aşteaptă, la fel de indiferent la scena asta pe cât ar fi fost în faţa unei toalete.

— Putem să ne ridicăm în picioare? întreabă copiii. Nu e periculos?

— Eu, unul, să fiu al dracului dacă nu mă ridic! zice Lou.

Lou, Charlie, Rolph, Chronos şi Dean se urcă toţi pe scaune şi ies pe jumătate prin trapă. Mindy e acum singură în jeep cu Albert, Cora şi cu Mildred, care cercetează leii prin binoclul pentru urmărit păsări.

— De unde ai știut? întreabă Mindy după un moment de tăcere.

Albert se răsucește și îi aruncă o privire care străbate până la ea, în capătul opus al jeepului. Are părul ciufulit și o mustață moale și castanie. Pe figura lui e o urmă de amuzament.

— Am ghicit.

— De la o jumătate de kilometru?

— Probabil că are un al șaselea simț, zice Cora, după atâția ani petrecuți pe aici.

Albert se întoarce din nou cu spatele și suflă fumul prin fereastra deschisă.

— Ai văzut ceva anume? insistă Mindy.

Se așteaptă ca Albert să nu se mai întoarcă încă o dată spre ea, dar el o face, aplecându-se pe spătarul scaunului, privirea lui întâlnind-o pe a ei printre picioarele goale ale copiilor. Mindy simte un fior de atracție destul de asemănător cu senzația pe care ar fi avut-o dacă cineva i-ar fi apucat intestinele și i le-ar fi răsucit. Acum își dă seama că atracția e reciprocă; se citește asta pe fața lui Albert.

— Tufișurile erau culcate, spune el, rămânând cu privirea ațintită la ea. Ca și cum un animal ar fi fost fugărit. Ar fi putut să nu fie nimic.

Cora, simțindu-se exclusă, oftează din greu.

— Vrea cineva să coboare ca să mă uit și eu? strigă ea la cei de deasupra.

— Vin acuma, zice Lou, dar Chronos e mai rapid, se așază înapoi pe locul din față și apoi se apleacă pe fereastră.

Cora se ridică în fusta ei mare cu imprimeuri. Lui Mindy i-a urcat tot sângele în obrajii care acum îi pulsează. Fereastra ei, ca și a lui Albert, e pe partea stângă a jeepului, de unde nu se pot vedea leii. Mindy îl privește cum își umezește degetele și-și stinge țigara. Stau în tăcere, cu mâinile atârnându-le pe ferestre, o adiere ușoară le mângâie perișorii de pe brațe, și niciunul dintre ei nu acordă vreo atenție celei mai spectaculoase priveliști cu animale din acest safari.

— Mă înnebunești, spune Albert, foarte încet.

Sunetul pare să iasă pe fereastra lui și să intre apoi pe a lui Mindy, ca printr-un tub al șoaptelor.

— Probabil că ți-ai dat seama de asta.

— Nu mi-am dat, murmură ea.

— Păi, așa e.

— Am mâinile legate.

— Pentru totdeauna?

Ea zâmbește.

— Ei, hai. E un interludiu.

— Și apoi?

— Îmi termin doctoratul. La Berkeley.

Albert râde înfundat. Mindy nu înțelege prea bine de ce — e amuzat că e doctorandă sau că Berkeley și Mombasa, unde locuiește el, sunt două locuri ireconciliabile?

— Chronos, idiot nebun ce ești, treci înapoi în mașină!

E vocea lui Lou, se aude de deasupra. Dar Mindy e încremenită, parc-ar fi drogată și reacționează doar la auzul schimbării din vocea lui Albert.

— Nu, șuieră el. Nu! Înapoi în jeep.

Mindy se răsucește spre fereastra de pe partea cealaltă. Chronos se furișează printre lei, ținând aparatul foarte aproape de capetele adormite ale masculului și femelei și face poze.

— Mergi cu spatele, spune Albert, cu o voce șoptită, dar fermă. Cu spatele, Chronos, încet.

Mișcarea vine dintr-o direcție la care nu se așteaptă nimeni: dinspre femela care mânca din zebră. Sare agilă spre Chronos, descriind o boltă în aer, sfidând gravitația, într-un fel pe care orice stăpân de pisică l-ar recunoaște. Aterizează pe capul lui, punându-l instantaneu la pământ. Urmează țipete, o împușcătură și cei de deasupra se prăvălesc la loc în scaunele lor cu atâta violență, încât, la început, Mindy are impresia că ei au fost cei împușcați. Dar a fost leoaica. Albert a ucis-o cu arma pe care o ținea ascunsă pe undeva, poate sub scaun. Ceilalți lei au fugit. Au mai rămas doar

carcasa de zebră și leșul leoaicei și picioarele lui Chronos ieșind răsfirate de sub acesta.

Albert, Lou, Dean și Cora sar toți din jeep. Mindy se pregătește să-i urmeze, dar Lou o împinge înapoi și ea își dă seama că el vrea ca ea să rămână înăuntru cu copiii. Se apleacă peste spătarul scaunului lor și-și trece câte un braț pe după umerii fiecăruia. În timp ce stau cu privirea ațintită pe ferestrele jeepului, un val de greață se iscă în stomacul lui Mindy. Simte că o ia cu leșin. Mildred stă nemișcată pe locul ei, lângă copii, și lui Mindy îi trece vag prin cap că bătrâna pasionată de urmăritul păsărilor a fost acolo în timpul conversației dintre ea și Albert.

— Chronos e mort? întreabă Rolph pe un ton neutru.

— Sunt sigură că nu, zice Mindy.

— De ce nu se mișcă?

— Pentru că e prins sub leoaică. Vezi, încearcă s-o dea la o parte. Probabil că e teafăr, acolo, dedesubt.

— Leoaica are sânge la gură, zice Charlie.

— De la zebră. Nu mai știi? Mânca o zebră.

Mindy trebuie să facă un efort imens pentru ca dinții să nu-i clănțănească în gură, pentru că știe că trebuie să-și ascundă teroarea în fața copiilor — și e sigură că, orice s-o fi întâmplat acolo, e din vina ei.

Așteaptă cu toții în izolarea aceea pulsatilă, înconjurați de o zi fierbinte, albă. Mildred își pune mâna noduroasă pe umărul lui Mindy, iar ea simte că ochii i se umplu de lacrimi.

— O să fie bine, spune blajin bătrâna. Stai să vezi.

Până la ora la care, după cină, grupul ia cu asalt barul hotelului din munți, toată lumea pare să fi câștigat câte ceva. Chronos a obținut o victorie incontestabilă în fața colegului de trupă și a ambelor iubite, cu prețul a treizeci și două de copci pe obrazul stâng, care ar putea fi de asemenea un câștig (e rocker, totuși) și câteva pastile uriașe cu antibiotic administrate de un chirurg englez cu pleoape umflate și barba mirosind a bere — un vechi

prieten de-al lui Albert pe care acesta l-a descoperit într-un orășel cu case din cărămidă de zgură, aflat cam la o oră de mers cu mașina de la locul cu leii.

Albert a câștigat statutul de erou, dar dacă te uiți la el, n-ai prea zice asta. Dă pe gât un burbon și răspunde mormăit la întrebările amețitoare ale Facțiunii Phoenix. Nimeni nu l-a întrebat încă nimic despre lucrurile cu adevărat importante: *De ce erai în tufișuri? Cum de te-ai apropiat așa de mult de lei? De ce nu l-ai oprit pe Chronos când a coborât din jeep?* Dar Albert știe că Ramsey, șeful lui, îi va pune întrebările astea, care mai mult ca sigur vor conduce la concedierea lui: va fi cel mai nou eșec al său dintr-o serie iscată de ceea ce mama lui, care locuiește la Minehead, numește „tendințe autodistructive".

Membrii safariului organizat de Ramsey au câștigat o poveste pe care le-o vor putea spune celorlalți pentru tot restul vieții lor. Într-un viitor îndepărtat, povestea asta îi va face pe unii dintre ei să îi caute pe ceilalți pe Google și Facebook, incapabili să reziste în fața fantasmei dorințelor împlinite pe care aceste site-uri o oferă: Ce s-o fi ales de…? În puține cazuri, se vor întâlni și-și vor aduce aminte și se vor minuna de transformările fizice pe care le-au suferit, care vor părea să se topească apoi în doar câteva minute. Dean, care nu va cunoaște succesul decât atunci când va ajunge la vârsta a doua, și când îi va pica un rol de instalator burtos și sincer într-un sitcom popular, se va întâlni peste ani la o cafea cu Louise (acum o fetiță grăsuță de doisprezece ani din Facțiunea Pheonix), care îl va căuta pe Google după divorț. După cafea, vor merge la un motel din San Vicente, unde vor face sex într-o manieră neașteptat de emoționantă, apoi la Palm Springs pentru un weekend în care vor juca golf și în fine, la altar, în prezența celor patru copii adulți ai lui Dean și a celor trei adolescenți ai lui Louise. Dar acest deznodământ va fi o excepție absolută — de cele mai multe ori, cei care se vor reîntâlni vor descoperi că un safari la care au participat cu treizeci și cinci de ani în urmă nu oferă prea mult material comun și se vor despărți rapid, întrebându-se la ce se așteptaseră de fapt.

Pasagerii din jeepul lui Albert au câştigat statutul de martori şi vor fi interogaţi la nesfârşit în legătură cu ce au văzut, auzit, simţit. O trupă de copii, inclusiv Rolph, Charlie, doi gemeni din Phoenix şi Louise, fetiţa grăsuţă de doisprezece ani, se năpustesc pe aleea îngustă, din scânduri, către un adăpost aflat lângă un ochi de apă: o colibă de lemn, cu nişte bănci lungi înăuntru şi cu o crăpătură prin care se poate trage cu ochiul, pe care, însă, animalele nu o pot vedea. În adăpost e întuneric. Se grăbesc spre crăpătură, dar deocamdată niciun animal n-a venit să se adape.

— Chiar ai văzut leul? întreabă Louise, mirată.

— Leoaica, zice Rolph. Erau două, plus un leu. Şi trei pui.

— Ea întreabă de cea care a fost împuşcată, zice Charlie, pierzându-şi răbdarea. Sigur că am văzut-o. Eram la câţiva centimetri!

— Metri, o corectează Rolph.

— Metrii sunt *făcuţi* din centimetri, zice Charlie. Am văzut tot.

Rolph a început deja să deteste conversaţiile astea — entuziasmul vibrant din spatele lor, felul în care Charlie pare să se delecteze cu ele. Un gând îl tot macină.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu puii, spune el. Leoaica împuşcată trebuie să fi fost mama lor, mânca împreună cu ei.

— Nu neapărat, spune Charlie.

— Dar şi dacă era…

— Poate că tatăl va avea grijă de ei, spune Charlie, fără prea mare convingere în glas.

Ceilalţi copii nu spun nimic, gândindu-se la întrebare.

— Leii tind să-şi crească puii la comun — o voce vine dinspre capătul îndepărtat al adăpostului. Mildred şi Fiona erau deja acolo sau tocmai ce s-au strecurat; fiind bătrâne şi fiind femei, au putut să treacă foarte uşor neobservate.

— Cel mai probabil, grupul o să aibă grijă de ei, spune Fiona, dacă leoaica împuşcată chiar era mama lor.

— Lucru care s-ar putea să nu fie adevărat, adaugă Charlie.

— Lucru care s-ar putea să nu fie adevărat, aprobă Mildred.

Copiilor nu le trece prin minte s-o întrebe pe Mildred, care era și ea în jeep, ce-a văzut.

— Mă duc înapoi, îi spune Rolph surorii lui.

O apucă pe drumeagul îngust, făcut din scânduri, către hotel. Tatăl lui și Mindy sunt încă în barul plin de fum; atmosfera bizară, festivă, îl supără pe Rolph. Gândurile lui zboară fără încetare spre jeep, dar amintirile sunt confuze: leoaica sărind, o zdruncinătură din cauza descărcării armei, Chronos gemând în drumul spre doctor, sângele strângându-se într-o băltoacă sub capul lui, pe podeaua jeepului, ca o bulă de dialog din benzile desenate. Și toate astea, amestecate cu senzația dată de Mindy, care îl ținea pe după gât, din spate, cu obrazul lipit de capul lui, cu mirosul ei, nu ca de pâine, ca al mamei, ci sărat, aproape amar — un miros care pare înrudit chiar cu acela al leilor.

Se oprește lângă Lou, care se întrerupe la mijlocul povestirii unei întâmplări din armată pe care și-o amintește împreună cu Ramsey.

— Eşti obosit, fiule?

— Vrei să te duc eu sus? întreabă Mindy, iar Rolph dă din cap: vrea.

Noaptea albastră, forfotind de țânțari, năvălește înăuntru prin ferestrele hotelului. În fața barului, Rolph se simte dintr-odată mai puțin obosit. Mindy ia cheia camerei lui de la recepție și apoi spune:

— Hai să mergem afară, pe terasă.

Ies. În întuneric, siluetele munților profilate pe cer par încă și mai întunecate. Rolph aude ca prin vis vocile celorlalți copii, venind dinspre adăpost. Se simte ușurat că a scăpat de ei. Stă cu Mindy pe marginea terasei și privește munții. Parfumul ei sărat, indecis, îl învăluie. Rolph simte că ea așteaptă ceva și așteaptă și el, cu inima galopând.

De undeva de sub terasă se aude tusea cuiva. Rolph vede capătul portocaliu al unei țigări mișcându-se prin întuneric și Albert se îndreaptă spre ei cu un scârțâit de ghete.

— Salutare, îi spune el lui Rolph.

Nu vorbește cu Mindy și Rolph hotărăște că salutul trebuie să fie pentru amândoi.

— Salut, spune.

— Ce puneți la cale? întreabă Albert.

Rolph se întoarce spre Mindy:

— Ce punem la cale?

— Ne bucurăm de noaptea asta, zice ea, întoarsă în continuare spre munți, dar vocea îi e crispată. Ar trebui să mergem sus, îi spune lui Rolph și intră cu pași apăsați înapoi în hotel. Rolph e tulburat de lipsa ei de politețe:

— Vii și tu? îl întreabă el pe Albert.

— De ce nu?

Urcă toți trei scările, în clinchetele vesele care plutesc dinspre bar. Rolph se simte în mod bizar obligat să facă conversație.

— Și tu ai camera tot sus? întreabă el.

— Pe hol, zice Albert. Numărul trei.

Mindy descuie ușa de la camera lui Rolph și intră, lăsându-l pe Albert pe hol. Rolph se înfurie dintr-odată pe ea.

— Vrei să-mi vezi camera? îl întreabă el pe Albert. E camera mea și a lui Charlie.

Mindy scoate un râs scurt, monosilabic — așa cum râde și mama lui atunci când ceva o indignează la culme. Albert intră în cameră. E simplă, cu mobilă de lemn și cu perdele cu flori, prăfuite, dar după zece nopți petrecute în cort, pare luxoasă.

— Foarte drăguț, zice Albert.

Părul ăsta lung și șaten și mustața îi dau o alură de explorator adevărat, se gândește Rolph. Mindy își încrucișează brațele și privește țintă pe fereastră. În cameră se petrece un lucru pe care Rolph nu-l poate identifica. E supărat pe Mindy și crede că și Albert îi împărtășește, probabil, supărarea. *Femeile sunt nebune*. Corpul lui Mindy e zvelt și elastic; ar putea trece printr-o gaură de cheie sau pe sub o ușă. Puloverul ei subțire, violet, tresaltă în ritmul respirației. Rolph e surprins când își dă seama cât e de furios.

Albert scoate o țigară din pachet, dar n-o aprinde. Nu are filtru, tutunul iese din ea la ambele capete.

— Păi, zice el, noapte bună.

Rolph își imaginase că Mindy îl va acoperi când se va băga în pat, și-l va cuprinde din nou cu brațul așa cum făcuse în jeep. Acum acest lucru pare de neconceput. Nu se poate schimba în pijama cu Mindy acolo; nici măcar nu vrea ca ea să-i vadă pijamaua, presărată cu nişte elfi mici, albaştri.

— Mă descurc, îi spune, conștient de răceala din propria lui voce. Poți să te duci înapoi.

— OK, spune ea.

Desface patul, bate pernele, fixează fereastra deschisă. Rolph o simte căutând motive să nu plece din cameră.

— Tatăl tău e chiar alături, spune Mindy. Știi, da?

— Ce să spun, mormăie el.

Apoi spune calm:

— Știu.

III. Nisip

Cinci zile mai târziu, călătoresc în noapte într-un tren lung, foarte vechi, spre Mombasa. La fiecare câteva minute trenul încetinește suficient pentru ca oamenii să poată sări din el, cu pachete strânse la piept, și pentru ca alții să se poată cățăra înăuntru. Grupul lui Lou și Facțiunea Phoenix se instalează în micul vagon restaurant, alături de câțiva bărbați negri care poartă costume și pălării melon. Charlie are voie să bea o bere, dar mai bea încă două pe furiș, cu ajutorul frumosului Dean, care stă lângă scaunul ei îngust de bar.

— Te-a ars soarele, spune el, punând degetul pe obrazul lui Charlie. Soarele african e puternic.

— Așa e, zice Charlie, zâmbind cu gura până la urechi înainte să mai ia o înghițitură de bere. După ce Mindy a scos în

evidență platitudinile lui Dean, Charlie îl găsește extraordinar de amuzant.

— Trebuie să te dai cu cremă de soare.

— Știu, m-am și dat.

— O dată nu e suficient. Trebuie să te mai dai.

Charlie îi întâlnește privirea lui Mindy și se lasă pradă chicotelilor. Tatăl ei se apropie.

— Ce-i așa de amuzant?

— Viața, zice Charlie, sprijinindu-se de el.

— Viața, pufnește Lou. Câți ani ai tu?

O îmbrățișează. Când Charlie era mică, făcea asta tot timpul, dar cu cât ea crește mai mult, cu atât acest lucru se întâmplă tot mai rar. Tatăl ei e cald, aproape fierbinte, bătaia inimii i se simte ca o bătaie în ușă.

— Au, zice Lou. M-ai înjunghiat cu spinul!

L-a găsit pe dealuri, i-a aparținut unui porc spinos, e alb cu negru și Charlie îl folosește ca să-și prindă părul cu el într-un coc. Tatăl ei îl scoate ușor și părul lung, ondulat al lui Charlie i se revarsă pe umeri ca o cascadă de cioburi de sticlă. E conștientă că Dean o privește.

— Îmi place, zice Lou, uitându-se cu atenție la capătul translucid al spinului. E o armă periculoasă.

— Armele sunt necesare, spune Dean.

A doua zi, după-amiaza, participanții la safari s-au cazat într-un hotel aflat la o jumătate de oră de mers pe coastă, la nord de Mombasa. Pe o plajă albă traversată de bărbați cu piepturi noduroase, care vând mărgele și tigve, Mildred și Fiona apar, jucăușe, în costumele lor de baie cu model floral, tot cu binoclurile agățate la gât. Tatuajul cu o Medusa lividă de pe pieptul lui Chronos e mai puțin uimitor decât burta lui — o trăsătură dezamăgitoare pe care o are în comun cu mai mulți bărbați, cu tații în special. Nu și cu Lou, el e suplu, corpul lui are un aspect de frânghie, bronzat de la surfingul ocazional. Se îndreaptă spre marea

de culoarea smântânii, cu brațul trecut pe după talia lui Mindy, care arată chiar mai bine decât te-ai fi așteptat (și așteptările au fost mari) în bikiniul ei albastru electric.

Charlie și Rolph stau amândoi sub un palmier. Charlie urăște costumul roșu, dintr-o bucată, marca Danskin pe care l-a ales împreună cu mama ei pentru această excursie și se hotărăște să împrumute o foarfecă de la recepție și să-l taie în două.

— Nu vreau să ne întoarcem, zice ea, somnoroasă.

— Mie mi-e dor de mama, spune Rolph.

Tatăl lui și Mindy înoată. Zărește costumul ei scânteietor prin valurile transparente.

— Da' dac-ar veni și mama…

— Tata n-o mai iubește, zice Rolph. Nu e suficient de nebună.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Rolph ridică din umeri.

— Crezi că pe Mindy o iubește?

— În niciun caz. S-a plictisit de Mindy.

— Și dacă Mindy îl iubește pe el?

— Cui îi pasă? zice Charlie. Toate îl iubesc.

După ce a înotat, Lou pleacă în căutarea unor țepușe și costume pentru scufundări, rezistând tentației de a o urma pe Mindy în camera lor, deși e clar că ea asta ar vrea. Au apucat-o căldurile de când nu mai stau în corturi (femeile pot avea o reacție ciudată la corturi) — și acum e flămândă, îl trage pe Lou de haine în cele mai ciudate momente, fiind gata s-o ia de la capăt când tocmai au terminat. Simte un fel de duioșie pentru Mindy, acum că excursia se apropie de final. Ea studiază ceva la Berkeley și Lou n-a călătorit niciodată de dragul unei femei. E puțin probabil să se mai întâlnească vreodată.

Rolph citește pe nisip, dar când Lou sosește cu echipamentul de scufundări, pune deoparte *Hobbitul* fără să protesteze și se ridică în picioare. Charlie îi ignoră și Lou se întreabă în treacăt dacă n-ar fi trebuit s-o ia și pe ea. El și Rolph merg până la malul

mării și își pun măștile și labele de scafandru, agățându-și țepușele de centuri, la șold. Rolph e slab; are nevoie de mai multă mișcare. Se mișcă timid prin apă. Mamei lui îi place să citească și să se ocupe de grădină, iar Lou trebuie să lupte mereu cu influențele ei. Ar vrea ca Rolph să locuiască cu el, dar avocații scutură din cap ori de câte ori aduce vorba despre asta.

Peștii strident colorați, ținte ușoare, ciugulesc prin jurul coralilor. Lou a prins șapte până să-și dea seama că Rolph n-a omorât nici măcar unu.

— Care e problema, Fiule? întreabă Lou când ies la suprafață.

— Îmi place doar să mă uit la ei, zice Rolph.

Au înotat până la un grup de stânci care se întinde spre mare. Au ieșit cu grijă din apă, cățărându-se pe ele. În ochiurile de apă rămase în urma fluxului mișună stele și arici, și castraveți de mare; Rolph se lasă pe vine, cercetându-le cu atenție. Peștii lui Lou atârnă într-o plasă prinsă la șold. De pe plajă, Mindy îi privește prin binoclul Fionei. Le face cu mâna, iar Lou și Rolph răspund în același fel.

— Tată, întreabă Rolph, ridicând un crab micuț și verde dintr-un ochi de apă, ce părere ai despre Mindy?

— Mindy e grozavă. De ce?

Crabul își întinde cleștișorii; Lou observă cu plăcere că fiul lui știe cum să-l apuce fără să fie rănit. Rolph îi aruncă o privire rapidă.

— Știi tu... E suficient de nebună?

Lou scoate un hohot de râs. Uitase de discuția lor de acum câteva zile, dar Rolph nu uită nimic — o însușire care îl încântă pe tatăl lui.

— E suficient de nebună. Dar nebunia nu e totul.

— Mie mi se pare nepoliticoasă, zice Rolph.

— A fost nepoliticoasă cu tine?

— Nu, cu Albert.

Lou se uită la fiul lui, întorcând brusc capul.

— Albert?

Rolph dă drumul crabului înapoi în apă și începe să-i povestească. Își amintește totul — terasa, scările, „numărul trei“ — dându-și seama, în timp ce vorbește, cât de mult tânjise să-i spună tatălui său toate astea, ca s-o pedepsească pe Mindy. Tatăl ascultă cu atenție, fără să-l întrerupă. Dar în timp ce povestește, Rolph simte că vorbele lui îi cad greu lui Lou, într-un mod pe care nu-l înțelege.

Când termină de vorbit, tatăl lui inspiră adânc și apoi expiră. Privește către mal. Soarele e pe cale să apună și oamenii își scutură nisipul alb și fin de pe prosoape și-și încheie ziua de plajă. La hotel e și o discotecă, iar planul e ca după cină, tot grupul să meargă acolo la dans.

— Când anume s-a întâmplat asta? întreabă Lou.

— În ziua cu leii — în seara aia.

Rolph așteaptă un moment, apoi întreabă:

— De ce crezi că a fost așa nepoliticoasă?

— Femeile sunt curve, zice tatăl lui. De-aia.

Rolph îl privește cu gura căscată. Tatăl lui e furios, un mușchi îi zvâcnește în falcă și dintr-odată Rolph e și el furios: asaltat de o furie profundă, amețitoare, care se dezlănțuie în sufletul lui uneori — când el și Charlie se întorc dintr-un weekend tumultuos petrecut la piscina tatălui lor, cu rockeri înghesuiți pe terasă, guacamole și boluri uriașe cu chili, și o găsesc pe mama lor singură în bungaloul ei, bând ceai de mentă. E furios pe omul ăsta care îndepărtează pe toată lumea.

— Nu sunt…

Nu poate repeta cuvântul.

— Ba sunt, zice Lou printre dinți. O să te convingi și tu cât de curând.

Rolph îi întoarce spatele. N-are unde să se ducă, așa că sare în apă și începe să dea încet din picioare, îndreptându-se spre țărm. Soarele a coborât, marea e agitată și plină de umbre. Rolph își imaginează rechinii învârtindu-se chiar pe sub picioarele lui, dar

nu se întoarce și nici nu privește în urmă. Continuă să înoate spre nisipurile albe, știind din instinct că strădania lui de a rămâne la suprafață e cea mai rafinată tortură la care îl poate supune pe tatăl lui — și știind la fel de bine și că, dacă ar fi să se scufunde, Lou ar sări imediat să-l salveze.

Seara, Rolph și Charlie au voie să bea câte un pahar de vin la cină. Lui Rolph nu-i place gustul acru, dar se bucură de efect, de ceața în care înoată totul în jurul lui după ce a băut vinul: florile ca niște ciocuri de păsări uriașe, aflate peste tot în sala de mese; peștii prinși de tatăl lui, pregătiți de bucătar cu măsline și roșii; Mindy, într-o rochie verde strălucitoare. Tatăl lui are brațul petrecut peste umerii ei. Nu mai e furios și nici Rolph nu mai e.

Lou a petrecut ultima oră în pat, trăgându-i-o lui Mindy în neștire. Acum își ține o mână pe coapsa ei subțire, făcându-și loc pe sub rochie, așteptând să vadă cum i se încețoșează privirea de plăcere. Lou nu e omul care să accepte înfrângerea — nu o poate *percepe* decât ca pe un stimul pentru obținerea unei victorii inevitabile. El trebuie să câștige. Nu dă doi bani pe Albert — Albert e invizibil, Albert nu e nimic (de fapt, Albert a părăsit grupul și s-a dus la apartamentul lui din Mombasa). Ceea ce contează acum e ca *Mindy* să înțeleagă și ea lucrul ăsta.

Reumple paharele de vin ale lui Mildred și Fiona, până ce obrajii li se îmbujorează și li se pătează.

— Tot nu m-ați luat cu voi la urmărit de păsări, le mustră el. V-am tot rugat, dar degeaba.

— Am putea să mergem mâine, zice Mildred. Am vrea să vedem câteva păsări care nu trăiesc decât aici, pe coastă.

— E o promisiune?

— O promisiune solemnă.

— Hai, îi șoptește Charlie lui Rolph. Hai să mergem afară.

Se strecoară afară din sala de mese, înțesată de oameni și aleargă spre plaja argintie. Frunzele de palmier scot un zgomot de plesnitură, ca de ploaie, dar aerul e uscat.

— E ca în Hawaii, zice Rolph, dorindu-şi ca acest lucru să fie adevărat.

Ingredientele există: întunericul, plaja, sora lui. Dar senzația e diferită.

— În afară de ploaie, spune Charlie.

— În afară de mama, zice Rolph.

— Cred că o să se însoare cu Mindy, spune Charlie.

— În niciun caz! Ai zis că n-o iubeşte.

— Şi ce dacă? Poate să se însoare cu ea chiar dacă n-o iubeşte.

Se scufundă în nisipul încă uşor călduț, care emană o strălucire selenară. Marea fantomatică tremură în prelungirea lui.

— Nu e chiar aşa de rea, zice Charlie.

— Mie nu-mi place de ea. Și de când ai devenit tu expertul mondial?

Charlie ridică din umeri.

— Îl cunosc pe tata.

Charlie nu se cunoaşte pe ea însăşi. De acum în patru ani, când va avea optsprezece ani, se va alătura unui cult din Mexic, al cărui lider carismatic va promova o dietă cu ouă crude. Aproape că va muri intoxicată cu salmonela, dar tatăl ei o va salva. Din cauza cocainei va fi nevoită să-şi facă o operație la nas, care îi va schimba trăsăturile, iar o serie de bărbați dominatori, fără niciun Dumnezeu, o vor părăsi, lăsând-o singură în jurul vârstei de treizeci de ani. Atunci va încerca să joace rolul de sol al păcii între Rolph și Lou, care, la un moment dat, vor înceta să-şi mai vorbească.

Dar Charlie chiar îşi cunoaşte tatăl. Lou se va însura cu Mindy pentru că asta înseamnă să câştigi şi pentru că dorința arzătoare a lui Mindy de a încheia acest episod ciudat din viața ei şi de a se întoarce la studii va dura exact până în momentul în care va deschide uşa apartamentului ei de la Berkeley şi va simți mirosul de linte fiartă: una dintre mâncărurile ieftine cu ajutorul cărora supraviețuiesc ea şi colocatarele ei. Se va prăbuşi pe canapeaua

cu spătarul lăsat pe care au găsit-o pe un trotuar și-și va scoate din bagaj nenumăratele cărți, dându-și seama că în săptămânile în care le-a cărat prin Africa n-a citit practic nimic. Apoi, când telefonul va suna, îi va tresălta inima.

Insatisfacție structurală: întoarcerea la un mod de viață care altădată îți plăcea, după ce ai experimentat unul mai palpitant și mai opulent, și înțelegerea faptului că nu-l mai poți tolera pe primul.

Dar ne îndepărtăm de subiect.

Rolph și Charlie aleargă pe plajă, atrași de zvâcnirea de lumină și muzică de la discoteca în aer liber. Aleargă desculți și apoi se amestecă în mulțime, aducând nisipul fin ca o pudră pe ringul transparent, format din romburi colorate țipător. Ritmul înfiorat al basului pare să interfereze cu bătăile inimii lui Rolph.

— Haide, spune Charlie, hai să dansăm!

Începe să se onduleze în fața lui — într-un fel în care noua Charlie are de gând să danseze și când se va întoarce acasă. Dar Rolph e jenat; el nu poate să danseze așa. Restul grupului îi înconjoară: durdulia Louise, cu un an mai mare ca el, dansează cu Dean, actorul. Ramsey își agită brațele în jurul unei mame din Facțiunea Phoenix. Lou și Mindy dansează foarte aproape unul de altul, cu corpurile lipite, dar Mindy se gândește la Albert, așa cum se va gândi și după ce se va căsători cu Lou și după ce vor avea două fiice, copiii numărul cinci și numărul șase ai lui Lou, născuți la o distanță mică unul de celălalt, ca și cum ar fi vrut să contracareze inevitabila schimbare de interes a lui Lou. În acte el va fi complet falit, iar Mindy va ajunge să lucreze ca agent de turism pentru a-și întreține fetițele. Pentru o vreme, viața ei va fi lipsită de bucurii: i se va părea că fetele plâng prea mult și se va gândi cu nostalgie la excursia asta, ca la ultimul moment fericit din viața ei, când încă mai putea alege, când era liberă și nu trebuia să care nicio povară. Va visa fără rost, inutil, la Albert, întrebându-se ce face în anumite momente, cum ar fi fost viața ei dacă ar fi fugit cu el așa cum îi sugerase, pe jumătate în glumă, când îl vizitase în camera numărul

trei. Mai târziu, desigur, va înțelege că „Albert“ nu a fost nimic mai mult decât un punct în care s-a concentrat regretul pentru propria-i imaturitate și pentru alegerile dezastruoase pe care le-a făcut. Când ambele ei fiice vor fi la liceu, își va relua studiile, își va da doctoratul la UCLA și-și va începe cariera academică la patruzeci și cinci de ani, petrecându-și lungi perioade din următorii treizeci de ani în junglele braziliene, unde va face cercetări din perspectiva structurilor sociale. Fiica ei cea mică va lucra pentru Lou, va deveni protejata lui și-i va moșteni afacerea.

— Uite, îi spune Charlie lui Rolph, încercând să se facă auzită peste muzică. Doamnele care urmăresc păsări ne urmăresc pe noi acum.

Mildred și Fiona stau pe niște scaune lângă ringul de dans, făcându-le cu mâna lui Rolph și Charlie îmbrăcate în rochiile lor lungi, cu imprimeuri. E prima oară când copiii le văd fără nelipsitele binocluri.

— Cred că sunt prea bătrâne ca să mai danseze, spune Rolph.

— Sau poate că noi le aducem aminte de păsări, spune Charlie.

— Sau poate când nu e vorba de nicio pasăre, poate urmăresc oameni, spune Rolph.

— Haide, Rolphus, spune Charlie, dansează cu mine!

Îl ia de mână. În timp ce se leagănă amândoi, Rolph simte că-și pierde conștiința de sine în mod miraculos, ca și cum s-ar maturiza chiar acolo, pe ring, devenind un băiat care dansează cu fete ca sora lui. Și Charlie simte asta. De fapt, această amintire, în special, e cea la care se va întoarce pentru tot restul vieții ei, mult timp după ce Rolph se va fi împușcat în cap în casa tatălui lor, la douăzeci și opt de ani: și-l va aduce aminte pe fratele ei de acum, un băiețel cu părul lins, cu ochi strălucitori, care învață să danseze. Dar femeia care și-l va aminti mai târziu nu va fi Charlie. După moartea lui Rolph, ea se va întoarce la numele ei adevărat — Charlene —, despărțindu-se pentru totdeauna de fetița care dansase cu fratele

ei în Africa. Charlene își va tăia părul și va merge la Facultatea de Drept. Când va naște un băiețel, va dori să-i pună numele Rolph, dar părinții ei vor fi încă prea afectați pentru a accepta asta. Așa că îl va numi Rolph doar în sinea ei și, peste ani, stând cu mama ei în mijlocul unei mulțimi vesele de părinți, în tribunele unui teren, îl va privi cum joacă, cu o privire ce devine visătoare când se îndreaptă spre cer.

— Charlie, zice Rolph. Ghici ce mi-am dat seama!

Charlie se apleacă spre fratele ei, care zâmbește cu gura până la urechi gândindu-se la ce-i va spune. Își face mâinile pâlnie în părul ei de lângă ureche, ca să-l audă prin ritmul acela bubuitor. Răsuflarea lui caldă și dulce îi umple urechea.

— Eu cred că doamnele alea n-au urmărit niciodată păsări, spune Rolph.

5. TU (LA PLURAL)

Totul e încă acolo: piscina cu plăcuțe de gresie albastre și galbene din Portugalia, cu apa susurând încet de-a lungul unui perete de piatră neagră. Casa e la fel, doar că acum e tăcută. Nu-mi pot explica tăcerea asta. Spray paralizant? Supradoze? Arestări în masă? Mă întreb toate astea în timp ce o urmez pe menajeră printr-un labirint de camere cu covoare, cu piscina clipocind spre noi prin fiecare fereastră. Ce altceva ar fi putut opri petrecerile acelea de neoprit?

Dar nu e deloc asta. Au trecut douăzeci de ani.

El e în dormitor, pe un pat de spital, cu niște tuburi în nas. Al doilea atac cerebral l-a doborât de-adevăratelea — primul n-a fost chiar atât de rău, rămăsese doar cu un ușor tremur la un picior. Asta mi-a spus Bennie la telefon. Bennie din liceu, prietenul nostru de pe vremuri. Protejatul lui Lou. A dat de mine prin maică-mea, deși ea a plecat din San Francisco de ani de zile, și a venit după mine la LA. Bennie organizatorul, care-i adună pe oamenii din vremurile bune, pentru a-și lua rămas-bun de la Lou. Se pare că poți da de aproape oricine dacă ai un computer cu internet. A găsit-o pe Rhea tocmai în Seattle, deși își schimbase între timp numele de familie.

Din gașca de pe vremuri, doar Scotty a dispărut complet. Computerele nu sunt de niciun folos când vine vorba de el.

Rhea și cu mine stăm în picioare lângă patul lui Lou, fără să știm prea bine ce să facem. Îl cunoaștem dintr-o perioadă în care ideea de om normal care moare nici nu exista.

Existau indicii, ponturi despre câteva alternative mai rele la viață (ne-am amintit de ele la cafea, eu și Rhea, înainte de a veni

să-l vedem — în timp ce ne holbam una la alta peste masa de plastic, cercetându-ne una alteia trăsăturile familiare, estompate de o maturitate ciudată). Mama lui Scotty a murit, desigur, de la o supradoză de medicamente când eram încă în liceu, dar ea nu era normală. Taică-meu a murit de SIDA, dar în ultima perioadă aproape că nu-l mai văzusem deloc. Oricum, astea erau niște nenorociri. Nu așa: cu rețete lângă pat, miros greu de medicamente și de covor proaspăt aspirat. Îmi amintește de spital. Nu neapărat tocmai mirosul (spitalele nu au covoare), ci aerul prevestitor de moarte, senzația aceea de a fi departe de orice.

Stăm aici în tăcere. Întrebările pe care îmi vine să le pun par toate greșite: Cum de ai îmbătrânit în halul ăsta? Ai îmbătrânit așa, deodată, într-o singură zi sau te-ai ofilit puțin câte puțin? Când ai încetat să mai dai petreceri? Toată lumea e acum prea bătrână pentru asta sau doar tu ești? Mai sunt încă oameni pe aici, ascunși prin palmieri sau ținându-și respirația pe sub apă? Când ai înotat ultima oară? Te dor oasele? Știai că așa o să se întâmple și ai ținut secret sau te-a luat prin surprindere?

În schimb, spun:

— Hei, Lou.

Și în același timp Rhea spune:

— Uau, totul e neschimbat!

Și izbucnim amândouă în râs.

Lou zâmbește și forma acelui zâmbet, chiar și cu dinții aceia galbeni și strâmbi, ne e familiară, iar un deget cald îmi face stomacul să zvâcnească. Zâmbetul lui, deschizându-se în acest loc ciudat.

— Fetelor, încă arătați superb, suspină el.

Minte. Am patruzeci și trei de ani, la fel și Rhea, care e căsătorită și are trei copii acasă, în Seattle. Nu pot să trec peste asta: trei. Eu m-am întors la mama, încerc să-mi termin masterul la UCLA după câteva ocoluri lungi și derutante. „Anii tăi tulburi", așa se referă mama la timpul meu pierdut, între douăzeci și treizeci de ani, încercând să facă totul să sune acceptabil și amuzant,

dar perioada dezastruoasă a început înainte să împlinesc douăzeci de ani și a ținut mult după treizeci. Mă rog să se fi terminat. În anumite dimineți, la fereastra mea soarele arată destul de rău. Mă așez la masa din bucătărie și-mi presar niște sare printre perișorii de pe mână și un sentiment se pune în mișcare în interiorul meu: s-a terminat. Totul a trecut pe lângă mine. În astfel de zile știu că nu trebuie să închid ochii prea multă vreme, pentru că altfel începe cu adevărat distracția.

— Vai, Lou, suntem două babe — recunoaște, zice Rhea, lovindu-l ușor peste umărul său fragil.

Îi arată poze cu copiii ei, ținându-i-le foarte aproape de față.

— E drăguță, spune el despre cea mai mare, Nadine, care are șaisprezece ani.

Am impresia că-mi face cu ochiul, dar poate e doar o zvâcnire a pleoapei.

— Hai, termină, zice Rhea.

Eu nu spun nimic. Simt din nou degetul. În stomac.

— Și copiii tăi? îl întreabă Rhea pe Lou. Te vezi des cu ei?

— Nu foarte des, spune, cu noua lui voce, gâtuită.

A avut șase copii, din trei căsătorii în care s-a băgat și cărora le-a dat apoi cu piciorul. Rolph, al doilea născut, era preferatul lui. Rolph locuia aici, în casa asta, era un băiat blând, cu ochi albaștri, care deveneau puțin cețoși când îl privea pe tatăl lui. Rolph și cu mine eram exact de aceeași vârstă. Ne născuserăm în aceeași zi, în același an. Îmi imaginam deseori asta: cum stătuserăm noi, pe vremea când eram bebeluși, în spitale diferite, cum plânseserăm în același timp. Odată am stat goi unul lângă altul în fața unei oglinzi mari, încercând să ne dăm seama dacă faptul că ne-am născut în aceeași zi lăsase vreun semn pe corpurile noastre. Ceva semne tot am găsit.

În cele din urmă, Rolph n-avea să-mi mai vorbească, ieșea din cameră de fiecare dată când intram eu.

Patul cel mare al lui Lou cu așternutul purpuriu cu dungi a dispărut, slavă Domnului. Televizorul e nou, cu ecran plat și lung,

iar meciul de baschet se vede cu claritate uluitoare, care face ca încăperea și chiar și noi să părem înceţoşaţi. Intră un tip îmbrăcat în negru, cu un diamant în ureche și manevrează abil perfuziile lui Lou și-i ia tensiunea. De sub pătură, tuburile se răsucesc conectate la alte părți ale corpului lui Lou și la o pungă transparentă de plastic la care încerc să nu mă uit.

Un câine latră. Lou ține ochii închişi şi sforăie. Stilatul asistent-majordom își verifică ceasul de mână și pleacă.

Deci, asta e — de-asta mi-am pierdut tot timpul ăla. Un bărbat care a îmbătrânit, o casă care s-a golit. Nu mă pot abține, încep să plâng. Rhea își petrece brațul pe după umerii mei. Cu toate că au trecut atâția ani, nu ezită să facă asta. Pielea îi atârnă — pielea cu pistrui îmbătrânește mai repede, mi-a spus Lou odată, iar pielea lui Rhea e toată plină de pistrui.

— Prietena noastră Rhea, spunea el, e blestemată.

— Tu ai trei copii, suspin eu în părul ei.

— Șșșșt!

— Eu ce am?

Puștii pe care mi-i amintesc din liceu fac filme, fac computere. Fac filme pe computere. O revoluție, îi tot aud pe oameni spunând. Eu încerc să învăț spaniolă. Noaptea, mama mă ascultă, folosind cartonașe cu întrebări.

Trei copii. Cea mai mare, Nadine, are aproape vârsta pe care o aveam eu când l-am cunoscut pe Lou. Aveam șaptesprezece ani, făceam autostopul. El conducea un Mercedes roșu. Era în 1979, și ăsta ar putea fi începutul unei povești pasionante, o poveste în care s-ar putea întâmpla absolut orice. Și-acum, poanta:

— Nimic din ce s-a întâmplat n-a avut vreun sens, spun eu.

— Asta nu e deloc adevărat, spune Rhea. Doar că n-ai descoperit încă sensul.

În tot acest timp, Rhea știa exact ce face. Chiar și când dansa, chiar și când plângea. Chiar și cu un ac în venă, ea se prefăcea pe jumătate. Eu, nu.

— M-am pierdut, spun eu.

Se pare că e o zi urâtă, e un soare cu dinți. Diseară, când maică-mea o să vină de la serviciu și o să mă vadă, o să spună:

— Dă-o-ncolo de spaniolă!

Și o să prepare niște Virgin Mary cu umbreluțe. O să-l ascultăm pe Dave Brubeck în timp ce jucăm domino sau gin rummy. Când mă uit la mama, ea îmi zâmbește de fiecare dată. Dar fața îi e brăzdată de epuizare.

Tăcerea capătă un fel de inteligență proprie și îl vedem pe Lou uitându-se la noi. Ochii lui sunt atât de goi, încât mă gândesc că ar putea fi mort.

— N-am fost. Pe-afară. De săptămâni întregi, spune el, tușind puțin. N-am avut chef.

Rhea împinge patul. Eu trec în spate și împing suportul cu perfuzia. În timp ce-l plimbăm prin casă, mă apucă groaza, de parcă alăturarea dintre lumina soarelui și patul de spital ar putea provoca o explozie. Mi-e teamă că Lou cel adevărat ne așteaptă afară lângă piscina unde stătea pe vremuri cu un telefon roșu, cu fir lung și cu un bol plin de mere verzi, iar Lou cel adevărat și Lou cel bătrân se vor lua la harță: *Cum îndrăznești? N-am primit niciodată bătrâni în casă și n-am de gând să încep acum*. Bătrânețea și urâțenia n-aveau ce căuta aici. N-aveau să pătrundă niciodată în casa lui.

— Acolo, spune el, adică lângă piscină, ca întotdeauna.

Mai e și-acum un telefon acolo: unul negru fără fir, pe o măsuță de sticlă, cu un shake de fructe alături. Asistentul-majordom sau vreun alt angajat care-și întinde aripile în curtea aceea pustie.

Sau Rolph? Oare Rolph e tot aici și are grijă de tatăl lui? Și apoi îl simt, exact ca pe vremuri, când îmi puteam da seama dacă a intrat într-o cameră fără să fie nevoie să mă uit. Doar din mișcarea aerului. Odată ne-am ascuns în spatele barăcii de lângă piscină, după un concert, iar Lou mă striga „Joc-elyn! Joc-elyn!". Eu și Rolph chicoteam în timp ce generatorul ne zumzăia foarte aproape de piept. Mai târziu m-am gândit: primul meu sărut. Era o nebunie. Tot ce aveam să fac, de fapt, făcusem deja până atunci.

În oglindă, pieptul lui Rolph era foarte neted. Nu avea niciun semn. Semnul era peste tot. Semnul era tinerețea.

Și când s-a întâmplat, în micul dormitor al lui Rolph, cu soarele care se furișa printre obloanele striate, m-am prefăcut că totul e nou. S-a uitat în ochii mei și am simțit că încă mai pot fi normală. Pielea noastră, a amândurora, era fină.

— Unde e? Chestia aia, întreabă Lou, referindu-se la butonul prin care se ridica patul. Vrea să stea în fund și să privească totul ca pe vremuri, în costumul lui de baie roșu, cu picioarele lui bronzate mirosind a clor. Cu telefonul în mână și cu mine între picioare, ținându-și mâna pe capul meu. Probabil că și atunci ciripeau păsările, dar noi nu le auzeam, din cauza muzicii. Sau poate că acum sunt mai multe păsări decât atunci?

Patul scârțâie în timp ce se ridică. Lou cercetează împrejurimile, căutând ceva din priviri.

— Am îmbătrânit, zice.

Câinele latră din nou. Apa se leagănă în piscină de parcă cineva tocmai ar fi intrat sau ar fi ieșit.

— Și Rolph? întreb eu.

Sunt primele cuvinte pe care le scot, după „salut".

— Rolph, zice Lou și clipește des.

— Fiul tău, Rolph.

Rhea se uită la mine și dă din cap — vorbesc prea tare. Uneori, simt că interiorul craniului mi-e inundat de un fel de furie care îmi acoperă gândurile ca niște praf de cretă. Cine e bătrânul care moare în fața mea? Îl vreau pe celălalt, pe bărbatul egoist și devorator, cel care mă împingea între picioarele lui chiar acolo, afară, ținându-mi mâna liberă apăsată pe ceafă, în timp ce râdea la telefon. Fără să-i pese că fiecare cameră din casa lui avea vedere la piscină. Camera fiului său, de exemplu. Acelui bărbat chiar aș avea vreo două sau trei lucruri să-i spun.

Lou încearcă să vorbească. Ne aplecăm deasupra lui, încercând să-l auzim. Din obișnuință, presupun.

— Rolph s-a dus, zice.

— Ce tot spui acolo? întreb eu.

Acum bătrânul plânge. Lacrimile i se scurg pe obraji.

— Ce rost are, Jocelyn? mă întreabă Rhea și în secunda aceea două părți diferite din creierul meu se întâlnesc și-mi dau seama că știam despre Rolph. Și Rhea știa — toată lumea știa. O tragedie de demult.

— Avea. Douăzeci și opt, spune Lou.

Închid ochii.

— S-a întâmplat demult, spune el, iar cuvintele parcă îi despică pieptul cavernos. Dar...

Așa e, s-a întâmplat demult. Lumina soarelui îmi rănește ochii, așa că îi țin închiși.

— Să pierzi un copil, murmură Rhea. Nici nu pot să-mi imaginez.

Furia mă apasă, îmi sfâșie măruntaiele. Brațele mă dor. Bag mâna sub patul de spital al lui Lou, îl împing în sus și el alunecă în apa turcoaz din piscină, iar perfuzia îi iese din venă, sângele țâșnește în urma acului, împrăștiindu-se în apă și căpătând o culoare gălbuie. Mai am încă putere, chiar și după tot ce s-a întâmplat. Sar după el, Rhea țipă acum, sar în apă și îl țin acolo, îi strâng capul între genunchi și îl țin acolo până când trupul i se înmoaie și așteptăm, Lou și cu mine așteptăm, și apoi el zvâcnește, zbătându-se puternic între picioarele mele, smucindu-se pe măsură ce viața se scurge din el. Când rămâne absolut inert, îl las să plutească la suprafață.

Deschid ochii. Nimeni nu s-a mișcat. Lou încă mai plânge, cercetând piscina cu ochii lui goi. Rhea îi atinge pieptul prin cearșaf.

E o zi urâtă. Mă doare capul de atâta soare.

— Ar trebui să te omor, zic, privindu-l drept în față. Meriți să mori.

— Ajunge! zice Rhea, cu o voce ascuțită de mamă.

Deodată, Lou se uită în ochii mei. E prima oară pe ziua de azi. În sfârșit, îl văd, îl văd pe bărbatul care spunea „ești cel mai bun

lucru care mi s-a întâmplat vreodată“ și „o să vedem împreună toată lumea asta nenorocită“ și „oare cum de am atâta nevoie de tine?“ și „vrei să te duc undeva, puștoaico?“, rânjind în soarele aspru, care lăsa pete de lumină pe mașina lui roșie, strălucitoare. „Zi-mi unde să te duc.“

Pare speriat, dar zâmbește. Vechiul lui zâmbet, din nou pe fața lui.

— Prea târziu, zice.

Prea târziu. Îmi dau capul pe spate și privesc acoperișul. Rolph și cu mine am stat acolo o noapte întreagă odată, spionând o petrecere pe care Lou o dădea pentru una din trupele lui. Chiar și după ce zgomotul a încetat, am rămas întinși pe țiglele reci. Așteptam soarele. A răsărit repede, mic, lucios și rotund.

— Ca un bebeluș, a zis Rolph, iar eu am început să plâng.

Soarele ăsta nou și fragil în brațele noastre.

În fiecare seară, mama mai bifează o zi în care am rămas curată. A trecut mai mult de un an, cel mai lung an din viața mea de până acum.

— Jocelyn, mai ai atâta timp înainte, zice ea.

Și când o cred, pentru o clipă, o perdea mi se ridică din fața ochilor. Ca și cum aș ieși dintr-o cameră întunecată.

Lou vorbește din nou. Încearcă să vorbească.

— Așezați-vă. De-o parte și de alta. Vreți, fetelor?

Rhea îl ține de mână și eu îi iau mâna cealaltă. Nu mai e aceeași mână ca pe vremuri, e noduroasă și uscată și grea. Rhea și cu mine ne uităm una la alta pe deasupra capului său. Stăm aici, toți trei, ca pe vremuri. Am luat-o de la capăt.

S-a oprit din plâns. Se uită la lumea lui. Piscina, plăcuțele de gresie. N-am ajuns niciodată nici în Africa, nici altundeva. De-abia dacă am ieșit vreodată din casa asta.

— E bine. Cu voi, fetelor, spune el, făcând eforturi să respire.

Strângându-ne mâinile, de parcă am putea fugi undeva. Dar nu fugim. Privim piscina și ascultăm păsările.

— Încă un minut, zice el. Mulțumesc, fetelor. Încă unu. Așa.

6. X şi O

Totul a început aşa: stăteam pe o bancă în Tompkins Square şi citeam un număr din *Spin* pe care-l şterpelisem de la Hudson News, mă uitam la gagicile din East Village care veneau de la muncă şi traversau parcul în drum spre casă, şi mă întrebam cum o fi reuşit fosta nevastă-mea să populeze New Yorkul cu mii de femei care nu arată deloc ca ea, dar care îmi amintesc, totuşi, de ea, când am descoperit următorul lucru: vechiul meu prieten, Bennie Salazar, e producător muzical! Scria asta în *Spin*, era acolo un articol întreg despre Bennie şi despre cum a ajuns el celebru după ce a lucrat cu o trupă, Conduits, care a luat discul de platină acum vreo trei sau patru ani. Era acolo şi o poză cu Bennie care primea un fel de premiu şi se uita cruciş şi părea obosit — genul de instantaneu cu un om emoţionat, în spatele căruia parcă vezi filmul unei vieţi fericite. Am privit imaginea pentru mai puţin de o secundă şi am închis revista. Am hotărât să nu mă gândesc la Bennie. Între a te gândi la cineva şi a te gândi să nu te gândeşti la cineva e o linie fină, dar am destulă răbdare şi autocontrol cât să rămân pe linia aia timp de ore întregi sau chiar zile dacă trebuie.

După o săptămână în care nu m-am gândit la Bennie — în care m-am gândit atât de mult că nu trebuie să mă gândesc la Bennie, că de-abia dacă mi-a mai rămas loc în creier pentru altfel de gânduri —, m-am hotărât să-i scriu o scrisoare. Am trimis-o la casa lui de producţie, despre care am aflat că avea sediul într-o clădire verde, numai sticlă, la intersecţia dintre Park Avenue şi Fifty-second Street. Am luat metroul până acolo şi m-am postat în faţa clădirii, mi-am dat capul pe spate şi m-am uitat în sus, până sus de tot, şi m-am întrebat la ce etaj o fi biroul lui Bennie.

Nu mi-am luat ochii de la clădire în timp ce lăsam scrisoarea să cadă în cutia poștală aflată chiar în fața ei. „Hei, Benjo", scrisesem (așa-i spuneam pe vremuri). „Nu ne-am mai văzut de-un car de ani. Aud că ești mare și tare. Bravo ție! La cât ești de norocos, nici nu se putea altfel. Toate cele bune, Scotty Hausmann."

Mi-a răspuns! Scrisoarea a ajuns în cutia mea poștală, ondulată, din East Sixth Street, vreo cinci zile mai târziu, bătută la mașină, ceea ce înseamnă, cred, că a scris-o secretara, dar mi-am dat seama că n-aveau cum să nu fie cuvintele lui Bennie:

„Scotty tată — hei, mersi pentru bilet. Pe unde te-ai ascuns? Îmi mai aduc aminte din când în când de perioada cu Flaming Dildos. Sper că mai cânți la chitara aia. Al tău, Bennie." Deasupra numelui bătut la mașină era semnătura lui măruntă și întortocheată.

Scrisoarea lui Bennie a avut un efect foarte puternic asupra mea. Viața mea devenise — care-i cuvântul potrivit? — seacă. Viața mea devenise cam seacă. Lucram ca om de serviciu într-o școală din apropiere, iar vara strângeam gunoaiele din parcul de lângă East River, de pe lângă podul Williamsburg. Nu mă simțeam în niciun caz jenat pentru că mă ocupam cu așa ceva, pentru că eu înțelesesem un lucru pe care aproape nimeni altcineva nu părea să-l priceapă: faptul că între a lucra într-o clădire înaltă, cu geamuri verzi, de pe Park Avenue și a strânge gunoaiele din parc e o diferență infinitezimală, o diferență atât de mică, încât de-abia dacă există cu adevărat, poate doar ca o plăsmuire a imaginației omenești. De fapt, s-ar putea să nu fie absolut niciun fel de diferență.

Se întâmpla să am următoarea zi liberă — ziua de după ce am primit scrisoarea lui Bennie —, așa că m-am dus dimineața devreme la East River și am pescuit. Dacă prind pește, îl iau acasă și-l mănânc. Apa e poluată, e-adevărat, dar frumusețea e că știm totul despre poluare, spre deosebire de multele otrăvuri pe care le consumăm zilnic fără să avem habar. Am fost la pescuit și Dumnezeu a ținut cu mine, sau poate că mă frecasem de haina norocoasă a lui Bennie, pentru că am scos din râu cea mai

frumoasă pradă a mea din toate timpurile: un biban enorm, striat! Prietenii mei pescari, Sammy și Dave, au rămas interzișiși când m-au văzut scoțând acest pește superb din apă. I-am tras una-n cap și l-am amețit, l-am învelit într-un ziar, l-am băgat în pungă și m-am dus acasă cu el la subraț. M-am îmbrăcat cu hainele mele care aduc cel mai mult a costum: pantaloni kaki și o jachetă pe care am dus-o de foarte multe ori la spălătorie. Cu o săptămână înainte, am dus-o la spălătorie și era încă în punga de la ei, lucru care a crizat-o pe tipa de la ghișeu:

— De ce speli? Ai spălat deja, punga-i sigilată, arunci bani pe geam.

Știu că mă îndepărtez de subiect acum, dar dați-mi voie să vă spun doar că mi-am smuls atât de brutal jacheta din punga de plastic, încât tipa a tăcut, și că apoi am așezat-o cu grijă pe tejgheaua spălătoriei.

— *Merci por vous consideración, madame*, am zis, iar ea a acceptat haina fără să mai scoată un cuvânt.

Nu mai are rost să spun că jacheta pe care am pus-o pe mine în dimineața în care m-am dus să-l vizitez pe Bennie Salazar, era o jachetă curată.

Clădirea lui Bennie arăta ca un loc în care s-ar putea implementa măsuri dure de securitate dacă s-ar dori așa ceva, dar în ziua aia presupun că oamenii n-au considerat că e nevoie. Tot mai mult din norocul lui Bennie curgea peste mine ca mierea. Nu că aș fi fost eu, în general, ghinionist — aș zice că sunt undeva pe la mijloc și că înclin ocazional spre ghinion. De exemplu, am prins mai puțini pești decât Sammy, deși am pescuit mai des și am avut ace mai bune. Dar dacă în ziua aia aveam norocul lui Bennie, însemna, oare, că împărțeam același noroc? Că vizita mea neașteptată reprezenta un noroc pentru *el*? Sau reușisem oare să-i deviez norocul și să-l canalizez în altă parte pentru o vreme, și să-l las fără pic de noroc în ziua respectivă? Și dacă reușisem să fac asta cu adevărat, prin ce mijloace o făcusem și (cel mai important), cum aș putea s-o fac de fiecare dată când am chef de-acum încolo?

Am verificat panoul de la intrare, am văzut că Sow's Ear Records e la etajul patruzeci și cinci, am luat liftul până acolo, am trecut lin prin două uși de sticlă bej și am ajuns într-o sală de așteptare foarte dichisită. Decorul mi-a amintit de un apartament de burlac din anii șaptezeci: canapele negre de piele, mochetă groasă, aspră, mese grele de sticlă și metal, pline de Vibe și Rolling *Stone* și altele asemenea. Discret luminată, intenționat. Era nevoie de asta, îmi dădeam seama prea bine, pentru ca artiștii să poată să aștepte aici fără să li se vadă ochii injectați sau venele înțepate.

Mi-am trântit peștele pe biroul de la recepție. A scos un sunet dur, umed — jur pe Dumnezeu că nimic n-ar fi putut să sune așa, în afară de peștele ăla! Ea (păr roșcățel, ochi verzi, o gură ca o petală de floare, genul de tipă care te face să vrei să te apleci spre ea și să-i zici în șoaptă: „Probabil că ești foarte inteligentă; altfel, cum ai fi ajuns să lucrezi aici?") s-a uitat la mine și a zis:

— Salutare.

— Am venit să-l văd pe Bennie, am spus. Bennie Salazar.

— Vă așteaptă?

— Nu chiar acum.

— Numele?

— Scotty.

Purta căști și mi-am dat seama, când a vorbit într-un microfon atașat, că, de fapt, era un telefon. După ce mi-a spus numele, am văzut cum i se unduiesc puțin buzele, ca și cum și-ar fi ascuns un zâmbet.

— E într-o întâlnire, mi-a spus. Dar puteți lăsa un mes…

— Aștept.

Mi-am depus peștele pe măsuța de sticlă, lângă reviste și m-am instalat pe o canapea neagră de piele. Pernele au oftat, emanând cel mai delicios miros de piele. Am avut o senzație de confort profund în tot corpul. A început să mi se facă somn. Aș fi vrut să rămân acolo pentru totdeauna, să-mi abandonez apartamentul din East Sixth Street și să-mi petrec restul zilelor în sala de așteptare a lui Bennie.

E-adevărat: trecuse ceva vreme de când nu mai ieşisem în lume. Dar mai contează asta în era noastră informaţională, când ai putea să cutreieri pământul în lung şi-n lat fără să-ţi părăseşti vreodată canapeaua verde din pluş pe care ai luat-o de la groapa de gunoi şi ai făcut-o piesa centrală a apartamentului tău din East Sixth Street? Îmi începeam fiecare seară comandând fasole verde Hunan şi stropind-o cu Jägermeister. E incredibil câtă fasole verde pot să înghit: patru porţii, cinci porţii, uneori mai mult. Îmi dau seama după cutiile de plastic cu sos de soia şi după beţişoarele incluse în comandă că Fong Yu crede că dau o petrecere la care-s invitaţi opt sau nouă vegetarieni. Oare compoziţia chimică a Jägermeisterului îmi face poftă de fasole verde? Are fasolea verde vreo componentă, oare, care creează dependenţă în acele rare ocazii în care se consumă împreună cu Jägermeisterul? Îmi puneam aceste întrebări în timp ce basculam fasole verde, cu îmbucături uriaşe, crocante, şi mă uitam la televizor — emisiuni ciudate, pe care nu le recunoşteam şi pe care nu le urmăream în mod normal. S-ar putea spune că-mi cream propria emisiune din toate aceste emisiuni şi bănuiam că era chiar mai bună decât ele. De fapt, eram sigur de asta.

Uite care-i ideea: dacă fiinţele umane sunt nişte *maşini de procesare a informaţiei*, care citesc X-uri şi O-uri şi le traduc în ceea ce toţi numesc pe nerăsuflate „experienţă“, şi dacă eu am acces la aceeaşi informaţie prin televiziune şi prin nenumăratele reviste pe care le răsfoiesc la Hudson News timp de patru–cinci ore, în zilele mele libere (recordul meu e de opt ore şi include jumătatea de oră pe care am petrecut-o ţinându-i locul, în timpul pauzei de prânz, unui tânăr angajat care credea că lucrez acolo) — şi dacă am nu numai informaţia, ci şi capacitatea de a da o formă acelei informaţii prin intermediul computerului din creierul meu (computerele adevărate mă sperie; dacă tu-i poţi găsi pe Ei, atunci Ei te pot găsi pe tine, şi eu nu vreau să fiu găsit) atunci nu se poate spune că trăiesc şi eu, practic, aceleaşi experienţe pe care le trăiesc ceilalţi?

Mi-am testat teoria stând odată în fața bibliotecii publice de la intersecția dintre Fifth Avenue și Forty-second Street, în timpul unui eveniment de strângere de fonduri pentru bolile de inimă, care se desfășura acolo. A fost o întâmplare: la închidere, când ieșeam din sala de periodice, am observat niște indivizi bine îmbrăcați care întindeau fețele de masă albe și aduceau buchete mari de orhidee în holul uriaș al bibliotecii, iar când am întrebat-o pe o tipă blondă cu laptop ce se întâmplă, ea mi-a spus că e un eveniment de strângere de fonduri pentru bolnavii de inimă. M-am dus acasă și mi-am mâncat fasolea verde, dar în loc să dau apoi drumul la televizor, am luat metroul și m-am întors la bibliotecă, unde gala de strângere de fonduri era în plină desfășurare. Dinăuntru se auzea Satin Doll, se auzeau hăhăieli, schelălăieli și hohote uriașe de râs, iar afară erau cam o sută de limuzine lungi și negre, dar și niște mașini mai mici, tot negre, de oraș, care leneveau pe marginea drumului, parcate în curbă, și atunci m-am gândit că între mine și oamenii dinăuntru, care dansau pe muzica unei formații cu instrumente de suflat, cu un saxofonist execrabil, nu se aflau decât niște atomi și niște molecule combinate astfel încât să formeze ceva cunoscut drept *zidul de piatră*. Dar în timp ce ascultam, mi s-a întâmplat ceva ciudat: m-a durut. Nu capul, nu brațul, nu piciorul, ci toate în același timp. Mi-am spus că nu e nicio diferență între a te afla „înăuntru" și a fi „afară", că totul se reduce la X și O-uri care pot fi combinate în tot felul de moduri diferite, dar mă durea din ce în ce mai tare și, până la urmă, am simțit că s-ar putea să mă prăbușesc. Așa că am plecat, șchiopătând.

Ca din toate experimentele nereușite, și de aici am învățat ceva neașteptat: un ingredient-cheie al așa-zisei experiențe este credința amăgitoare că aceasta ar fi unică și specială, că cei care au parte de ea sunt privilegiați și că cei excluși din ea pierd ceva. Iar eu, ca un savant care inhalează prostește aburii toxici care se ridică din vasul care clocotește în laborator, fusesem, prin *simpla proximitate fizică*, infectat de aceeași iluzie. Și, drogat fiind, ajunsesem să mă cred Exclus: condamnat să tremur în afara zidurilor

bibliotecii publice de la intersecția Fifth Avenue cu Forty-second Street odată pentru totdeauna, imaginându-mi splendorile dinăuntru.

M-am îndreptat spre biroul secretarei cu părul roșu, ținând peștele în echilibru cu ambele mâini. Zeama începuse să se scurgă prin hârtie.

— E un pește, i-am zis.

A întors repede capul, cu o expresie de parcă tocmai m-ar fi recunoscut.

— A, a spus ea.

— Spune-i lui Bennie că începe să se împută.

M-am așezat la loc. „Colegii" mei din sala de așteptare erau un bărbat și o femeie, genul corporatist. Am simțit că se țin departe de mine.

— Sunt muzician, am spus, ca să mă prezint. *Slide guitar*.

N-au răspuns.

În sfârșit, a apărut Bennie. Era pus la punct. Era în formă. Purta pantaloni negri și o cămașă albă, închisă până-n gât, dar fără cravată. Când i-am văzut cămașa, am avut o revelație: am înțeles că orice cămașă scumpă arată mai bine decât una ieftină. Materialul nu era lucios, nu — lucios înseamnă ieftin. Dar radia, ca și cum ar fi trecut prin ea o lumină care venea din interior. Era o cămașă a dracului de frumoasă, asta vreau să spun.

— Scotty, omule, cum merge treaba? a zis Bennie, bătându-mă călduros pe spate, în timp ce dădeam mâna cu el. Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, sper că Sasha a avut grijă de tine.

A făcut un gest spre fata cu care vorbisem, al cărei zâmbet lejer putea fi tradus aproximativ prin: „Oficial, tipu' ăsta nu mai e problema mea". I-am făcut cu ochiul, fapt care putea fi tradus exact prin: „Nu fi chiar așa de sigură, dragă".

— Hai cu mine în birou, a zis Bennie.

Mă luase pe după umeri și mă întorsese cu fața spre hol.

— Hei, stai, am uitat! am strigat eu și m-am întors să iau peștele.

Când am luat pachetul de pe măsuța de cafea, puțină zeamă de pește a picurat dintr-un colț al hârtiei, iar corporatiștii au sărit amândoi în picioare, de parcă ar fi sunat alarma de bombă nucleară. M-am uitat la „Sasha", așteptându-mă s-o văd panicată, dar ea privea totul cu o expresie pe care mă văd obligat s-o numesc amuzată.

Bennie mă aștepta pe hol. Am observat satisfăcut că pielea lui se închisese la culoare față de vremurile când eram în liceu. Citisem despre asta: pielea se închide treptat la culoare de la numeroșii ani de expunere la soare, iar a lui Bennie se închisese într-atât, încât cu greu ai mai fi putut să-l numești caucazian.

— Ai fost la cumpărături? a întrebat el, cu ochii la pachetul meu.

— Am fost la pescuit, i-am spus.

Biroul lui Bennie era bestial, și nu folosesc cuvântul într-un sens masculin, așa cum l-ar folosi un skater adolescent, ci în sensul clasic, propriu-zis. Masa de lucru era uriașă, ovală și neagră, suprafața ei părea umedă, ca la cele mai scumpe piane. Semăna cu un patinoar întunecat. În spatele ei nu se afla nimic altceva decât o priveliște — întregul oraș se desfășura în fața noastră, așa cum vânzătorii de pe stradă își desfac prosoapele ticsite cu ceasuri și centuri lucioase și ieftine. Așa arăta New Yorkul: era ceva superb, care mi-era la îndemână chiar și mie. Stăteam lângă ușă, cu peștele în mână. Bennie s-a dus de partea cealaltă a mesei lui umede, negre și ovale. Aveai impresia că n-are deloc aderență și că, dacă ai arunca o monedă pe suprafața ei, ar pluti și ar cădea pe jos.

— Ia un loc, Scotty, a spus el.

— Stai, am zis. Asta e pentru tine.

M-am apropiat și am așezat cu grijă peștele pe masă. Era ca și cum aș fi făcut o ofrandă pe un altar șintoist, în vârful celui mai înalt munte din Japonia. Priveliștea mă amețea.

— Mi-ai adus un pește? a zis Bennie. E un pește?

— Un biban vărgat. L-am prins în East River de dimineață.

Bennie s-a uitat la mine de parcă ar fi aşteptat poanta ca să înceapă să râdă.

— Nu e chiar aşa de poluat cum se crede, am zis, aşezându-mă pe micul scaun negru, unul dintre cele două din faţa mesei de lucru a lui Bennie.

El s-a ridicat, a luat peştele, a ocolit masa şi mi l-a dat înapoi.

— Mersi, Scotty, a zis. Apreciez intenţia, chiar o apreciez. Dar e păcat de peşte, s-ar putea strica aici, la mine la birou.

— Ia-l acasă şi mănâncă-l! am zis.

Bennie a afişat un zâmbet senin, dar nu a făcut niciun gest ca să recupereze peştele. „Bine", mi-am zis, „îl mănânc eu".

Scaunul cel negru părea inconfortabil — în timp ce mă lăsam în el, mă gândeam: „E un scaun dintr-ăla de coşmar de la care te doare fundul şi-ţi amorţeşte". Dar de fapt a fost, fără îndoială, cel mai confortabil scaun în care m-am aşezat vreodată, chiar mai confortabil decât canapeaua de piele din sala de aşteptare. Canapeaua mă adormea — scaunul ăsta îmi dădea o senzaţie de plutire.

— Ia spune, Scotty, a zis Bennie. Ai vreun demo pe care vrei să-l ascult? Ai vreun album, vreo formaţie? Piese pe care vrei să le scot? Spune-mi la ce te gândeşti.

Stătea rezemat de rombul cel negru, cu picioarele încrucişate — una dintre posturile care par foarte relaxate, dar care trădează, de fapt, multă încordare. În timp ce mă uitam la el, mi-am dat seama de mai multe lucruri, care s-au revărsat peste mine ca un fel de cascadă: 1. Bennie şi cu mine nu mai eram prieteni şi n-aveam să mai fim niciodată. 2. Încerca să scape de mine cât mai repede posibil, fără prea mare tevatură. 3. Ştiam deja ce-o să se întâmple. Ştiusem chiar de dinainte de a ajunge aici. 4. Era motivul pentru care venisem să-l văd.

— Scotty? Mai eşti aici?

— Deci aşa, am zis. Acum că eşti mare şi tare, toată lumea vrea ceva de la tine.

Bennie s-a dus înapoi în spatele biroului şi s-a aşezat pe scaun cu faţa la mine şi cu braţele încrucişate, într-o postură care părea

mai puțin relaxată decât prima, dar care, de fapt, era mai puțin tensionată.

— Hai, Scotty, a zis el. Îmi scrii o scrisoare din senin, acum vii la mine la birou — bănuiesc că n-ai venit aici doar ca să-mi aduci un pește.

— Nu, peștele era un cadou, am zis. Uite de ce-am venit: vreau să știu ce s-a întâmplat între A și B.

Bennie părea că așteaptă mai multe explicații.

— A e momentul în care eram amândoi în aceeași trupă și ne țineam după aceeași fată. B e acum.

Mi-am dat seama imediat că, aducând vorba despre Alice, făcusem mișcarea potrivită. Spusesem ceva direct, da, dar în spatele acestei replici spusesem altceva: pe vremuri eram amândoi niște amărâți, iar acum doar eu sunt un amărât. De ce? Iar dincolo de asta, încă ceva: dacă ai fost cândva un amărât, vei fi întotdeauna un amărât. Și mai adânc decât toate: tu erai cel care se ținea după ea. Dar ea m-a ales pe mine.

— Mi-am bătut joc de mine, a zis Bennie. Asta s-a-ntâmplat.

— Idem.

Ne-am uitat unul la altul peste masa cea neagră, simbolul puterii lui Bennie. A urmat o pauză lungă, ciudată, și în pauza aia am simțit cum îl trag pe Bennie înapoi — sau poate că el mă trăgea pe mine —, înapoi în San Francisco, unde eram doi dintre cei patru membri ai trupei Flaming Dildos. Bennie, unul dintre cei mai slabi basiști din lume, era un puști cu pielea maronie și cu păr pe mâini și era prietenul meu cel mai bun. Am amețit și am început să fierb de furie. Am închis ochii și mi-am imaginat că mă întind spre Bennie peste birou, că-i rup capul și că i-l smulg din gulerul cămășii lui frumoase și albe ca pe o buruiană noduroasă, cu rădăcinile lungi și întortocheate. Mi-am închipuit cum îl apuc de claia de păr și-l duc în sala aia dichisită de așteptare și-apoi îl arunc peste biroul Sashei.

M-am ridicat, iar Bennie s-a ridicat și el imediat — a țâșnit de pe scaun, mai exact, pentru că atunci când m-am uitat la el, era deja în picioare.

— Te superi dacă mă uit pe fereastra ta? am întrebat.

— Deloc.

După voce nu părea speriat, dar eu l-am mirosit. A oțet: așa miroase frica.

M-am dus la fereastră. M-am prefăcut că admir priveliștea, dar țineam ochii închiși.

După o vreme, am simțit că Bennie a venit mai aproape de mine.

— Mai faci ceva muzică, Scotty? m-a întrebat el blând.

— Încerc, am spus. Mai mult singur, ca să nu-mi ies din mână.

Am fost în stare să deschid ochii, dar nu și să mă uit la el.

— Făceai minuni la chitara aia, a zis. Apoi m-a întrebat: Ești însurat?

— Divorțat. De Alice.

— Știu, a zis. Te întrebam dacă te-ai însurat din nou.

— Patru ani a durat.

— Îmi pare rău, prietene.

— A fost mai bine așa, am zis eu.

Apoi m-am întors și m-am uitat la Bennie. Stătea cu spatele la fereastră și m-am întrebat dacă se obosea vreodată să se uite pe geam, dacă faptul că avea atâta frumusețe la îndemână însemna ceva, orice, pentru el.

— Și tu? am întrebat.

— Însurat. Am un băiat de trei luni.

A zâmbit, apoi — un zâmbet nehotărât, jenat, la gândul copilașului, ca și cum ar fi fost conștient că nu-l merită. Și dincolo de zâmbetul lui Bennie era frica: se temea că l-am căutat ca să-i răpesc minunățiile pe care viața le revărsase asupra lui, ca să le șterg de pe fața pământului în câteva secunde. Îmi venea să râd în hohote: „Hei, «prietene», nu-nțelegi? Tot ce ai tu am și eu! E vorba doar despre X și O, și de astea poți să faci rost într-o mie de feluri diferite“. Dar cum stăteam așa, nemișcat și-i adulmecam teama lui Bennie, mi-au trecut prin cap două chestii: 1. N-aveam nimic din ce-avea Bennie. 2. Avea dreptate.

Și atunci, m-am gândit la Alice. Nu-mi permiteam aproape niciodată să mă gândesc cu adevărat la ea, și nu să mă gândesc că nu trebuie să mă gândesc la ea, ceea ce făceam aproape tot timpul. Amintirea lui Alice a plesnit în interiorul meu și am lăsat-o să se deschidă până i-am văzut părul în razele soarelui — auriu, părul ei era auriu — și până am simțit mirosul uleiurilor pe care și le picura pe încheieturi cu o pipetă. Paciuli? Mosc? Nu-mi aminteam. Am văzut-o iarăși plină de iubire, nici urmă de furie, nici urmă de teamă — nici urmă de vreunul dintre lucrurile acelea îngrozitoare pe care mă obișnuisem s-o fac să le simtă. Hai înăuntru, spunea ea, și așa am făcut. Am intrat, pentru o clipă.

Am privit orașul. Extravaganța lui părea să se risipească aiurea, așa cum s-ar irosi uleiul sau vreun alt lucru prețios pe care Bennie l-ar ține doar pentru el, folosindu-l pe tot, pentru ca nimeni altcineva să nu-l aibă. M-am gândit că dacă aș avea o privelițe ca asta la care să mă uit în fiecare zi, aș avea și energia și inspirația să cuceresc lumea. Problema e că atunci când ai cea mai mare nevoie de o asemenea privelițe, nu ți-o dă nimeni.

Am tras adânc aer în piept și m-am întors către Bennie.

— Sănătate și fericire, frate, am spus și i-am zâmbit pentru prima și singura dată: mi-am desfăcut buzele și le-am lăsat să se lăbărțeze spre exterior, un lucru pe care-l fac rar pentru că-mi lipsesc majoritatea dinților pe ambele părți. Dinții pe care-i mai am sunt mari și albi, așa că găurile negre dintre ei apar ca niște adevărate surprize. Mi-am dat seama că Bennie a fost șocat când le-a văzut. Și dintr-odată m-am simțit puternic, de parcă în cameră s-ar fi înclinat o balanță și toată puterea lui Bennie — biroul, privelișteа, scaunul plutitor — mi-ar fi aparținut pentru o clipă numai mie. Bennie a simțit și el asta. Așa stau lucrurile cu puterea; toată lumea o simte în același timp.

M-am întors cu spatele și m-am îndreptat spre ușă, continuând să rânjesc. Am simțit lumina, ca și cum aș fi purtat cămașa cea albă a lui Bennie și lumina s-ar fi revărsat din ea.

— Hei, Scotty, stai așa, a zis Bennie, cu o voce tremurândă.

S-a întors înapoi spre birou, dar eu am mers mai departe, rânjetul conducându-mă prin hol până la recepție, unde era Sasha, am mers călcând pe covor cu pantofii care șopteau la fiecare pas încet, plin de demnitate. Bennie m-a ajuns din urmă și mi-a dat cartea lui de vizită: hârtie scumpă, cu scris în relief. Părea să fi costat mult. O țineam în mână cu mare grijă.

— Președinte, am citit.

— Să mai treci pe-aici, Scotty, a zis Bennie.

Părea derutat, parcă uitase cum ajunsesem acolo; parcă el m-ar fi invitat și eu aș fi plecat prea devreme.

— Dacă ai vreodată vreo piesă pe care vrei s-o ascult, trimite-mi-o.

N-am putut să nu-i mai arunc o privire Sashei. Ochii îi erau serioși, aproape triști, dar arbora în continuare flamura zâmbetului ei drăguț.

— Cu bine, Scotty, a zis ea.

Am ieșit din clădire și m-am dus direct la cutia poștală unde lăsasem scrisoarea pentru Bennie, cu câteva zile în urmă. Mi-am dat capul pe spate și am privit încă o dată la turnul de sticlă verde, încercând să număr etajele până la al patruzeci și cincilea. Și abia atunci am observat că nu am nimic în mână — că lăsasem peștele în biroul lui Bennie! Mi s-a părut extrem de amuzant și am râs în hohote când mi-am închipuit cum se așază corporatiștii în scaunele plutitoare din fața mesei lui Bennie și cum unul dintre ei ridică pachetul ud și greu de pe jos și când își dă seama ce e — „O, Doamne, e peștele tipului ăluia!“ —, îl scapă din mână, dezgustat. Și ce o să facă Bennie? m-am întrebat, în timp ce mă îndreptam încet spre metrou. O să scape de pește pentru totdeauna, chiar în clipa aceea, sau o să-l pună în frigiderul de la birou și o să-l ducă seara acasă la nevasta lui, căreia o să-i povestească despre vizita mea? Și dacă s-ar fi ajuns acolo, ar fi fost, oare, posibil să deschidă pachetul și să se uite la ce e înăuntru, doar așa, de dragul de a se uita?

Speram să se întâmple așa. Eram sigur că avea să fie uimit. Era un pește strălucitor, minunat.

N-am fost bun de nimic în ziua aia. Mă doare deseori capul de la problemele cu ochii pe care le am din copilărie, și durerea e atât de puternică, încât mă face să văd niște imagini luminoase, îngrozitor de dureroase. În aceeași după-amiază, m-am întins pe pat, am închis ochii și am văzut o inimă arzătoare plutind în întuneric, aruncând raze de lumină în toate direcțiile. Nu a fost un vis, pentru că nu s-a întâmplat nimic. Inima atârna, pur și simplu, acolo.

Pentru că mă culcasem devreme în după-amiaza aceea, m-am trezit, mi-am luat undița și am plecat de-acasă cu mult înaintea răsăritului, ca să pescuiesc în East River, sub podul Williamsburg. Sammy și Dave au sosit și ei destul de repede. Pe Dave nu-l prea interesa peștele, de fapt — el venea să se uite la femeile din East Village care alergau dimineața devreme, înainte să se ducă la școală la Universitatea din New York sau la magazinul unde lucrau ca vânzătoare sau la orice altă treabă cu care își umplu zilele fetele din East Village. Dave se plângea tot timpul de bustierele lor de jogging, care, din punctul lui de vedere, nu permiteau un balans satisfăcător. Sammy și cu mine de-abia dacă-l ascultam.

Dar în dimineața aia, când Dave a început să-și facă numărul, m-am simțit într-o dispoziție comunicativă.

— Știi, Dave, am zis, cred că asta e și ideea.

— Care e ideea?

— Ca sânii lor să nu se bălăngăne, am zis. Le doare. De-asta și poartă bustiere.

Mi-a aruncat o privire prudentă.

— Și de când ești tu expert?

— Nevastă-mea făcea jogging, am zis.

— Făcea? Adică nu mai face?

— Adică nu mai e nevastă-mea. Probabil că face jogging în continuare.

Era o dimineață liniștită. Auzeam cum pocnesc, la intervale scurte, mingile de tenis în curțile din spatele podului Williamsburg.

Dimineața devreme, mai vedeai pe malul râului, alături de alergători și de jucătorii de tenis, și câțiva drogați. Mă uitam întotdeauna după un anumit cuplu, un bărbat și o femeie în scurte de piele, cu picioare subțiri și fețe căzute. Sigur erau muzicieni. Ieșisem de mult din branșă, dar eram în stare să recunosc oricând un muzician.

Soarele a răsărit, uriaș, strălucitor și rotund, ca un înger ridicându-și capul. Nu-l văzusem niciodată acolo, sus atât de scânteietor. Argint revărsat pe apă. Aș fi vrut să intru și să înot. Poluare? mi-a trecut mie prin cap. N-are decât să fie! Și apoi, am văzut-o pe fată. Am observat-o cu colțul ochiului pentru că era micuță și alerga cu un pas deosebit, săltat, diferit de al celorlalte. Când razele soarelui îi atingeau părul șaten-deschis, se întâmpla un lucru pe care nu puteai să nu-l observi. Rumpelstiltskin, m-am gândit eu. Dave se uita la ea cu gura căscată, și până și Sammy s-a întors s-o vadă, dar eu nu mi-am luat ochii de la râu, priveam pluta și așteptam să tragă peștele. Am remarcat-o pe fată fără să fie nevoie să mă uit după ea.

— Hei, Scotty, a zis Dave. Cred că tocmai a trecut nevastă-ta pe aici.

— Sunt divorțat, am zis.

— Ei bine, ea era.

— Ba nu era ea, am zis. Locuiește la San Francisco.

— Poate e viitoarea ta nevastă, a sugerat Sammy.

— Ba e viitoarea mea nevastă, a zis Dave. Și știi ce-o s-o învăț în primul rând? Să nu și-i prindă strâns. Să-i lase să se balanseze.

M-am uitat la undița care scăpăra în lumina soarelui. Îmi fugise norocul; știam sigur că n-aveam să prind nimic. În curând, trebuia să merg la muncă. Mi-am strâns undița și am luat-o spre nord, pe malul râului. Fata era cu mult înaintea mea, iar părul ei tresălta la fiecare pas. Am urmărit-o, deși de la o asemenea distanță nu prea se poate spune că o urmăream. Mai degrabă mergeam în aceeași direcție. Privirea mea o îmbrățișa atât de intens, încât nici măcar n-am observat cuplul de drogați până în momentul în

care aproape că au trecut pe lângă mine. Erau cuibăriți unul într-altul, aveau ochii duși în fundul capului și erau sexy, așa cum sunt tinerii o vreme, până când ajung să arate doar supți la față.

— Hei, am zis, tăindu-le calea.

Ne văzuserăm probabil de vreo douăzeci de ori pe malul râului, dar tipul și-a ațintit ochelarii de soare asupra mea de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară, iar fata nu s-a uitat deloc la mine.

— Sunteți muzicieni? am întrebat.

Tipul mi-a întors spatele, vrând să mă expedieze. Dar fata m-a privit. Ochii ei păreau cruzi, decolorați, și m-am întrebat dacă o deranja lumina soarelui și de ce prietenul sau soțul ei, sau ce-o fi fost nu-i dădea ochelarii.

— Cântă bestial, a zis ea, folosind expresia în sensul acela adolescentin, de skater. Sau poate că nu, m-am gândit. Poate că l-a folosit la propriu.

— Te cred, am zis. Sigur cântă bestial.

Am căutat în buzunarul cămășii și am scos cartea de vizită a lui Bennie. Folosisem un șervețel ca s-o extrag din haina pe care o purtasem cu o zi în urmă și s-o pun în cămașa de azi, având grijă să n-o îndoi sau s-o deformez sau s-o pătez. Literele în relief îmi aminteau de o monedă romană.

— Sunați-l pe omul ăsta, am zis. E directorul unei case de producție. Spuneți-i că v-a trimis Scotty.

Au privit amândoi cartea de vizită, schimbând priviri mirate în lumina piezișă.

— Sunați-l, am zis. E prietenul meu.

— Sigur, a zis tipul, fără convingere.

— Chiar sper c-o să-l sunați, am spus, dar m-am simțit deodată neajutorat. Puteam să fac asta o singură dată, nu mai aveam altă carte de vizită.

În timp ce tipul studia cartea de vizită, fata s-a uitat la mine.

— O să sune, a zis și apoi a zâmbit: avea niște dinți mărunți și ordonați, pe care nu-i ai decât după ce porți aparat. O să-l oblig eu.

Am dat din cap și m-am răsucit pe călcâie, lăsându-i pe drogați în urmă. M-am îndreptat spre nord, forțându-mi ochii să vadă cât de departe posibil. Dar alergătoarea dispăruse în timpul în care nu mă mai uitasem după ea.

— Hei, am auzit două voci răguşite în spatele meu.

Când m-am întors, ei au strigat: „Mulțumim!", amândoi în același timp.

De mult nu-mi mai mulțumise cineva. „Mulțumim", mi-am zis. Mi-am repetat cuvântul de multe ori, dorindu-mi să păstrez în minte sunetul exact al vocilor, să simt din nou uimirea aceea care-mi inundase pieptul.

Oare aerul de primăvară are vreo proprietate specială care face ca păsările să cânte mai tare? Mi-am pus întrebarea asta în timp ce treceam peste FDR[5], îndreptându-mă spre East Sixth Street. Copacii înfloreau. Păşeam apăsat pe sub ei, inhalând polenul înecăcios și grăbindu-mă spre casă. Voiam să-mi las haina la curățătorie în drum spre muncă — mă gândeam cu nerăbdare la asta încă de ieri. Lăsasem haina mototolită pe jos, lângă pat și aveam s-o aduc așa, purtată. Aveam s-o arunc pe tejghea, foarte relaxat, provocând-o pe gagica aia să se ia de mine. Dar cum ar fi putut să facă asta?

„Am fost undeva și trebuie să-mi curăț haina", aveam să spun, ca oricine altcineva. Și ea avea să mi-o facă să arate ca nouă din nou.

[5] Franklin D. Roosevelt East River Drive este o autostradă de aproximativ 15 kilometri, la est de Manhattan.

B

7. DE LA A LA B

I

Stephanie și Bennie locuiau de un an în Crandale, atunci când au fost invitați pentru prima dată la o petrecere. Nu era un loc prea primitor cu străinii. Ştiuseră asta dinainte de a-l alege, dar nu le păsase — aveau prietenii lor. Dar pe Stephanie acest lucru o măcina mai mult decât se aşteptase: când îl lăsa pe Chris la grădiniță și-i făcea cu mâna sau îi zâmbea unei mame blonde care-şi elibera odrasla blondă din SUV-ul sau din Hummerul ei, aceasta îi răspundea cu un zâmbet nedumerit, din vârful buzelor, al cărui înțeles părea să fie: „Cine spuneai că eşti?“. Cum se putea să n-o

cunoască după atâtea luni în care se văzuseră zilnic? Sunt snobi sau idioți sau ambele, își spunea Stephanie, și totuși răceala lor o afecta inexplicabil.

În timpul acelei prime ierni petrecute în oraș, sora unuia dintre artiștii promovați de Bennie le-a plătit niște carduri de membri la Crandale Country Club. După o procedură aproape la fel de dificilă ca aceea de obținere a cetățeniei, au primit statutul de membri, la sfârșitul lunii iunie. În prima zi, au venit la club cu costumele de baie și prosoapele de acasă, fără să-și dea seama că CCC (cum i se spunea) avea în dotare prosoape monocrome, pentru a atenua amalgamul de culori de la marginea piscinei. În vestiarul femeilor, Stephanie a trecut pe lângă una dintre blondele care aveau copii colegi de grădiniță cu Chris, și pentru prima dată i s-a spus un „salut" adevărat, prezența ei în două locuri diferite îndeplinind, probabil, regula de trei simplă de care Kathy avea nevoie pentru a se convinge că cineva este o persoană în carne și oase. Așa o chema: Kathy. Stephanie știuse asta de la început.

Kathy avea o rachetă de tenis în mână. Purta o rochie scurtă și albă, de sub care ieșeau la iveală niște pantalonași albi de tenis, pe care puteai să-i confunzi ușor cu niște chiloței. În mod uimitor, sarcina nu-i lăsase nicio urmă pe talia îngustă și nu-i afectase nici bicepșii ei bine bronzați. Părul ei strălucitor era strâns într-o coadă de cal, iar șuvițele blonde, rebele erau prinse cu agrafe aurii.

Stephanie s-a schimbat în costumul de baie și s-a întâlnit cu Bennie și cu Chris la bar. Și în timp ce stăteau acolo, nesiguri, cu prosoapele lor colorate în mână, Stephanie a auzit de la distanță pocnetul unor mingi de tenis. A cuprins-o o nostalgie teribilă. La fel ca Bennie, și ea venea de nicăieri, dar un altfel de nicăieri — al lui era nicăieri-ul urban din Daly City, California, unde părinții lui munceau atât de mult, încât erau complet absenți, lăsându-i pe Bennie și pe cele patru surori ale sale în grija unei bunici epuizate. Stephanie, în schimb, provenea dintr-un nicăieri de suburbie, din vestul mijlociu. Acolo era un club cu un bar unde nu puteai să mănânci decât niște hamburgeri unsuroși, subțiri, în loc de salade

niçoise cu ton proaspăt, afumat, ca aici, dar acolo se juca tenis în curțile cu pământul crăpat din pricina soarelui, și Stephanie reușise să capete o oarecare faimă în jurul vârstei de treisprezece ani. Nu mai jucase de atunci.

La sfârșitul acelei prime zile, toropiți de soare, făcuseră duș, se schimbaseră și se așezaseră pe o terasă pavată cu gresie, unde un pianist cânta tot timpul niște melodii blânde, la o pianină strălucitoare. Soarele începuse să apună. Chris se tăvălea pe un petic de iarbă din apropiere, împreună cu două colege de la grădiniță. Bennie și Stephanie sorbeau gin tonic și priveau licuricii.

— Deci, așa e, a zis Bennie.

Lui Stephanie i-au venit în minte mai multe răspunsuri posibile: aluzii la faptul că tot nu cunoscuseră pe nimeni, impresia ei că, de fapt, nu era nimeni care să merite să fie cunoscut. Dar le-a lăsat să treacă. Bennie fusese cel care alesese Crandale și, într-un sens profund, Stephanie înțelegea de ce: zburaseră cu avioane private în insulele unor staruri rock, dar clubul ăsta era destinația cea mai îndepărtată spre care călătorise Bennie după ce plecase din casa bunicii sale cu ochii negri din Daly City. Își vânduse casa de producție cu un an în urmă; ce altceva poate marca mai bine succesul decât să mergi într-un loc de care nu aparții?

Stephanie i-a luat mâna lui Bennie și i-a sărutat încheietura.

— Mă gândesc să-mi cumpăr o rachetă de tenis, a zis ea.

Invitația la petrecere a venit trei săptămâni mai târziu. Gazda, un manager care lucra la bursă, cunoscut drept Duck, îi invitase după ce aflase că Bennie îi descoperise și le scosese albumele celor de la Conduits, trupa lui preferată de rock. Când se întorsese de la prima ei lecție de tenis, Stephanie îi găsise pe cei doi adânciți în conversație lângă piscină.

— Aș vrea să mai cânte împreună, a spus Duck gânditor. Ce s-o fi întâmplat cu chitaristul ăla spasmodic?

— Bosco? Scoate piese în continuare, a zis Bennie plin de tact. Îi iese un album nou peste două luni: *De la A la B*. Piesele lui solo sunt ceva mai interiorizate.

A omis să spună faptul că Bosco e obez, alcoolic și chinuit de cancer. Era cel mai vechi prieten al lor.

Stephanie se aplecase peste marginea șezlongului lui Bennie, cu obrajii îmbujorați pentru că jucase bine, pentru că topspinul ei rămăsese intact, iar serva, de o precizie chirurgicală. Observase unu sau două capete blonde oprindu-se în curte și privind-o și fusese mândră că arăta atât de diferit față de aceste femei: avea părul scurt, închis la culoare, un tatuaj cu o caracatiță minoică în jurul pulpei și câteva inele groase pe degete. Deși e adevărat că îmbrăcase cu ocazia asta o rochie de tenis subțire și albă, cu pantaloni scurți pe dedesubt: erau primele haine albe pe care le cumpărase Stephanie în toată viața ei de adult.

La cocteil, o identificase pe Kathy — pe cine altcineva? — pe deasupra mulțimii răspândite pe terasă. În timp ce Stephanie se întreba dacă va merita din nou un salut adevărat sau dacă va fi retrogradată la un zâmbet acru din categoria „Cine spuneai că ești?", Kathy i-a întâlnit privirea și s-a apropiat de ea. Li s-a făcut cunoștință. Soțul lui Kathy, Clay, purta niște pantaloni scurți din bumbac creponat, cu imprimeuri și o cămașă Oxford roz, o costumație care, purtată de altcineva, ar fi părut caraghioasă. Kathy purta ceva clasic, bleumarin, care îi scotea în evidență albastrul strălucitor al ochilor. Stephanie a intuit că privirea cercetătoare a lui Bennie stăruie asupra lui Kathy și a simțit cum se încordează — un spasm rezidual de neliniște care a trecut la fel de repede ca momentul acela de atenție (acum vorbea cu Clay). Părul blond al lui Kathy atârna pe umeri, încă prins cu agrafe în ambele părți. Stephanie s-a întrebat într-o doară cam câte agrafe folosea femeia aceea într-o săptămână.

— Te-am văzut pe teren, a zis Kathy.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai jucat, a spus Stephanie. De-abia îmi intru la loc în formă.

— Ar trebui să jucăm cândva.

— Sigur, a răspuns Stephanie relaxat, dar și-a simțit obrajii pulsând, iar când Clay și Kathy au plecat, a cuprins-o o amețeală jenantă. A fost cea mai stupidă victorie din viața ei.

II

După câteva luni, oricine ar fi zis că Stephanie și Kathy au devenit prietene. Se întâlneau să joace tenis în două dimineți pe săptămână și deveniseră un duo de succes în liga cluburilor, jucând împotriva altor blonde îmbrăcate în rochii scurte de tenis, din orășelele vecine. Exista o ușoară simetrie între viețile lor, care se regăsea chiar și în nume — Kath și Steph, Steph și Kath — și ajungea până la fiii lor, care erau în aceeași clasă primară. Chris și Colin, Colin și Chris; cum se făcuse, oare, că dintre toate numele pe care le luaseră în calcul pe când era ea gravidă — Xanadou, Peek-a-boo, Renaldo, Cricket — ajunseseră să-l aleagă pe singurul care se potrivea perfect în peisajul onomastic inofensiv de la Crandale?

Poziția privilegiată a lui Kathy în ordinul plin de răutăți al blondelor din zonă îi oferea lui Stephanie intrare peste tot într-un fel ușor și neutru, un statut privilegiat care făcea ca până și părul ei negru și scurt, și chiar și tatuajele să fie trecute cu vederea. Era diferită, dar era OK, fiind ferită de împunsăturile mortale de care aveau parte altele. Stephanie n-ar fi putut spune vreodată că-i *plăcea* Kathy; Kathy era republicană, una dintre acele persoane care foloseau expresia aceea de neiertat „așa a fost să fie“ — de obicei, atunci când vorbea despre norocul ei sau despre dezastrele care se abătuseră asupra altora. Știa prea puține despre viața lui Stephanie; ar fi fost cu siguranță stupefiată să afle, de exemplu, că reporterul monden care ajunsese pe primele pagini ale ziarelor, cu câțiva ani în urmă, pentru că o atacase pe tânăra actriță de cinema Kitty Jackson, în timp ce o intervieva pentru revista *Details*, era fratele mai mare al lui Stephanie, Jules. Din când în când, Stephanie se întreba dacă nu cumva prietena ei e capabilă să înțeleagă mai multe decât are ea impresia; „știu că ne urâți“, își imagina ea că gândește Kathy, „și noi vă urâm pe voi, și acum că am stabilit asta, hai să scoatem untu' din proastele alea din Scarsdale“. Stephanie iubea tenisul cu o pasiune violentă și insațiabilă de care aproape

că-i era ruşine; visa auturi şi revere. Kathy era, totuşi, o jucătoare mai bună, dar diferenţa dintre ele începea să scadă, un lucru care părea să le aţâţe şi să le amuze pe amândouă în egală măsură. Ca parteneре şi adversare, mame şi vecine, Steph şi Kath făceau o pereche fără cusur. Singura problemă era Bennie.

La început, Stephanie nu-l crezuse când îi spusese, în vara de după atac — a doua pe care au petrecut-o la Crandale —, că simţea că lumea de la piscină se uită ciudat la el. Bănuia că se referea la femeile care îi admirau pachetul de muşchi de deasupra slipilor, ochii mari şi întunecaţi, şi i-a tăiat-o scurt:

— De când te deranjează pe tine să fii privit?

Dar Bennie nu se referea la ele şi, în curând, Stephanie a simţit şi ea că ceilalţi sunt ezitanţi şi rezervaţi în relaţiile cu soţul ei. Pe Bennie nu părea să-l deranjeze prea tare. Fusese întrebat: „Ce fel de nume e Salazar?“ de suficiente ori în viaţa lui ca să devină imun la scepticismul privitor la originile şi rasa lui, şi-şi pusese la punct un arsenal întreg de trucuri fermecătoare pentru a distruge orice urmă de îndoială, mai ales din partea femeilor.

Spre mijlocul celei de-a doua veri, la un alt cocteil al speculanţilor la bursă, Bennie şi Stephanie s-au trezit, împreună cu Kathy şi Clay (sau Cardboard, cum îi spuneau ei în secret) şi alţi câţiva, în mijlocul unei discuţii cu Bill Duff, congresmenul care tocmai se întorsese de la reuniunea Consiliului pentru Relaţii Externe. Tema fusese prezenţa Al Qaeda în zona New Yorkului. Spionii existau, le-a mărturisit Bill, mai ales în suburbii, probabil comunicau unii cu alţii (Stephanie a observat că sprâncenele deschise la culoare ale lui Clay s-au arcuit brusc, iar capul i-a zvâcnit bizar, o singură dată, de parcă ar fi avut apă într-o ureche), dar se punea întrebarea cât de conectaţi sunt la nava-mamă — aici, Bill a râs —, pentru că orice nebun plin de ură poate să susţină că face parte din Al Qaeda, dar dacă îi lipsesc banii, antrenamentul, sprijinul (capul lui Clay a zvâcnit din nou, rapid, apoi privirea i-a alunecat dintr-odată spre Bennie, aflat la dreapta lui), n-avea sens să aloce resurse…

Bill s-a oprit la mijlocul frazei, evident nedumerit. Un alt cuplu a intrat în vorbă, iar Bennie a luat-o pe Stephanie de braț și s-au îndepărtat. Privirea lui părea placidă, aproape adormită, dar o prinsese atât de puternic de încheietură, încât o durea.

La scurt timp, au plecat de la petrecere. Bennie plătise o bonă, o fată de șaisprezece ani poreclită Scooter, pe care apoi a condus-o acasă. S-a întors înainte ca Stephanie să fi apucat să se uite la ceas și să se gândească ce drăguță e Scooter. L-a auzit activând alarma de la ușă; apoi s-a repezit pe scări în sus, lucru care a făcut-o pe Sylph, pisica lor, să se repeadă sub pat, terorizată. Stephanie a ieșit valvârtej din dormitor și s-a întâlnit cu Bennie în capul scărilor.

— Ce dracu caut eu aici? a urlat el.

— Șșșșt, îl trezești pe Chris.

— E ca un film de groază!

— A fost urât, a zis ea, deși Clay e extr…

— Îi iei *apărarea*?

— Sigur că nu. Dar e vorba de un singur om.

— Nu crezi că tot grupul știa despre ce e vorba?

Lui Stephanie îi era teamă că asta ar putea fi adevărat… Știau toți, oare? Ar fi vrut ca Bennie să nu creadă asta.

— Asta-i paranoia curată. Și Kathy spune…

— Iar! Uită-te și tu la tine!

Stătea în capul scărilor cu pumnii încleștați. Stephanie s-a dus la el și l-a îmbrățișat, iar Bennie s-a destins în brațele ei, aproape prăbușindu-se peste ea. Au rămas așa până ce ritmul respirației lui a revenit la normal.

Stephanie i-a spus încetișor:

— Hai să ne mutăm.

Bennie s-a tras în spate, uluit.

— Vorbesc serios, a zis ea. Nu dau doi bani pe oamenii ăștia. A fost un experiment, nu? Mutatul într-un loc ca ăsta.

Bennie n-a răspuns. S-a uitat de jur împrejur la podele, la parchetul trandafiriu pe care îl lustruise chiar el, cu mâna lui, stând în genunchi, pentru că nu avusese încredere în nimeni

pentru o treabă atât de delicată; la ferestrele din dormitorul lor, gândindu-se la săptămânile pe care le petrecuse scoțându-le la lumină cu lama unui cuțit de sub straturile de vopsea; la nișele de lângă scări, care îi dăduseră atâta de furcă, și în care așezase cu grijă fiecare *obiect* în parte, ajustând luminile. Tatăl lui fusese electrician; Bennie putea lumina orice.

— Să se mute ei, a spus. Căcat, asta-i casa mea!

— Bine. Dar dacă se ajunge la discuția asta, eu aș prefera să plecăm. Mâine. Într-o lună. Într-un an.

— Vreau să mor aici, spune Bennie.

— Dumnezeule, a zis Stephanie, moment în care i-a bușit pe neașteptate pe amândoi un râs copios, care în curând a devenit isteric, și amândoi se cocoșau de râs, îndemnându-se unul pe altul să nu mai facă atâta zgomot.

Și au rămas acolo. Apoi, când Bennie o vedea dimineața pe Stephanie punându-și costumul alb de tenis, îi spunea:

— Te duci să joci cu fasciștii?

Stephanie știa că el ar fi vrut ca ea să renunțe, să abandoneze jocurile la dublu cu Kathy și să protesteze împotriva intoleranței și idioțeniei lui Cardboard.

Dar Stephanie nu avea de gând să renunțe. Dacă aveau să trăiască într-un loc unde viața socială se învârtea în jurul clubului, la dracu, sigur că avea să rămână în relații bune cu femeia care îi garanta adaptarea ei la această lume. N-avea chef deloc să fie o proscrisă, ca Noreen, vecina lor din dreapta, căreia îi plăceau zorzoanele și ochelarii mari și căreia îi tremurau mâinile foarte tare — de la medicamente, credea Stephanie. Noreen avea trei copii drăgălași și timizi, dar niciuna dintre femei nu vorbea cu ea. Era o fantomă. Nu, mulțumesc, s-a gândit Stephanie.

În toamnă, când vremea s-a mai răcit, a început să-și programeze meciurile de tenis mai târziu, în timpul zilei, când Bennie nu era acasă și n-o vedea schimbându-se. Acum, că avea o colaborare cu firma de PR a lui La Doll și-și programa întâlnirile din Manhattan când avea ea chef, era mai ușor. Exista un dram de

nesinceritate acolo, desigur, însă doar prin omisiune — pentru a-l proteja pe Bennie de ceva care l-ar fi supărat. Stephanie nu spunea niciodată că n-a jucat dacă el se întâmpla să o întrebe. Și, în plus, nu-și adusese și el partea lui de nesinceități de-a lungul anilor? N-avea și ea dreptul la câteva?

III

În primăvară, fratele mai mare al lui Stephanie, Jules, a fost eliberat condiționat din penitenciarul Attica și s-a mutat la ei. Stătuse în pușcărie cinci ani: primul, la Rikers Island, în așteptarea procesului pentru tentativa de viol asupra lui Kitty Jackson, și următorii patru, după ce plângerea fusese retrasă (la cererea actriței), sub acuzația de răpire și vătămare corporală gravă — ceea ce era absolut scandalos, pentru că actrița mersese cu Jules în Central Park de bunăvoie și nu fusese rănită absolut deloc. De fapt, în cele din urmă, ea fusese un martor al apărării. Dar procurorul a reușit să convingă juriul că sprijinul pe care Kitty i-l acordase lui Jules era o consecință a sindromului Stockholm. „Insistența în a-i lua apărarea acestui om este o dovadă și mai clară a faptului că acțiunile lui au afectat-o extrem de grav…“ Stephanie își amintea tonul cu care procurorul pronunțase aceste cuvinte la procesul fratelui ei, la care ea asistase timp de zece zile chinuitoare, încercând să pară optimistă de dragul lui.

În închisoare, Jules păruse să-și recâștige echilibrul pe care îl pierduse într-un mod atât de spectaculos în lunile de dinaintea comiterii infracțiunii. Se trata medicamentos pentru sindromul bipolar și se împăcase cu faptul că mariajul său se încheiase. Scotea un săptămânal al penitenciarului, iar articolele sale despre impactul atacului de la 11 septembrie asupra vieților prizonierilor au fost recompensate cu un premiu special din partea PEN Prison Writing Program. Lui Jules i se dăduse permisiunea de a merge

la New York pentru a-şi primi premiul, iar Bennie, Stephanie şi părinţii ei plânseseră cu toţii la discursul lui. Se apucase de baschet, îşi deschisese sufletul şi scăpase miraculos de eczemele pe care le avea. Părea pregătit, în sfârşit, să-şi ia de la capăt cariera serioasă de jurnalist pentru care venise cu douăzeci de ani în urmă la New York. Când Comitetul de eliberare condiţionată i-a acordat permisiunea de a ieşi din închisoare, Stephanie şi Bennie s-au oferit bucuroşi să-l găzduiască până avea să se pună pe picioare.

Dar acum, la două luni de la venirea lui Jules, lucrurile stagnau ameninţător. Dăduse câteva interviuri de curând, la care se dusese terorizat şi transpirat, dar acestea nu avuseseră niciun rezultat. Jules ţinea foarte mult la Chris, şi în timp ce copilul era la şcoală, el îşi petrecea ore în şir asamblând oraşe întregi din piese minuscule de Lego, pentru a-i face o surpriză. Dar faţă de sora lui, Jules păstra o distanţă răutăcioasă, părând să privească toată agitaţia ei (în dimineaţa asta, de exemplu, când toţi trei se grăbeau spre şcoală sau spre birou) cu un amuzament sec. Avea părul ciufulit şi o expresie dezumflată şi obosită care îi provoca suferinţă lui Stephanie.

— Te duci în oraş? a întrebat-o Bennie, în timp ce ea arunca farfuriile de la micul dejun în chiuvetă.

Nu mergea — deocamdată. Pe măsură ce vremea se încălzea, începea să-şi reia tenisul de dimineaţă cu Kathy. Dar găsise o modalitate deşteaptă de a scoate aceste meciuri din raza vizuală a lui Bennie: îşi ţinea costumaţia de tenis la club, se îmbrăca pentru birou de dimineaţă, îl săruta de rămas-bun, apoi mergea la club, unde se schimba şi apoi juca. Stephanie minimaliza înşelătoria, făcând în aşa fel, încât minciuna să fie pur cronologică: dacă Bennie o întreba unde merge, îi vorbea întotdeauna despre o întâlnire reală, care avea să se întâmple mai târziu în ziua aceea, aşa că, dacă seara o întreba cum fusese, ea putea să-i răspundă sincer.

— Mă întâlnesc cu Bosco la zece, a zis.

Bosco era singurul rocker de PR-ul căruia se mai ocupa. Întâlnirea urma să aibă loc de fapt pe la trei.

— Bosco, înainte de prânz? a întrebat Bennie. A fost ideea lui?

Stephanie şi-a dat seama imediat ce greşeală făcuse: Bosco îşi petrecea nopţile într-o ceaţă alcoolică, iar şansele ca el să fie conştient la zece dimineaţa erau nule.

— Cred că da, a zis ea şi au trecut-o apele de spaimă că-şi mintea soţul în faţă. Ai dreptate totuşi, e ciudat.

— E înspăimântător, a zis Bennie.

A sărutat-o pe Stephanie de rămas-bun şi s-a îndreptat spre uşă împreună cu Chris.

— Mă suni şi pe mine după ce te vezi cu el?

Şi atunci, Stephanie a ştiut că trebuie să-şi anuleze meciul cu Kathy — să-i tragă plasă lui Kathy, altfel spus — şi să meargă în Manhattan ca să se întâlnească cu Bosco la zece. Altă soluţie n-avea.

După ce au plecat cei doi, Stephanie a început să simtă tensiunea ce apărea întotdeauna când rămânea singură cu Jules, pentru că întrebările ei nerostite despre planurile şi programul lui se loveau în tăcere de armura cu care Jules se proteja de ele. În afara construcţiilor din Lego, era greu de spus ce făcea el toată ziua. De două ori, Stephanie venise acasă şi găsise televizorul din dormitor pornit pe un canal porno şi asta o deranjase atât de tare, încât îl rugase pe Bennie să ducă celălalt televizor în camera de oaspeţi în care stătea Jules.

S-a dus sus şi a lăsat un mesaj vocal pe telefonul lui Kathy, anulând întâlnirea. Când s-a întors în bucătărie, Jules privea cu atenţie pe fereastra din separeul în care luau micul dejun.

— Care-i treaba cu vecina ta? a întrebat el.

— Noreen? a zis Stephanie. Toată lumea crede că e nebună.

— Tot mişună pe lângă gardul nostru.

Stephanie s-a dus la fereastră. Aşa era: a zărit coada de cal decolorată în exces a lui Noreen — o caricatură a şuviţelor subtile şi naturale ale tuturor celorlalte blonde — mişcându-se dintr-o parte într-alta pe lângă gard. Ochelarii ei uriaşi de soare o făceau

să pară ieşită din desenele animate: semăna cu o muscă sau cu un extraterestru.

Stephanie a ridicat din umeri, iritată până şi de faptul că Jules a avut timp să se uite la Noreen.

— Trebuie să fug, a zis ea.

— Mă laşi şi pe mine în oraş?

Stephanie a simţit că-i sare puţin inima.

— Sigur, a zis. Ai vreo întâlnire?

— Nu chiar. Simt doar nevoia să ies puţin.

Când se îndreptau spre maşină, Jules a aruncat o privire în urmă şi a zis:

— Cred că Noreen ne urmăreşte. Prin gard.

— N-ar fi prima oară.

— Şi n-aveţi de gând să faceţi nimic în legătură cu asta?

— De exemplu, ce? Nu ne face niciun rău. Nici măcar nu e pe proprietatea noastră.

— Ar putea fi periculoasă.

— Oamenii periculoşi se recunosc între ei, nu-i aşa?

— Asta a fost urât din partea ta, a zis Jules.

În maşină, Stephanie a pus în CD-player noul album încă nescos pe piaţă al lui Bosco, *De la A la B*, simţind oarecum că, dacă face asta, îşi întăreşte alibiul. Ultimele albume ale lui Bosco conţineau nişte cântecele întortocheate, acompaniate de ukulele. Bennie le scotea doar pentru că erau prieteni.

— Pot să opresc chestia asta, te rog? a întrebat Jules după două piese, apoi a făcut-o înainte ca Stephanie să răspundă. Cu el ne întâlnim?

— *Noi*? Credeam că vrei doar să te duc în oraş.

— Pot să vin cu tine? a întrebat Jules. Te rog.

Avea un ton umil şi plângăcios: părea un om care nu are unde să se ducă şi ce să facă. Lui Stephanie îi venea să urle; era asta un fel de pedeapsă pentru că îl minţise pe Bennie? În ultimele treizeci de minute, fusese obligată să anuleze meciul de tenis pe care de-abia aştepta să-l joace, să o enerveze pe Kathy, să se ducă la o

întâlnire inventată cu o persoană care era sigur în stare de inconștiență, și acum să-l ia cu ea și pe fratele ei hipercritic și lipsit de repere pentru a fi martor la distrugerea alibiului ei.

— Nu știu cât de amuzant o să fie, a zis ea.

— E OK, a spus Jules. Sunt obișnuit cu chestiile neamuzante.

O privea agitat pe Stephanie în timp ce ieșeau de pe Hutch și se îndreptau spre Cross Bronx Expressway; faptul că se afla în mașină părea să-l îngrijoreze. Când s-au înscris de-a binelea în trafic, a întrebat-o:

— Ai un amant?

Stephanie s-a holbat la el.

— Ai înnebunit?

— Fii atentă la drum!

— De ce mă întrebi așa ceva?

— Pari țâfnoasă. Și tu, și Bennie. Nu mai sunteți cum vă țineam eu minte.

Stephanie era șocată.

— Bennie pare țâfnos?

Vechea teamă s-a trezit în ea brusc, ca o gheară înfiptă în gât, în ciuda promisiunii de acum doi ani a lui Bennie, când a împlinit patruzeci, anume că nu avea niciun motiv să se îndoiască de el.

— Păreți, cum să spun... politicoși.

— În comparație cu cei din închisoare?

Jules a zâmbit.

— OK, a spus el. Poate că e vorba doar de locul ăsta. Crandale, New York, a spus el, alungind cuvintele. Precis colcăie de republicani.

— Jumi-juma.

Jules s-a întors spre ea, neîncrezător.

— *Socializezi* cu republicani?

— Se întâmplă, Jules.

— Și tu, și Bennie? Ieșiți amândoi cu republicani?

— Îți dai seama că țipi?

— Ai grijă la drum! a tunat Jules.

Stephanie a avut grijă, dar mâinile îi tremurau pe volan. Îi venea să se întoarcă și să-și ducă fratele înapoi acasă, dar asta ar fi însemnat să lipsească de la întâlnirea ei inexistentă.

— Lipsesc și eu câțiva ani, și când mă întorc găsesc toată lumea cu curu-n sus, a zis Jules furios. Dispar clădiri. Te controlează la piele ori de câte ori intri în biroul cuiva. Toți par drogați la telefon, pentru că scriu e-mailuri în timp ce vorbesc cu tine. Tom și Nicole sunt alți oameni… Și acum soră-mea cea rebelă și bărbat-su ies cu republicani. Ce pizda mă-sii?!

Stephanie a inspirat profund, ca să se calmeze.

— Ce-ai de gând, Jules?

— Ți-am spus. Vreau să vin cu tine la întâlnirea cu…

— Vreau să zic ce-ai de gând să faci.

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, Jules a spus:

— Habar n-am.

Stephanie s-a uitat la el. Ajunseseră pe Henry Hudson Parkway și Jules se uita la râu, cu chipul obosit, lipsit de speranță. A simțit cum i se strânge inima de frică.

— Când ai venit prima dată la New York, a spus ea, acum mulți ani, aveai o mulțime de idei.

Jules a pufnit.

— Cine n-are o mulțime de idei la douăzeci și patru de ani?

— Vreau să zic că aveai un scop.

Absolvise facultatea la Universitatea din Michigan cu doi ani înainte. Una dintre colegele lui Stephanie de apartament din primul an de la Universitatea din New York părăsise școala ca să-și trateze anorexia, iar Jules stătuse în camera ei timp de trei luni, colindând orașul cu un caiet și dând buzna la petrecerile de la *Paris Review*. Până să se întoarcă anorectica, făcuse rost de o slujbă la *Harper's*, de un apartament la intersecția Eighty-first cu York și de trei colegi de cameră — doi dintre ei aveau acum propriile reviste. Al treilea câștigase Pulitzerul.

— Nu înțeleg, Jules, a zis Stephanie. Nu înțeleg ce ți s-a întâmplat.

Jules privea fix în direcția clădirilor din Lower Manhattan, care se profilau pe cer, fără să urmărească ceva anume.

— Sunt ca America, a spus el.

Stephanie s-a răsucit și s-a uitat la el, descurajată.

— Ce tot spui? a zis ea. Nu ți-ai mai luat medicamentele?

— Nu avem conștiința curată, a zis Jules.

IV

Stephanie a parcat pe Sixth Avenue și a luat-o spre Soho împreună cu Jules, prin valurile de cumpărători care cărau sacoșe uriașe de la Crate & Barrel.

— Deci, cine dracu e Bosco ăsta? a întrebat Jules.

— Mai știi trupa Conduits? El era chitaristul.

Jules s-a oprit.

— Cu el ne întâlnim? Cu Bosco de la Conduits? Roșcatul ăla slăbănog?

— Mda, mă rog. S-a mai schimbat puțin.

Au luat-o spre sud, pe Wooster, îndreptându-se spre Canal. Lumina soarelui aluneca pe piatra cubică, conturând în mintea lui Stephanie un balon translucid al amintirilor: ședința de fotografie pentru coperta primului album Conduits, care se ținuse chiar pe strada asta, râsete, tensiuni, Bosco pudrându-și pistruii în timp ce fotograful butona la aparat. Amintirea a copleșit-o în momentul în care a sunat la ușa lui Bosco, apoi a așteptat rugându-se în tăcere: „Te rog să nu fii acasă, te rog, nu răspunde, te rog!“ Apoi măcar partea asta de șaradă a zilei avea să se încheie.

Nicio voce la interfon, doar un țârâit. Stephanie a împins ușa cu impresia difuză că poate chiar aranjase o întâlnire cu Bosco la ora zece. Sau poate sunase la apartamentul greșit?

Au intrat și au chemat liftul. I-a luat ceva până să coboare, târâș, prin tubul lui.

— O fi periculos? a întrebat Jules.

— N-ai decât să aştepţi jos.

— Nu mai încerca să scapi de mine!

Bosco era de nerecunoscut: nu mai era nici pe departe acel practicant slăbănog şi cu pantaloni drepţi al muzicii de la sfârşitul anilor optzeci, ceva între punk şi ska, nici pe departe acel maniac roşcat care îl făcea pe Iggy Pop să pară leneş pe scenă. Nu o singură dată chemaseră patronii cluburilor ambulanţa în timpul concertelor Conduits, convinşi că Bosco făcuse vreun atac de apoplexie.

Acum era uriaş — de la medicamente, susţinea el, tratamentul pentru cancer şi antidepresive —, dar cercetându-i coşul de gunoi ai fi găsit aproape întotdeauna în el o cutie uriaşă goală de îngheţată Dreyer's Rocky Road. Părul lui roşu se prefăcuse într-o coadă de cal sârmoasă şi cenuşie. O operaţie de reparare a şoldului, lipsită de succes, îl lăsase cu un mers smucit, cu burta înainte, ca un frigider pe un căruţ. Şi totuşi, era treaz, îmbrăcat — bărbierit chiar. Obloanele erau trase şi o umezeală sesizabilă ca după duş plutea în aer, plăcut întreruptă de mirosul cafelei proaspăt măcinate.

— Te aşteptam la trei, a zis Bosco.

— Am crezut că am stabilit la zece, a spus Stephanie, căutând ceva prin geantă ca să nu-i întâlnească privirea. Am reţinut eu greşit ora?

Bosco nu era prost; şi-a dat seama că mintea. Dar era un tip curios, iar curiozitatea lui a aterizat în mod firesc pe Jules. Stephanie le-a făcut cunoştinţă.

— E o onoare, a spus Jules, solemn.

Bosco l-a cercetat cu atenţie înainte de a-i strânge mâna, căutând nişte indicii ale ironiei.

Stephanie s-a cocoţat pe un scaun rabatabil aflat lângă fotoliul negru de piele în care Bosco îşi petrecea majoritatea timpului. Era aşezat lângă fereastra prăfuită prin care se vedea râul Hudson şi chiar puţin din Hoboken. Bosco i-a adus lui Stephanie cafeaua şi apoi a început să alunece tremurând în fotoliul care se umfla în

jurul lui, absorbindu-l ca într-o gelatină. Stabiliseră întâlnirea ca să discute strategia de PR pentru albumul lui *De la A la B*. Acum că Bennie trebuia să răspundă în fața unor șefi corporatiști, nu mai putea cheltui niciun sfanț cu Bosco, peste costurile de producție și de distribuție. Așa că el o plătea pe Stephanie cu ora, ca să-i fie agent. Era o poziție mai mult simbolică; fusese prea bolnav ca să mai poată face mare lucru pentru ultimele două albume și toropeala se asortase de minune cu indiferența lumii față de el.

— E cu totul altceva de data asta, a început Bosco. Am de gând să te pun la treabă, Stephi-baby. Albumul ăsta o să fie revenirea mea.

Stephanie și-a închipuit că glumea. Dar când a întors capul spre el, a văzut că o țintuia cu privirea dintre cutele de piele neagră ale fotoliului.

— Revenirea? a întrebat ea.

Jules cutreierase deja apartamentul, ochind discurile de aur și de platină Conduit care tapetau pereții, cele câteva chitare pe care Bosco le păstrase și colecția de artă precolumbiană, pe care o îngrămădise în niște cutii imaculate de sticlă și pe care refuza să o vândă. La cuvântul „revenire", Stephanie a simțit cum dintr-odată fratele ei a devenit mai atent.

— Albumul se numește *De la A la B*, nu? a zis Bosco. Și exact asta e întrebarea pe care vreau s-o pun direct: cum am ajuns de la rock-starul care eram la grăsanul bășit de care nimănui nu-i pasă? Hai să nu ne mai prefacem că nu-i așa!

Stephanie era atât de uluită, că n-a putut scoate un cuvânt.

— Vreau interviuri, articole, tot ce se poate, a continuat Bosco. Umple-mi viața cu căcaturi d-astea. Hai să scriem despre toate umilințele! Asta e realitatea, nu? Nu mai arăți bine după douăzeci de ani, mai ales când ți-au scos jumate din mațe. Timpu-i un cuțitar, nu? Nu așa se zice?

Jules ajunsese pe nesimțite lângă ei, din partea cealaltă a camerei.

— N-am auzit niciodată expresia asta, a spus el. Timpul e un cuțitar?

— Nu ești de acord? a zis Bosco, pe un ton ușor provocator.

A urmat o pauză.

— Nu, a spus Jules.

— Uite ce e, a zis Stephanie, apreciez sinceritatea ta, Bosco…

— Nu mă lua pe mine cu „apreciez sinceritatea ta, Bosco", a spus el. Nu mă lua cu chestii de PR.

— Sunt agentul tău, i-a amintit Stephanie.

— Da, dar nu începe să crezi în toate rahaturile alea, a zis Bosco. Ești prea bătrână pentru asta!

— Încercam să fiu diplomată, a spus Stephanie. Ideea e că nimănui nu-i pasă că viața ta s-a dus dracului, Bosco. E o prostie să crezi că ar fi ceva interesant în asta. Dacă ai fi încă vedetă, ar merge, dar nu mai ești o vedetă, ești o relicvă.

— Asta a fost dură, a zis Jules.

Bosco a început să râdă.

— E ofticată că am făcut-o bătrână.

— Așa e, a recunoscut Stephanie.

Jules s-a uitat neliniștit de la unul la celălalt. Orice fel de conflict părea să-l destabilizeze.

— Uite ce e, a zis Stephanie, aș putea să-ți spun că e o idee foarte tare și nouă și s-o las să se stingă de la sine, sau aș putea să fiu sinceră cu tine: e o idee ridicolă. Nu-i pasă nimănui.

— N-ai aflat care-i ideea încă, a zis Bosco.

Jules s-a îndreptat spre unul dintre scaunele pliante și s-a așezat.

— Vreau un turneu, a zis Bosco. Așa, ca pe vremuri, să fac aceleași lucruri pe scenă. O să mă mișc exact ca înainte, doar că mai mult.

Stephanie a pus cana jos. Și-ar fi dorit să fi fost și Bennie acolo: doar Bennie ar fi putut înțelege nivelul de autoamăgire la care era martoră.

— Stai să pricep ca lumea, a zis ea. Vrei să facem multe interviuri și articole despre faptul că ești o umbră suferindă și decrepită a celui care-ai fost odinioară. Și apoi, vrei să faci un turneu…

— Național.

— Un turneu național, în care să faci pe scenă ca pe vremuri.

— Bingo!

Stephanie a inspirat profund.

— Văd aici câteva probleme, Bosco.

— Mă gândeam eu, a zis el, făcându-i cu ochiul lui Jules. Bagă!

— Păi, în primul rând, o să fie greu să găsesc un jurnalist interesat să scrie despre așa ceva.

— Eu sunt interesat, a zis Jules. Și sunt jurnalist.

„Doamne, păzește-mă!", aproape că a zis Stephanie, dar s-a abținut. Nu-și mai auzise fratele prezentându-se ca jurnalist de mulți ani.

— OK, deci avem un jurnalist interesat…

— Are acces la tot, a zis Bosco. S-a întors către Jules. Ai acces la tot. Acces total. Poți să te uiți și cum mă cac, dacă ai chef.

Jules a înghițit în sec.

— Mă mai gândesc la asta.

— Vreau să zic doar că nu există limite.

— OK, a început Stephanie din nou, deci ați…

— Poți să mă și filmezi, i-a spus Bosco lui Jules. Poți să faci un documentar dacă eşti interesat.

Jules începea să se sperie.

— Pot să termin și eu o amărâtă de propoziție? a întrebat Stephanie. Ai un jurnalist pentru povestea asta care n-o să intereseze pe nimeni…

— Tu-ți dai seama că ea e *agentul* meu? l-a întrebat Bosco pe Jules. N-ar trebui s-o concediez?

— Să te văd cum găsești pe altcineva, a zis Stephanie. Acum, despre turneu.

Bosco rânjea, prizonier în fotoliul lui cleios, care pentru oricine altcineva s-ar fi încadrat în categoria canapea. A simțit că i se face brusc milă de el.

— Organizarea concertelor n-o să fie prea ușoară, a zis ea cu blândețe. Vreau să zic că n-ai mai fost de mult în turneu, n-ai mai… Spui că vrei să faci spectacol ca înainte, dar…

Bosco îi râdea în față, dar Stephanie îi dădea soldățește înainte.

— Fizic nu ești… adică, sănătatea ta…

Se tot codea în jurul ideii că Bosco nu mai era nici pe departe capabil să facă spectacol în vechiul lui stil, și că încercarea de a face așa ceva l-ar omorî — probabil destul de repede.

— Nu te-ai prins, Steph? a izbucnit Bosco, până la urmă. Asta-i toată ideea. Știm rezultatul, dar nu știm când sau unde, sau cine va fi acolo când se va întâmpla asta, în cele din urmă. E un Turneu al Sinuciderii.

Stephanie a început să râdă. Ideea i s-a părut, în mod inexplicabil, amuzantă. Dar Bosco devenise dintr-odată serios.

— Sunt terminat, a zis. Sunt bătrân și trist — și asta, într-una din zilele mele bune. Vreau să ies din căcat. Dar nu vreau să dispar încet, vreau să mă sting ca o *flacără* — vreau ca moartea mea să fie o atracție, un spectacol, un mister. O operă de artă. Acum, doamnă PR, a zis el, adunându-și șuncile obosite și aplecându-se spre ea, cu ochii sclipindu-i pe fața ofilită, încearcă tu să-mi spui că n-o să fie nimeni interesat de așa ceva. Un reality show, ce dracu — nimic nu e mai real ca asta. Sinuciderea e o armă; asta știm toți. De ce să nu fie și o artă?

O privea pe Stephanie îngrijorat: un om masiv, suferind, cu o singură idee îndrăzneață în cap, surescitat de speranța că ei îi va plăcea. A urmat o lungă tăcere în timpul căreia Stephanie a încercat să-și adune gândurile.

Jules a deschis primul gura.

— E genial!

Bosco l-a privit cu blândețe, mișcat de propriul său discurs și mișcat de faptul că și Jules era mișcat.

— Uitați ce e, băieți, a zis Stephanie.

Era conștientă de scânteia perversă a gândurilor din mintea ei. Dacă ar fi fost, într-adevăr, ceva de capul acestei idei (și era aproape sigură că nu e — era o nebunie, probabil ilegală, dezgustătoare până la stadiul de grotesc), atunci ar fi preferat să găsească un jurnalist adevărat pentru asta.

— A, nu nu nu, i-a zis Bosco, mişcându-şi arătătorul de parcă Stephanie ar fi rostit cu voce tare gândul ăsta răutăcios şi plin de îndoială.

Răspunzând cu oftaturi şi gemete, şi refuzuri la ofertele lor de a-l ajuta, s-a urnit, în cele din urmă, de pe fotoliul care a scâncit uşurat după ce s-a ridicat şi a început să şchioapete prin cameră. S-a îndreptat spre biroul ticsit cu obiecte şi s-a aplecat deasupra lui, gâfâind tare. Apoi a cotrobăit după o bucată de hârtie şi un pix.

— Cum ziceai că te cheamă? a strigat.

— Jules. Jules Jones.

Bosco a scris ceva, timp de mai multe minute.

— OK, a zis el, apoi s-a întors greoi şi i-a înmânat hârtia lui Jules.

Jules a citit-o cu voce tare: „Eu, Bosco, în deplinătatea facultăţilor mintale şi fizice, îţi acord prin prezenta ţie, Jules Jones, drepturile exclusive de prezentare în media a declinului meu şi a Turneului Sinuciderii".

Pe Bosco îl epuizaseră toate acele sforţări. S-a lăsat moale în fotoliu, respirând sacadat, cu ochii închişi. Bosco, sperietoarea dementă de ciori care făcea spectacol pe vremuri, a apărut ca o fantomă ghiduşă în mintea lui Stephanie, detronând dihania mofluză din faţa ei. Un val de tristeţe i-a trecut repede prin tot corpul.

Bosco a deschis ochii şi s-a uitat la Jules.

— Gata, a zis. Povestea e a ta.

*

La prânz, în grădina cu sculpturi de la MoMA, Jules părea un om renăscut: energic, plin de viaţă, îşi împărtăşea gândurile despre proaspăt renovatul muzeu. Se dusese direct la magazinul de suveniruri şi cumpărase o agendă şi un pix (amândouă acoperite cu norii lui Magritte), ca să-şi noteze întâlnirea cu Bosco la zece, a doua zi dimineaţă.

Stephanie și-a mâncat ruloul cu carne de curcan și s-a uitat la Capra lui Picasso, dorindu-și să fi fost la fel de entuziastă ca fratele ei. Părea imposibil, era ca și cum surescitarea lui Jules fusese extrasă de undeva din interiorul ei, lăsând-o pe Stephanie cu un vid interior la fel de mare ca entuziasmul lui. S-a trezit dorindu-și, prostește, să nu fi ratat meciul ăla de tenis.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat-o, în cele din urmă, Jules, sorbindu-și cu zgomot al treilea suc de afine cu apă minerală. Pari deprimată.

— Nu știu, a zis Stephanie.

S-a aplecat spre ea, ca un frate mai mare, și lui Stephanie i-au trecut prin fața ochilor momente din copilăria lor, a avut o senzație aproape fizică a faptului că Jules era protectorul ei, câinele ei de pază, care mergea cu ea la meciurile de tenis și-i masa pulpele când avea dureri. Sentimentul acela stătuse îngropat sub anii haotici din viața lui Jules, care au trecut între timp, dar acum își făcuse loc înapoi la suprafață, cald și vital, umplându-i ochii de lacrimi lui Stephanie.

Fratele ei părea șocat.

— Steph, a zis el, luându-i mâna, ce s-a întâmplat?

— Am impresia că totul se termină, a zis ea.

Se gândea la vremurile de demult, cum le ziceau ea și Bennie — nu doar la cele de dinainte de Crandale, ci și la cele de dinainte de căsătorie, de copil, de bani, de renunțarea la drogurile grele, de responsabilitățile de orice fel, când încă o ardeau pe Lower East Side cu Bosco. Când se culcau după ce răsărea soarele, când apăreau pe nepusă masă în apartamentele străinilor, când făceau sex aproape în văzul lumii, când făceau lucruri îndrăznețe care incluseseră de mai multe ori (pentru ea) injectarea de heroină. Pentru că nimic din toate astea nu era luat în serios. Erau tineri și norocoși și puternici — de ce și-ar fi făcut griji? Dacă nu le plăcea rezultatul, puteau să se întoarcă oricând și s-o ia de la capăt. Și acum Bosco era bolnav, de-abia se mai mișca și-și plănuia cu febrilitate moartea. Oare ceea ce se întâmpla acum era o abatere

bizară de la legile naturale sau era ceva normal — un lucru la care ar fi trebuit să se aştepte? Oare ei o provocaseră în vreun fel?

Jules şi-a pus braţul în jurul umerilor ei.

— Dacă m-ai fi întrebat azi-dimineaţă, ţi-aş fi zis că suntem terminaţi, a spus el. Toţi, toată ţara asta — toată lumea asta de căcat. Dar acum cred exact opusul.

Stephanie a înţeles. Auzea la propriu speranţa curgând prin venele fratelui ei.

— Deci, care e răspunsul? a întrebat.

— Sigur că totul o să se termine, a zis Jules. Dar mai e pân-atunci.

V

Stephanie a trecut şi prin următoarea ei întâlnire, cu un designer de poşete din piele originală; apoi şi-a ignorat complet intuiţia care îi trimisese un avertisment şi s-a oprit pe la birou. Şefa ei, La Doll, era la telefon, ca întotdeauna, dar a închis pentru câteva secunde şi a ţipat din birou:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, a răspuns Stephanie, zăpăcită.

Era încă în hol.

— A fost OK cu Omul-Poşetă?

La Doll ţinea cu uşurinţă evidenţa orarelor angajaţilor ei, chiar şi în cazul colaboratorilor ca Stephanie.

— A mers bine.

La Doll a terminat de vorbit, şi-a umplut cana de mărimea unui degetar fără fund cu cafea de la espressorul Krups, pe care-l ţinea pe masa de lucru, şi apoi a strigat-o:

— Steph, poţi să intri.

Stephanie a intrat în biroul impozant al şefei sale. La Doll era unul dintre acei oameni care par, chiar şi pentru cei care îi cunosc

bine, prelucrați digital: tunsoarea bob, blondă și strălucitoare; rujul aprins de animal de pradă; ochii vioi și algoritmici.

— Data viitoare, a spus ea, împungând-o scurt pe Stephanie cu privirea, să anulezi întâlnirea.

— Poftim?

— Ți-am simțit tristețea de când erai pe hol, a zis La Doll. E ca și cum ai avea gripă. Nu trebuie să-ți expui clienții.

Stephanie a râs. O cunoștea de multă vreme pe șefa ei — de suficient de multă cât să știe că era absolut seriosă.

— Doamne, ce scorpie ești! a zis ea.

La Doll a chicotit, sunând deja pe altcineva la telefon.

— E o povară a zis ea.

Stephanie s-a întors în Crandale (Jules luase trenul între timp) să-l ia pe Chris de la antrenamentul de fotbal. La șapte ani, fiul ei încă mai voia să-și îmbrățișeze mama după o zi petrecută fără ea. Ea l-a luat în brațe, adulmecându-i părul care mirosea a grâu.

— Unchiul Jules e acasă? a întrebat Chris. A mai construit ceva?

— Să știi că unchiul Jules a lucrat azi, a spus ea, simțind un strop de mândrie în timp ce rostea cuvintele. A avut treabă în oraș.

Necazurile zilei se strânseseră într-o singură dorință sâcâitoare de a discuta cu Bennie. Stephanie vorbise cu Sasha, asistenta soțului ei, pe care de multă vreme n-o crezuse capabilă să fie un paznic vigilent al proastelor lui obiceiuri, dar la care ajunsese să țină în anii care au urmat după transformarea acestuia. Bennie o sunase în drum spre casă, era prins în trafic, dar în momentul acela Stephanie voia deja să discute cu el personal. Își imagina cum o să râdă împreună de faza cu Bosco și a simțit cum strania ei nefericire se risipește instantaneu. De un lucru era sigură: n-avea să-l mai mintă în legătură cu tenisul.

Bennie încă nu era acasă atunci când au ajuns ea și Chris. Jules a apărut cu o minge de baschet, l-a provocat pe Chris la un duel și s-au întors amândoi pe aleea de la intrare, iar ușa garajului

a început să se cutremure de la loviturile lor. Soarele începuse deja să apună.

Bennie a ajuns și el, în cele din urmă și a urcat direct, să facă un duș. Stephanie a pus câteva copane congelate la dezghețat, în apă caldă, și a urcat după el. Aburul intra în dormitorul lor, plutind prin ușa deschisă a băii, răsucindu-se în ultimele raze ale soarelui. Stephanie avea și ea chef să facă un duș — aveau o cabină dublă, cu accesorii lucrate manual și al căror preț exorbitant provocase o ceartă între ei. Dar Bennie fusese de neclintit.

Și-a azvârlit pantofii și și-a scos bluza, aruncând-o pe pat, lângă hainele lui Bennie. Tot ce avusese el prin buzunare era acum împrăștiat pe măsuța de epocă unde lăsa, de regulă, mărunțișurile. Stephanie a aruncat o privire spre ele, un vechi obicei, rămas din zilele în care o chinuiau bănuielile. Monede, ambalaje de gumă, un bon de parcare. Când s-a mișcat, a simțit ceva sub piciorul desculț. A ridicat obiectul de pe jos — o agrafă — și s-a îndreptat spre coșul de gunoi. Înainte s-o arunce, s-a uitat la ea: era o agrafă obișnuită, aurie, la fel ca toate agrafele care se puteau rătăci prin colțurile casei oricărei femei din Crandale. Dar nu și prin colțurile casei ei.

Stephanie s-a oprit, cu agrafa în mână. Putea fi acolo dintr-o mie de motive — la o petrecere pe care o dăduseră, prietenii lor ar fi putut urca, pentru a folosi baia, putea fi a femeii care făcea curat —, dar Stephanie și-a dat seama a cui era de parcă ar fi știut dinainte, de parcă n-ar fi descoperit atunci faptul, ci și l-ar fi amintit. S-a prăbușit pe pat, în fustă și în sutien, tremurând înfierbântată, clipind des din cauza șocului. Sigur că da. Nu-ți trebuia niciun pic de imaginație ca să-ți dai seama cum se adunaseră toate: durere, răzbunare, putere, dorință. Se culcase cu Kathy. Sigur că da.

Stephanie și-a pus bluza la loc pe ea și a închis nasturii cu grijă, ținând încă agrafa în mână. A intrat în baie, căutând silueta deșirată și cafenie prin abur și printre stropii de apă. Bennie n-o văzuse. Apoi s-a oprit, întreruptă de gândul la familiaritatea îngrozitoare a lucrurilor pe care aveau să și le spună în continuare:

drumul sinuos de la faza de negare, la cea în care Bennie, chinuit, avea să-şi ceară iertare; de la furie, la faza în care Stephanie, devastată, avea să le accepte. Sperase că n-o să mai străbată niciodată acel drumul. Chiar avusese încredere că aşa va fi.

A ieşit din baie şi a aruncat agrafa la gunoi. S-a strecurat neauzită pe scări în picioarele goale. Jules şi Chris erau în bucătărie, dând pe gât apa din filtru. Nu voia decât să plece, de parcă şi-ar fi dorit să scoată afară din casă o grenadă activă, pentru ca atunci când va exploda să n-o distrugă decât pe ea.

Pe deasupra vârfurilor copacilor, cerul era de un albastru electric, dar curtea părea întunecată. Stephanie s-a dus la marginea peluzei şi s-a aşezat, sprijinindu-şi fruntea de genunchi. Iarba şi pământul rămăseseră calde din timpul zilei. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Sentimentul acela era prea intens.

S-a întins şi apoi s-a ghemuit pe o parte pe iarbă, ca pentru a-şi proteja partea aceea din ea care fusese rănită sau a încerca să oprească durerea care izvora de acolo. Fiecare întorsătură a gândurilor îi alimenta teroarea şi convingerea că n-avea să-şi mai revină vreodată, că nu mai avea resurse. De ce era, oare, mai rău decât dăţile trecute? Dar chiar era.

A auzit vocea lui Bennie din bucătărie:

— Steph?

S-a ridicat şi a intrat împleticindu-se într-un strat de flori. Ea şi Bennie le plantaseră împreună: crini, gladiole, ruji galbene. A auzit tulpinile trosnind sub picioarele ei, dar n-a privit în jos. S-a dus până la gard şi a îngenuncheat pe pământ.

— Mamă? s-a auzit vocea lui Chris de sus.

Stephanie şi-a acoperit urechile cu mâinile.

Apoi s-a auzit o altă voce, atât de aproape de ea, încât Stephanie a auzit-o chiar şi prin palme. Vocea i-a şoptit:

— Salutare.

A avut nevoie de o clipă pentru a separa această voce nouă, apropiată, de cele din casă. Nu i-a fost frică deloc, dar a rămas nemişcată dintr-un fel de curiozitate.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt.

Stephanie şi-a dat seama că ţinea ochii închişi. I-a deschis şi a privit printre scândurile gardului. Printre umbre, a desluşit faţa albă a lui Noreen cercetând-o curioasă din partea cealaltă. Îşi dăduse ochelarii jos; Stephanie a observat vag o pereche de ochi jucăuşi.

— Salut, Noreen, a zis ea.

— Îmi place să stau aici, a spus Noreen.

— Ştiu.

Stephanie ar fi vrut să plece, dar i se părea că nu poate să se mişte. A închis iarăşi ochii. Noreen n-a mai zis nimic, iar în timp ce minutele se scurgeau, a părut că se topeşte în adierea răscolitoare a vântului şi în bâzâitul insectelor, în noaptea care părea să aibă o viaţă proprie. Stephanie a rămas multă vreme cocoşată, cu privirea în pământ sau cel puţin aşa i s-a părut ei, poate că, de fapt, n-a ţinut decât un minut. A stat în genunchi până s-a auzit din nou strigată — de data asta şi de Jules, a cărui voce panicată se răsucea prin întuneric. În cele din urmă, s-a ridicat, clătinându-se. Când şi-a întins trupul, a simţit cum lucrul acela dureros se instalează în ea. Genunchii îi tremurau din cauza noii şi ciudatei greutăţi pe care trebuiau s-o susţină.

— Noapte bună, Noreen, a zis ea, încercând să-şi facă loc înapoi spre casă, printre flori şi tufişuri.

— Noapte bună, s-a auzit un glas.

8. CUM SĂ VINZI IMAGINEA GENERALULUI

Prima idee importantă a lui Dolly a fost pălăria. A ales una de un albastru-verzui, strălucitoare, cu boruri care să-i acopere generalului urechile mari, ca niște caise confiate. Urechile nu sunt plăcute la vedere, s-a gândit Dolly, e mai bine să și le acopere.

Când a văzut fotografia generalului în *Times*, câteva zile mai târziu, aproape că s-a înecat cu oul prăjit: arăta ca un bebeluș, un bebeluș mare și bolnav, cu o mustață gigantică și cu o bărbie dublă. Titlul era cum nu se poate mai rău:

Ciudata pălărie a generalului B. iscă zvonuri despre un posibil cancer

Neliniștea localnicilor crește

Dolly a sărit în picioare și a început să dea ture prin cameră înnebunită, vărsându-și, până la urmă, ceaiul pe capot. Se uita îngrozită la fotografia generalului. Și apoi a înțeles: șnururile. Uitaseră să taie șnururile, așa cum le spusese ea, iar funda uriașă care înflorea sub bărbia generalului era un dezastru. Desculță, Dolly a dat năvală în birou, care îi servea și drept dormitor, și a început să scormonească printre faxuri, încercând să găsească cel mai nou număr de telefon la care-l putea găsi pe Arc, ofițerul de relații publice al generalului. Generalul își schimba des reședința, de teama tentativelor de asasinat, dar Arc îi trimitea conștiincios de fiecare dată un fax lui Dolly cu noile date de contact. Faxurile astea veneau, de obicei, cam pe la trei dimineața, trezind-o pe Dolly și, uneori, și pe fiica ei, Lulu. Dolly nu a adus niciodată vorba despre deranj; generalul și echipa lui trăiau cu impresia că ea e unul dintre agenții de publicitate de top din New York și că e o femeie al cărei fax stă, probabil, în colțul biroului ei cu vedere panoramică asupra

orașului (așa cum și fusese, de altfel, timp de mai mulți ani), și nu la douăzeci și cinci de centimetri de canapeaua extensibilă pe care ea doarme. Dolly nu putea atribui această impresie greșită decât unor articole culese de prin numerele mai vechi ale revistelor *Vanity Fair* sau *InStyle* sau *People*, unde Dolly apărea drept La Doll, pseudonimul ei de pe atunci.

Primul telefon primit din tabăra generalului picase la țanc; Dolly tocmai își amanetase ultima bijuterie. Redacta cărți până la două noaptea, dormea până la cinci, după care făcea conversație politicoasă la telefon cu câțiva locuitori din Tokio care doreau să învețe limba engleză, până venea timpul s-o trezească pe Lulu și să-i pregătească micul dejun. Și tot nu era de ajuns ca s-o țină pe Lulu în continuare la școala de fete a domnișoarei Rutger. De multe ori, cele trei ore pe care Dolly le aloca somnului erau petrecute în spasme de anxietate la gândul următoarei facturi uriașe.

Și apoi a sunat Arc. Generalul dorea servicii exclusive. Dorea să fie reabilitat, simpatizat de americani, dorea să pună punct tentativelor de asasinat ale CIA. Dacă Qaddafi reușise, de ce să nu reușească și el? Dolly și-a pus serios întrebarea dacă nu cumva avea o halucinație provocată de munca excesivă sau de lipsa somnului, dar a formulat un preț. Arc i-a cerut detaliile bancare.

— Generalul se aștepta la un preț mai mare, a spus el, iar dacă ar fi putut vorbi, Dolly, i-ar fi spus: „E taxa pe săptămână, hombre, nu pe lună" sau „hei, încă nu ți-am dat formula prin care să calculezi prețul întreg", sau „e doar pentru o perioadă de probă de două săptămâni, după care o să mă hotărăsc dacă vreau să lucrez pentru voi". Dar Dolly nu putea scoate niciun cuvânt. Plângea.

Când primii bani și-au făcut apariția în cont, Dolly s-a simțit atât de ușurată, încât vocea firavă și speriată din capul ei care spunea: „Clientul tău e un dictator vinovat de genocid" aproape că a dispărut. Dolly mai lucrase cu nenorociți, slavă Domnului; dacă n-ar fi acceptat slujba asta, ar fi pus altcineva laba pe ea. Și dacă ești agent de publicitate, nu-ți judeci clienții. Toate scuzele astea s-au așezat frumos în formație, gata să fie folosite în caz că acel

glăscior disident şi-ar fi luat inima în dinţi şi ar fi vorbit din nou cu un pic de vlagă. Dar în ultima vreme Dolly nici măcar nu-l mai auzea.

Acum, în timp ce fora printre hârtiile împrăştiate pe covorul ei persan şi uzat, căutând numărul cel nou al generalului, a sunat telefonul. Era şase dimineaţa. Dolly s-a năpustit asupra lui, sperând că nu-i va tulbura somnul lui Lulu.

— Alo, a spus, dar ştia deja cine e.

— Nu suntem încântaţi, a zis Arc.

— Nici eu, a zis Dolly. N-aţi tăiat…

— Generalul nu e încântat deloc.

— Arc, ascultă-mă. Trebuie să tai…

— Generalul nu e încântat, domnişoară Peale.

— Ascultă-mă, Arc.

— Nu e încântat deloc.

— Pentru că… uite ce e, ia o foarfecă…

— Nu e încântat deloc, domnişoară Peale.

Dolly a tăcut. Uneori, în timp ce asculta vocea monotonă şi mătăsoasă a lui Arc, era sigură că detectează o undă de ironie în jurul cuvintelor pe care era obligat să i le spună. Era ca şi cum ar fi folosit un cod. A urmat o pauză lungă. Dolly a spus foarte încet:

— Arc, ia o foarfecă şi taie şnururile pălăriei. N-ar fi trebuit să apară nicio nenorocită de fundă sub bărbia generalului.

— Nu va mai purta niciodată pălăria respectivă.

— Trebuie să poarte pălăria.

— Nu o va mai purta. Refuză să o mai poarte.

— Taie şnururile, Arc.

— La urechile generalului au ajuns nişte zvonuri, domnişoară Peale.

I s-a strâns stomacul.

— Zvonuri?

— Că nu mai sunteţi pe val ca altădată. Şi în plus, pălăria n-a avut succes.

Dolly a simţit cum toate energiile negative se strâng în jurul ei. În timp ce maşinile de pe Eighth Avenue se târşâiau pe sub

fereastra ei, ea şi-a trecut mâna prin părul creţ pe care nu-l mai vopsea ca altădată şi pe care-l lăsase să crească, lung şi cenuşiu, şi a simţit că se impunea să acţioneze imediat.

— Am duşmani, Arc, a zis ea. Exact ca generalul.

El a tăcut.

— Dacă voi îi credeţi pe duşmanii mei, eu nu pot să-mi fac treaba. Acum scoate stiloul ăla şmecher pe care-l văd în buzunarul tău ori de câte ori îţi apare poza prin ziare şi scrie aşa: **taie şnurul. Fără fundă. Lasă pălăria puţin mai pe spate, ca să-i iasă câteva şuviţe de păr pe frunte**. Aşa să faci, Arc, şi hai să vedem ce se întâmplă.

Îmbrăcată în pijamaua ei roz, Lulu intrase în cameră şi se freca la ochi. Dolly s-a uitat la ceas, şi-a dat seama că fiica ei pierduse o jumătate de oră de somn şi a simţit că înăuntrul ei ceva se prăbuşeşte la gândul că Lulu va fi obosită la şcoală. Şi-a îmbrăţişat fiica. Lulu a primit îmbrăţişarea ca de obicei, cu răbdarea aceea de regină care o caracteriza.

Dolly uitase de Arc, dar acum vocea lui s-a auzit din receptor, aproape de ceafa ei:

— Aşa o să fac, domnişoară Peale.

A durat câteva săptămâni până când fotografia generalului a apărut din nou. Acum pălăria era împinsă pe spate, iar şnururile dispăruseră. Titlul suna aşa:

Proporţiile crimelor de război săvârşite de B. ar putea fi exagerate, arată noile dovezi

Pălăria era de vină. Arăta drăguţ cu pălăria. Cum ar fi putut un bărbat cu o pălărie lila să folosească oase omeneşti ca să-şi paveze drumurile?

La Doll făcuse cunoştinţă cu falimentul cu doi ani în urmă, în noaptea de Anul Nou, la o petrecere aşteptată cu frenezie de toată lumea şi calificată de cei câţiva intelectuali tobă de istorie culturală pe care îi considerase demni de a fi invitaţi, drept rivala „Balului

în alb și negru" al lui Truman Capote[6]. I se spunea Petrecerea sau Lista. De la: „Cutare e pe listă?" O petrecere pentru a sărbători… ce anume? Privind în urmă, Dolly nu mai știa sigur: poate faptul că americanii nu fuseseră niciodată mai bogați decât atunci, în ciuda dezordinii care domnea în lume. Petrecerea avea niște gazde, toate nume celebre, dar gazda adevărată, așa cum se știa, era La Doll, care avea mai multe relații, mai multă trecere și mai mult șarm decât toți acei oameni la un loc. Și La Doll făcuse o greșeală foarte umană — sau cel puțin așa încerca să se consoleze noaptea, când amintirile decesului ei social o răscoleau ca un vătrai încins, făcând-o să se zvârcolească pe canapea și să tragă și câte o dușcă de coniac din sticlă: crezuse că dacă poate face un lucru foarte, foarte bine (adică să aducă toată lumea bună în aceeași încăpere în același timp), se pricepe la fel de bine și la altele. La design, de exemplu. Și La Doll avusese o viziune: niște tăvi late și translucide cu ulei și cu apă, suspendate sub niște spoturi colorate, a căror căldură avea să încingă cele două lichide care se respingeau, făcându-le să se răsucească, să bolborosească și să se învolbureze. Își imaginase cum și-ar întinde invitații gâturile, cum s-ar uita în sus, vrăjiți de formele lichidului clocotitor. Și s-au uitat în sus. S-au minunat la vederea tăvilor luminate; La Doll îi observa din cabina pe care o amplasase deasupra, într-un colț al încăperii, ca să poată admira priveliștea reușitei ei. De-acolo, ea a fost prima care a observat, când se apropia miezul nopții, că ceva nu e-n regulă cu tăvile translucide pe care fierbeau apa și uleiul: parcă se curbaseră puțin — nu-i așa? Se desprindeau ca niște saci din lanțurile lor. Se topeau, altfel spus. Și apoi au început să se rupă, să se prăbușească și să atârne și să se clatine, vărsând uleiul fiert în capetele tuturor acelor personalități strălucitoare din țară și chiar și din străinătate. Au fost arși, schilodiți, mutilați, asta dacă niște cicatrici în formă de lacrimi pe fruntea unui star de cinema sau niște mici porțiuni

[6] Celebru bal mascat organizat de scriitorul Truman Capote pe 28 noiembrie 1966 în cinstea lui Katherine Graham, editor la *Washington Post*.

de chelie în creștetul unui art dealer sau al unui fotomodel sau al unei personalități fabuloase pot fi, în general, considerate niște semne ale mutilării. Dar în timp ce stătea acolo, deasupra uleiului încins, La Doll s-a blocat: n-a sunat la urgențe. A încremenit, nu-i venea să creadă că oaspeții ei țipau și se clătinau pe picioare și încercau să-și acopere capetele, că-și smulgeau de pe piele hainele fierbinți, înmuiate în ulei încins și că se târau pe podea ca oamenii din picturile de pe altarele medievale, condamnați la focurile iadului din pricina traiului lor pământesc luxos.

Acuzațiile de mai târziu — cum că o făcuse intenționat, că ar fi fost o sadică și că se delectase privind la suferința celorlalți — au fost, de fapt, mult mai greu de îndurat pentru La Doll decât privelișteа uleiului care se revărsa fără milă în capetele celor cinci sute de invitați ai ei. Atunci fusese protejată de coconul șocului. Dar ceea ce a urmat a trebuit să suporte cu luciditate: o urau. De-abia așteptau să scape de ea. Parcă nici n-ar fi fost om, ci un șobolan sau o insectă. Și-au reușit. La Doll dispăruse încă dinainte de a executa cele șase luni de închisoare pentru neglijență, dinainte ca victimele să depună plângerea aceea comună și chiar dinainte de procesul în urma căruia toată averea ei (care nu era nici pe departe așa de mare cum s-ar fi crezut) a fost împărțită și distribuită victimelor ei. Fusese rasă de pe fața pământului. A ieșit din închisoare cu cincisprezece kilograme și cincizeci de ani în plus, cu părul cenușiu și încâlcit. Nimeni n-o mai recunoștea, iar lumea în care cunoscuse ea succesul începuse la rândul ei să se dezintegreze — acum, până și bogații credeau că sunt săraci. După câteva titluri sprințare și după câteva fotografii cu noua ei înfățișare distrusă, au uitat-o.

Dolly a rămas singură cu greșelile pe care trebuia să le analizeze — și nu era vorba doar despre cele evidente, nu trebuia să afle doar temperatura la care se topește plasticul și cum se distribuie corect greutatea pe lanțuri. Era vorba și despre greșelile mai profunde, mai vechi: trecuse cu vederea peste o alunecare masivă a plăcii tectonice — crease un eveniment care oglindea o epocă

deja încheiată. Pentru un agent de publicitate, eşec mai mare nu există. Meritase să fie uitată de ceilalți. Din când în când, Dolly se întreba ce fel de eveniment sau reuniune ar putea defini lumea nouă în care se găsea, aşa cum o făcuseră petrecerea lui Capote sau Woodstock sau aniversarea celor şaptezeci de ani ai lui Malcolm Forbes[7] sau petrecerea revistei *Talk*[8]. Habar n-avea. Îşi pierduse capacitatea de a da verdicte; Lulu şi generația ei aveau să hotărască.

Când titlurile articolelor despre generalul B. au început să se îmblânzească vizibil, când s-a dovedit că o parte dintre cei care aduseseră mărturii împotriva lui primiseră bani de la opoziție, Arc a sunat din nou.

— Generalul te plătește în fiecare lună, a spus el. Şi nu te plătește pentru o singură idee.

— A fost o idee bună, Arc. Trebuie să recunoşti.

— Generalul îşi pierde răbdarea, domnişoară Peale, a spus el, iar Dolly şi l-a imaginat zâmbind. Pălăria nu mai e ceva de actualitate.

În noaptea aceea, Dolly l-a visat pe general. N-avea pălăria, dar se întâlnea cu o blondă drăguță în fața unei uşi turnante. Blonda îl lua de braț şi intrau împreună, lipiți unul de celălalt. Dolly era conştientă de ea în vis, stătea pe un scaun şi-i privea pe general şi pe iubita lui, gândindu-se ce bine îşi jucau rolurile. A tresărit şi s-a trezit, ca şi când cineva ar fi zguduit-o. Visul era cât pe ce să-i scape, dar Dolly l-a prins şi l-a strâns la piept. A înțeles: imaginea generalului ar trebui legată de cea a unui star de cinema.

Dolly s-a dat jos din pat, iar picioarele ei epilate au strălucit în lumina străzii, care se strecura printr-un oblon stricat. Un star de

[7] Malcolm Forbes şi-a organizat petrecerea la Palais Mandoub, un hotel din Tanger pe care îl cumpărase de la guvernul marocan în 1970. La petrecerea care a costat aproximativ două milioane şi jumătate de dolari au venit peste opt sute dintre cei mai bogați oameni din lume.

[8] Revista *Talk*, deținută de Hearst Corporation şi Miramax, a avut parte, pe 2 august 1999, de o lansare la care au fost invitate toate personalitățile momentului. Petrecerea a rămas în istorie, deşi revista nu a avut succesul scontat.

cinema. Cineva cunoscut, atrăgător — nu există modalitate mai bună de a umaniza un personaj care pare inuman. „Dacă el e suficient de bun pentru ea…“, ar fi gândit oamenii. Și: „Eu și generalul avem gusturi comune: ne place de ea“. Sau altceva: „Probabil că ei i se pare sexy capul lui triunghiular“. Sau chiar: „Mă întreb cum dansează generalul“. Și dacă Dolly ar fi reușit să determine publicul să-și pună întrebările astea, problemele de imagine ale generalului s-ar fi rezolvat. Nu conta câte mii de oameni măcelărise — dacă ea ar fi reușit să introducă în viziunea colectivă un ring de dans, totul ar fi fost uitat.

Sute de staruri ar fi fost potrivite pentru rol, dar Dolly se gândea la unul anume: Kitty Jackson, care debutase cu zece ani în urmă în rolul polițistei bătăioase și atletice din *Oh, Baby, Oh*. Kitty a devenit cu adevărat celebră abia peste un an, după ce Jules Jones, fratele mai mare al uneia dintre protejatele lui Dolly, a atacat-o în timpul unui interviu pentru revista *Details*. Tentativa de viol și procesul o încununaseră pe Kitty cu aura strălucitoare a martiriului. Așa că oamenii au fost cu atât mai oripilați când aura s-a mistuit, lăsând-o pe actriță incredibil de schimbată: ingenua nevinovată dispăruse, cedându-i locul uneia dintre acele persoane care „nu pot înghiți toate rahaturile“. Purtarea urâtă a lui Kitty și căderea ei în dizgrație au fost taxate fără milă de tabloide: pe platoul unde se filma un western, ea golise un sac plin cu balegă de cal în capul unui actor celebru; eliberase câteva mii de lemuri care urmau să fie folosiți într-un film Disney. Când un producător ultracunoscut încercase s-o oblige să se culce cu el, ea îi dăduse un telefon soției lui. Nimeni n-o mai angaja pe Kitty, dar publicul avea să-și amintească de ea — asta o interesa pe Dolly. Și, în fond, avea doar douăzeci și opt de ani.

N-a fost greu să dea de Kitty, pentru că nimeni nu se chinuia s-o ascundă. Până la prânz, Dolly o și găsise: avea o voce somnoroasă și trăgea cu nesaț din țigară. Kitty a ascultat-o pe Dolly, a cerut să-i repete suma pe care o menționase, apoi a tăcut. În acest timp, Dolly a simțit amalgamul acela de disperare și

greață pe care îl cunoștea prea bine. I s-a făcut dintr-odată milă de actrița ale cărei opțiuni se reduseseră la asta. Apoi Kitty a acceptat.

Fredonând agitată din cauza espressoului făcut la vechiul ei automat Krups, Dolly l-a sunat pe Arc și i-a prezentat strategia.

— Generalul nu apreciază filmele americane, a fost răspunsul lui Arc.

— Cui îi pasă de asta? *Americanii* o cunosc.

— Generalul are gusturi foarte alese, a spus Arc. Nu e foarte tolerant.

— Nu trebuie s-o atingă, Arc. Nu trebuie nici măcar să vorbească cu ea. Nu trebuie decât să stea lângă ea în poze. Și să zâmbească.

— … să zâmbească?

— Trebuie să pară fericit.

— Generalul zâmbește foarte rar, domnișoară Peale.

— A purtat pălăria, nu-i așa?

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, Arc a spus:

— Trebuie s-o aduceți pe actriță. Și mai vedem.

— Unde s-o aduc?

— Aici, la noi.

— Vai de mine, Arc!

— E absolut necesar, a spus el.

Când a intrat în camera lui Lulu, Dolly s-a simțit ca Dorothy care se trezește deodată în Oz: totul era numai culoare. Veioza avea un abajur roz. Din tavan atârna un voal roz. Pereții erau plini de prințese cu aripi roz: Dolly învățase să facă stencil-uri la un curs, în închisoare, și-și petrecuse zile întregi confecționând decoruri pentru camera lui Lulu, în timp ce fata era la școală. Șiraguri lungi de mărgele roz atârnau din tavan. Când era acasă, Lulu ieșea din cameră doar ca să mănânce.

Făcea parte dintr-o rețea de fete de la școala domnișoarei Rutger, o împletitură atât de fină și atât de înspăimântător de

intimă, încât nimic, nici măcar colapsul fulgerător și condamnarea mamei ei la închisoare (moment în care bunica lui Lulu venise din Minnesota să aibă grijă de ea), n-o putuse dizolva. Pe fetele astea nu le ținea laolaltă un fir de ață, ci o sârmă de oțel. Iar Lulu era mosorul în jurul căruia se înfășura sârma.

Dolly rămăsese cu gura căscată când o auzise pe Lulu discutând la telefon cu prietenele ei și înțelesese câtă autoritate avea asupra lor: era fermă atunci când trebuia, dar și blândă. Bună. Lulu avea nouă ani.

Stătea în scaunul ei roz tip beanbag, își făcea temele pe laptop și vorbea pe chat cu prietenele ei (de când cu generalul, Dolly instalase internet wireless).

— Salut, Dolly, a zis Lulu, pentru că de când ieșise din închisoare nu-i mai spunea „mama".

A mijit ochii, privind-o pe mama ei ca și cum i-ar fi fost greu s-o distingă. Iar Dolly chiar se simțea ca o intrusă în alb și negru care ar fi vrut să găsească în acest locaș al culorii un refugiu din lumea spălăcită de afară.

— Trebuie să plec într-o călătorie de afaceri, i-a spus ea lui Lulu. Trebuie să vizitez un client. Mă gândeam că poate ai vrea să stai la una dintre prietenele tale, ca să nu lipsești de la școală.

Școala era locul unde se desfășura întreaga viață a lui Lulu. Fusese de neclintit în decizia de a nu-i permite mamei sale, care fusese pe vremuri o prezență nelipsită în școala domnișoarei Rutger, să-i pericliteze statutul prin faptul că ea căzuse în dizgrație. Acum, Dolly se despărțea de Lulu la colțul străzii, uitându-se apoi după fiica ei de pe trotuarul ud din Upper East Side, ca să fie sigură că a ajuns cu bine la intrare. La plecare, Dolly o aștepta în același loc, în timp ce Lulu pierdea vremea cu prietenele ei în fața școlii, atingând cu vârfurile pantofilor tufișurile perfect tunse și (primăvara) straturile de lalele, și făcând toate schimburile necesare afirmării și menținerii puterii pe care o deținea. Când Lulu se ducea să se joace la vreo prietenă acasă, Dolly nu trecea mai departe de hol. Lulu apărea din lift cu obrajii îmbujorați, mirosind a prăjiturele proaspete, o lua pe mama ei de mână și trecea pe lângă portar, ieșind apoi în noapte. Nu făcea asta

ca să-şi ceară scuze — Lulu nu credea că are vreun motiv să-şi ceară scuze —, ci arătând că înțelege că viața e grea pentru amândouă.

Lulu şi-a ridicat brusc privirea, curioasă.

— O călătorie de afaceri. Asta e de bine, nu?

— E de bine, absolut, a răspuns Dolly, uşor agitată.

Nu-i povestise lui Lulu despre general.

— Cât o să lipseşti?

— Câteva zile. Patru, probabil.

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă, Lulu a zis:

— Pot să vin şi eu?

— Să vii cu mine?

Dolly fusese luată pe nepregătite.

— Dar o să lipseşti de la şcoală.

Din nou, tăcere. Lulu îşi făcea nişte calcule, cântărea probabil avantajele şi dezavantajele celor două situații, a lipsi de la şcoală şi a fi musafir la cineva acasă, sau se întreba dacă ar reuşi să stea mai mult acasă la o prietenă fără ca părinții acelei prietene să fie nevoiți să ia legătura cu mama ei. Dolly nu ştia. Poate că nici Lulu nu ştia.

— Unde? a întrebat Lulu.

Dolly s-a zăpăcit; nu fusese niciodată în stare s-o refuze pe Lulu. Dar la gândul că fiica ei şi generalul s-ar fi putut afla în acelaşi loc, i s-a uscat gâtul.

— Nu… nu pot să-ți spun.

Lulu n-a protestat.

— Dar, Dolly…

— Da, draga mea.

— N-ai putea să te faci blondă la loc?

*

Au aşteptat-o pe Kitty Jackson în sala din apropierea pistei private de la aeroportul Kennedy. Când actrița a ajuns, în sfârşit, îmbrăcată în blugi şi într-o bluză de trening galbenă şi decolorată, pe Dolly au copleşit-o regretele — ar fi trebuit să se întâlnească cu Kitty înainte!

Fata era total schimbată; era posibil ca oamenii să n-o mai recunoască! Părul ei era încă blond (ostentativ nepieptănat și, după toate aparențele, chiar nespălat), iar ochii îi erau încă mari și albaștri. Dar pe față i se instalase o expresie batjocoritoare, care-ți lăsa impresia că-și dă ochii cei albaștri peste cap până la ceruri chiar și când se uită drept la tine. Nu ridurile subțiri care începuseră să-i apară lui Kitty sub ochi și în jurul gurii, ci tocmai expresia aceea o făcea să nu mai pară nici pe departe tânără. Nu mai era Kitty Jackson.

În timp ce Lulu era la baie, Dolly i-a prezentat rapid planul actriței: trebuia să arate cât de strălucitor posibil (Dolly a aruncat un ochi îngrijorat spre mica valiză a lui Kitty) și să-și afișeze public tandrețea față de general, în timp ce Dolly urma să le facă poze cu camera ascunsă. Avea la ea și un aparat obișnuit, de rezervă. Kitty a dat aprobator din cap, iar în colțurile gurii i-a apărut, vag, umbra unui zâmbet superior.

— Ți-ai luat fata cu tine? a fost unicul ei răspuns. Să-l cunoască pe general?

— N-o să-l cunoască pe general, a zis Dolly printre dinți, verificând dacă nu cumva Lulu ieșise din baie. Nu știe nimic despre el. Te rog să nu vorbești despre el de față cu ea.

Kitty a privit-o cu scepticism pe Dolly.

— Norocul ei, a zis.

S-au îmbarcat în avionul generalului abia pe seară. După decolare, Kitty i-a comandat stewardesei un martini, l-a sorbit, și-a reglat scaunul în poziție orizontală, și-a pus masca de dormit pe față (singurul lucru de pe ea care părea nou) și a început să sforăie.

Lulu s-a aplecat peste ea, studiindu-i fața, care, în timpul somnului, părea tânără, neatinsă.

— E bolnavă?

— Nu, a oftat Dolly. Sau poate că e. Nu știu.

— Cred că are nevoie de o vacanță, a zis Lulu.

Înainte de a ajunge la reședința generalului, au trecut prin douăzeci de puncte de control. La fiecare dintre ele, doi soldați

cu puști-mitraliere au scotocit prin Mercedesul negru, pe a cărui banchetă din spate se aflau Dolly, Lulu și Kitty. De patru ori au fost obligate să iasă din mașină în soarele orbitor și să se lase controlate sub amenințarea armelor. De fiecare dată, Dolly a cercetat calmul studiat al fiicei ei, căutând indiciile unei posibile traume. În mașină, Lulu stătea foarte dreaptă, cu geanta ei roz Kate Spade cuibărită în poală. S-a uitat drept în ochii posesorilor de mitraliere cu aceeași expresie imperturbabilă pe care o avusese, probabil, și atunci când se uitase la fetițele care încercaseră în van, de-a lungul anilor, s-o detroneze.

Drumul era împrejmuit de ziduri înalte și albe. Pe marginile lor stăteau aliniate sute de păsări negre, grase și lucioase, ale căror ciocuri lungi și purpurii se curbau ca niște coase. Dolly nu mai văzuse niciodată asemenea păsări. Păreau niște păsări care cârâie, dar de fiecare dată când geamul cobora pentru a-i face pe plac unui alt purtător de armă iscoditor, pe Dolly o tulbura liniștea de afară.

În cele din urmă, o porțiune de zid s-a deschis și mașina a virat de pe drumul principal, oprindu-se în fața unei reședințe uriașe: grădini verzi, luxuriante, apă sclipitoare, o casă albă care nu se mai termina. Păsările îngrămădite pe acoperiș se uitau în jos.

Șoferul a deschis portiera, iar Dolly, Lulu și Kitty au coborât. Dolly simțea razele soarelui pe ceafa expusă de curând sub părul blond, proaspăt tuns la preț redus, în stilul care o consacrase, până la bărbie. Căldura o făcuse pe Kitty să-și scoată bluza de trening; slavă Domnului, pe dedesubt avea un tricou alb, curat. Brațele îi erau plăcut bronzate, deși deasupra uneia dintre încheieturi pielea îi era pătată de câteva urme roz-deschis. Cicatrice. Dolly le-a privit îndelung.

— Kitty, ce sunt alea…? a murmurat ea. Alea de pe brațul tău nu sunt cumva…?

— Arsuri, a zis Kitty.

Și a privit-o pe Dolly, care a simțit că i se face gol în stomac. Dar apoi și-a amintit foarte vag, ca prin ceață sau ca și cum ar fi

fost vorba de ceva care s-a întâmplat în copilărie, cum cineva o rugase — o implorase chiar — s-o treacă pe Kitty Jackson pe listă și cum ea îl refuzase. Un nu categoric, nici nu se punea problema — Kitty avea o cotă prea scăzută la bursă.

— Eu mi le-am făcut, a zis Kitty.

Dolly s-a holbat la ea, fără să înțeleagă. Kitty a zâmbit cu gura până la urechi și pentru o clipă a arătat din nou ca vedeta din *Oh, Baby, Oh*.

— Mulți au făcut asta, a spus ea. Nu știai?

Dolly se întreba dacă nu cumva glumește. N-ar fi vrut să se facă de râs în fața lui Lulu.

— Nu e nimeni care să nu fi fost la petrecerea aia, a zis Kitty. Și au și dovada. Toți avem dovada — cine-ar putea spune că mințim?

— Eu știu cine a fost și cine nu, a zis Dolly. Am lista în cap.

— Da, dar… cine ești tu? a zis Kitty, încă zâmbind.

Dolly a tăcut. Simțea ochii cenușii ai lui Lulu ațintiți asupra ei.

Apoi Kitty a făcut ceva neașteptat: s-a întins în lumina orbitoare și a apucat-o pe Dolly de mână. Atingerea ei era caldă și sigură, iar Dolly a simțit că o ustură puțin ochii.

— Ia mai dă-i dracu' pe toți, nu? a zis Kitty, blând.

Un bărbat aranjat și bine făcut, îmbrăcat într-un costum cu o croială frumoasă, a ieșit să le întâmpine. Arc.

— Domnișoară Peale, ne întâlnim în sfârșit, a spus el, zâmbind. Și domnișoara Jackson — s-a întors spre Kitty —, e o mare onoare și o plăcere.

I-a sărutat mâna lui Kitty, tachinând-o vag din priviri, din câte-și dădea seama Dolly.

— V-am văzut filmele. Le-am urmărit împreună cu generalul.

Dolly s-a pregătit sufletește pentru reacția lui Kitty, dar ea a răspuns cu o voce cristalină, aproape ca de copil, dacă n-ar fi fost și ușoara nuanță de flirt.

— Vai, sunt sigură că ați văzut și filme mai bune!

— Generalul a fost impresionat.

— Păi, mă simt onorată. Mă simt onorată că generalul le-a găsit demne de a fi urmărite.

Tremurând, Dolly i-a aruncat o privire fulgerătoare actriței, nedorindu-și decât ca batjocura pe care se aștepta s-o vadă pe fața ei să nu fie usturător de vizibilă și pentru alții. Spre uimirea ei, batjocura nu era acolo deloc — nici urmă. Kitty părea umilă, absolut sinceră, și cu zece ani mai tânără, ca și cum s-ar fi transformat la loc în starleta drăguță și entuziastă de pe vremuri.

— Din păcate, am vești proaste, a spus Arc. Generalul a fost nevoit să plece într-o călătorie neașteptată.

Nu-și luau ochii de la el.

— Îmi pare foarte rău, a continuat. Generalul vă transmite scuzele sale sincere.

— Dar… nu putem merge și noi după el? a întrebat Dolly.

— Poate, a zis Arc. Nu vă deranjează încă o călătorie?

— Păi, a zis Dolly, uitându-se la Lulu. Depinde cum…

— Sigur că nu, a întrerupt-o Kitty. Mergem oriunde vrea generalul. Suntem dispuse să facem tot ce trebuie. Nu-i așa, puștoaico?

Lulu n-a făcut imediat legătura între diminutivul „puștoaico" și ea însăși. Era prima dată când Kitty i se adresa direct. Lulu s-a uitat la actriță și a zâmbit.

— Așa e, a zis ea.

Aveau să plece în dimineața următoare. În seara aceea, Arc s-a oferit să le ducă în oraș, dar Kitty a refuzat.

— Eu o să sar peste marele tur, a zis, în timp ce se instalau în apartamentul cu două dormitoare, cu vedere la piscina privată. Mai degrabă aș profita de ce-i aici. În case ca asta mă cazau și pe mine mai demult.

A râs amar.

— Nu exagera, a zis Dolly, văzând-o că se îndreaptă spre minibar.

Kitty s-a întors spre ea și a mijit ochii.

— Hei, cum m-am purtat mai devreme? Ai să-mi faci vreun reproș până acum?

— Ai fost perfectă, a zis Dolly.

Apoi a adăugat în șoaptă, ca să n-o audă Lulu:

— Numai să nu uiți cu cine avem de-a face.

— Ba dimpotrivă, vreau să uit, a zis Kitty, preparându-și un gin tonic. Încerc să uit chiar acum. Vreau să fiu ca Lulu — inocentă.

A ridicat paharul spre Dolly și a luat o înghițitură.

Jaguarul gri-petrol în care se aflau Dolly, Lulu și Arc își croia drum în josul dealului, printre străduțe, obligându-i pe pietoni să se lipească de ziduri și să se adăpostească în dreptul intrărilor ca să nu fie striviți. La poalele dealului, orașul licărea: milioane de clădiri albe și strâmbe, cufundându-se în ceața fumurie. Care i-a învăluit și pe ei, curând. Principala sursă de culoare a orașului păreau să fie rufele atârnate la fiecare balcon.

Șoferul a tras pe dreapta lângă o piață: mormane întregi de fructe zemoase, semințe aromate și genți din imitație de piele. Dolly privea oferta cu un ochi critic, în timp ce Lulu se ținea după Arc printre tarabe. Erau acolo cele mai mari portocale și banane pe care le văzuse vreodată, dar carnea părea periculoasă. Din indiferența studiată pe care o afișau atât clienții, cât și vânzătorii, Dolly a dedus că toți știau cine e Arc.

— Îți dorești ceva de-aici? a întrebat-o Arc pe Lulu.

— Da, vă rog, a spus Lulu. Una de-asta.

Era o carambola; Dolly le văzuse la Dean & DeLuca. Aici zăceau în mormane obscene, asaltate de muște. Arc a luat una, făcându-i un semn scurt vânzătorului, un bărbat în vârstă, cu un piept scheletic și cu o față blândă și speriată. Omul a zâmbit entuziast, făcându-le un semn cu capul lui Dolly și Lulu, dar în ochii lui se citea frica.

Lulu a luat fructul nespălat, plin de praf, l-a șters cu grijă de cămașa ei polo cu mâneci scurte și și-a înfipt dinții în coaja verde și strălucitoare. Zeama i-a împroșcat gulerul. A râs și s-a șters cu mâna la gură.

— Mamă, trebuie să guști, a zis ea, iar Dolly a mușcat și ea din fruct.

L-a împărțit cu Lulu, lingându-se pe degete sub privirile atente ale lui Arc. Dolly se simțea ciudat, parcă plutea. Și-apoi și-a dat seama de ce: „Mamă". Era prima dată după aproape un an când Lulu folosea acest cuvânt.

Arc le-a condus într-o ceainărie aglomerată. Niște bărbați aflați la masa din colț s-au împrăștiat, cedându-le locurile, iar hărmălaia veselă din ceainărie a continuat, într-o variantă forțat asemănătoare cu cea de dinainte. Un chelner le-a turnat ceai dulce de mentă în căni, cu o mână tremurătoare. Dolly a încercat să-l liniștească din priviri, dar el evita să se uite la ea.

— Ieși des? l-a întrebat ea pe Arc. Adică te plimbi des prin oraș?

— Generalul are obiceiul de a umbla prin popor, a zis Arc. Vrea ca poporul să simtă că și el e om, s-o vadă cu ochii lor. Sigur, trebuie să fim foarte atenți.

— La dușmani.

Arc a dat din cap aprobator.

— Din nefericire, generalul are mulți dușmani. Azi, de exemplu, am primit amenințări care vizau reședința lui și am fost nevoiți să-l mutăm. Se întâmplă des, după cum știți.

Dolly a făcut semn că știe. „Amenințări care vizau reședința?"

Arc a zâmbit.

— Dușmanii cred că e aici, iar el e undeva foarte departe.

Dolly s-a uitat la Lulu. Carambola îi lăsase un inel strălucitor în jurul buzelor.

— Dar… noi chiar suntem aici, a zis ea.

— Da, a spus Arc. Doar noi.

Aproape toată noaptea, fără să închidă un ochi, Dolly a ascultat foșnetele, gânguritul și țipetele păsărilor care puteau la fel de bine să fie sunetele scoase de asasinii care mișunau prin împrejurimi, în căutarea generalului și a partizanilor lui: altfel spus, în căutarea ei. Devenise o susținătoare a generalului B. și, la fel ca el, o țintă; devenise o sursă de teroare și de frică în ochii celor pe care generalul îi conducea.

Cum ajunsese aici? Ca de obicei, Dolly s-a trezit retrăind momentul când tăvile de plastic s-au bombat, iar viața de care se bucurase atâția ani la rând s-a risipit brusc. Dar în seara asta, spre deosebire de nenumăratele nopți în care Dolly coborâse panta aceea a memoriei, Lulu dormea de partea cealaltă a patului enorm, într-o cămașă de noapte cu volane, cu genunchii ei de căprioară îndoiți. Dolly simțea căldura corpului fiicei ei, acest copil pe care-l avusese la maturitate, produsul unei sarcini întâmplătoare rezultate din pasiunea trecătoare pentru un client, faimos actor de cinema. Lulu credea că tatăl ei a murit; Dolly îi arătase pozele unui iubit de-al ei de demult.

A alunecat până în partea cealaltă a patului și a sărutat-o pe Lulu pe obrazul ei călduț. N-avea niciun sens să aibă copii — Dolly era adepta avortului și era foarte dedicată carierei. Hotărârea ei fusese clară, dar cu toate astea ezitase să facă programarea — chiar și atunci când începuseră grețurile, nervii și oboseala, continuase să ezite. Ezitase până în momentul în care-și dăduse seama, surprinzător de ușurată și împietrită de bucurie, că era prea târziu.

Lulu s-a întors și Dolly s-a apropiat, strângându-și fiica în brațe. De data asta, spre deosebire de dățile când nu dormea, Lulu s-a relaxat la atingerea mamei ei. Un val de recunoștință irațională a inundat-o pe Dolly, pentru patul acesta unic pe care li-l pusese la dispoziție generalul — atât de rar i se permitea luxul de a-și ține fata în brațe, de a-i simți bătaia ușoară a inimii.

— O să te apăr întotdeauna, draga mea, i-a șoptit Dolly lui Lulu. N-o să ni se întâmple niciodată nimic rău, știi asta, nu-i așa?

Lulu continua să doarmă.

A doua zi, s-au înghesuit în două mașini blindate care semănau cu niște jeepuri, dar care păreau mai grele. Arc a intrat împreună cu câțiva soldați în prima mașină, Dolly, Lulu și Kitty, în cea de-a doua. Pe bancheta din spate, lui Dolly i s-a părut că simte cum se scufundă din cauza greutății mașinii. Era epuizată și speriată.

Kitty trecuse printr-o transformare uluitoare. Se spălase pe cap, se machiase și se strecurase într-o rochie fără mâneci, de culoarea salviei, din velur. Nuanța le dădea reflexe verzi ochilor ei albaștri, făcându-i să pară aproape turcoaz. Umerii lui Kitty erau atletici și aurii, buzele date cu gloss roz, iar nasul acoperit de câțiva pistrui delicați. Efectul general depășea cu mult așteptările lui Dolly. I se părea aproape dureros s-o privească pe Kitty, așa că evita să se uite la ea.

Au trecut ca vântul prin punctele de control și curând s-au văzut pe drumul principal, făcând înconjurul orașului spălăcit. Dolly a observat vânzătorii de pe marginea străzii. Erau mai ales copii, care atunci când mașinile se apropiau, ridicau o mână plină de fructe și câte un cartonaș pe care scria ceva. Când mașinile treceau în viteză pe lângă ei, copiii cădeau pe spate, pe asfalt, probabil din cauza vitezei. Când și-a dat seama ce se întâmplă, Dolly a țipat și s-a aplecat în față, spre șofer, ca să-i spună ceva. Dar ce anume să-i spună? A ezitat și apoi s-a lăsat din nou pe banchetă, încercând să nu se mai uite pe geam. Lulu se uita la copii, cu manualul de matematică deschis în poală.

A fost o ușurare când au lăsat orașul în urmă și și-au început drumul prin pustietatea aceea care arăta ca un deșert, unde antilopele și vacile ciuguleau câte o buruiană răzleață. Fără să întrebe dacă e voie, Kitty și-a aprins o țigară, suflând fumul prin geamul crăpat. Dolly s-a luptat cu impulsul de a o admonesta pe Kitty pentru că îi punea în pericol plămânii lui Lulu, forțând-o să fumeze pasiv.

— Așa, a zis Kitty, ce planuri ai?

Lulu a părut să-i întoarcă întrebarea.

— Planuri… de viață, vrei să zici?

— De ce nu?

— Păi nu mi-am făcut planuri încă, a spus Lulu, meditativă. N-am decât nouă ani.

— Mda, destul de logic.

— Lulu e foarte rațională, a zis Dolly.

— Vreau să zic, ce-ți *imaginezi* tu, a spus Kitty.

Era neliniștită, își frământa degetele cu unghiile date cu ojă ca și cum ar fi vrut încă o țigară, dar se abținea deocamdată.

— Sau copiii de azi nu-și mai imaginează viitorul?

În înțelepciunea ei, Lulu părea să-și fi dat seama că Kitty nu voia altceva decât să vorbească.

— Tu ce-ți imaginai, a întrebat-o ea, când aveai nouă ani?

Kitty a cântărit răspunsul, apoi a început să râdă și s-a entuziasmat.

— Voiam să fiu jocheu, a zis ea. Sau star de cinema.

— Una dintre dorințe ți s-a îndeplinit.

— Așa e, a zis Kitty, închizând ochii și suflând fumul pe fereastră. Mi s-a îndeplinit.

Lulu s-a întors spre ea cu o figură gravă.

— N-a fost așa frumos cum credeai?

Kitty a deschis ochii.

— Actoria, vrei să spui? A, mi-a plăcut la nebunie, încă îmi place, mi-e dor de ea. Dar oamenii sunt niște monștri.

— Ce fel de monștri?

— Mincinoși, a zis Kitty. Par foarte drăguți la început, dar nu e decât un rol. Cei oribili pe față, cei care vor, practic, să te omoare, măcar sunt sinceri.

Lulu a încuviințat din cap, ca și cum ar fi fost o problemă cu care ar fi avut și ea de-a face.

— Ai încercat să minți și tu?

— Am încercat, am încercat de multe ori. Dar nu puteam să uit că mint, iar când spuneam adevărul, eram pedepsită. E ca atunci când afli că nu există Moș Crăciun — ai vrea să te întorci în timp și să crezi din nou în el, dar e prea târziu.

S-a întors deodată spre Lulu, cu o figură amărâtă.

— Adică… sper că…

Lulu a început să râdă.

— N-am crezut niciodată în Moș Crăciun, a zis ea.

Au mers foarte mult. Lulu și-a făcut temele la matematică. Apoi la științe sociale. A scris un eseu despre bufnițe. După ce-au parcurs prin deșert un drum care li s-a părut lung de sute de kilometri, întrerupt doar ca să meargă la toaletă la avanposturile unde patrulau soldați, au început să urce printre dealuri. Coroanele copacilor se îndeseau, filtrând lumina soarelui. Deodată, mașinile au tras pe dreapta și au oprit. Zeci de soldați în uniforme de camuflaj păreau să se desprindă direct din copaci. Dolly, Lulu și Kitty au ieșit din mașină și s-au pomenit în jungla înnebunită de țipetele păsărilor.

Arc s-a apropiat de ele, călcând cu grijă, în pantofii lui de piele fină.

— Generalul ne așteaptă, a spus. E nerăbdător să vă întâmpine.

Au mers cu toții în grup prin junglă. Pământul de sub tălpile lor era moale și roșu-aprins. Maimuțele se zbenguiau prin copaci. În cele din urmă, au ajuns la niște trepte necizelate de beton, construite pe coasta unui deal. Au apărut alți soldați și, în timp ce urcau, cizmele lor scârțâiau și scrâșneau. Dolly își ținea mâinile pe umerii lui Lulu. În spatele ei, Kitty fredona: nu era o melodie, erau doar două note pe care le tot repeta.

Camera ascunsă era pregătită, în geanta lui Dolly. În timp ce urcau treptele, a scos declanșatorul și și l-a cuibărit în palmă.

În capătul scărilor, terenul fusese defrișat, pentru a face loc unei plăci de beton care ar fi putut fi o pistă de aterizare pentru un elicopter. Razele soarelui pătrundeau prin aerul umed al junglei, răsucind spirale de abur la picioarele lor. Generalul stătea în centrul plăcii de beton, flancat de soldați. Părea scund, cum par, de obicei, celebritățile. Nu purta pălăria albastră și nici vreo altă pălărie, iar părul lui des era zburlit, înconjurându-i în mod bizar

fața triunghiulară și severă. Își purta obișnuita uniformă militară cu decorații, care îți dădea impresia că stă aiurea pe el sau că trebuie spălată. Generalul părea obosit, avea pungi sub ochi. Părea prost dispus. Arăta de parcă cineva l-ar fi dat jos din pat și i-ar fi spus „au venit", fiind nevoie să-i amintească apoi despre cine dracu era vorba.

A urmat un moment de liniște, pentru că nimeni nu părea să știe ce să facă.

Apoi Kitty a mers până în capătul scărilor. Dolly a auzit-o fredonând, dar nu s-a întors să se uite la ea; în schimb, a prins exact momentul în care generalul a recunoscut-o pe Kitty, un moment intens, care i-a transformat expresia feței într-una de dorință și incertitudine. Kitty s-a îndreptat încet spre el — a alunecat spre el, mai exact, atât de lin se mișca în rochia ei verde, ca și cum mersul ei n-ar fi fost niciodată contaminat de mișcări bruște sau stranii. A alunecat spre general și i-a luat mâna într-a ei, zâmbind, înconjurându-l puțin, părând jenată, gata să izbucnească în râs, de parcă s-ar fi cunoscut prea bine ca să se întâmpine doar cu o strângere de mână. Dolly era atât de absorbită de ciudățenia situației, încât la început nici nu i-a trecut prin minte să facă vreo poză. A pierdut strângerea de mână. Abia în momentul în care Kitty și-a lipit trupul îngust și verde de pieptul învelit în uniformă al generalului și a închis ochii pentru o clipă, Dolly și-a revenit — clic — și generalul a părut deconcertat, neștiind ce să facă, bătând-o apoi ușor pe Kitty pe spate, politicos — clic —, moment în care Kitty i-a luat ambele mâini (grele și deformate, mâinile unui bărbat masiv) în mâinile ei subțiri și s-a aplecat pe spate, zâmbindu-i — clic — râzând puțin, timidă, cu capul înclinat, de parcă situația asta ar fi fost prea amuzantă și i-ar fi făcut pe amândoi prea conștienți de ei înșiși. Și apoi, generalul a zâmbit. S-a întâmplat pe neașteptate: gura i s-a lăbărțat, dezvelind două rânduri de dinți mici și galbeni — clic —, care-l făceau să pară vulnerabil și dornic de a le face pe plac tuturor. Clic, clic, clic — Dolly apăsa pe declanșator cât de repede putea, fără să-și miște mâna, pentru că zâmbetul acela era ceea

ce voise să obțină, lucrul pe care nimeni nu-l mai văzuse, partea ascunsă, umană, a generalului, care avea să nedumerească o lume întreagă.

Toate s-au întâmplat în decursul unui minut. Nimeni nu scosese vreun cuvânt. Kitty și generalul se țineau de mână, cu obrajii ușor îmbujorați, iar Dolly mai avea puțin și chiuia de bucurie, pentru că misiunea fusese îndeplinită! Obținuse ce-i trebuia, fără să fie nevoie să scoată cineva vreun cuvânt. Simțea pentru Kitty un amestec de venerație și iubire — acest miracol, această fată genială care nu numai că pozase alături de general, dar îl și îmblânzise. Așa i se părea lui Dolly — că între lumea generalului și cea a lui Kitty era o punte cu sens unic, iar actrița îl ajutase s-o traverseze fără ca el să-și dea seama măcar. Nu mai exista cale de întoarcere! Iar Dolly era artizanul — pentru prima dată în viața ei, făcuse ceva folositor. Iar Lulu fusese de față.

Pe figura lui Kitty încă mai stăruia zâmbetul acela naiv pe care-l fluturase pe sub nasul generalului. Dolly a văzut cum actrița cercetează mulțimea, zecile de soldați cu mitraliere, pe Arc și pe Lulu, pe Dolly, cu fața ei extatică și strălucitoare și cu ochii ieșiți din orbite. Și Kitty trebuie să fi înțeles atunci că reușise, că își asigurase mântuirea, că se cățărase la suprafață și ieșise din puțul uitării, și că se afla în punctul din care putea să-și reia munca pe care o iubea atât de mult. Totul cu ajutorul dictatorului care se afla în stânga ei.

— Așa, a zis Kitty, deci aici îngropați cadavrele?

Generalul s-a uitat la ea, fără să înțeleagă ce vrea să spună. Arc a făcut repede un pas în față, și Dolly la fel. A venit și Lulu.

— Le îngropați aici, în văgăuni, l-a întrebat Kitty pe general, cu tonul cel mai prietenos și obișnuit, sau le dați foc mai întâi?

— Domnișoară Jackson, a zis Arc, cu o mimică tensionată și sugestivă. Generalul nu înțelege ce vreți să spuneți.

Generalul nu mai zâmbea. Era genul de om care nu suporta să nu știe ce se întâmplă. Dăduse drumul mâinii lui Kitty și îi vorbea aspru lui Arc.

Lulu a tras-o de mână pe Dolly.

— Mamă, a zis ea printre dinți, spune-i să se oprească!

Vocea fiicei ei a scos-o brusc pe Dolly din paralizia aceea temporară.

— Termină, Kitty, a zis ea.

— Sau îi mâncați? l-a întrebat Kitty pe general. Sau îi lăsați pe câmp ca să-i mănânce vulturii?

— Taci, Kitty, a zis Dolly, mai tare. Termină cu prostiile.

Generalul s-a răstit la Arc, care s-a întors spre Dolly. Fruntea lui netedă era vizibil umedă din pricina transpirației.

— Generalul începe să se înfurie, domnișoară Peale, a zis el.

Folosise codul; iar Dolly a înțeles perfect. S-a dus la Kitty și a apucat-o de brațul bronzat. S-a apropiat mult de fața ei.

— Dac-o ții tot așa, a zis Dolly în șoaptă, o să murim cu toții.

Dar i-a fost de ajuns să vadă în treacăt privirea pătimașă și autodistructivă a lui Kitty, ca să-și dea seama că e totul pierdut: Kitty nu putea să se oprească.

— Ups! a strigat ea, cu falsă uimire. N-aveam voie să aduc vorba despre genocid, nu?

Iată un cuvânt pe care generalul îl știa. S-a smuls de lângă Kitty, ca și cum fata ar fi luat foc, dându-le ordine soldaților cu o voce sugrumată. Au împins-o pe Dolly, trântind-o la pământ. Când s-a uitat la Kitty, a văzut că soldații se strânseseră în jurul ei, acoperind-o complet. Lulu țipa, încercând s-o ridice pe Dolly de pe jos.

— Mami, fă ceva, fă ceva! Spune-le să se oprească!

— Arc, a strigat Dolly, dar Arc dispăruse.

Își luase locul lângă general, care urla acum de furie. Soldații o duceau pe Kitty; Dolly avea impresia că în mijlocul lor, cineva dădea din picioare. Vocea subțire a lui Kitty încă răzbătea până la ei:

— Le bei sângele sau speli cu el pe jos? Le pui dinții pe sfoară și-i porți la gât?

S-a auzit o explozie și apoi un țipăt. Dolly a sărit în picioare. Dar Kitty dispăruse; soldații o duseseră într-un adăpost ascuns

printre copacii de lângă pista de aterizare. Generalul şi Arc i-au urmat şi au închis uşa. În junglă domnea o tăcere stranie: nu se auzeau decât ţipetele papagalilor şi suspinele lui Lulu.

În timp ce generalul urla, Arc le dăduse în şoaptă ordine câtorva soldaţi şi imediat ce generalul a dispărut, ei le-au îmbrâncit pe Dolly şi pe Lulu în josul dealului, prin junglă, înapoi la maşini. Şoferii fumau şi aşteptau. Cât a fost drumul de lung, Lulu a plâns cu capul în poala lui Dolly, în timp ce maşina gonea prin junglă şi apoi prin deşert. Dolly şi-a mângâiat fiica pe părul moale, întrebându-se împietrită dacă nu cumva le duceau la închisoare. Dar, în cele din urmă, când soarele se scurgea spre linia orizontului, s-au pomenit la aeroport. Avionul generalului le aştepta. Lulu se ridicase între timp şi se mutase mai încolo, pe banchetă.

În timpul zborului, Lulu a dormit profund, strângând în braţe geanta Kate Spade. Dolly n-a putut să doarmă. Se uita fix în faţă, la locul gol pe care stătuse Kitty.

Au ajuns dimineaţa devreme, când întunericul nu se ridicase încă şi au luat un taxi de la Kennedy la Hell's Kitchen. N-au scos niciun cuvânt. Dolly a constatat cu uimire că blocul lor era intact, apartamentul era tot în capătul scărilor, iar cheile erau la locul lor în geantă.

Lulu s-a dus direct în camera ei şi a închis uşa. Dolly a rămas în birou, zăpăcită de nesomn şi a încercat să-şi pună gândurile în ordine. De unde să înceapă? De la ambasadă? De la Congres? Cât i-ar fi luat până să ajungă să vorbească la telefon cu cineva care să o poată ajuta cu adevărat? Şi ce avea să-i spună?

Lulu a ieşit din cameră în uniforma de şcoală, cu părul pieptănat. Dolly nici măcar nu observase că afară se luminase de ziuă. Lulu s-a uitat pieziş la mama ei, care purta încă hainele din ziua precedentă şi i-a spus:

— Ar trebui să mergem.

— Te duci la şcoală?

— Sigur că mă duc. Ce altceva să fac?

Au luat metroul. Tăcerea dintre ele devenise de nezdruncinat; lui Dolly îi era teamă că așa va rămâne mereu. În timp ce se uita la fața lividă și trasă a lui Lulu, a cuprins-o certitudinea îngrozitoare că, dacă Kitty Jackson avea să moară, ea avea să-și piardă fiica pentru totdeauna.

Ajunse la colțul obișnuit de stradă, Lulu s-a întors și a plecat fără să-și ia la revedere.

Vânzătorii ridicau grilajele metalice de pe Lexington Avenue. Dolly și-a luat o cafea și a băut-o. Voia să fie aproape de Lulu. A hotărât să aștepte la colț până la sfârșitul zilei de școală: încă cinci ore și jumătate. Între timp, avea să dea câteva telefoane. Dar nu se putea concentra, nu se putea gândi decât la rochia verde a lui Kitty, la arsurile de ulei încins de pe brațul ei care-i atrăseseră atenția, apoi la orgoliul ei nerușinat, când crezuse că l-a îmblânzit pe general și că a reușit să transforme lumea într-un loc mai bun.

Ținea telefonul în mână. Nu știa cum să vorbească în asemenea situații.

Când s-a ridicat grilajul, Dolly a văzut că în spatele ei era un cabinet foto. Aparatul era încă în geantă. Trebuia să facă asta; a intrat, a dat aparatul și a cerut printuri și un CD cu tot ce se putea scoate din el.

După o oră, încă stătea în fața cabinetului foto, când tipul de acolo a ieșit cu pozele. Până atunci dăduse câteva telefoane încercând s-o ajute pe Kitty, dar nimeni nu părea s-o ia în serios. Cine i-ar putea condamna? s-a gândit Dolly.

— În pozele astea… ați folosit Photoshop-ul sau cum? a întrebat tipul. Par foarte pe bune.

— Sunt autentice, a zis ea. Eu le-am făcut.

Tipul a început să râdă.

— Ei, haideți, a zis el, iar Dolly a simțit un cutremur în adâncurile creierului.

Așa cum spusese Lulu de dimineață: „Ce altceva să fac?".

S-a întors repede acasă și și-a sunat vechile cunoștințe de la *Enquirer* și *Star*, erau printre puținele contacte pe care le mai

avea. Să lase informația să se scurgă. Schema asta îi mai reușise lui Dolly și în trecut.

Peste alte câteva minute, trimitea imaginile prin e-mail. Peste vreo două ore, fotografiile în care generalul B. stătea bot în bot cu Kitty Jackson erau gata postate pe internet. Până la lăsarea serii, reporteri de la cele mai importante ziare din lume începuseră să sune. Îl sunau și pe general, al cărui ofițer de relații publice respingea emfatic ideea că aceste zvonuri ar fi adevărate.

În seara aceea, în timp ce Lulu își făcea temele în camera ei, Dolly mânca tăiței reci cu susan și încerca să dea de Arc. A sunat de paisprezece ori înainte ca el să-i răspundă.

— Nu mai putem sta de vorbă, domnișoară Peale, a zis el.

— Arc.

— Nu putem sta de vorbă. Generalul e supărat.

— Ascultă-mă.

— Generalul e supărat, domnișoară Peale.

— Trăiește, Arc? Atât vreau să știu.

— Trăiește.

— Mulțumesc.

Ochii lui Dolly s-au umplut de lacrimi.

— E… se poartă bine cu ea?

— Nu a pățit nimic, domnișoară Peale, a zis Arc. Nu vom mai vorbi niciodată.

Au tăcut, ascultând bâzâitul de pe fir.

— Din păcate, a zis Arc și apoi a închis.

Dar Dolly și Arc au mai stat o dată de vorbă. După câteva luni — aproape un an —, când generalul a venit la New York ca să țină un discurs la Națiunile Unite despre tranziția spre democrație din țara lui. Dolly și Lulu se mutaseră deja din oraș, dar într-o seară au venit în Manhattan ca să se întâlnească la un restaurant cu Arc. Purta un costum negru și o cravată bordo care se asorta perfect cu cabernetul pe care l-a turnat în paharul lui și în cel al lui Dolly. Spunea povestea cu poftă și părea că a ținut minte fiecare detaliu

special pentru ea: cum la trei sau patru zile după ce ea și Lulu plecaseră din reduta generalului, au început să apară fotografii, dintre care pe primul sau pe primii doi îi hăituiseră soldații prin junglă și-i închiseseră, dar apoi apăruseră mai mulți, prea mulți ca să mai poată fi prinși sau chiar numărați — erau extraordinar de pricepuți la camuflaj, stăteau chirciți ca niște maimuțe în copaci, se băgau în gropi nu foarte adânci, acoperindu-se cu grămezi de frunze. Asasinii nu fuseseră niciodată în stare să-l localizeze pe general cu precizie, dar fotografii o făceau, se pare, cu ușurință: puhoaie întregi treceau granița fără viză, ghemuiți în coșuri și în lăzi de vin, înfășurați în covoare, ajungând cu camionetele pe drumurile neasfaltate care duceau la enclava generalului și înconjurând-o, în cele din urmă, fără ca el să mai îndrăznească s-o părăsească.

A fost nevoie de zece zile pentru ca generalul să fie convins că nu putea face altceva decât să dea piept cu urmăritorii. Și-a îmbrăcat uniforma cu epoleți și medalii, și-a pus pălăria albastră pe cap, a luat-o pe Kitty de braț și a venit cu ea în fața puzderiei de aparate care îl așteptau. Dolly și-a adus aminte ce perplex părea generalul în fotografiile acelea, ca un nou-născut sub pălăria moale și albastră, neștiind ce să facă mai departe. Alături de el, Kitty zâmbea, îmbrăcată în rochia neagră și strâmtă pe care Arc o alesese cu grijă, dându-și probabil toată silința, judecând după cât de bine se potrivea cu situația: era comodă și inspira o relație intimă. Era simplă, dar revelatoare, era o rochie pe care orice femeie ar purta-o în intimitate, cu iubitul ei. Era greu să-i citești lui Kitty în ochi, dar de fiecare dată când Dolly o privea, uitându-se obsesiv la fotografia din ziar, parcă o auzea pe Kitty râzând.

— Ați văzut noul film al domnișoarei Jackson? a întrebat Arc. Mi se pare că e cel mai bun film al ei de până acum.

Dolly îl văzuse: era o comedie romantică în care Kitty juca rolul unui jocheu și călărea cu multă lejeritate. Dolly îl văzuse cu Lulu la un cinematograf din orășelul din nordul statului, unde se mutaseră la scurt timp după ce începuseră să sune ceilalți generali:

întâi G., apoi A., apoi L. și P., și Y. Se împrăștiase vorba, iar Dolly era copleșită de oferte din partea criminalilor în masă, dornici de un nou început.

— Nu mai lucrez în domeniu, le spusese ea și-i trimisese la foștii săi concurenți.

La început, Lulu fusese împotriva mutării, dar Dolly rămăsese de neclintit în hotărârea ei. Și Lulu se integrase repede la școala publică, unde începuse să joace fotbal și-și găsise un nou grup de fete care păreau s-o urmeze peste tot. Nimeni nu auzise de La Doll în orașul acela, iar Lulu n-avea nimic de ascuns.

Dolly a primit o recompensă grasă de la general la scurt timp după întâlnirea lui cu fotografii.

— Un cadou care exprimă imensa noastră recunoștință pentru sfaturile dumneavoastră de neprețuit, domnișoară Peale, îi spusese Arc la telefon, dar Dolly îi auzise zâmbetul și înțelesese imediat: bani negri. I-a folosit pentru a-și deschide un mic magazin cu delicatese pe Main Street, unde vindea brânzeturi fine și alte specialități, prezentate artistic și luminate printr-un sistem cu niște spoturi mici, proiectat de Dolly însăși.

— Parcă suntem la Paris, era comentariul pe care îl auzea deseori din gura newyorkezilor veniți în weekenduri la casele lor de la țară.

Din când în când, Dolly primea un transport de carambole și nu uita niciodată să pună câteva deoparte ca să le mănânce împreună cu Lulu. Le aducea acasă, în căsuța lor aflată în capătul unei străzi liniștite. După cină, cu radioul pornit și cu ferestrele deschise care se deschideau larg în noapte, ea și Lulu se ospătau, mușcând din carnea dulce a acelui fruct ciudat.

9. UN PRÂNZ DE PATRUZECI DE MINUTE: KITTY JACKSON VORBEŞTE DESCHIS DESPRE DRAGOSTE, CELEBRITATE ŞI NIXON!

Consemnează Jules Jones

Vedetele de cinema par întotdeauna mai mici prima oară când le întâlneşti, şi nici Kitty Jackson nu face excepţie, deşi e excepţională în toate celelalte privinţe.

De fapt, nu „mic" e cuvântul, ci delicat — un bonsai uman, cu o rochie albă, fără mâneci, care stă la o masă retrasă, într-un restaurant de pe Madison Avenue, şi vorbeşte la telefon. Când mă aşez, îmi zâmbeşte şi-şi dă ochii peste cap, continuându-şi conversaţia. Părul ei e blond, are nuanţele acelea pe care le vezi peste tot, „şuviţe", cum le spune fosta mea logodnică, deşi, la Kitty Jackson, talmeş-balmeşul acesta de blond şi castaniu pare nu doar mai natural, ci şi mai scump decât cel din capul lui Janet Green. Faţa ei (a lui Kitty) face parte dintre acele feţe care ies în evidenţă dintre altele, de exemplu într-o clasă de liceu: nas cârn, buze pline, ochi mari şi albaştri. Şi, cu toate astea, în cazul lui Kitty Jackson, din motive pe care nu le pot explica precis — presupun că sunt aceleaşi motive pentru care părul ei cu şuviţe arată mai bine decât părul cu şuviţe obişnuit (ca al lui Janet Green, de exemplu) —, această faţă deloc ieşită din comun se califică drept extraordinară.

După alte cinci minute, ea încă vorbeşte la telefon.

În cele din urmă, îşi ia la revedere, închide telefonul cu clapetă, de grosimea unei lame de gumă de mestecat, şi-apoi şi-l îndeasă în gentuţa albă din piele lăcuită. Apoi începe să-şi ceară

scuze. Devine imediat evident că Kitty face parte din categoria starurilor drăguțe (Matt Damon), și nu din cea a starurilor dificile (Ralph Fiennes). Starurile din prima categorie se poartă ca și când ar fi exact ca tine (sau ca mine), ca să-ți placă de ele și să scrii lucruri frumoase despre ele, o strategie care are un succes aproape universal, în ciuda convingerii oricărui reporter monden că el e mult prea trecut prin viață ca să mai viseze că un articol în *Vanity Fair* îl va face pe Brad Pitt să-l cheme în vizită și să-i facă turul casei. Kitty își cere scuze pentru cele douăsprezece cercuri înconjurate de flăcări prin care a trebuit să sar și pentru cei câțiva kilometri de cărbuni încinși și sfârâitori prin care a trebuit să țopăi ca să obțin privilegiul de a petrece patruzeci de minute în compania ei. Îi pare rău că a petrecut acele prime șase minute vorbind cu altcineva. Puhoiul de scuze îmi aduce aminte de ce prefer starurile dificile, care se baricadează în spatele propriei lor celebrități și scuipă prin crăpături. Un star care nu poate fi drăguț are ceva incontrolabil, iar eroziunea autocontrolului subiectului e condiția *sine qua non* a jurnalismului monden.

Chelnerul ne ia comanda. Și din moment ce următoarele zece minute de conversație frivolă cu Kitty nu sunt demne de menționat, voi aminti, în schimb (prin niște note de subsol, care împrumută un iz de carte veche, cu cotorul de piele crăpat, paginilor acestora pline cu observații despre cultura pop), că atunci când ești o tânără vedetă de cinema, blondă și cu o figură pe care toată lumea o știe dintr-un film recent ale cărui încasări nu pot fi explicate decât prin ipoteza că orice american l-a văzut cel puțin de două ori, oamenii se poartă cu tine într-un fel ușor diferit — de fapt, cu totul diferit — de cel în care se poartă cu, să spunem, un chelios între două vârste, adus de umeri și cu o ușoară eczemă. Aparent, totul e normal — „Cu ce pot să vă servesc?“ etc. —, dar sub suprafața aceasta pulsează isteria chelnerului care a recunoscut-o pe celebra mea interlocutoare. Și chiar în clipa aceea, printr-o simultaneitate care nu poate fi explicată decât folosind principiile mecanicii cuantice, mai exact, proprietățile așa-ziselor

„particule legate“, toți cei din restaurant, chiar și cei așezați la mese atât de îndepărtate încât cu siguranță nu ne pot vedea, o recunosc pe Kitty[9]. Peste tot, oamenii se întorc, se ridică, se întind și se contorsionează, țâșnesc pe neașteptate din scaune, luptându-se cu dorința de a se repezi spre Kitty și de a-i smulge șuvițe din păr sau fâșii din haine.

O întreb pe Kitty cum e să fii mereu în centrul atenției.

— Ciudat, zice ea. S-a întâmplat atât de repede. Simt că nu merit nici pe departe așa ceva.

Vedeți? E drăguță.

— Ei, hai, zic eu și îi arunc un compliment pentru rolul drogatei fără adăpost transformată în agent FBI, perfectă acrobată și mânuitoare de arme din *Oh, Baby, Oh* — genul de lingușeală

9 M-am băgat în chestiuni cam sofisticate când am sugerat că particulele legate pot explica orice: de fapt, nici măcar ele însele nu pot fi explicate în totalitate. Particulele legate sunt „gemeni“ subatomici: doi fotoni creați prin înjumătățirea unui singur foton cu ajutorul unei prisme, care, chiar dacă se află la kilometri distanță unul decelălalt, reacționează în continuare identic la stimulii care i se aplică doar unuia dintre ei.

Cum e posibil, se întreabă fizicienii stupefiați, ca particula cealaltă să „știe“ ce i se întâmplă primeia? Cum se poate ca, în momentul în care oamenii de la mesele din apropiere o recunosc, inevitabil, pe Kitty Jackson, cei aflați la o distanță mai mare să o recunoască și ei, deși nu o pot vedea?

Explicații teoretice:

1. Particulele comunică. Imposibil, pentru că ar trebui să o facă la o viteză mai mare decât cea a luminii, încălcând, astfel, teoria relativității. Cu alte cuvinte, pentru ca toți oamenii din restaurant să o recunoască simultan pe Kitty, cei de la mesele din apropierea ei ar trebui să comunice prin cuvinte sau gesturi cu cei de la mesele mai îndepărtate — la o viteză mai mare decât viteza luminii. Și asta e imposibil.

2. Cei doi fotoni răspund unor factori „interni“, creați pe vremea când erau un singur foton. (Asta era explicația lui Einstein pentru fenomenul particulelor legate, pe care l-a denumit „ciudata acțiune la distanță“.) Nu. Pentru că am stabilit deja că nu-și răspund unul altuia, ci reacționează simultan la prezența lui Kitty Jackson, pe care doar câțiva dintre ei o pot vedea, de fapt!

3. E unul dintre misterele mecanicii cuantice.

Se pare că da. Tot ce poate fi spus cu siguranță este că în prezența lui Kitty Jackson, noi, ceilalți, suntem legați prin simpla constatare că noi înșine nu suntem Kitty Jackson, un fapt care ne reunește atât de brusc, încât șterge temporar orice diferență dintre noi — tendința inexplicabilă de a plânge la parade, sau faptul că n-am învățat niciodată franceza sau frica de insecte pe care ne străduim să le-o ascundem femeilor, sau faptul că în copilărie ne plăcea să mâncăm papier mâché — în prezența lui Kitty Jackson, nu ne mai aflăm în posesia unor asemenea însușiri. Într-adevăr, suntem atât de greu de distins dintre ceilalți non-Kitty Jackson din apropierea noastră, încât atunci când unul dintre noi o vede, ceilalți reacționează simultan.

care mă face să mă întreb dacă nu cumva prefer injecția letală prezentei mele meserii de jurnalist monden.

Am întrebat-o dacă nu se mândrește cu asta.

— M-am mândrit, a zis ea. Dar, într-un fel, încă nu eram conștientă de ceea ce fac. Acum, în noul meu film…

— Nu uita ce-aveai de gând să zici! strig eu, deși chelnerul n-a ajuns încă la masa noastră și s-ar putea ca tava pe care o poartă pe sus nici măcar să nu fie pentru noi.

Pentru că nu vreau să aud nimic despre noul film al lui Kitty; mă doare-n cot de el, și pe voi la fel, știu. Poliloghia ei despre rolul provocator și relația de încredere pe care a avut-o cu regizorul și despre cât de onorată a fost să lucreze cu un star matur, de calibrul lui Tom Cruise, e pilula amară pe care trebuie s-o înghițim în schimbul privilegiului de a petrece o vreme în compania lui Kitty. Dar hai să amânăm lucrul ăsta cât de mult putem!

Din fericire, tava chiar e pentru noi (comanda vine mai repede dacă ești la masă cu o celebritate): o salată Cobb pentru Kitty; un cheeseburger, cartofi prăjiți și o salată Caesar pentru mine.

Fac o paranteză teoretică în timp ce ne pregătim să mâncăm. Felul în care se poartă chelnerul cu Kitty e ca un sendviș: felia de jos e făcută din plictiseala și modul oarecum flasc în care se poartă, de obicei, cu clienții, conținutul e sentimentul anormal și isteric pe care-l are în preajma adolescentelor celebre de nouăsprezece ani, iar felia de deasupra e făcută din încercarea de a-și reprima și ascunde partea de la mijloc printr-un comportament care să imite măcar felia de jos, flască și plictisită, care îl caracterizează în mod normal. De asemenea, Kitty Jackson are și ea un soi de felie de jos, care, probabil, o definește cel mai bine, felul în care se purta cândva în Des Moines-ul suburban unde a crescut, unde se dădea cu bicicleta, mergea la petrecerile școlare, lua note onorabile și, cel mai interesant, călărea, câștigând nenumărate panglici și trofee și nutrind, pentru o vreme cel puțin, gândul de a se face jocheu. Deasupra se află reacția neobișnuită și, posibil, ușor anormală la proaspăta ei faimă — conținutul sendvișului —, iar și mai

deasupra, se află încercarea pe care o face și ea, asemenea chelnerului, de a-și imita sinele ei normal sau fostul ei sine.

Au trecut șaisprezece minute.

— Umblă un zvon, spun eu, cu gura plină de hamburger mestecat pe jumătate, încercând intenționat să-mi dezgust interlocutoarea, pentru a-i fisura astfel scutul profilactic de amabilitate și pentru a începe dificila operațiune de erodare a autocontrolului ei, cum că te-ai fi încurcat cu colegul tău.

Iată ceva care-i captează atenția. Am preferat să o surprind cu întrebarea, pentru că am învățat din experiențe mai puțin plăcute că, dacă folosești mănuși când pui întrebările indiscrete, interlocutorii dificili au prea mult timp să se înfurie, iar cei drăguți au prea mult timp să evite blând întrebarea, cu obrajii îmbujorați.

— Nu e absolut deloc adevărat! țipă Kitty. Eu și Tom suntem foarte buni prieteni. O ador pe Nicole. A fost întotdeauna un model pentru mine. M-au rugat de câteva ori chiar să am grijă de copiii lor.

Mi-am scos din arsenal Rânjetul cel Mare și Gras, o tactică măruntă prin care, pur și simplu, îmi enervez și-mi frustrez interlocutorul. Dacă metodele mele par nejustificat de dure, vă invit să vă amintiți că mi s-au alocat patruzeci de minute, dintre care aproape douăzeci s-au scurs deja, și permiteți-mi să adaug, la un nivel mai personal, că dacă materialul e de rahat — adică dacă, de exemplu, nu dezvăluie niște amănunte despre Kitty pe care nu le-ați mai citit nicăieri (așa cum mi s-a spus că s-a întâmplat cu materialele mele precedente despre vânătoarea de elani care e preferata lui Leonardo DiCaprio sau despre Sharon Stone care-l citește pe Homer, sau despre Jeremy Irons care face scufundări ca să culeagă scoici) —, ar putea foarte bine să fie respins, scăzându-mi cota în New York și Los Angeles și prelungindu-mi „ciudatul șir de eșecuri pe care le-ai avut în ultima vreme, amice“ (așa cum îmi spunea, în timp ce luam prânzul împreună luna trecută, Atticus Levi, prietenul și editorul meu).

— De ce zâmbești așa? întreabă Kitty, ostilă.

Vedeți? Gata cu amabilitatea.

— Nici nu mi-am dat seama că zâmbesc.

Își îndreaptă atenția spre salata Cobb. Fac și eu același lucru. Pentru că am atât de puține lucruri de spus în continuare, atât de puține portițe de acces la sufletul lui Kitty Jackson, sunt obligat să observ cu atenție tot ce face și să mă bazez de acum pe faptul că, pe toată durata prânzului, își mănâncă toate frunzele de salată, cam două bucățele și jumătate de pui și câteva felii de roșie. Nu o interesează: măslinele, brânza albastră, ouăle fierte, șunca și bucățile de avocado — cu alte cuvinte, n-o interesează acele ingrediente ale salatei Cobb care o fac efectiv să fie o salată Cobb. În ceea ce privește sosul pe care l-a cerut „alături", nici nu-l atinge, până la sfârșit, când își scufundă o singură dată degetul arătător în castron, lingând apoi sosul de pe el[10].

10 Din când în când, viața ne oferă timpul, răgazul, momentul de *dolce far niente* în care putem pune genul de întrebări pe care le lăsăm fără răspuns în cursul abrupt al cotidianului: Cât de bine-ți amintești etapele fotosintezei? Ai reușit vreodată să folosești cuvântul „ontologie" într-o conversație? Care a fost momentul exact în care ai făcut pasul în afara ritmului vieții relativ normale pe care o duseseși până atunci, în care ai cotit extrem de puțin la stânga sau la dreapta și te-ai înscris pe traiectoria care te-a adus, în cele din urmă, în locul în care te afli acum — în cazul meu, închisoarea Rikers Island?

După mai multe luni în care am analizat fiecare element și nanosecundă care au compus prânzul meu cu Kitty Jackson, ducând analiza până la un nivel care i-ar face pe experții Talmudului să pară superficiali în cercetările lor despre Sabbath, am ajuns la concluzia că, în ce mă privește, am făcut pasul acela mic, dar decisiv, exact în momentul în care Kitty Jackson și-a înmuiat degetul în sos, lingându-l după aceea.

Aveți aici, reconstituit, cocteilul de gânduri și impulsuri, desfășurate cu grijă și așezate în ordine cronologică, care mi-au trecut prin cap la vremea aceea:

Gândul 1 (la vederea lui Kitty care-și înmoaie degetul, lingând apoi sosul de pe el): E oare posibil ca fata asta răpitoare *să se dea la mine*?

Gândul 2: Nu, exclus.

Gândul 3: Dar *de ce* să fie exclus?

Gândul 4: Pentru că e un star de cinema, celebru, în vârstă de nouăsprezece ani, iar tu „parcă te-ai îngrășat dintr-odată — sau am început să fiu eu mai atentă?"(— Janet Green, în timpul ultimei noastre întâlniri sexuale eșuate), ai o boală de piele și niciun statut social serios.

Gândul 5: Dar tocmai și-a înmuiat degetul într-un castron și a lins sosul de pe el în fața mea! Ce altceva ar putea să însemne asta?

— Uite ce-mi trece mie prin cap, zic, în sfârşit, împrăştiind tensiunea vibrantă care s-a aşternut peste masa noastră. Mă gândesc: ai nouăsprezece ani. Ai jucat într-un film cu megaîncasări, jumate din locuitorii planetei vor să facă dansul ploii sub fereastra ta, ce posibilităţi mai ai în continuare? Ce mai poţi să faci?

Citesc mai multe lucruri pe faţa lui Kitty: uşurarea că n-am spus ceva mai rău, ceva despre Tom Cruise, şi, amestecată cu această uşurare (şi în parte, din cauza ei), o dorinţă trecătoare de a nu mă vedea ca pe încă un nesimţit cu reportofon — de a mă vedea ca pe o persoană care înţelege incredibila stranietate a lumii ei. Cât de mult mi-aş dori să fie adevărat! Nu-mi doresc nimic mai mult în viaţă decât să înţeleg stranietatea lumii lui Kitty — să intru în stranietatea asta ca un animal în vizuină şi să nu mai ies niciodată de-acolo. Dar, în schimb, nu pot spera decât să reuşesc să-i ascund lui Kitty Jackson cruda imposibilitate a comunicării dintre noi, iar faptul că am reuşit să fac asta timp de douăzeci şi unu de minute e o victorie.

De ce tot vorbesc despre mine — mă inserez, după cum se pare — în acest articol? Pentru că încerc să storc un material lizibil dintr-un personaj feminin de nouăsprezece ani care e foarte, foarte drăguţ; încerc să construiesc o poveste care nu doar să dezvăluie secretele catifelate ale inimii ei de adolescentă, ci să conţină şi acţiune, etape şi — cu ajutorul lui Dumnezeu — o urmă cât de mică de înţeles. Problema mea e însă următoarea: Kitty e o adormită. Calitatea ei cea mai interesantă e efectul pe care-l are asupra celorlalţi, şi pentru că „celălaltul“ cu viaţa interioară cea

---

Gândul 6: Înseamnă că eşti atât de departe de categoria care ar interesa-o pe Kitty din punct de vedere sexual, încât senzorii ei, care, de obicei, inhibă comportamentul care ar putea fi considerat prea încurajator sau chiar incendiar, precum înmuiatul degetului şi linsul sosului de pe el în faţa unui bărbat care ar putea crede că asta denotă interes sexual, s-au dezactivat.

Gândul 7: Păi, de ce?

Gândul 8: Deoarece, pentru Kitty Jackson tu nu faci parte din categoria „bărbaţi“ şi de aceea, atunci când e în compania ta, e la fel de conştientă de ea însăşi cum ar fi în compania unui teckel.

mai la îndemână pentru a fi analizată se întâmplă să fiu chiar eu, e absolut normal — de fapt, e absolut necesar („Te implor; te rog din suflet să scrii astfel încât să nu mă faci de râs pentru că ți-am dat ție subiectul“ — Atticus Levi, în timpul unei convorbiri recente la telefon, în care eu îmi exprimam disperarea în legătură cu perspectiva scrierii unor viitoare articole despre celebrități) — ca așa-zisa relatare a prânzului meu cu Kitty Jackson să fie, de fapt, povestea miliardelor de efecte pe care Kitty Jackson le-a avut asupra mea în decursul respectivului prânz. Și pentru ca acele efecte să fie cât de cât comprehensibile, nu trebuie să uitați că Janet Green, cu care am avut o relație de trei ani și cu care am fost logodit timp de o lună și treisprezece zile, m-a părăsit acum două săptămâni pentru un autor de memorii, care, în ultima lui carte, dă detalii complete despre pasiunea pe care o avea în adolescență pentru masturbarea în acvariul familiei („Cel puțin lucrează cu el însuși!“ — Janet Green, în timpul unei convorbiri recente la telefon, în care încercam să-i arăt ce greșeală colosală făcuse).

— Tot timpul mă întreb ce-o să se întâmple în continuare, zice Kitty. Câteodată îmi imaginez cum o să-mi aduc aminte de perioada asta și mă gândesc unde-o să fiu, gen, când o să-mi aduc aminte? Oare perioada asta o să fie începutul unei super vieți sau ce?

Și cum anume se definește „o super viață“ în vocabularul lui Kitty Jackson?

— Ei, știi tu.

Chicotește. Roșește. Ne-am întors la varianta drăguță, dar e o variantă diferită de cea de mai înainte. Ne-am supărat puțin și-acum ne împăcăm.

— Faimă și bani? tatonez eu terenul.

— Oarecum. Dar și fericire. Vreau să găsesc iubirea adevărată, nu-mi pasă dacă sună siropos. Vreau copii. De-asta, în noul meu film am o relație profundă cu mama mea surogat…

Dar eforturile mele pavloviene de a elimina componenta de PR din conversație au dat rezultate, iar Kitty se oprește. Însă nici

nu m-am felicitat bine pentru victoria asta, că o și surprind pe Kitty aruncând un ochi la ceas (un Hermés). Ce efect are asupra mea gestul ăsta? Păi, simt cum bălțește în mine o tocăniță volatilă de nervi, frică și dorință: nervi pentru că ingenua asta are, din motive evident nejustificate, mult mai multă putere decât o să am eu vreodată, și atunci când cele patruzeci de minute se vor fi scurs, nimic care să nu semene a hărțuire nu va putea să forțeze întâlnirea dintre parcursul meu tenebros și parcursul ei superior; frică, pentru că atunci când m-am uitat la ceas (un Timex) am descoperit că treizeci dintre cele patruzeci de minute s-au epuizat și că nu am, încă, niciun „eveniment" demn să devină piesa centrală a articolului; dorință, pentru că în jurul gâtului ei foarte lung e un lănțișor de aur subțire, aproape translucid. Umerii care îi răsar din partea de sus a rochiei albe de vară sunt mici, bronzați și foarte delicați, ca doi porumbei rumeniți. Dar comparația îi face să pară neatrăgători, când ei sunt, de fapt, fenomenal de atrăgători! Când spun „porumbei rumeniți", vreau să zic că arătau atât de bine (umerii ei), încât am avut o scurtă viziune despre cum aș desface fiecare oscior în parte și aș suge carnea de pe el.[11]

11 Celor care vor interpreta cu siguranță această fantezie drept o dovadă în plus că sunt, într-adevăr, „dus cu capu'", un „deranjat" sau un „dilimac" (calificative folosite în scrisorile pe care le-am primit de la străini în timp ce eram la închisoare), le pot spune următoarele: într-o zi de primăvară, cu aproape patru ani în urmă, am zărit o fată cu picioare scurte și groase și cu un tors lung și îngust, care purta un tricou roz pe care era desenată o cravată, adunând caca de câine într-o pungă Duane Reade. Era o fată musculoasă, genul despre care afli că a fost înotătoare sau săritoare la trambulină în liceu (deși despre această fată am aflat mai târziu că nu fusese nici una, nici alta), iar câinele ei era un terrier mic, plouat și răpciugos, genul care, chiar și după standardele cele mai neutre și obiective, ar părea de neiubit. Dar ea îl iubea. „Hai, Whiskers", striga ea. „Hai, fetițo!" Și cum mă uitam așa la ea, am văzut tabloul complet: apartamentul mic, supraîncălzit, plin cu teniși și cu costume de sport împrăștiate peste tot, cinele, la părinții ei acasă de două ori pe săptămână, perișorii moi și negri de pe buza ei de sus, pe care îi decolora săptămânal cu o cremă albă, mirosind a prăjitură. Și atunci am simțit nu atât că o doresc, ci că sunt copleșit de ea, că dau buzna în viața ei, fără să fie nevoie să mă mișc.

— Pot să te ajut? am întrebat, făcând un pas în razele de soare în lumina cărora stăteau ea și Whiskers și luându-i din mână punga Duane Reade plină de caca.

Janet a zâmbit. Era ca și cum cineva ar fi fluturat un steag.

— Ești nebun? a zis.

O întreb pe Kitty cum e să fii o zeiță a sexului.

— Nu e nicicum, spune ea, plictisită și nervoasă. Doar ceilalți simt lucrul ăsta, nu eu.

— Adică bărbații.

— Presupun că da, zice ea, și scânteia unei noi stări sufletești apare pe figura ei plăcută și se aprinde acolo, o stare pe care va trebui s-o definesc drept epuizare, pur și simplu.

Așa mă simt și eu: pur și simplu epuizat. De fapt, complet epuizat.

— Doamne, totul e o farsă, spun, într-un moment de scăpare care nu are niciun scop strategic și pe care, tocmai din acest motiv, îl voi regreta în câteva secunde. Oare de ce ne mai obosim să luăm parte la ea?

Kitty își înclină capul și se uită la mine. Simt că-mi observă starea de oboseală generală și că e posibil chiar să se întrebe care sunt cauzele ei. Cu alte cuvinte, mă privește cu milă. Mă aflu acum periculos de aproape de a cădea în cea mai mare capcană a reportajului monden: sunt pe cale să-i îngădui interlocutoarei mele să întoarcă reflectorul spre mine, moment în care n-o s-o mai pot vedea. Astfel, sub o presiune apărută din senin și anunțată de înțepăturile pe care le simțeam, din cauza transpirației, la marginea clăii mele de păr aflată într-un proces drastic de diminuare, am șters fundul castronului de salată cu o bucată mare de pâine, pe care am îndesat-o apoi în gură, ca un dentist care plombează o măsea. Și exact atunci — o, da! — simt apropierea inofensivă a unui strănut; uite-l că vine, Doamne ajută, cu pâine sau fără pâine, nimic nu poate opri erupția simultană și zgomotoasă a tuturor cavităților din capul meu. Kitty pare îngrozită, se face mică, încercând să stea departe de mine, până fac puțină curățenie.

Dezastru evitat. Sau, cel puțin, controlat.

— Știi, îi spun, după ce am reușit, în sfârșit, să-mi înghit pâinea și să-mi suflu nasul, irosind pentru asta aproape trei minute întregi, mi-ar plăcea să fac câțiva pași. Ce zici?

La gândul de a ieşi afară, la aer, Kitty sare de pe scaun. În fond, e o zi perfectă, razele soarelui joacă în ferestrele restaurantului. Dar încântarea ei e imediat domolită de o cantitate egală de prudență.

— Și cu Jake cum rămâne? întreabă, referindu-se la agentul ei, care va apărea la sfârșitul celor patruzeci de minute, își va roti puțin bagheta magică și mă va transforma la loc într-un dovleac.

— Nu poate să ne sune și să îi spunem unde ne găsește? întreb.

— OK, zice ea, încercând din răsputeri să-și ascundă primul val de entuziasm autentic pe care l-a simțit, în ciuda stropului de îngrijorare care s-a strecurat și el pe undeva.

— Sigur, hai să mergem.

Plătesc nota în grabă. Ei, am orchestrat ieșirea asta din mai multe motive: unu, pentru că vreau să-i fur lui Kitty câteva minute în plus, în încercarea de a salva acest articol și, într-un sens mai larg, cariera mea scriitoricească, promițătoare cândva, destul de subțire acum. („Cred că a fost dezamăgită pentru că n-ai încercat să mai scrii un roman când ai văzut că primul nu se vinde…“ — Beatrice Green, în timp ce sorbeam un ceai fierbinte, după ce mă aruncasem plângând în hohote peste pragul ușii ei marca Scarsdale, implorând-o să-mi dezvăluie motivele pentru care fiica ei m-a părăsit.) Doi, vreau s-o văd pe Kitty Jackson în picioare, mișcându-se. În acest scop, o las pe ea să iasă prima din restaurant, unduindu-se printre mese cu capul în jos, așa cum fac nu doar femeile extraordinar de atrăgătoare, ci și celebritățile (ca să nu mai vorbim despre cele precum Kitty, care sunt și una, și cealaltă). Iată o traducere în engleză a alurii și a mersului ei: *Știu că sunt faimoasă și irezistibilă — o combinație ale cărei proprietăți seamănă mult cu radioactivitatea — și știu că tu, cel aflat în camera asta, ești lipsit de apărare în fața mea. Ar fi jenant pentru amândoi să ne uităm unul la altul și să vedem că amândoi înțelegem radioactivitatea mea și neajutorarea ta, așa că o să-mi țin privirea în jos și o să te las să te uiți liniștit la mine*. Între timp, eu îi cercetez picioarele lui Kitty, care sunt lungi, ținând cont că nu e prea înaltă, și bronzate, dar nu au nuanța aceea comună de

maroniu-portocaliu de solar, ci un castaniu roşcat intens ce mă duce cu gândul… ei bine, la cai.

Central Park e la prima intersecție. Au trecut deja patruzeci şi unu de minute şi cronometrul încă nu s-a oprit. Intrăm în parc. E verde şi stropit cu pete de lumină şi umbră, şi ne dă impresia că ne-am scufundat amândoi într-un heleşteu liniştit şi adânc.

— Am uitat când am început, zice Kitty, uitându-se la ceas. Cât timp mai avem?

— Ah, e OK, bolborosesc eu.

Mă simt un pic melancolic. În timpul plimbării mă uit la picioarele lui Kitty (atât cât se poate, fără să fie nevoie să mă arunc pe jos şi să mă târăsc pe lângă ea — un gând care, de altfel, mi-a trecut prin minte) şi descopăr că deasupra genunchilor ele sunt acoperite de perişori aurii. Pentru că e atât de tânără şi de bine hrănită, atât de bine ferită de cruzimea gratuită a celorlalți, atât de puțin conştientă, deocamdată, de faptul că va îmbătrâni şi că, în cele din urmă, va muri (singură, poate), pentru că încă nu a fost dezamăgită de ea însăşi — n-a trecut prea mult de când succesele ei premature au lăsat cu gura căscată o lume-ntreagă, uimind-o chiar şi pe ea —, pielea lui Kitty, acel sac neted, întins, înmiresmat, pe care se pot citi dovezile eşecurilor şi ale epuizării, e perfectă. Şi când zic „perfectă“, vreau să spun că nimic nu atârnă, nimic nu se adânceşte, nimic nu se ridează, nu se ondulează, nu se strânge — vreau să spun că pielea ei e ca suprafața unei frunze, doar că nu e verde. Nu-mi pot imagina că o asemenea piele ar avea vreun miros, vreo textură sau vreun gust neplăcut — darămite (e absolut de neconceput) cea mai mică urmă de eczemă, să zicem.

Ne aşezăm amândoi pe o movilă de pământ, în iarbă. Kitty s-a apucat iar să turuie conştiincioasă despre noul ei film, căci iminenta apariție a agentului ei i-a amintit, fără îndoială, că singurul motiv pentru care se află în compania mea e promovarea filmului respectiv.

— O, Kitty, zic. Dă-l încolo de film. Suntem în parc, e o zi splendidă. Hai să-i lăsăm în urmă pe ceilalți doi. Hai să vorbim… despre cai.

Ce față a făcut! Cum s-a uitat la mine! Toate imaginile siropoase posibile îmi vin în minte: razele soarelui răzbat printre nori, florile își desfac corolele, un curcubeu își face, brusc și mistic, apariția. Gata. M-am strecurat prin spate sau prin stânga sau prin dreapta și am atins-o pe Kitty cea adevărată. Și din niște motive pe care nu pot să le înțeleg, motive care, cu siguranță, se numără printre cele mai insondabile mistere ale mecanicii cuantice, resimt atingerea asta ca pe o revelație, ca pe ceva extrem de important, de parcă, traversând prăpastia dintre mine și această tânără actriță, am fost ridicat din bezna care mă împresurase.

Kitty își deschide gentuța albă și scoate de acolo o poză. O poză cu un cal! Cu niște pete albe pe bot. Îl cheamă Nixon.

— Ca pe președinte? întreb, dar Kitty pare îngrijorător de indiferentă la referința asta.

— Mi-a plăcut cum sună, spune ea, și apoi îmi povestește ce bine se simte când îi dă lui Nixon să mănânce un măr — cum acesta îl apucă între fălcile cabaline și îl zdrobește pe tot, lăsând să-i curgă pe bot o cascadă de suc lăptos și aburind.

— Nu prea mai apuc să-l văd, zice ea, cu o tristețe sinceră. A trebuit să angajez pe cineva să-l călărească, pentru că nu ajung niciodată pe-acasă.

— Probabil că se simte singur fără tine, zic.

Kitty se întoarce spre mine. Am impresia că a uitat cine sunt. Îmi vine s-o răstorn pe iarbă, și chiar asta fac.

— Hei, strigă interlocutoarea mea, cu o voce nedumerită și înăbușită, dar fără să pară încă cu adevărat speriată.

— Imaginează-ți că îl călărești pe Nixon, zic.

— HEI! țipă ea mai tare, iar eu îi pun mâna la gură.

Kitty se zvârcolește sub mine, dar spasmele ei sunt blocate de înălțimea — un metru nouăzeci — și greutatea mea, o sută șaptesprezece kilograme, din care aproximativ o treime e concentrată în burta „ca o roată de rezervă“ (Janet Green, în timpul ultimei noastre întâlniri sexuale ratate) care o țintuiește, cu brațele desfăcute, ca un sac de nisip. Îi țin o mână peste gură,

iar pe cealaltă o strecor șerpește între corpurile noastre fremătătoare, până când în sfârșit — da! — reușesc să apuc capătul fermoarului. Ce efect au toate acestea asupra mea? Păi, suntem pe un deluşor în Central Park, într-un loc oarecum retras, care se află totuși, practic, la vedere. Deci, sunt îngrijorat și conștient, deși n-am niciun chef să fiu, așa că-mi risc, oarecum, cariera și reputația cu giumbușlucul ăsta. Dar, mai presus de toate, simt o — cum să-i spun? — furie nebună, da, asta trebuie să fie. Ce altceva m-ar putea împinge să-mi doresc să o spintec pe Kitty ca pe un pește și să privesc cum alunecă mațele din ea, ce altceva ar putea explica cealaltă dorință, separată, complementară, de a o rupe în două și de a-mi înmuia brațele în lichidul pur și parfumat care clocotește, probabil, în ea. Vreau să-mi ung pielea jupuită, „scrofuloasă"(ibid.) și uscată cu el, în speranța că aceasta o să se vindece. Vreau să i-o trag (evident) și dup-aia s-o omor, sau poate s-o omor în timp ce i-o trag („să i-o trag până la moarte" și „să i-o trag până-i sar creierii" sunt două variante acceptabile ale aceluiași proces). Lucrul care nu mă interesează deloc ar fi s-o omor mai întâi și dup-aia să i-o trag, pentru că viața ei — viața din interiorul lui Kitty Jackson — este obiectul la care vreau cu disperare să ajung.

După cum se va vedea, n-am făcut niciunul dintre aceste lucruri.

Să ne întoarcem puțin: o mână îi acoperă gura lui Kitty și se străduiește să-i țină nemișcat capul destul de energic, cealaltă bâjbâie după fermoar, pe care mi-e cam greu să-l deschid, probabil din cauza faptului că interlocutoarea mea se zvârcolește sub mine. Din păcate, n-am niciun fel de control asupra mâinilor lui Kitty, dintre care una s-a strecurat în geanta albă, unde sunt sechestrate o serie de obiecte: poza unui cal, un mobil de dimensiunile unui chips, care sună nonstop de câteva minute încoace, și un spray cu un lichid care bănuiesc că e paralizant sau lacrimogen, dacă mă iau după efectul pe care-l are când e pulverizat direct pe fața mea: niște senzații de usturime și de orbire în zona ochilor, de sufocare,

de înecare şi de greaţă profundă, care mă fac să sar în picioare şi să mă aplec, aproape leşinat (ţintuind-o încă pe Kitty la pământ cu un picior), moment de care ea profită şi intră în posesia unui alt obiect din geanta respectivă: un set de chei cu un briceag minuscul Swiss Army, a cărui lamă miniaturală şi destul de flexibilă reuşeşte totuşi să pătrundă prin pantalonii mei de camuflaj şi apoi prin pulpă.

Încep să zbier şi scot nişte mugete de taur rănit, între timp Kitty a luat-o la fugă, iar picioarele ei bronzate sunt, fără îndoială, stropite de razele care se strecoară printre crengile copacilor, dar sunt prea rănit ca să mă pot uita.

Cred că trebuie să înţeleg din asta că prânzul nostru a luat sfârşit. Am obţinut cel puţin douăzeci de minute în plus.

Prânzul s-a terminat, e adevărat, dar sunt atâtea alte lucruri care de-abia acum încep: o înfăţişare în faţa juraţilor, urmată de acuzarea mea pentru tentativă de viol, răpire şi atac; încarcerarea mea (în ciuda eforturilor eroice ale lui Atticus Levi de a strânge cei 500 000 de dolari pentru cauţiune) şi iminentul proces, care începe luna asta — în aceeaşi zi în care, mâna destinului, probabil, noul film al lui Kitty *Whip-poor-will Falls* are premiera naţională.

Kitty mi-a trimis o scrisoare. „Îmi cer scuze dacă am jucat şi eu un rol în căderea ta nervoasă", scria, „şi îmi pare rău că te-am înjunghiat (sic!)." Deasupra i-ului a făcut un cerculeţ, iar la final a pus un emoticon sub formă de zâmbet.

Ce v-am spus eu? E drăguţă.

Desigur, mica noastră întâlnire a fost extraordinar de avantajoasă pentru Kitty. Titluri pe prima pagină, urmate de articole care distorsionau adevărul, editoriale şi opinii care vizau o gamă largă de subiecte conexe: „vulnerabilitatea crescândă a celebrităţilor" (*New York Times*); „neputinţa dublată de violenţă a anumitor bărbaţi de a accepta respingerea" (*USA Today*); necesitatea ca redactorii-şefi ai revistelor să-şi aleagă cu mai multă grijă colaboratorii (*The New Republic*) şi lipsa agenţilor de pază care să

patruleze în timpul zilei prin Central Park.[12] Kitty, în rolul martirului din tot acest vârtej de evenimente imposibil de oprit, a fost deja numită o Marilyn Monroe a generației tinere, deși nici măcar nu e moartă.

Se pare că noul ei film are un megasucces și nici nu mai contează despre ce e.

12 Pentru redactor:

În spiritul onest al recentului dumneavoastră editorial („Vulnerabilitatea în spațiul nostru public“ din 9 august) și, dacă vreți, în calitate de reprezentant al „persoanelor instabile sau periculoase“ pe care doriți cu atâta sete să le vedeți eradicate din spațiile publice, ca urmare a «atacului brutal» pe care l-am comis asupra acelei „vedete tinere și prea încrezătoare“, permiteți-mi să înaintez câteva propuneri, care se adresează măcar primarului Giuliani: de ce nu instalați puncte de control la intrarea în Central Park și de ce nu le cereți actele tuturor celor care vor să intre?

Astfel, ați putea să le verificați dosarele și să evaluați succesul sau eșecul în viață — puteți vedea dacă o persoană este căsătorită sau nu, dacă are copii sau nu, dacă are succes în viața profesională sau nu, un cont gras în bancă sau nu, dacă păstrează legătura cu prietenii din copilărie sau nu, dacă are un somn liniștit sau nu, dacă și-a realizat planurile atotcuprinzătoare și excentrice din tinerețe sau nu, dacă are capacitatea de a-și controla crizele de panică și disperare sau nu — și folosind aceste date, puteți aprecia, în cazul fiecărei persoane, probabilitatea ca „eșecurile personale să provoace izbucniri de invidie îndreptate spre cei mai realizați“, și-i puteți da chiar o notă.

Mai departe e simplu: înregistrați nota respectivă într-o brățară electronică pe care o fixați la mâna persoanei atunci când intră în parc și-i monitorizați apoi mișcările pe un ecran radar, având grijă ca personalul să fie oricând gata să intervină în cazul în care anonimii cu note mici care se plimbă prin parc încep să amenințe „siguranța și liniștea la care celebrităților au același drept ca oricine altcineva“.

Nu vă cer decât un singur lucru: ca în spiritul tradiției noastre culturale sacrosancte, să acordați aceeași notă celor faimoși și infamilor, astfel încât, după ce voi fi mâncat de viu și după ce totul se va termina — după ce reporterul de la Vanity Fair cu care am conversat în închisoare acum două zile (în urma interviurilor pe care le luase masorului meu și administratorului blocului în care stau) își va fi dat silința să scoată ce-i mai rău din povestea asta, la fel ca toți cei de la știrile TV și de la reviste, după ce va avea loc procesul și-mi voi fi îndeplinit sentința și după ce mi se va da voie să mă întorc în lume și să stau lângă un pom de pe domeniul public și să-i ating coaja deteriorată — să am și eu dreptul, asemenea lui Kitty, la puțină protecție.

Cine știe? Aș putea chiar să o zăresc într-o zi, în timp ce ne plimbăm amândoi prin Central Park. Mă îndoiesc că am ajunge să stăm de vorbă. Aș prefera să rămânem la distanță unul de altul data viitoare și să ne facem cu mâna.

Cu respect,

Jules Jones

10. EXTRACORPORAL

Prietenii tăi susțin că vor să facă tot felul de chestii, iar treaba ta e să le atragi atenția că nu le vor face. Drew zice că vrea să se ducă direct la Facultatea de Drept. Și că după ce o să facă puțină practică, o să candideze pentru un post în Senat. Apoi pentru Congres. Apoi, la președinție. Îți spune toate astea așa cum ai spune tu: „După cursul de pictură modernă chineză, mă duc la sală și dup-aia lucrez la Bobst până seara", asta în cazul în care ți-ai mai face planuri, dar nu-ți mai faci — și în cazul în care te-ai mai duce la școală, dar nu te mai duci, deși se presupune că și asta e ceva temporar.

Te uiți la Drew printre valurile de fum de haşiş care plutesc în lumina soarelui. El se lasă pe spătarul canapelei cu brațul peste umerii Sashei. Are o expresie îmbietoare și o claie de păr negru și e plin de mușchi — nu din aceia umflați la sală, ca ai tăi, ci naturali, pe care-i are probabil pentru că înoată așa mult.

— Și mai zici că nu tragi în piept, îi spui.

Toată lumea râde în afară de Bix, care e la calculator și te simți simpatic timp de cam jumătate de secundă, până te gândești că poate au râs pentru că și-au dat seama că încercai să fii amuzant și le e teamă că, dacă ți se pare că n-ai reușit, o să te arunci pe geam în mijlocul traficului de pe East Seventh Street și că ai face-o chiar și din cauza unui lucru atât de mărunt.

Drew inhalează lung. Auzi cum îi scârțâie fumul în piept. Îi dă pipa Sashei, care i-o dă mai departe lui Lizzie, fără să tragă din ea.

— Pe cuvântul meu, Rob, cârâie Drew la tine, fără să scoată fumul afară, dacă întreabă cineva, o să-i spun că haşul pe care l-am tras cu Robert Freeman Jr. a fost excelent.

Ce-i cu Jr.-ul? Râde de tine? Haşul nu are efectul scontat: eşti la fel de paranoic ca atunci când fumezi iarbă. Hotărăşti că nu, Drew nu e genul care să râdă de oameni. Drew e un idealist — toamna trecută nu s-a mişcat din Washington Square, împărţea fluturaşi şi înscria studenţi pe listele de votare. După ce s-a combinat cu Sasha, ai început să-l ajuţi — mai ales cu sportivii, pentru că ştii cum să vorbeşti cu ei. Antrenorul Freeman, adică taică-tu, le zice ăstora ca Drew „pădurari". Sunt singuratici, zice tata — schiori, tăietori de lemne —, nu sunt jucători de echipă. Dar tu ştii totul despre echipe; ştii cum să-i iei pe jucătorii de echipă (doar Sasha ştie că ai ales Universitatea din New York doar pentru că nu mai are de treizeci de ani echipă de fotbal). În ziua ta cea mai productivă, ai trecut pe listă doisprezece jucători democraţi, şi când i-ai dat hârtia, Drew a exclamat: „Ai un dar, Rob". Dar pe tine nu te-ai trecut pe listă, asta-i chestia, şi cu cât aşteptai mai mult, cu atât te ruşinai mai mult din cauza asta. Şi dup-aia a fost prea târziu. Chiar şi Sasha, care-ţi ştie toate secretele, habar n-are că n-ai votat niciodată cu Bill Clinton.

Drew se apleacă şi o sărută umed pe Sasha şi tu îţi dai seama că haşul îl excită, pentru că te excită şi pe tine — te face să te doară dinţii în aşa hal, încât simţi că nu ţi-ar trece decât dacă ai lovi pe cineva sau dacă cineva te-ar lovi pe tine. În liceu te luai la bătaie cu cineva când te simţeai aşa, dar acum nimeni nu vrea să se mai ia la bătaie cu tine — faptul că ţi-ai tăiat venele cu un cutter acum trei luni şi că aproape ai murit pare să-i inhibe pe toţi. Funcţionează ca un câmp de forţă şi toată lumea din jurul tău îngheaţă cu un zâmbet încurajator pe buze. Ai vrea să le pui o oglindă în faţă şi să-i întrebi: „Cu ce credeţi că mă ajută zâmbetele astea?".

— Oamenii care fumează haş nu ajung preşedinţi, Drew, spui tu. N-o să se întâmple niciodată.

— E perioada experienţelor mele de tinereţe, spune el, cu o onestitate care ar putea părea ridicolă pentru cineva care nu e din Wisconsin. În plus, zice el, cine-o să mă dea de gol?

— Eu, spui tu.

— Și eu țin la tine, Rob, spune Drew, râzând.

„Cine ți-o fi zis că țin la tine?“ ești cât pe ce să-l întrebi.

Drew îi ridică părul Sashei și îl răsucește între degete ca pe o frânghie. O sărută pe gât. Te ridici, agitat. Apartamentul lui Lizzie și al lui Bix e mic, ca o casă de păpuși, plin de plante și de mirosul umed și plăntos al acestora, pentru că Lizzie le adoră. Pereții sunt acoperiți cu afișe cu Judecata de Apoi, din colecția lui Bix — oameni goi, care seamănă cu niște bebeluși, sunt împărțiți în buni și răi, cei buni ridicându-se spre pășunile înverzite, în lumina aurie, cei răi dispărând înghițiți de gurile monștrilor. Fereastra e larg deschisă, iar tu ieși pe scara de incendiu. Sinusurile îți pocnesc din cauza frigului de martie.

Într-o clipă, Sasha e lângă tine.

— Ce faci? întreabă.

— Nu știu, spui. Iau aer.

Te întrebi cât ai mai putea rezista să conversezi în propoziții de două cuvinte.

— Frumoasă zi.

Pe partea cealaltă a străzii, două bătrâne au acoperit pervazul cu prosoape și stau cu coatele pe ele, uitându-se în jos.

— Ia uite, zici, arătând cu degetul. Două spioane.

— Devin agitată, Bobby, spune Sasha. Când stai aici.

Ea e singura care are voie să-ți spună așa; ai fost „Bobby“ până la zece ani, dar tatăl tău a zis că după vârsta asta, un nume ca ăsta e doar pentru fete.

— Cum așa? întrebi. Etajul trei. Braț fracturat. Sau picior. În cel mai rău caz.

— Te rog, intră.

— Relaxează-te, Sasha.

Te așezi pe scările care duc la fereastra de la etajul patru.

— Aici s-a mutat petrecerea?

Drew se strecoară, contorsionându-se ca un origami, prin fereastra sufrageriei, iese pe scara de incendiu și se apleacă peste

balustradă ca să se uite în jos, la stradă. Dinăuntru se aude vocea lui Lizzie care răspunde la telefon — „Bună, mamă!“ — încercând să-și șteargă din voce orice nuanță care ar sugera că a fumat hașiș. Părinții ei, care locuiesc în Texas, au venit în vizită, iar asta înseamnă că Bix, care e negru, își petrece nopțile în laboratorul de electromecanică, unde-și face documentarea pentru doctorat. Părinții lui Lizzie nici măcar nu stau la ei, ci la hotel! Dar dacă Lizzie ar dormi în același pat cu un negru, în același oraș în care se află părinții ei, și-ar da seama.

Lizzie iese pe jumătate pe fereastră. Poartă o bluză albastră, strâmtă și ghete maro din imitație de piele, care îi trec de genunchi. În mintea ei, deja se vede creatoare de modă.

— Ce mai fac rasiștii? întrebi, dându-ți seama cu tristețe că propoziția asta are patru cuvinte.

Lizzie se întoarce spre tine, cu obrajii în flăcări.

— Te referi la maică-mea?

— Nu eu.

— N-ai voie să vorbești așa la mine acasă, Rob, zice ea, cu Vocea Calmă pe care o folosesc toți de când te-ai întors din Florida, o voce care te provoacă să împingi limitele până la refuz.

— Nu sunt la tine acasă.

Arăți spre scara de incendiu.

— Sau pe scara mea de incendiu.

— Nu-i a ta, o corectezi. E și a lui Bix. De fapt, nu. E a orașului.

— Du-te-n mă-ta, Rob! zice Lizzie.

— Și tu la fel, spui, cu un rânjet satisfăcut că vede furie autentică pe o față umană. Cred că n-ai mai văzut-o de mult.

— Calmează-te, îi spune Sasha lui Lizzie.

— Poftim? Eu să mă calmez? spune Lizzie. Se poartă ca un idiot. De când s-a întors.

— Au trecut doar două săptămâni, zice Sasha.

— Îmi place cum vorbesc despre mine ca și când n-aș fi aici, îi spui lui Drew. Oare li se pare că sunt mort?

— Cred că ești drogat.

— Au dreptate.

— Și eu sunt.

Drew urcă pe scară până ajunge cu două trepte deasupra ta și se așază acolo. Inspiră adânc, cu nesaț, și tu faci la fel. În Wisconsin, Drew a vânat un elan cu arcul, l-a jupuit, l-a tranșat și l-a dus acasă într-un sac. Purta cizme de vânătoare. Sau poate a glumit. El și frații lui au construit o cabană de lemn cu mâinile lor. A crescut lângă un lac și în fiecare dimineață, chiar și iarna, Drew înota acolo. Acum înoată în bazinul Universității din New York, dar îl ustură ochii din cauza clorului și nu e același lucru, zice el, când înoți într-un bazin acoperit. Totuși, înoată mult acolo, mai ales când e plictisit sau tensionat, sau când se ceartă cu Sasha. „Probabil că înoți de mic", ți-a zis el când a auzit că ești din Florida, iar tu ai replicat: „Bineînțeles". Dar adevărul e că nu ți-a plăcut niciodată apa — e un lucru pe care doar Sasha îl mai știe.

Te ridici, clătinându-te, de pe trepte și te muți la celălalt capăt al platformei de pe scara de incendiu, și acolo e o fereastră care dă spre micul alcov unde locuiește computerul lui Bix. Bix e în fața lui, cu codițe rasta groase ca niște trabucuri, scriindu-le mesaje pe computer colegilor lui și citindu-le apoi răspunsurile. Bix zice că trimisul mesajelor pe calculator o să fie mult mai popular decât vorbitul la telefon. Se pricepe să prezică viitorul și încă nu l-ai provocat suficient — poate pentru că e mai mare decât tine, poate pentru că e negru.

Bix tresare când te vede apărând la fereastră în jeanșii tăi largi și cu bluza de fotbalist pe care ai început s-o porți din nou, cine știe de ce.

— Ce căcat, Rob, zice el, ce faci aici?

— Mă uit la tine.

— Ai stresat-o rău de tot pe Lizzie.

— Scuze!

— Păi, intră și spune-i și ei.

Intri pe fereastra de la camera lui Bix. Chiar deasupra biroului e un afiș cu Judecata de Apoi, un detaliu din catedrala Albi. Îți

aminteşti pictura din introducerea cursului de istoria artei de anul trecut, care ți-a plăcut atât de mult, încât ai trecut şi istoria artei printre materiile tale principale, pe lângă economie.

În sufragerie, Sasha şi Lizzie stau mohorâte pe canapea. Drew e încă pe scara de incendiu.

— Îmi pare rău, îi spui lui Lizzie.

— E-n regulă, zice ea, şi ştii că ar trebui să te opreşti aici — e OK, las-o în pace, dar un motor nebun dinăuntrul tău, pur şi simplu, nu te lasă să te opreşti.

— Îmi pare rău că mama ta e rasistă. Îmi pare rău că Bix trebuie să aibă o prietenă din Texas. Îmi pare rău că sunt idiot. Îmi pare rău că nu te simți bine în preajma mea din cauză că am încercat să mă sinucid. Îmi pare rău că nu te las să petreci o după-amiază plăcută…

Ți se usucă gura şi ți se umezesc ochii când vezi cum expresiile lor se schimbă de la perplexitate la tristețe şi totul e emoționant şi drăguț, doar că tu nu eşti complet sincer — o parte din tine e la câțiva metri distanță, sau deasupra, şi se gândeşte: „Bine, or să te ierte, n-or să te părăsească". Şi întrebarea e care dintre ei eşti tu cu adevărat: cel care spune şi face lucruri sau cel care priveşte?

Pleci de la Bix şi de la Lizzie împreună cu Sasha şi cu Drew şi vă îndreptați spre Washington Square. Simți cum îți zvâcnesc cicatricele de pe încheieturi. Sasha şi Drew sunt o împletitură de coate, umeri şi buzunare, care, probabil, îi ajută să le fie mai cald decât ți-e ție. Când erai în Tampa la tratament, au luat un autobuz spre Washington, DC, ca să meargă la învestirea președintelui şi au rămas treji toată noaptea şi au privit cum răsărea soarele deasupra Mall-ului, moment în care (amândoi spun asta) au simțit cum lumea începe să se schimbe chiar sub tălpile lor. Ai râs sarcastic când ți-a povestit Sasha, dar de atunci, te trezeşti că analizezi figurile necunoscuților de pe stradă întrebându-te dacă simt şi ei acelaşi lucru: o schimbare care are de-a face cu Bill Clinton sau chiar ceva mai mult de-atât, o schimbare care e peste

tot — în aer, sub pământ — și e evidentă pentru toată lumea în afară de tine.

În Washington Square, tu și Sasha vă luați la revedere de la Drew, care se desprinde de grup ca să meargă la înot și să-și curețe creierul de hașiș. Sasha are ghiozdanul la ea, se duce la bibliotecă.

— Slavă Domnului, zici tu. A plecat.

Parcă nu te poți abține să vorbești în propoziții de două cuvinte, deși ai vrea.

— Drăguț, observă Sasha.

— Ei, glumesc. E un tip super.

— Știu.

Euforia dispare, lăsându-ți în locul capului o cutie plină cu vată. Nu te-ai mai drogat până acum — faptul că nu te drogai a fost singurul motiv pentru care Sasha te-a ales în prima zi a Ghidului pentru boboci, anul trecut, în Washington Square. Stătea în *contre jour* cu părul ei roșcat și cu ochii ei ageri și te privea mai mult pieziș decât direct.

— Am nevoie de cineva care să se dea drept iubitul meu, a zis ea. Te bagi?

— Dar de cineva care să fie de-adevăratelea iubitul tău n-ai nevoie? ai întrebat tu.

S-a așezat lângă tine și ți-a prezentat întreaga situație: în liceu, la Los Angeles, fugise cu toboșarul unei trupe de care n-ai auzit niciodată, ieșise din țară și călătorise singură prin Europa și prin Asia — nici măcar nu terminase liceul. Acum era boboacă, la aproape douăzeci și unu de ani. Tatăl ei vitreg trăsese toate sforile ca să fie admisă. Săptămâna trecută îi spusese că angajează un detectiv ca să se asigure că „nu face prostii“ la New York.

— S-ar putea să se uite cineva la noi chiar acum, a spus ea, măturând cu privirea piața plină de pușți care păreau să se cunoască toți între ei. Chiar simt că cineva ne privește.

— Să te iau pe după umeri?

— Chiar te rog.

Ai auzit undeva că simplul fapt de a zâmbi îi face pe oameni să se simtă mai fericiți; când ai luat-o pe Sasha pe după umeri, ai simțit că vrei s-o protejezi.

— De ce eu? ai întrebat. De curiozitate.

— Ești drăguț, a zis ea. În plus, nu pari drogat.

— Sunt fotbalist, ai spus. Am fost, de fapt.

Tu și Sasha aveați de cumpărat niște cărți; le-ați cumpărat împreună. Ai vizitat-o la cămin, unde ai surprins-o pe Lizzie, colega ei de cameră, făcând semne aprobatoare când erai cu spatele. La cinci și jumătate, vă umpleați amândoi tăvile la cantină, tu îți luai mult spanac pentru că toată lumea spunea că mușchii fotbaliștilor se fleșcăiesc dacă nu mai joacă. V-ați făcut amândoi permis de bibliotecă, v-ați întors în camere și v-ați întâlnit pe la opt, la Apple, ca să beți ceva. Era plin de studenți acolo. Sasha se tot uita în jur și ți-ai închipuit că se gândește la detectivul ăla, așa că ai luat-o pe după umeri și ai pupat-o pe obraz și pe părul ei care mirosea a ars, iar impresia de ireal a întregii situații te făcea să te simți relaxat, așa cum nu reușiseși să te simți vreodată cu fetele de acasă. Moment în care Sasha ți-a prezentat pasul al doilea: fiecare trebuia să-i povestească celuilalt ceva care să facă imposibilă o întâlnire romantică adevărată între voi.

— Ai mai făcut asta vreodată? ai întrebat, neîncrezător.

Băuse două pahare de vin alb (timp în care tu băuseși patru beri) și-l începea pe-al treilea.

— Sigur că nu.

— Deci… dacă-ți spun că am chinuit pisici, asta te împiedică să-ți dorești să sari pe mine?

— Ai chinuit pisici?

— Ce dracu, nu!

— Zic eu prima, spune Sasha.

Începuse să fure din magazine la treișpe ani împreună cu prietenele ei, ascundeau piepteni cu pietricele și cercei strălucitori în mâneci, încercând să vadă care dintre ele poate să plece cu mai

multe obiecte, dar pentru Sasha era altceva — tot corpul îi radia de plăcere. Mai târziu, la școală, retrăia fiecare pas al escapadei, numărând zilele până la următoarea aventură. Celelalte fete erau agitate, competitive, și Sasha se străduia să nu arate că pentru ea asta înseamnă mai mult.

În Napoli, unde rămăsese fără bani, fura lucruri de prin magazine și i le vindea lui Lars, suedezul, așteptându-și rândul pe podeaua din bucătăria lui, alături de ceilalți puști înfometați care veneau la el cu portofelele turiștilor, cu ceasuri, bijuterii și pașapoarte americane. Se plângeau mereu de Lars, care nu-i plătea niciodată cum ar fi trebuit. În Suedia, Lars cânta la flaut în concerte, cică, dar sursa zvonului s-ar putea să fi fost el însuși. N-aveau voie să treacă mai departe de bucătăria lui, dar cineva zărise în camera cealaltă un pian, prin ușa întredeschisă, iar Sasha a auzit deseori un copil plângând. Când Sasha a venit prima dată acolo, Lars a lăsat-o la urmă, cu perechea de pantofi cu platformă pe care-i șterpelise dintr-un butic. După ce toată lumea a fost plătită și a plecat, el s-a așezat pe vine lângă ea, pe jos, în bucătărie și și-a descheiat pantalonii.

Luni întregi făcuse afaceri cu Lars, venise, uneori, la el fără să fi reușit să șterpelească ceva de la el, ci doar pentru că avea nevoie de bani.

— Credeam că e iubitul meu, a spus ea. Dar presupun că nu mai gândeam limpede.

Se simțea mai bine acum, nu mai furase nimic de doi ani.

— Nu eram eu însămi în Napoli, și-a spus ea, cu privirea ațintită undeva în barul plin de lume. Nu știu cine era fata aia. Mi-e milă de ea.

Și, poate pentru că ai simțit că te-a provocat sau că în camera adevărului în care te găseai acum împreună cu Sasha nu se putea spune nimic altceva, sau poate pentru că lăsase un gol pe care cine știe ce legi ale fizicii te obligau să-l umpli, i-ai spus despre James, coechipierul tău: cum într-o noapte, când ieșiserăți amândoi cu două fete, cu mașina lui taică-tău, după ce le-ați lăsat acasă

(devreme — pentru că aveați meci în seara aia), tu și James v-ați dus într-un loc retras și ați rămas cam o oră în mașină. S-a întâmplat doar o dată, fără discuții sau promisiuni; de-abia dacă ați mai schimbat vreun cuvânt de atunci. Uneori, te întrebi dacă nu cumva ți-ai imaginat toate astea.

— Nu-s poponar, i-ai spus Sashei.

Nu erai tu însuți acolo, în mașină, cu James. Tu erai altundeva, priveai totul de sus și te gândeai: „Poponarul ăla își face de cap cu un alt tip. Cum poate să facă așa ceva? Cum poate să-și dorească așa ceva? Cum se suportă?".

În bibliotecă, Sasha petrece două ore scriindu-și lucrarea despre tinerețea lui Mozart și sorbind pe furiș din cutia de cola light. Pentru că e mai în vârstă decât ceilalți, simte că e în urmă — și-a luat șase cursuri semestrul ăsta, plus cursuri de vară, ca să termine în trei ani. Are specializare dublă, economie și arte, la fel ca tine, dar cu muzică. Stai cu capul pe masă și dormi până termină. Apoi mergeți împreună prin întunericul din căminul tău aflat pe Third Avenue. Simți miros de pop-corn în lift — sigur toți trei colegii tăi de apartament sunt acasă, inclusiv Pilar, fata cu care aproape că ai început o relație toamna trecută, ca să-ți iei gândul cumva de la faptul că Sasha se cuplase cu Drew. În clipa în care intri, cineva dă muzica mai încet (era Nirvana) și ferestrele se izbesc de perete. Parc-ai fi în aceeași categorie cu profesorii și cu polițiștii: oamenii devin brusc agitați în preajma ta. Trebuie să existe un mod prin care să scoți ceva bun din asta.

Mergi după Sasha în camera ei. Majoritatea camerelor studențești arată ca niște vizuini de hamster, ticsite cu bucățele și fâșii aduse de acasă — perne și căței de pluș și fierbătoare electrice și papuci pufoși —, dar camera Sashei e practic goală. A venit anul trecut doar cu o valiză. Într-un colț e o harpă închiriată la care învață să cânte. Te întinzi cu fața în sus pe patul ei, iar ea își pune lucrurile de care are nevoie la duș într-o geantă, își ia capotul verde și iese. Se întoarce repede (nu vrea să te lase singur, așa ai impresia),

îmbrăcată în capot și cu capul înfășurat într-un prosop. Te uiți din pat cum își scutură părul cel lung și cum folosește o perie cu dinți rari ca să-și descurce cârlionții. Apoi își dă capotul jos și începe să se îmbrace: își pune chiloțeii și sutienul negru din dantelă, jeanșii rupți și un tricou negru, decolorat, Doc Martens. Anul trecut, după ce Bix și Lizzie s-au combinat, ai început să-ți petreci nopțile în camera Sashei, dormind în patul gol al lui Lizzie, la trei metri depărtare de Sasha. Știi că are o cicatrice pe glezna stângă de la o fractură care a trebuit operată din nou; știi că are niște alunițe roșii în jurul buricului, așezate într-un fel care seamănă cu Carul Mare și știi că dimineața, când se trezește, respirația îi miroase a naftalină. Toată lumea credea că sunteți împreună — atât de profundă era relația dintre tine și Sasha. Când plângea în somn, te duceai în patul ei și o țineai în brațe până începea să respire regulat și ușor. Părea atât de ușoară în brațele tale. Adormeai ținând-o pe Sasha în brațe și te trezeai cu o erecție și rămâneai acolo, simțind conturul acelui corp pe care îl cunoșteai atât de bine, simțindu-i pielea și mirosurile, alături de nevoia de a ți-o trage cu cineva, așteptând ca ele două să se combine într-un singur impuls. „Hai, pune-le pe toate cap la cap și fă și tu ce-ar face orice om normal, măcar de data asta", dar ți-era frică să-ți pui dorința la încercare, nu voiai să-ți strici relația cu Sasha, în caz că lucrurile n-ar fi mers. Faptul că nu ți-ai tras-o cu Sasha a fost cea mai mare greșeală din viața ta — ai înțeles asta brutal de limpede atunci când ea s-a îndrăgostit de Drew și te-au copleșit niște remușcări atât de puternice, încât la început ai crezut că n-o să supraviețuiești. Ai fi putut s-o păstrezi pe Sasha și să devii normal, în același timp, dar nici măcar n-ai încercat: ai dat cu piciorul singurei șanse pe care ți-a aruncat-o Dumnezeu în cale, iar acum e prea târziu.

În public, Sasha te lua de mână sau te îmbrățișa și te săruta — doar de ochii detectivului. Ar fi putut fi oriunde, v-ar fi putut urmări în timp ce vă băteați cu bulgări de zăpadă în Washington Square, când Sasha îți sărea în spinare, iar mănușile ei pufoase cu un singur deget îți lăsau scame pe limbă. El era tovarășul invizibil

la care vă gândeați în timp ce mâncați din castroanele cu legume aburinde la Dojo. („Vreau să vadă că mănânc mâncare sănătoasă", a zis ea.) Din când în când, puneai întrebări concrete despre detectiv — a mai vorbit tatăl vitreg vreodată despre el? Era sigură că e vorba de un bărbat? Cât timp crede că o va mai supraveghea? —, dar întrebările astea o enervau vizibil pe Sasha, așa că ai lăsat-o baltă.

— Vreau să știe că sunt fericită, a zis ea. Vreau să vadă că sunt bine — că sunt încă normală chiar și după tot ce mi s-a întâmplat.

Și tu voiai același lucru.

Când l-a întâlnit pe Drew, Sasha a uitat de detectiv. Drew are o rezistență la detectivi. Chiar și tatăl ei vitreg îl place.

E trecut de zece când tu și Sasha vă întâlniți cu Drew la intersecția dintre Third Avenue și Saint Mark. Are ochii roșii de la înot și părul îi e ud. O sărută pe Sasha ca și cum nu s-ar fi văzut de-o săptămână. Uneori, îi zice „femeia mea mai bătrână" și îi place la nebunie faptul că ea s-a plimbat prin lumea largă de capul ei. Sigur, Drew nu știe nimic despre cât de greu i-a fost Sashei în Napoli, iar în ultima vreme ai impresia că și ea începe să uite aceste lucruri, că vrea să înceapă o viață nouă împreună cu Drew. Ești bolnav de invidie: de ce n-ai fost în stare să faci tu lucrul ăsta pentru Sasha? Cine o va face pentru tine?

Pe East Seventh, treceți pe lângă apartamentul lui Lizzie și al lui Bix, dar luminile sunt stinse — Lizzie a ieșit în oraș cu părinții ei. Străzile sunt pline de oameni, iar majoritatea par să zâmbească și te gândești din nou la schimbarea pe care a presimțit-o Sasha când a privit răsăritul în Washington D.C. — te întrebi dacă oamenii de pe stradă o simt și ei și dacă nu cumva ăsta e motivul pentru care zâmbesc toți.

Pe Avenue A, stați toți trei în față la Pyramid Club și ascultați.

— Tot trupa a doua, zice Sasha.

Iar tu te duci la standul rusesc, care e pe aceeași stradă, puțin mai în spate, și cumperi trei pahare cu lichior de ouă, pe care le bețI pe o bancă în Tompkins Square Park, care s-a deschis din nou astă-vară.

— Uite, zici tu, deschizând pumnul.

Trei pastile galbene. Sasha oftează; nu mai are răbdare.

— Ce sunt alea? întreabă Drew.

— E.*

Drew e atras, ca orice tip optimist, de tot ce e nou — e sigur că nu va avea decât experiențe pozitive și că nimic rău n-o să i se întâmple. În ultima vreme, ți-ai dat seama că te folosești de asta și că înșiri firimiturile dinaintea lui Drew, una câte una.

— Vreau să încerc asta cu tine, îi spune el lui Sasha, dar ea dă din cap în semn că nu.

— Am pierdut perioada din viața ta în care încercai droguri, îi spune el melancolic.

— Slavă Domnului, zice Sasha.

Iei una dintre pastile și pe celelalte două le pui în buzunar. Începi să simți efectul de cum intri în club. E ticsit de lume. Conduits are succes prin campusuri de ani de zile, dar Sasha e convinsă că noul lor album e genial și că o să ia discul de platină. Ei îi place să se posteze chiar în dreptul scenei, fix în fața trupei, dar tu ai nevoie de distanță. Drew rămâne lângă Sasha, dar când Bosco, nebunul ăla de chitarist de la Conduits, începe să se agite ca o sperietoare de ciori țicnită, îl vezi retrăgându-se puțin.

Te-a apucat o stare de fericire pe care o simți în stomac și care-ți dă frisoane, o stare de fericire care seamănă cu felul în care îți imaginai tu că va fi viața de adult când erai mic: un amestec nebulos de ușurare, de eliberare de sub povara meselor, a temelor, a mersului la biserică și a frazelor de genul: „Nu-i frumos să vorbești așa cu sora ta, Robert Jr.“ Ai fi vrut un frate. Ai vrea ca Drew să fie fratele tău. Ați fi putut să construiți cabana împreună

* E= ecstasy.

și să dormiți în ea, în timp ce zăpada s-ar fi așternut sub ferestre. Ați fi putut să tranșați elanul și apoi, plini de sânge și de păr, să vă aruncați hainele și să stați amândoi lângă foc. Dacă ai putea să-l vezi măcar o dată pe Drew gol, ai scăpa de tensiunea asta puternică și îngrozitoare pe care o simți acum.

Bosco s-a aruncat peste mulțime, deasupra capului tău, nu mai are tricoul pe el, iar corpul lui slab e slinos din cauza berii și a transpirației. Mâinile tale alunecă pe mușchii lui tari de pe spate. Cântă în continuare la chitară, urlând din toți rărunchii, fără microfon. Drew te ochește și se apropie, dând din cap. Înainte s-o cunoască pe Sasha, nu mai fusese la niciun concert. Scoți din buzunar cu o mână tremurândă una dintre pastilele care ți-au mai rămas și i-o îndeși în palmă.

Ceva te-a făcut să râzi mai devreme, dar nu mai ții minte ce era. Se pare că nici Drew nu mai știe, deși vă apucaseră pe amândoi niște convulsii de râs isteric.

Sasha credea că o s-o aștepți înăuntru după concert, așa că îi ia ceva până vă găsește pe amândoi așezați afară, pe trotuar. Își mută privirea de la unul la celălalt, în lumina mușcătoare a străzii.

— Aaa, zice ea, m-am prins.

— Nu te supăra, zice Drew.

Încearcă să nu se uite la tine — dacă vă uitați unul la altul, sunteți terminați. Dar tu nu poți să nu te uiți la Drew.

— Nu m-am supărat, zice Sasha. M-am plictisit.

A făcut cunoștință cu producătorul trupei, Bennie Salazar, iar el a invitat-o la o petrecere.

— Am fi putut să mergem toți, îi spune ea lui Drew, dar sunteți prea prăjiți.

— Nu vrea să vină cu tine, începi tu să zbieri, iar nasul îți curge din cauza râsului. Vrea să meargă cu mine.

— Așa e, zice Drew.

— Bine, zice Sasha furioasă. Deci toată lumea-i fericită.

Vă îndepărtați împleticit de ea. Mergeți o vreme râzând în hohote, dar e ceva bolnav în râsul vostru, ca o mâncărime de care nu puteți scăpa scărpinându-vă, care trece prin piele și prin mușchi și prin oase, sfâșiindu-vă inimile. La un moment dat, trebuie să vă opriți și vă așezați pe un stâlp, sprijinindu-vă unul de altul și aproape că vă umflă plânsul. Cumpărați o jumătate de litru de suc de portocale și beți cu nesaț din el la un colț, sucul vă curge pe bărbii, îmbibându-se în jachetele voastre pufoase. Ridici paharul și ultimii stropi ți se scurg pe gât. După ce-l arunci, orașul se materializează, întunecat, în jurul tău. Sunteți la intersecția dintre Second Street și Avenue B. Vezi câțiva oameni care dau mâna unii cu alții, pasându-și fiole cu droguri. Dar Drew își întinde brațele, simțind efectul pastilei până în vârful degetelor. Nu l-ai văzut niciodată speriat; doar curios.

— Mă simt prost, zici, că am lăsat-o pe Sasha acolo.

— Lasă, zice Drew. O să ne ierte.

După ce ți-au cusut și ți-au bandajat încheieturile și după ce ți-au băgat sângele altcuiva în vene în timp ce părinții tăi așteptau avionul la Tampa, Sasha a dat la o parte suportul pentru perfuzie și s-a urcat în patul tău din salonul de la St. Vincent. Chiar dacă-ți dăduseră analgezice, tot simțeai cum îți pulsează durerea în încheieturi.

— Bobby, a șoptit ea.

Obrazul ei aproape că-l atingea pe-al tău. Respira aerul care venea din plămânii tăi, iar tu pe cel care venea dintr-ai ei, mirosind a malț din cauza fricii și a lipsei de somn. Sasha a fost cea care te-a găsit. Zece minute și erai mort, așa i-au spus.

— Bobby, ascultă-mă.

Ochii verzi ai Sashei erau exact în dreptul ochilor tăi, genele vi se amestecau.

— În Napoli, a zis ea, erau niște puști care erau complet pierduți. Te uitai la ei și-ți dădeai seama că n-or să mai fie niciodată ca înainte, că n-or să mai aibă niciodată o viață normală. Dar mai erau și alții la care, când te uitai, te gândeai că e posibil să-și revină.

Ai încercat s-o întrebi în ce categorie intra Lars, suedezul, dar nu ți-a ieșit decât un gâlgâit.

— Auzi, a zis ea. Bobby, într-un minut mă dau afară de aici.

Ai deschis ochii, nici nu-ți dăduseși seama că erau închiși.

— Ce vreau să spun: noi suntem niște supraviețuitori, a zis Sasha.

A spus-o pe un ton care ți-a limpezit mintea pentru un moment, alungând lucrurile încețoșate care pulsau înăuntrul tău: ca și cum ar fi deschis un plic și ar fi citit un răspuns pe care trebuia să-l afli cât mai repede. Ca și cum ai fi fost prins în ofsaid și ai fi avut nevoie de cineva care să ți-o spună.

— Nu toată lumea e așa. Dar noi suntem. OK?

— OK.

Se întinsese lângă tine, cu tot corpul lipit de al tău, așa cum se întâmplase în multe nopți înainte ca ea să-l întâlnească pe Drew. Ai simțit cum puterea ei îți pătrunde încet prin piele. Ai încercat s-o iei în brațe, dar mâinile tale erau ca niște jumătăți de animale împăiate, și nu puteai să le miști.

— Asta înseamnă că nu mai ai voie să faci așa ceva, a zis ea. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Îmi promiți, Bobby?

— Promit.

Și erai sincer. N-ai încălca niciodată o promisiune pe care i-ai făcut-o Sashei.

— Bix! strigă Drew.

Grăbește pasul pe Avenue B, tropăind cu ghetele pe asfalt. Bix e singur, își ține mâinile în buzunarele jachetei verzi, stilul milităresc.

— Uau, zice el, râzând când vede în ochii lui Drew cât e de prăjit.

Ție începe să-ți treacă. Aveai de gând să iei ultima pastilă, dar i-o dai lui Bix.

— Nu prea mai fac d-astea, zice Bix, dar regulile sunt făcute să le încălcăm, nu-i așa?

Un paznic l-a obligat să plece din laborator, se plimbă pe străzi de vreo două ore.

— Iar Lizzie doarme, zici tu, la tine în apartament.

Bix te privește cu atâta răceală, încât îți spulberă toată buna dispoziție.

— Hai să nu-ncepem, zice.

Faceți câțiva pași, așteptând ca pastila lui Bix să-și facă efectul. E trecut de două, ora la care (după cum se pare) oamenii obișnuiți se duc acasă să se culce, în timp ce bețivii, nebunii, distrușii rămân pe străzi. Nu vrei să fii printre ei. Vrei să te întorci acasă și să bați la ușa Sashei, pe care o lasă descuiată atunci când nu doarme Drew acolo.

— Pământul către Rob, zice Bix.

Fața lui e blândă, iar ochii îi sunt strălucitori și hipnotizați.

— Mă gândeam să mă duc acasă, zici.

— Nu te duce! strigă Bix.

Iubirea de semeni radiază din corpul lui și-l înconjoară ca o aură; parcă simți razele acestui sentiment direct pe piele.

— Tu ești personajul principal.

— Sigur că da, bombăni tu.

Drew își lasă brațul pe umerii tăi. Miroase a Wisconsin — pădure, focuri, lacuri —, deși tu n-ai fost niciodată pe-acolo.

— Așa e, Rob, zice el, serios. Tu ești inima noastră, care bate puternic și dureros.

Ați aterizat într-un club pe care-l știa Bix în Ludlow, ticsit de lume prea luată ca să meargă acasă. Dansați cu toții, împărțind spațiul dintre acum și mâine până ce timpul pare să se scurgă invers. Împarți un joint puternic cu o fată cu breton foarte scurt, care îi lasă fruntea strălucitoare descoperită. Dansează lângă tine, ținându-te de gât, iar Drew îți urlă în ureche, acoperind muzica:

— Vrea să meargă acasă cu tine, Rob.

Dar, în final, fata renunță sau uită — sau tu uiți — și dispare.

Când părăsiți clubul, cerul tocmai începe să se lumineze. Mergeți spre nord, spre Leshko, pe Avenue A, ca să vă luați omletă

și cartofi prăjiți, și apoi ieșiți din nou în strada mahmură, împleticiți și îmbuibați. Bix stă între tine și Drew, ținându-vă de gât pe amândoi. Scările de incendiu se izbesc de zidurile clădirilor. Un clopot de biserică ce seamănă cu o crupă de cal începe să bată și-ți aduci aminte că e duminică.

Cineva parcă vă mână spre podul de pe East River, dar, de fapt, vă mișcați în tandem, ca și cum ați fi pe o tablă Ouija[13]. Soarele își face apariția exploziv, rotindu-se strălucitor și metalic în ochii tăi, ionizând suprafața apei ca să nu poți vedea nici urmă de poluare sau de mizerie. E o imagine mistică, biblică. Ți se pune un nod în gât.

Bix vă apucă de umeri și vă scutură.

— Domnilor, zice el, bună dimineața.

Stați împreună pe malul râului și priviți în zare, cu ultimele petice de zăpadă rămase, adunate la picioare.

— Uitați-vă la apa asta, zice Drew. Aș vrea să pot înota în ea.

După un minut, zice:

— Hai să ne-aducem aminte de ziua asta chiar și atunci când n-o să ne mai cunoaștem.

Te uiți la Drew cu ochii mijiți și timpul se năpustește prin tunelul viitorului, la capătul căruia e un alt „tu" care privește în urmă. Și exact în momentul acela, simți lucrul pe care l-ai văzut pe fețele oamenilor de pe stradă — un val care se umflă, ca un curent subteran, împingându-te spre o țintă pe care n-o deslușești încă.

— A, o să ne cunoaștem întotdeauna, zice Bix. Timpurile alea în care oamenii pierdeau legătura unul cu altul aproape că s-au dus.

— Ce înseamnă asta? întreabă Drew.

— O să ne întâlnim din nou într-un altfel de loc, zice Bix. Îi vom regăsi pe toți cei pe care i-am pierdut. Sau ne vor regăsi ei pe noi.

---

13 Tabla Ouija e folosită în ședințele de spiritism, pentru presupusa comunicare cu cei morți, și este marcată cu cifre, litere și diverse simboluri.

— Unde? Cum? întreabă Drew.

Bix ezită, ca și cum ar fi ținut secretul ăsta în el atâta vreme, încât îi e frică să afle ce-o să se întâmple dacă îl dezvăluie.

— Îmi închipui c-o să fie ca la Judecata de Apoi, zice el în sfârșit, privind spre râu. O să ne ridicăm din corpurile noastre și-o să ne regăsim în spirit. O să ne întâlnim în locul cel nou, o să fim cu toții împreună și la început o să ni se pară ciudat, iar apoi, la scurtă vreme, o să mi se pară ciudat că puteam pierde pe cineva sau că ne puteam pierde noi înșine.

Bix știe, te gândești — a știut dintotdeauna, în timp ce stătea la computerul lui, și acum dă mai departe ceea ce știe. Dar spui altceva:

— O să te întâlnești, în sfârșit, cu părinții lui Lizzie?

Uimirea se așterne curat pe fața lui Bix care apoi începe să râdă, tare și sacadat.

— Nu știu, Rob, spune el, dând din cap. Poate că nu — poate că treaba asta n-o să se schimbe niciodată. Dar mie-mi place să cred că da.

Își freacă ochii care par dintr-odată obosiți și zice:

— Chiar așa. Ar cam trebui să mă îndrept spre casă.

Se îndepărtează, cu mâinile în buzunarele jachetei militare, dar trebuie să treacă ceva vreme înainte să simțiți că a plecat cu adevărat. Scoți ultimul joint din portofel și-l fumezi cu Drew, în timp ce vă îndreptați spre sud. Râul e liniștit, nu e nicio barcă, doar doi boșorogi fără dinți care pescuiesc sub podul Williamsburg.

— Drew, începi tu.

Se uită la apă așa cum te uiți când ești luat și când orice lucru pare demn de a fi studiat. Râzi agitat și el se întoarce spre tine.

— Ce?

— Aș fi vrut să locuim în cabana aia. Noi doi.

— Ce cabană?

— Aia pe care ai construit-o. În Wisconsin.

Vezi nedumerirea de pe figura lui Drew și adaugi:

— Dacă există.

— Sigur că există.

Euforia ta se risipește în aer, apoi figura lui Drew se recompune, afișând o oboseală care te sperie.

— Mi-ar fi dor de Sasha, spune el încet. Ție nu ți-ar fi?

— N-o cunoști de fapt, spui, fără suflare, puțin disperat. Nu știi exact de cine ți-ar fi dor.

Un depozit uriaș a apărut între alee și râu, iar voi treceți pe lângă el.

— Ce nu știu despre Sasha? întreabă Drew cu tonul lui prietenesc obișnuit, dar ceva s-a schimbat — simți că a început să te respingă și începe să te cuprindă panica.

— A fost prostituată, zici. Prostituată și hoață, așa a reușit să se descurce la Napoli.

Și în timp ce rostești cuvintele astea, un urlet se dezlănțuie în urechile tale. Drew se oprește. Ești sigur c-o să dea în tine și aștepți.

— Ce prostie, zice el. Du-te-n mă-ta!

— Întreab-o, strigi tu, ca să acoperi urletul. Întreab-o despre Lars, suedezul, care cânta la flaut.

Drew pleacă de acolo, cu privirea în pământ. Mergi lângă el, iar în sunetul pașilor parcă-ți auzi panica: *Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?*

FDR-ul e deasupra capetelor voastre, se aud cauciucuri scârțâind și simțiți cum vă intră mirosul de gazolină în plămâni.

Drew se oprește din nou. Se uită la tine prin aerul tulbure și uleios, ca și cum nu te-ar mai fi văzut niciodată în viața lui.

— Uau, Rob, zice. Ești cu adevărat și fără niciun fel de dubiu, un cretin.

— Ai aflat ultimul toate astea.

— Nu eu. Sasha o să afle ultima.

Se întoarce și se îndepărtează repede, lăsându-te singur. Alergi după el, cuprins de convingerea nebună că, dacă-l reții pe Drew, o să împiedici dezastrul pe care l-ai provocat. Ea nu știe încă, îți spui, încă nu știe. Cât timp nu-l scapi pe Drew din priviri, ea nu știe.

Îl urmărești pe malul râului, sunt aproape douăzeci de metri între voi, aproape alergi ca să ții pasul cu el. La un moment dat, se întoarce:

— Pleacă! Nu vreau să te mai văd!

Dar simți că e confuz, că nu știe unde să se ducă și te mai liniștești. *Încă nu s-a întâmplat nimic.*

Între podurile Manhattan și Brooklyn, Drew se oprește lângă o plajă mică. E acoperită complet cu gunoaie: cauciucuri vechi, gunoaie, așchii de lemn, sticle sparte, hârtii murdare și pungi vechi de plastic care se pierd treptat în apele râului. Drew stă pe mormanul de gunoi și cercetează împrejurimile, iar tu aștepți, la câțiva metri în spatele lui. Apoi începe să se dezbrace. La început, nu-ți vine să crezi că e adevărat; își dă jos jacheta, puloverul, cele două tricouri și maioul. Și iată pieptul gol al lui Drew, puternic și bine făcut, așa cum ți l-ai imaginat, dar mai subțire, cu părul de pe piept în formă de triunghi.

Rămas doar în jeanși și-n ghete, Drew își croiește drumul spre locul în care apa și gunoiul se întâlnesc. Un bloc de ciment se ivește din senin, probabil o fundație greșit construită pentru o clădire de mult uitată, iar el se cațără pe ea. Își desface șireturile și-și scoate ghetele, apoi își aruncă jeanșii și boxerii. Deși mori de frică, nu poți să nu apreciezi vag frumusețea și lipsa de eleganță a unui bărbat care se dezbracă.

Se uită peste umăr la tine, iar tu îi distingi partea din față, părul pubian negru și picioarele puternice.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fac asta, zice el pe un ton egal și apoi plonjează lung, la mică adâncime, lovind suprafața apei și scoțând un sunet între țipăt și geamăt. Iese la suprafață și-ți dai seama că încearcă să respire. Mai mult de șapte grade nu pot fi afară.

Te cațeri pe blocul de ciment și începi să te dezbraci, îngrozit, dar împins de o vagă bănuială că, dacă reușești să-ți învingi groaza, asta o să însemne ceva, o să spună ceva despre tine. Cicatricele îți zvâcnesc din cauza frigului. Scula ți s-a micșorat, e de mărimea

unei alune, iar mușchii pe care i-ai făcut la fotbal au început să se lase, dar Drew nici măcar nu se uită la tine. Înoată: face mișcări puternice, bine definite, de înotător.

Plonjezi stângaci, lovești apa cu corpul, iar genunchiul ți se izbește de ceva tare. Frigul te închide ca într-o cușcă, lăsându-te fără aer. Înoți înnebunit, încercând să te îndepărtezi de gunoiul pe care ți se pare că-l vezi pe sub apă, cârlige ruginite și gheare care se reped să-ți sfâșie organele genitale și picioarele. Te doare genunchiul. Ridici capul și-l vezi pe Drew plutind pe spate.

— Mai putem să ieșim de-aici, nu-i așa? zbieri tu.

— Da, Rob, spune el, pe un ton nou și indiferent. La fel cum am intrat.

Nu mai zici nimic altceva. Ai nevoie de multă energie ca să te miști prin apă și să respiri ritmic. În cele din urmă, apa rece devine caldă ca la Tropice în jurul pielii tale. Scârțâitul din urechi a încetat și poți din nou să respiri. Te uiți în jur, uluit de frumusețea mitică a împrejurimilor: apa care încercuiește insula. În depărtare, o barjă își scoate buza moale în față. Statuia Libertății. Un potop de roți pe podul Brooklyn, care arată ca interiorul unei harpe. Clopotele bisericilor bat aiurea și sună fals, precum clopoțeii pe care-i atârnă mama ta pe verandă. Te miști repede și când te uiți după Drew, nu-l mai vezi. Malul e departe. Cineva înoată pe lângă el, dar la o distanță atât de mare, încât atunci când se oprește și începe să dea înnebunit din mâini, nu-ți dai seama cine e. Auzi un strigăt slab — „Rob!“ — și-ți dai seama că-l auzi de ceva vreme. Panica te sfâșie și te face să vezi limpede datele problemei: ai fost prins de un curent — sunt curenți în râul ăsta — știai că sunt — ai auzit undeva asta și ai uitat — strigi, dar îți dai seama ce slabă e vocea ta, îți dai seama de indiferența cutremurătoare a apei care te înconjoară — și toate astea într-o clipă.

— Ajutor! Drew!

În timp ce dai din mâini și din picioare, deși știi că n-ai voie să te panichezi — panica o să te stoarcă de tot de energie —, mintea ta zboară, așa cum face atât de ușor, atât de des, de multe

ori chiar fără să-ți dai seama, și-l lasă pe Robert Freeman Jr. să se descurce singur, în timp ce tu te refugiezi în peisajul înconjurător, care cuprinde apa și clădirile și străzile, bulevardele ca niște holuri fără capăt, căminul plin de studenți care dorm, aerul îngroșat de răsuflările lor împletite. Te strecori prin fereastra Sashei, plutești deasupra pervazului pe care stau aliniate obiectele pe care le-a adus din călătorii: o scoică albă, o pagodă mică și aurie, două zaruri roșii. Harpa e într-un colț, cu un taburet mic de lemn alături. Sasha doarme în patul ei îngust, cu părul ei roșu, ars, răsfirat pe pernă. Îngenunchezi lângă ea, respiri mireasma cunoscută a somnului Sashei și îi șoptești la ureche „îmi pare rău" și „am încredere în tine" și „o să rămân lângă tine mereu și-o să am grijă de tine" și „n-o să te părăsesc niciodată, o să rămân pentru totdeauna încolăcit în jurul inimii tale", până ce apa care-mi apasă umerii și pieptul mă strivește și mă trezește și o aud pe Sasha țipându-mi în față: „Luptă! Luptă! Luptă!".

11. ADIO, DRAGOSTEA MEA

Când Ted Hollander a acceptat să meargă la Napoli în căutarea nepoatei lui dispărute, i-a prezentat cumnatului său, care avea să plătească facturile, un plan care includea câte o oprire în toate locurile în care se adună tinerii drogați și fără niciun scop în viață — gări, de exemplu —, pe care avea să-i întrebe dacă o cunosc. „Sasha. Din America. *Capelli rossi*" — roșcată —, asta avea de gând să spună, făcuse chiar și exerciții de pronunție până reușise să rotunjească perfect r-ul din rossi. Dar de când ajunsese în Napoli, cu o săptămână în urmă, nu spusese acest lucru nici măcar o dată.

Azi, renunțase la hotărârea de a începe să o caute pe Sasha și vizitase ruinele Pompeiului, admirând frescele romane și statuile mici, așezate cu fața în jos, împrăștiate ca niște ouă de Paști prin curțile străjuite de coloane. Mâncase o conservă de ton sub un măslin și ascultase tăcerea aceea nebunească, goală. Seara, devreme, se întorsese la hotel, își prăvălise corpul care-l durea pe patul matrimonial și îi dăduse un telefon surorii lui, Beth, ca să-i spună că nici eforturile de azi n-au dat rezultate.

— OK, a oftat Beth, din Los Angeles, așa cum făcea la sfârșitul fiecărei zile.

Tensiunea dezamăgirii ei avea parcă o conștiință proprie; Ted o resimțea ca pe o a treia persoană aflată și ea pe fir.

— Îmi pare rău, a spus el.

O picătură de venin i-a otrăvit inima. O va căuta pe Sasha de mâine. Și totuși, exact când își făcea această promisiune, și-a reînnoit planul contradictoriu de a vizita Museo Nazionale, unde se afla o frescă romană de marmură, copiată după originalul grecesc,

care îi înfățișa pe Orfeu și pe Euridice. Își dorise dintotdeauna să o vadă.

Din fericire, Hammer, al doilea soț al lui Beth, care, de obicei, venea cu o avalanșă de întrebări sub care mocnea, de fapt, una singură și simplă: „Merită banii?“ (umplându-l astfel pe Ted de o anxietate neexplicabilă), ori nu era acasă, ori alesese să nu intervină. După ce a închis, Ted s-a dus la minibar și a pus o sticlă de votcă la gheață. A luat băutura și telefonul pe balcon și s-a așezat pe un scaun de plastic, privind de sus spre Via Partenope și spre golful Neapolelui. Malul era accidentat, apa de o puritate îndoielnică (deși paralizant de albastră) și napoletanii aceia imprudenți, majoritatea grași, se dezbrăcau pe stânci și plonjau în apă sub ochii trecătorilor, ai turiștilor din hoteluri și ai oamenilor din mașini. A sunat-o pe nevastă-sa.

— Hei, bună, iubito!

Susan a rămas mută când i-a auzit vocea atât de devreme — de obicei, suna înainte să se culce, la o oră apropiată de cea a cinei pe Coasta de Est.

— E totul în regulă?

— Totul e în regulă.

Vocea ei încordată și veselă l-a descurajat din prima. Ted se gândea des la Susan de când ajunsese la Napoli, dar era o altă variantă a lui Susan: o femeie atentă, înțelegătoare, cu care se putea înțelege fără să spună nimic. Această variantă ușor diferită a lui Susan era cea care ascultase împreună cu el liniștea din Pompei, atentă la reverberațiile întârziate ale țipetelor și ale cenușii care aluneca. Cum a putut fi un dezastru de asemenea proporții redus astfel la tăcere? Acesta era genul de întrebare care ajunsese să-l preocupe pe Ted în această săptămână de singurătate, o săptămână care trecuse ca o lună și, în același timp, ca un minut.

— Mă cam tentează casa Suskind, a zis Susan, parcă sperând să-l învioreze puțin cu veștile astea din imperiul imobiliarelor.

Și totuși, de fiecare dată când Ted era dezamăgit de nevasta lui, de fiecare dată când simțea că-i scade treptat orice interes

pentru ea, urma și o criză de vinovăție; cu mulți ani în urmă, luase pasiunea pe care o simțea pentru Susan și o împăturise în două, scăpând de sentimentul acela de sufocare și neajutorare pe care îl avea înainte, de fiecare dată când o vedea cu coada ochiului în pat, lângă el, cu brațele ei subțiri și cu fundul ei moale și generos. Apoi o împăturise încă o dată, așa că, dacă o dorea pe Susan, nu mai avea, pe lângă asta, și sentimentul acela îngrozitor că nu va fi satisfăcut. Și încă o dată, astfel încât dorința să nu mai însemne nevoia de a acționa imediat. Și a împăturit-o încă o dată în două, până când de-abia dacă a mai simțit-o. Dorința lui a rămas atât de neînsemnată, într-un final, încât Ted putea s-o strecoare într-un sertar sau în buzunar și să uite de ea, și asta i-a dat un sentiment de siguranță și împlinire, ca și cum ar fi demontat un aparat periculos care ar fi putut să-i strivească pe amândoi. La început, Susan rămăsese nedumerită, apoi înnebunise; îl pălmuise de vreo două ori, fugise de-acasă în timpul unei furtuni și dormise la un motel, se luptase cu Ted pe podeaua din dormitor într-o pereche de chiloți negri foarte decoltați. Dar în cele din urmă, asupra lui Susan se abătuse un fel de amnezie; revolta ei și durerea se topiseră, dezintegrându-se într-o seninătate dulce și eternă, care era îngrozitoare, la fel de îngrozitoare cum ar fi viața, se gândea Ted, dacă moartea nu i-ar da o demnitate și o formă. La început, crezuse că voioșia ei neobosită era o glumă, o altă fază a revoltei, până și-a dat seama că Susan uitase cum fuseseră ei înainte ca Ted să înceapă să-și împăturească dorința; uitase și era fericită — nu mai era niciodată nefericită — și, cu toate că lucrul ăsta îi trezea admirația pentru flexibilitatea minții umane, îl făcea, în același timp, să simtă că nevasta lui fusese spălată pe creier. Că el era cel care-o spălase pe creier.

— Iubitule, a zis Susan. Alfred vrea să vorbească cu tine.

Ted s-a pregătit pentru fiul lui imprevizibil și mereu irascibil.

— Ce faci, Alf?

— Tată, nu folosi tonul ăsta.

— Ce ton?

— Tonul ăsta fals de „tată".

— Ce vrei de la mine, Alfred? Putem să vorbim și noi ca oamenii normali?

— Am pierdut.

— Cinci la opt?

— Patru la nouă.

— Păi, mai e timp.

— Nu mai e timp, a zis Alfred. Timpul aproape că a expirat.

— Maică-ta mai e acolo? a întrebat Ted, ușor disperat. Poți să mi-o mai dai puțin?

— Vrea Miles să vorbească cu tine.

Ted a vorbit și cu ceilalți doi fii ai lui, care i-au dat și ei raportul. Se simțea ca un agent de pariuri. Practicau toate sporturile posibile și chiar și unele pe care Ted nu și le-ar fi putut imagina: fotbal european, hochei, baseball, lacrosse, baschet, fotbal, scrimă, wrestling, tenis, skateboarding (care nu e un sport!), golf, ping-pong, Video Voodoo (care nu e absolut deloc un sport, iar Ted refuza să-l considere ca atare), cățărări, patinaj, bungee jumping (Miles, cel mare, pe care Ted îl bănuia de tendințe autodistructive clare), table (orice, numai sport nu!), volei, wiffle ball, rugbi, cricket (din ce țară era ăsta?), squash, polo, balet (Alfred, bineînțeles) și, recent, Tae Kwan Do. Câteodată, lui Ted i se părea că băieții lui se apucă de sporturi numai ca să fie siguri de prezența lui pe marginea celui mai mare număr posibil de terenuri de joc, iar când apărea, plictisit, urletele lui își făceau loc printre mormanele de frunze moarte și prin mirosul de lemn ars, toamna, printre frunzele de trifoi cu reflexe irizante, primăvara, și prin aerul vâscos, străpuns de țânțari, al zilelor de vară din nordul New Yorkului.

După ce a vorbit cu nevasta și cu băieții, Ted s-a simțit de parcă era beat și că avea chef să iasă din hotel. Bea rar: alcoolul trăgea o perdea de oboseală peste mintea lui, privându-l de cele două ore prețioase pe care le avea în fiecare seară — două sau, hai, trei, după cina cu Susan și cu băieții — în care să se gândească și să scrie despre artă. Într-o lume ideală, ar fi trebuit să se gândească

și să scrie despre artă tot timpul, dar un amestec de factori a făcut ca astfel de gânduri și de scrieri să pară nu doar nenecesare (avea un post pe viață la o facultate de categoria a treia, nefiind deloc obligat să publice), ci și imposibile (preda trei cursuri de istoria artei pe semestru și luase asupra lui multe responsabilități administrative pentru că avea nevoie de bani). Locul în care gândea și scria era un mic birou dosit într-un colț al casei lui dărăpănate, pe a cărui ușă montase o yală, ca să nu fie deranjat de băieți. Băieții lui se adunau melancolici la ușă, cu niște fețe lungi care-ți frângeau inima. Nu li se dădea voie nici măcar să bată la ușa camerei în care el gândea și scria despre artă, dar Ted nu găsise o modalitate de a-i împiedica să-i dea târcoale, ca niște creaturi sălbatice ale întunericului, care se adapă din heleșteie în nopțile cu lună plină, cu picioarele goale scufundându-li-se în covor, cu degetele transpirate pe pereți, lăsând urme de grăsime pe care Ted i le arăta de fiecare dată Elsei, femeia care le făcea curățenie. Stătea în birou și asculta mișcările băieților, imaginându-și că simte răsuflările lor fierbinți și curioase. N-o să-i las să intre, își spunea el. O să stau aici și o să mă gândesc la artă. Dar descoperea, spre disperarea lui, că de cele mai multe ori nu se putea gândi la artă. Nu se putea gândi la absolut nimic.

La apus, Ted se plimba pe Via Partenope, spre Piazza Vittoria. Era plin de familii și de copii care băteau nelipsita minge de fotbal, aruncându-și unii altora tirade de cuvinte într-o italiană care-ți spărgea timpanele. Dar în lumina difuză se mai distingeau câteva siluete: ale tinerilor murdari, vag amenințători, care hoinăreau fără scop pe străzile acestui oraș în care rata șomajului era de 33 la sută, membri ai unei generații fără drepturi mișunând prin jurul vreunui palazzo în care locuiseră strămoșii lor din secolul al cincisprezecelea, înconjurați de atâtea splendori, tineri care fumau iarbă pe scările bisericilor în ale căror cripte zăceau aceiași strămoși, în sicrie minuscule, aranjate frumos unele peste altele, ca niște bușteni. Ted se făcea mic când trecea pe lângă ei, deși avea

un metru nouăzeci și cântărea o sută de kilograme, și avea o figură care, deși arăta acceptabil în oglinda de la baie, îi făcea pe colegii lui să-l întrebe deseori dacă i s-a întâmplat ceva. Îi era teamă că ar putea-o găsi pe Sasha printre tinerii aceștia — că ea era cea care îl urmărea prin lumina gălbuie ce umplea străzile din Napoli după căderea întunericului. Nu ținea în portofel decât un card de credit și câteva bancnote. A plecat repede din piazza, în căutarea unui restaurant.

Sasha dispăruse cu doi ani în urmă, pe când avea șaptesprezece ani. Dispăruse la fel ca tatăl ei, Andy Grandy, un bancher trăsnit cu ochi violeți, care lăsase baltă o afacere nereușită, la un an după divorțul de Beth, și de atunci nimeni nu mai auzise nimic despre el. Sasha mai scotea capul din când în când, suna din vreun bar și cerea bani prin transfer, iar de vreo două ori Beth și Hammer luaseră avionul și zburaseră până în orașul de unde-i sunase, încercând în van să dea de ea. Sasha fugise de o adolescență al cărei arsenal de nenorociri includea drogurile, nenumărate arestări pentru furt din magazine, o slăbiciune pentru rockeri, cu care-și petrecea timpul tot mai mult (Beth făcuse plângere la poliție, dar degeaba), patru psihiatri, terapie de familie, terapie de grup și trei tentative de sinucidere, iar Ted fusese martor de la distanță, cu o groază care, în cele din urmă, ajunsese să o aibă ca obiect pe Sasha însăși. Când era mică, era extraordinar de drăguță — fermecătoare, chiar —, Ted își amintea asta din vara pe care o petrecuse cu Beth și cu Andy în casa lor de lângă lacul Michigan. Dar apoi, Ted o mai văzuse când și când, la sărbătorile de familie și i se păruse o prezență sinistră, așa că își ferea băieții de ea, temându-se ca tendințele ei autodistructive să nu îi contamineze cumva și pe ei. Nu voia să aibă deloc de-a face cu Sasha. Era pierdută.

Ted s-a trezit devreme a doua zi dimineață și a luat un taxi până la Museo Nazionale, o clădire răcoroasă, cu o acustică bună, goală de turiști, în ciuda faptului că era primăvară. S-a preumblat

printre busturi prăfuite ale lui Hadrian și ale mai multor Cezari, simțindu-se excitat până la limita eroticului din cauza cantității impresionante de marmură sculptată. A simțit că se apropie de Orfeu și Euridice înainte să-i vadă propriu-zis, a simțit greutatea rece a frescei din capătul celălalt al camerei, dar a prelungit momentul de așteptare, rememorând șirul de evenimente care au dus la scena reprezentată: Orfeu și Euridice — îndrăgostiți, proaspăt căsătoriți; Euridice moare mușcată de un șarpe veninos în timp ce încerca să scape de avansurile unui păstor; Orfeu coboară în infern, umplând coridoarele umede și reci ale lumii subterane cu muzica lirei sale și cu versurile de dor pentru soția lui; Pluto o eliberează pe Euridice din tărâmul morților, cu singura condiție ca Orfeu să nu se uite în urmă, la ea, în timp ce urcă amândoi spre lumea muritorilor. Și-apoi, clipa nefericită în care, de teamă ca iubita lui să nu se fi împiedicat, Orfeu a uitat de promisiunea făcută și s-a întors.

Ted s-a îndreptat spre frescă. A simțit că intră în ea, atât de puternic l-a absorbit și l-a emoționat. Era momentul de dinainte ca Euridice să coboare pentru a doua oară în infern, când ea și Orfeu își iau la revedere. Ceea ce-l mișca pe Ted, ceea ce parcă zdrobea niște cioburi delicate în pieptul lui, era calmul interacțiunii dintre ei, absența dramatismului sau a lacrimilor din privirile lor și din atingerea lor gingașă. Simțea că între ei trebuie să fi existat o comuniune prea profundă pentru a putea fi exprimată în cuvinte: înțelegerea ce nici nu trebuia rostită a faptului că totul e pierdut.

Ted s-a uitat fascinat la frescă timp de treizeci de minute. A plecat și s-a întors. A ieșit iar din încăpere și apoi a revenit. De fiecare dată simțea același lucru: o euforie convulsivă, așa cum nu mai simțise de ani de zile în fața unei opere de artă, completată de o și mai puternică euforie la gândul că mai e posibil un asemenea sentiment.

Și-a petrecut restul zilei sus, printre mozaicurile din Pompei, dar gândurile lui nu i-au părăsit niciun moment pe Orfeu și pe Euridice. I-a vizitat din nou înainte să părăsească muzeul. Trecuse deja de miezul zilei. Ted a luat-o la picior, încă buimac, și s-a

pomenit prins într-o încâlceală de străduțe lăturalnice, atât de înguste încât păreau întunecate. A trecut pe lângă biserici stropite cu funingine, pe lângă palazzi cu zidurile scorojite, din ale căror interioare sordide ajungeau până la el plânsete de copii și mieunături de pisici. Deasupra intrărilor masive stăteau blazoanele acelea murdare și de mult uitate, care-l neliniștеau pe Ted: cum se poate ca asemenea simboluri universale, definitorii, să fie vidate de sens prin simpla scurgere a timpului? Și-a imaginat că versiunea ușor diferită a lui Susan pășește alături de el, împărtășindu-i această nedumerire.

Când gândurile lui au început să se îndepărteze puțin de Orfeu și Euridice, Ted și-a dat seama că ceva mișună în jurul lui, că e prins într-o pânză nevăzută făcută din priviri, fluierături și semnale emise de toți ceilalți, de la bătrâna în negru din fața bisericii, la puștiul în tricou verde care tot bâzâia pe lângă el, călare pe o Vespa, depășindu-l razant. Toți ceilalți, în afară de el. La o fereastră, o femeie cobora în stradă cu o sfoară, un coș plin de pachete de Marlboro. Piața neagră, s-a gândit Ted, privind încordat cum o fată cu părul creț și cu brațele arse de soare ia pachetele din coș și pune în locul lor niște monede. În timp ce coșul se legăna urcând spre fereastră, Ted și-a dat seama că cea care cumpărase țigările era nepoata lui.

Era atât de îngrozit la gândul acestei întâlniri, încât nu s-a simțit nicidecum uimit în fața cutremurătoarei coincidențe care făcuse ca întâlnirea aceea chiar să aibă loc. Sasha și-a aprins o țigară, ridicând o sprânceană, iar Ted a rărit pasul, prefăcându-se că admiră zidul unsuros al unui palazzo. Când ea a luat-o la picior, el a urmat-o. Purta niște blugi negri decolorați și un tricou gri, de culoarea apei rămase de la spălatul vaselor. Schimba direcția imprevizibil și șchiopăta ușor, mergea când încet, când repede și sacadat, așa că Ted trebuia să se concentreze ca nu cumva s-o depășească sau să rămână în urmă.

Pătrunsese pe nesimțite în măruntaiele întortocheate ale orașului, o zonă săracă, fără turiști, unde sunetele scoase de

cearşafurile ude, bătute de vânt, se confundau cu sfârâitul nervos al aripilor de porumbei. Pe neaşteptate, Sasha s-a răsucit pe călcâie şi a ajuns faţă în faţă cu el. A făcut ochii mari şi s-a uitat buimacă la el:

— Cum se poate, s-a bâlbâit ea. Unchiule…

— Doamne! Sasha! a strigat Ted, mimând exagerat uimirea.

Era un actor foarte prost.

— M-ai speriat, a zis Sasha, încă nevenindu-i să creadă. Am simţit că mă urmăreşte…

— Şi tu m-ai speriat pe mine, a întrerupt-o Ted, şi au râs amândoi, încordaţi.

Trebuia s-o fi îmbrăţişat imediat. Acum părea prea târziu.

Ca să evite întrebarea evidentă (*ce caută la Napoli*), Ted nu se mai oprea din vorbit: unde se ducea?

— În vizită… pe la nişte prieteni, a zis Sasha. Dar tu?

— Păi… mă plimbam! a zis el, cam tare.

Mergeau unul lângă altul.

— Şchiopătezi sau mi se pare mie?

— Mi-am fracturat glezna în Tanger, a zis ea. Am căzut pe o scară cu multe trepte.

— Sper că ai fost la doctor.

Sasha s-a uitat cu milă la el.

— Am avut glezna în ghips vreo trei luni jumate.

— Şi-atunci de ce mai şchiopătezi încă?

— Habar n-am.

Crescuse. Iar semnele creşterii erau atât de puţin degradante, atât de generos era inventarul acela de sâni, şolduri şi talie blând conturată, iar Sasha şi-a aruncat cu o mişcare atât de naturală ţigara, încât lui Ted i s-a părut că schimbarea s-a produs atunci, pe loc. Un miracol. Părul ei nu mai era deloc la fel de roşcat ca pe vremuri. Faţa ei era fragilă şi ascuţită, suficient de palidă încât să absoarbă cromatica lumii înconjurătoare — mov, verde, roz — ca un portret de Lucian Freud. Arăta ca o fată care, dacă s-ar fi născut cu un secol în urmă, n-ar fi trăit prea mult, ar fi murit

încercând să dea naștere unui copil. O fată ale cărei oase ușoare ca fulgul nu se vindecau niciodată cu totul.

— Locuiești aici? a întrebat-o el. În Napoli?

— Într-o zonă mai bună, a zis Sasha, cu o tentă de snobism în voce. Dar tu, unchiule Teddy? Tot în Mount Gray, New York, locuiești?

— Da, a zis el, uluit că-și aducea aminte.

— Ai o casă enormă? Sunt mulți copaci pe-acolo? Ai un leagăn făcut dintr-un cauciuc?

— E plin de copaci. Și am un hamac, dar nu-l folosește nimeni.

Sasha a tăcut, închizând ochii și imaginându-și parcă totul.

— Ai trei băieți, a zis ea. Miles, Ames și Alfred.

Avea dreptate. Nimerise până și ordinea.

— Sunt uimit că-ți aduci aminte, a zis Ted.

— Eu nu uit nimic, a zis Sasha.

Se oprise în fața unui palazzo dărăpănat, cu un blazon peste care fusese desenat un emoticon zâmbăreț galben, care lui Ted i se părea sinistru.

— Aici stau prietenii mei, a zis ea. Pa, unchiule. Mă bucur că ne-am întâlnit.

A dat mâna cu el, iar Ted i-a simțit degetele umede, ca niște picioare de păianjen.

Luat pe nepregătite de despărțirea bruscă, s-a bâlbâit puțin.

— Stai așa… n-ai vrea să te scot la cină?

Sasha și-a lăsat capul pe umăr, cercetându-i privirea.

— Sunt îngrozitor de ocupată, a spus ea, scuzându-se.

Și apoi, înmuiată de o dorință adâncă și puternică de a fi politicoasă:

— Dar de ce nu? În seara asta sunt liberă.

De-abia în momentul în care a deschis ușa camerei de hotel, un potpuriu de nuanțe de bej în stilul anilor '50, întâmpinându-l în fiecare zi pe care o petrecuse până atunci fără s-o caute pe Sasha,

de-abia atunci l-a lovit totala stranietate a lucrurilor care tocmai se întâmplaseră. Era timpul s-o sune, ca în fiecare zi, pe Beth și și-a închipuit cum o să jubileze sora lui, rămânând mută la auzul veștii bune: nu numai că o găsise pe fata ei, dar Sasha nu părea drogată, părea destul de sănătoasă și la minte, și la trup, și avea prieteni. Pe scurt, era mai bine decât s-ar fi așteptat. Și totuși, Ted nu simțea niciun fel de bucurie. De ce? se întreba el, întins pe pat cu brațele sub cap și cu ochii închiși. De ce tânjește atâta după ziua de ieri, chiar după dimineața de azi — după liniștea relativă pe care o simțea știind că ar trebui s-o caute pe Sasha, dar încă n-a făcut-o? Nu știa. Nu știa.

Căsnicia lui Beth și Andy se terminase spectaculos în vara în care Ted stătuse la ei, lângă lacul Michigan, pentru că trebuia să dirijeze lucrările de pe un șantier aflat la un kilometru distanță. În afară de căsnicia propriu-zisă, pierderile din vara respectivă au inclus farfuria de majolică pe care Ted i-o făcuse cadou lui Beth de ziua ei; diverse piese de mobilier avariate; umărul stâng al lui Beth, pe care Andy îl dislocase de două ori; clavicula pe care i-o rupsese. Când cei doi se certau, Ted o scotea pe Sasha din casă și mergea cu ea prin iarba tunsă la milimetru până la plajă. Avea părul lung și roșu și o piele translucidă, pe care Beth încerca mereu s-o ferească de arsuri. Ted lua în serios grijile surorii lui și avea mereu la el cremă de soare atunci când mergeau la plajă — nisipul era prea fierbinte în după-amiezile târzii, iar Sasha nu putea călca pe el fără să țipe. O lua în brațe, era ușoară ca o pisică, în costumul ei roșu cu alb, din două piese, o așeza pe un prosop, o dădea cu cremă pe umeri, pe spate și pe față, pe nasul ei minuscul — să fi avut cinci ani pe-atunci — și se întreba ce-o să se aleagă de ea dacă-și va petrece toată copilăria în mijlocul atâtor scene violente. Insista să nu-și dea jos basca albă de marinar, deși ea ar fi vrut. Terminase Facultatea de istoria artei și lucra acum ca șef de șantier, ca să-și plătească taxele școlare.

— Șef-de-șan-ti-er, repeta Sasha, cu greutate. Ce-i aia?

— Păi, e cineva care îi supraveghează pe muncitori când construiesc o casă.

— Sunt și parchetari pe-acolo?

— Sigur că da. Tu cunoști vreun parchetar?

— Unu singur, a zis ea. Ne-a lustruit nouă parchetul. Îl cheamă Mark Avery.

Ted l-a bănuit imediat pe acest Mark Avery de ceva rău.

— Mi-a dat un pește, i-a spus Sasha.

— Un pește auriu?

— Nu, a zis ea, râzând și lovindu-l peste brat. Un pește de pus în cadă.

— Chițăie?

— Da, dar nu-mi place cum face.

Vorbeau așa ore-n șir. Ted avea senzația ciudată că fetița prelungea discuțiile astea ca să-și umple timpul, abătându-le atenția amândurora de la lucrurile care se întâmplau în casă. Iar asta o făcea să pară mult mai mare decât era, o făcea să pară o femeie în miniatură, atoateștiutoare, blazată, atât de obișnuită cu greutățile vieții, că nici nu mai avea rost să vorbească despre ele. Nu făcea niciodată aluzii la părinții ei sau la lucrurile de care ea și Ted voiau să scape când se duceau la plajă.

— Mergem să înotăm?

— Sigur, spunea el întotdeauna.

Doar atunci îi dădea voie să-și scoată basca protectoare. Părul ei era lung și mătăsos; vântul i-l sufla lui Ted pe față când o ducea în brațe (așa cum își dorea ea întotdeauna) spre apele lacului. Îl înconjura cu picioarele și cu brațele ei subțiri încălzite de soare, și-și punea capul pe umărul lui. Ted simțea groaza ei crescândă pe măsură ce se apropiau de apă, dar ea nu-l lăsa să se întoarcă.

— Nu, e OK, hai să intrăm, bolborosea ea supărată în gâtul lui, de parcă să înoate în lacul Michigan ar fi fost un chin pe care era obligată să-l îndure pentru un scop mai nobil.

Ted încercase orice ca să facă totul mai suportabil pentru ea — să intre puțin câte puțin sau să plonjeze direct —, dar Sasha icnea

întotdeauna și-și încolăcea și mai strâns mâinile și picioarele în jurul lui. La final, când erau cu totul în apă, redevenea ea însăși, înota ca un cățel, în ciuda eforturilor lui de-a o învăța să înoate craul.

— Știu să înot, zicea ea, nerăbdătoare. Dar nu-mi place.

Îl stropea, iar dinții îi clănțăneau jucăuș. Dar tot acest proces îl tulbura pe Ted, i se părea că-i face rău, când el tânjea să o salveze — pentru că avea fantezii în care o salva: o învelea într-o pătură și o scotea din casă înainte de ivirea zorilor; vâslea într-o barcă veche pe care o găsise; mergea cu ea în brațe pe malul apei și nu se mai întorcea niciodată. Avea douăzeci și cinci de ani pe-atunci. N-avea încredere în nimeni altcineva. Dar, de fapt, nu putea face nimic pentru a-și proteja nepoata și, pe măsură ce săptămânile se scurgeau din ce în ce mai alarmant, el începea să resimtă sfârșitul verii ca pe o prezență tenebroasă și sinistră. Dar, cu toate astea, când momentul a venit, totul a fost surprinzător de simplu. Sasha s-a agățat de mama ei, de-abia uitându-se la Ted, care își punea lucrurile în mașină și își lua la revedere, și el a plecat supărat pe ea, rănit ca un copil mic, știa prea bine acest lucru, dar nu-i era de niciun ajutor, iar când senzația aceea i-a trecut, s-a simțit prea obosit ca să mai conducă. A parcat în față la un Dairy Queen și a dormit.

— De unde să știu că tu știi cu adevărat să înoți, dacă nu vrei să-mi arăți? a întrebat-o odată pe Sasha, când stăteau la plajă.

— Am luat lecții de la Rachel Costanza.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea i-a zâmbit neajutorat, de parcă ar fi tânjit să se ascundă în spatele faptului că era doar un copil, dar, cumva, simțea că e prea târziu pentru asta.

— Are o pisică pe care-o cheamă Feather.

— De ce nu vrei să înoți?

— Vai, unchiule Teddy, a zis ea, cu o voce sinistru de asemănătoare cu a mamei ei. Mă obosești.

Sasha a ajuns la hotel la opt, într-o rochie roșie și scurtă, cu niște ghete negre de lac și atât de machiată, încât fața ei părea o

mască mică și stridentă. Ochii înguști i se curbau ca niște cârlige. Ted a zărit-o în hol și ezitarea aproape că l-a paralizat. Sperase, în mod egoist, că n-o să apară.

Dar, cu toate astea, a reușit să traverseze holul și s-o ia de braț.

— E un restaurant bun pe strada asta, a zis el, în caz că n-ai tu o idee mai bună.

Dar avea. Sasha sufla fumul de țigară pe geamul taxiului și vorbea tare cu șoferul într-o italiană stricată, în timp ce roțile scârțâiau pe alei și pe sensuri interzise, către Vomero, un cartier arhiplin unde Ted nu mai fusese. Era cocoțat pe un deal. I se învârtea capul când a plătit taxiul și a rămas cu Sasha în spațiul gol dintre două clădiri. Orașul plat și scânteietor se desfășura în fața lor, înmuindu-și leneș un deget în mare. Hockney, s-a gândit Ted. Diebenkorn. John Moore. În depărtare, Vezuviul se odihnea, bonom. Ted și-a imaginat că versiunea ușor diferită a lui Susan stă lângă el și admiră și ea priveliștea.

— E locul din care ai cea mai frumoasă priveliște a orașului, a zis Sasha provocator, dar Ted a simțit că-i așteaptă încuviințarea.

— E o priveliște minunată, a asigurat-o el și, în timp ce se plimbau pe străzile cu multă verdeață, a adăugat: E cel mai îngrijit cartier pe care l-am văzut în Napoli.

— Aici locuiesc, a zis Sasha. La câteva străzi mai încolo.

Ted a privit-o sceptic.

— Trebuia să vin direct aici, în cazul ăsta. Să te fi scutit de un drum.

— Mă-ndoiesc că ai fi nimerit, a zis Sasha. Străinii sunt complet neputincioși la Napoli. Cei mai mulți sunt tâlhăriți.

— Tu nu ești tot străină?

— Teoretic, da, a zis Sasha. Dar știu cum merg lucrurile.

Au ajuns la o intersecție blocată de un grup mare de tineri, probabil studenți (e ciudat că ei arată peste tot la fel): fete și băieți în scurte de piele neagră, conducând motorete, stând de vorbă pe motorete, cocoțându-se sau chiar stând în picioare pe șeile

motoretelor. Numărul mare de motorete făcea ca întreaga piață să pară că vibrează și gazele de eșapament au avut asupra lui Ted un efect ușor narcotic. În lumina apusului, palmierii se înșirau seducător, ca niște dansatoare de cabaret, pe fundalul cerului parcă ieșit dintr-un tablou de Bellini. Sasha și-a croit drumul printre studenți, țeapănă și conștientă de sine, cu privirea în față.

S-au oprit la un restaurant din piață, iar Sasha a cerut o masă la geam și a comandat: flori de dovleac prăjite și pizza. Trăgea încontinuu cu ochiul la studenții cu motorete de afară. Era devastator de limpede că și-ar fi dorit să fie printre ei.

— Cunoști pe cineva de-acolo? a întrebat-o Ted.

— Sunt studenți, a spus ea disprețuitor, ca și cum sinonimul cuvântului ar fi fost „nimic".

— Par să fie cam de vârsta ta.

— Majoritatea stau cu părinții, a zis ea. Povestește-mi despre tine, unchiule. Ești tot profesor de istoria artei? Până acum trebuie să fi ajuns deja un expert.

Șocat iarăși de memoria ei, Ted a început să vorbească despre meseria lui, simțind că ceva îl apasă tot mai tare — nu mai știa sigur ce anume îl împinsese mai exact să-și dezamăgească părinții și să acumuleze o datorie uriașă doar ca să poată scrie o disertație în care susținea (pe un ton sugrumat, de care acum îi era rușine) că tușele caracteristice ale lui Cézanne fuseseră o încercare de a reprezenta *sunetul* — adică, în peisajele lui de vară, cântecul hipnotic al lăcustelor.

— Acum scriu despre impactul culturii grecești asupra impresioniștilor francezi, a zis el, încercând s-o spună pe un ton vioi, dar cuvintele lui au aterizat ca niște cărămizi.

— Susan, nevasta ta, a zis Sasha, era blondă, nu-i așa?

— Da, Susan e blondă…

— Eu aveam părul roșu înainte.

— Și-acum e tot roșu, a zis el. Roșcățel.

— Nu mai e cum a fost.

Îl privea, așteptând confirmarea.

— Nu.

A urmat o tăcere.

— O iubești pe Susan?

Interogatoriul ăsta rece l-a lovit pe Ted undeva în zona plexului solar.

— *Mătușa* Susan, a corectat-o el.

Sasha a părut pusă la punct.

— Mătușa.

— Sigur că o iubesc, a zis Ted încetișor.

A sosit mâncarea: pizza acoperită cu mozzarella de bivoliță, care a alunecat, untoasă și caldă, pe gâtul lui Ted. După al doilea pahar de vin roșu, Sasha a început să vorbească. Fugise de-acasă cu Wade, bateristul de la Pinheads (o trupă care părea să n-aibă nevoie de nicio prezentare), care avea concert în Tokio.

— Am stat la Hotel Okura, care înseamnă lux, a spus ea. Era aprilie, luna cireșilor înfloriți, și toți copacii erau plini de flori roz, și vedeai peste tot oameni de afaceri serioși dansând pe sub ei, cu niște pălării de hârtie în cap!

Ted, care nu călătorise niciodată în Orientul Îndepărtat și nici măcar în cel Apropiat, a simțit că i se strânge puțin stomacul de invidie.

După Tokio, trupa cântase la Hong Kong.

— Am stat într-o clădire albă, foarte înaltă, pe un deal, de unde aveam o priveliște incredibilă, a spus ea. Se vedeau insulele și apa, și bărcile, și avioanele…

— Deci, e și Wade cu tine la Napoli?

A mijit ochii.

— Nu.

O lăsase acolo, la Hong Kong, în hotelul alb și înalt; stătuse în apartament până când fusese rugată să plece. Se mutase într-un hostel, într-o clădire plină de ateliere, cu oameni care adormeau lângă mașinile de cusut, pe mormane de resturi de materiale. Sasha înșira detaliile cu inima ușoară, ca și cum totul ar fi fost o farsă.

— Şi dup-aia mi-am făcut nişte prieteni, a zis ea, şi am trecut în China.

— Sunt cei cu care trebuia să te întâlneşti ieri?

Sasha a început să râdă.

— Am prieteni peste tot, a zis ea. Aşa e când călătoreşti, unchiule Teddy.

Era roşie în obraji, de la vin sau poate pentru că-i făcea plăcere să-şi amintească. Ted a cerut nota şi a plătit. Se simţea greoi şi deprimat.

Tinerii se risipiseră în noaptea răcoroasă. Sasha n-avea nimic mai gros la ea.

— Ia haina mea, te rog, a zis Ted, dându-şi jos sacoul uzat şi greu, din tweed, dar ea nici n-a vrut să audă. Şi el a simţit că îşi doreşte să rămână complet la vedere, în rochia ei roşie. Ghetele cu tocuri îi scoteau în evidenţă mersul şchiopătat.

După o plimbare lungă, au ajuns în dreptul unui club de noapte obişnuit, iar paznicul de la uşă le-a făcut plictisit semn să intre. Era deja miezul nopţii.

— Locul ăsta e al unor prieteni de-ai mei, a zis Sasha, conducându-l prin amalgamul tumultuos de corpuri, lumină mov, fluorescentă şi un ritm care strângea la un loc toate variantele posibile de picamer.

Chiar şi Ted, care nu era vreun cunoscător în ale cluburilor de noapte, a simţit banalitatea obosită a scenei, dar Sasha părea în al nouălea cer.

— Cumpără-mi ceva de băut, unchiule Teddy, a zis ea, arătând cu degetul un amestec respingător de la o masă de lângă ei. Ca ăla, cu umbreluţă.

Dând din coate, Ted şi-a făcut loc până la bar. Parcă deschisese o fereastră, parcă scăpase de sub o presiune care nu-l lăsa să respire, aşa s-a simţit după ce a plecat de lângă nepoata lui. Dar care anume era problema? Sasha se distrase de minune, văzuse lumea; la dracu, făcuse mai multe în doi ani decât el în douăzeci. Deci, de ce era atât de nerăbdător să scape de ea?

Sasha pusese mâna pe două locuri la o masă joasă, lucru care-l făcea pe Ted să se simtă ca o maimuță, cu genunchii adunați sub bărbie. În timp ce ea ridica paharul cu umbreluță spre buze, lumina mov s-a scurs pe dungile deschise la culoare ale cicatricei de pe încheietura mâinii. Când a pus paharul jos, Ted i-a luat mâna și i-a întors-o; Sasha n-a protestat până când și-a dat seama la ce se uita, moment în care și-a smucit brațul din mâinile lui.

— Sunt de dinainte, a zis ea, din Los Angeles.

— Lasă-mă să mă uit.

Nu l-a lăsat. Și spre surprinderea lui, Ted s-a aplecat peste masă și a apucat-o de încheieturi, simțind o oarecare plăcere furioasă din faptul că pe nepoata lui au durut-o mâinile când el i le-a răsucit cu forța. A observat că are unghiile roșii; își făcuse manichiura după-amiază. Sasha a cedat, ferindu-și privirea în timp ce el îi studia antebrațele în lumina aceea rece și ciudată. Erau pline de cicatrice și de scrijelituri, ca o peisă de mobilier.

— Pe multe le am din accidente, a zis Sasha. Îmi cam pierdusem echilibrul.

— Ți-a fost greu.

Voia s-o facă să recunoască.

A urmat un moment de tăcere. În cele din urmă, Sasha a zis:

— Mă tot gândeam la taică-meu. Nu-i așa că-i o nebunie?

— Nu știu.

— În China, în Maroc. Mă uitam printr-o cameră — bum! — îi vedeam părul. Sau picioarele, îmi aduc aminte încă perfect forma picioarelor lui. Sau cum își dădea capul pe spate când râdea — mai ții minte, unchiule? Avea un râs ca un răget de animal.

— Acum că-mi spui, mi-aduc aminte.

— M-am gândit că s-ar putea să mă urmărească, a zis Sasha, ca să se asigure că sunt bine. Și dup-aia, când mi-am dat seama că, de fapt, nu mă urmărește, m-am speriat rău de tot.

Ted i-a dat drumul, iar ea și-a încrucișat brațele în poală.

— Mă gândeam că nu poate să-mi piardă urma, pentru că am părul roșu. Dar uite că nici măcar nu mai e roșu.

— Eu te-am recunoscut.

— Așa e.

S-a aplecat spre el, apropiindu-și fața palidă de a lui și i-a zis, arzând de nerăbdare:

— Unchiule, ce faci tu aici?

Iată întrebarea de care-i fusese groază, și cu toate astea, răspunsul a alunecat din gura lui Ted cum se desface o bucată de carne de pe os.

— Am venit să vizitez muzeele, a zis. Să mă uit la obiecte de artă și să mă gândesc la artă.

Gata: dintr-odată, s-a simțit liniștit și plutitor. Ușurat. Nu venise s-o caute pe Sasha, era adevărat.

— La artă?

— Asta-mi place mie să fac, a zis el și a zâmbit, amintindu-și de Orfeu și de Euridice. Asta încerc să fac în fiecare clipă. Asta mă interesează.

Mușchii faciali ai Sashei s-au relaxat, ca și cum greutatea cu care se opintise până atunci ar fi dispărut.

— Am crezut că ai venit să mă cauți pe mine, a zis.

Ted se uita la ea de la distanță. O distanță liniștitoare.

Sasha și-a aprins o țigară. După două fumuri, a strivit-o în scrumieră.

— Hai să dansăm, a zis, ridicându-se cu o oarecare greutate din scaun. Hai, unchiule!

L-a luat de braț și l-a condus spre ringul de dans, o masă lichidă de corpuri care îl făcea pe Ted să se simtă îngrozitor de rușinat. A ezitat, s-a împotrivit, dar Sasha l-a târât printre dansatori, iar el s-a simțit dintr-odată plutitor, suspendat. Cât timp trecuse de când nu mai dansase într-un club? Cincisprezece ani? Mai mult? Ted a început să se miște șovăielnic, se simțea greoi, ca un urs, în sacoul lui profesoral de tweed, dând din picioare într-o tentativă de dans, până și-a dat seama că Sasha nu se mișca deloc. Stătea încremenită și se uita la el. Apoi s-a întins și l-a cuprins pe Ted cu brațele ei lungi și s-a agățat de el, încât i-a simțit corpul, înălțimea

şi greutatea acestei noi Sasha, nepoata adultă care cândva fusese atât de mică. Şi, înţelegând că schimbarea era irevocabilă, Ted a fost cuprins brusc de o amărăciune sfâşietoare, care i s-a înfipt ca o gheară în gât şi care a făcut ca nările să-l gâdile dureros. A încercat s-o ţină bine pe Sasha. Dar fetiţa aceea dispăruse. Plecase cu băiatul acela pasional care o iubea.

Într-un final, s-a retras din îmbrăţişare.

— Aşteaptă-mă aici, a zis ea, fără să-l privească în ochi. Mă întorc imediat.

Dezorientat, Ted a mai rămas puţin printre italienii care dansau, până ce un sentiment tot mai puternic de situaţie bizară l-a făcut să părăsească ringul. A mai rămas puţin lângă el. Apoi a dat o tură prin club. Sasha spusese că are prieteni acolo — poate stătea de vorbă cu ei pe undeva? Sau poate era pe-afară? Speriat, cu mintea înceţoşată din cauza alcoolului, Ted a comandat un San Pellegrino. Şi-abia atunci când şi-a căutat portofelul şi nu l-a mai găsit, şi-a dat seama că Sasha i-l furase.

Razele soarelui i-au atins pleoapele lipicioase, obligându-l să se trezească. Uitase să tragă obloanele. Ajunsese în pat pe la cinci dimineaţa, după câteva ore de hoinăreală deznădăjduită şi după ce primise o serie de indicaţii greşite spre secţia de poliţie. După ce, în sfârşit, o găsise şi după ce-şi relatase povestea tristă (fără să menţioneze identitatea hoţului) unui ofiţer cu părul gelat şi cu o atitudine complet indiferentă, doi soţi în vârstă pe care-i întâlnise la gară şi cărora li se furaseră paşapoartele pe feribotul care venea din Amalfi se oferiseră să-l ducă la hotel (de fapt, asta era tot ce-şi dorise).

Acum, Ted se scula din pat cu tâmplele pulsând de durere şi cu inima bătându-i furios. Masa era plină de mesaje: cinci de la Beth, trei de la Susan şi două de la Alfred (am perdut, scria recepţionerul în engleza lui stricată). Ted le-a lăsat acolo unde le aruncase recepţionerul. A făcut un duş, s-a îmbrăcat fără să se bărbierească, a băut o votcă din minibar şi a luat nişte bani şi un

alt card de credit din seif. Trebuia s-o găsească pe Sasha acum — azi — și necesitatea asta, care-l încolțise pe nesimțite, a căpătat un caracter imperativ, în completă contradicție cu amânările lui precedente. Mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le facă — s-o sune pe Beth, s-o sune pe Susan, să mănânce —, dar nici nu se punea problema să le facă acum. Trebuia s-o găsească.

Dar unde? Ted încerca să-și răspundă la întrebare în timp ce dădea pe gât una după alta trei cești cu espresso în holul hotelului, lăsând cafeina și votca să i se amestece în creier, ca doi pești încleștați în luptă. Unde să înceapă s-o caute pe Sasha în orașul ăsta lăbărțat și împuțit? Și-a recapitulat strategia pe care încă n-o pusese în aplicare: avea să intre în vorbă cu puștii destrăbălați de prin gară și de prin hosteluri, dar nu, nu. Era prea târziu.

Fără să aibă un plan clar, a luat un taxi spre Museo Nazionale și a încercat să refacă traseul de ieri, pe care îl parcursese după ce îi văzuse pe Orfeu și pe Euridice.

Locurile nu mai semănau cu cele de ieri, dar sigur de vină era starea lui, micul metronom al panicii care îi ticăia acum în creier. Locurile nu mai semănau și totuși, îi păreau familiare: bisericile pătate și zidurile strâmbe și scorojite, grilajele ca niște pielițe smulse. Din capătul spiralat al unei străzi înguste a ieșit într-un bulevard circulat, străjuit de clădiri obosite, la parterul cărora se aflau magazine cu haine și cu pantofi ieftini. În mintea lui Ted a fâlfâit scurt o senzație de familiaritate. A mers încet pe bulevard, uitându-se în stânga și-n dreapta până a zărit acel smiley galben care acoperea săbiile și crucile decolorate.

A împins ușița dreptunghiulară decupată în poarta veche, lată și arcuită, construită special în așa fel încât să încapă prin ea trăsurile, apoi a trecut prin pasaj și a ajuns într-o curte pavată, caldă încă de la razele soarelui. Mirosea a pepeni putrezi. O bătrână cu picioare strâmbe, care purta pe sub rochie niște șosete albastre până la genunchi și avea părul prins cu o basma, a venit șontâc spre el.

— Sasha, a zis Ted, sub privirea ei umedă și spălăcită. Americancă. *Capelli rossi*.

Nu pronunțase bine r-ul și a încercat din nou:

— *Rossi*, rotunjindu-l corect de data asta. *Capelli rossi*.

În timp ce rostea cuvintele și-a dat seama că descrierea asta nu prea se mai potrivește.

— Nu, nu, a bombănit femeia.

Când a dat să plece, clătinându-se, Ted s-a ținut după ea și i-a strecurat o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna moale, întrebând-o din nou și pronunțând r-ul fără probleme de data asta. Femeia a scos un plescăit, bărbia i-a tremurat și apoi, cu o figură aproape tristă, i-a făcut semn lui Ted s-o urmeze. Și el a urmat-o, plin de dispreț pentru ușurința cu care se lăsase cumpărată, pentru prețul mic al tăcerii ei. În partea laterală a ușii de la intrare era o scară lată, pe treptele căreia niște petice neregulate de marmură prețioasă, napoletană, străluceau încă în lumina crepusculară. Femeia a început să urce încet, apucând bine balustrada. Ted a urmat-o.

La etajul al doilea era un piano nobile, un loc dintre cele despre care le povestea de ani de zile studenților săi la cursuri, unde proprietarii casei își afișau bogățiile în fața musafirilor. Chiar și acum, când locul arăta jalnic din cauza porumbeilor răpciugoși și a grămezilor de mizerie produse de ei, arcadele boltite care dădeau spre grădină arătau splendid. Observând că el le privește, femeia a spus:

— *Bellissima, eh? Ecco, guardate!*

Și cu o mândrie care l-a mișcat pe Ted, a deschis ușa unei camere întunecate, ai cărei pereți păreau pătați de mucegai. Femeia a aprins un bec care atârna în vârful unei sârme, iar petele s-au transformat în niște picturi murale în stilul lui Tiziano și-al lui Giorgione: femei goale și bine făcute care strângeau în mână un fruct; grămezi de frunze uscate. Un zvon de păsări argintii. Trebuie să fi fost sala de bal.

La etajul al treilea, Ted a observat doi băieți care împărțeau o țigară în pragul unei uși. Un altul dormea sub rufele înșirate la

uscat: șosete ude și lenjerie prinsă cu grijă pe sârmă. Ted a simțit miros de iarbă și de ulei de măsline rânced, a auzit zgomotul înăbușit al unor activități invizibile și a înțeles că palazzo-ul acesta era acum o pensiune. Ironia faptului că se trezise fix în mijlocul lumii acesteia promiscue pe care încercase s-o evite l-a amuzat pe Ted. Iată-ne, așadar, s-a gândit el. În sfârșit.

La etajul al cincilea, și ultimul, unde pe vremuri locuiau servitorii, ușile erau mai mici, aliniate de-a lungul unui hol îngust. Bătrâna care-l ghida pe Ted s-a oprit să se odihnească, sprijinindu-se de perete. Disprețul pe care-l simțise pentru ea se transformase în recunoștință: cât efort fusese nevoită să depună pentru cei douăzeci de dolari! Câtă nevoie trebuie să fi avut de ei.

— Îmi pare rău, a zis el, îmi pare rău că a trebuit să urcați atâtea scări.

Dar femeia a scuturat din cap, neînțelegând. S-a îndreptat, cu mersul ei clătinat, spre una dintre ușile înguste, în care a bătut scurt și puternic. Ușa s-a deschis și a apărut Sasha, somnoroasă, îmbrăcată într-o pijama bărbătească. Când l-a văzut pe Ted, a făcut ochii mari, dar figura i-a rămas impasibilă.

— Salut, unchiule Teddy, a zis ea, blajin.

— Sasha, a spus el, dându-și seama de-abia atunci că și el rămăsese fără suflare din cauza scărilor. Voiam să… stau de vorbă cu tine.

Femeia s-a uitat când la unul, când la celălalt; apoi s-a întors și-a plecat. După ce a dispărut, Sasha i-a trântit ușa în nas lui Ted.

— Pleacă, a zis. Sunt ocupată.

Ted s-a apropiat de ușă, lipindu-și palma de lemnul crăpat. De partea cealaltă, simțea prezența furioasă și speriată a nepoatei lui.

— Deci, aici locuiești, a zis el.

— O să mă mut într-un loc mai frumos.

— După ce-o să furi suficient de multe portofele?

A urmat o tăcere.

— N-am fost eu, a zis ea. O prietenă de-a mea ți l-a luat.

— Ai prieteni peste tot, dar n-am văzut niciunul, de fapt.

— Du-te! Pleacă de-aici, unchiule.

— Aș vrea eu, a zis Ted. Chiar aș vrea.

Dar nu se putea hotărî să plece și nici măcar să se miște de-acolo. A rămas în picioare până au început să-l doară, apoi și-a îndoit genunchii și a alunecat pe podea. Era deja după-amiază, iar fereastra din capătul holului era acum înconjurată de o aură de lumină putredă. Ted s-a frecat la ochi, simțind că ar putea să adoarmă chiar acolo.

— Tot acolo ești? s-a răstit Sasha prin ușă.

— Tot aici.

Ușa s-a crăpat și portofelul lui Ted i-a căzut în cap, rostogolindu-se apoi pe podea.

— Du-te dracu', a zis Sasha și a închis ușa la loc.

Ted a desfăcut portofelul, i-a găsit conținutul neatins și l-a pus la loc în buzunar. Și a continuat să aștepte. Mult timp — ore întregi, așa i s-a părut (își uitase ceasul la hotel) — a fost liniște. Din când în când, Ted auzea cum chiriași invizibili se mișcă prin camerele lor. Și-a imaginat că e și el un detaliu al clădirii, o pată însuflețită de mucegai sau o treaptă sortită să fie martoră la decăderea și dispariția generațiilor, să simtă cum materia medievală din care e făcut locul acela se dezintegrează, cufundându-se din ce în ce mai adânc în pământ. Încă un an, încă cincizeci. De două ori s-a ridicat, ca să-i lase pe chiriași să treacă, fete cu mâini tremurătoare și cu genți crăpate de piele. De-abia dacă s-au uitat la el.

— Tot acolo ești? a întrebat Sasha, din spatele ușii.

— Tot aici.

A ieșit din cameră și a încuiat repede ușa. Purta blugi, un tricou și papuci de plastic, și avea un prosop roz decolorat și o geantă mică în mână.

— Unde te duci? a întrebat el, dar ea s-a îndepărtat bățoasă, fără să scoată vreun cuvânt. Peste douăzeci de minute era înapoi, cu părul ud pe spate, lăsând în urmă un miros floral de săpun. A descuiat, apoi a ezitat.

— Spăl pe jos ca să-mi plătesc camera, OK? Mătur afurisita aia de curte. Ești fericit acum?

— Dar tu ești fericită? a replicat el.

Ușa s-a cutremurat din țâțâni.

Stând așa și simțind cum se scurg orele după-amiezii, s-a trezit că se gândește la Susan. Nu la versiunea ușor diferită a lui Susan, ci la Susan însăși — soția lui —, la o zi de demult, de dinainte ca Ted să înceapă să-și împăturească dorința până la punctul în care aproape că nu a mai rămas nimic din ea. Erau într-o excursie la New York, luaseră feribotul spre Staten Island, pentru că niciunul dintre ei nu făcuse asta până atunci, iar Susan s-a întors spre el dintr-odată și i-a spus:

— Hai să ne promitem că o să fie întotdeauna așa.

Și erau atât de legați unul de celălalt pe-atunci, încât Ted a înțeles exact de ce spusese Susan cuvintele astea: nu pentru că făcuseră dragoste de dimineață sau pentru că băuseră o sticlă de Pouilly-Fuisse la prânz, ci pentru că simțise efectiv cum trece timpul. Și Ted simțise asta, în plescăitul apelor maronii, în viteza cu care treceau bărcile pe lângă ei și în adierea vântului — mișcare, haos, peste tot —, așa că a luat-o pe Susan de mână și i-a spus:

— Așa o să fie. Așa o să fie întotdeauna.

De curând, amintise de excursie într-un alt context, iar Susan se uitase fix în ochii lui și ciripise cu vocea ei cea nouă și senină:

— Ești sigur că eu eram? Nu-mi amintesc absolut nimic! Și depusese un sărut sprințar pe creștetul lui Ted.

Are amnezie, se gândise Ted. A fost spălată pe creier. Dar acum îi trecea prin minte gândul că Susan, pur și simplu, mințea. Ted renunțase la ea, păstrându-se pentru… pentru ce anume? Habar n-avea, și lucrul ăsta îl îngrozea. Dar renunțase la ea, iar ea dispăruse.

— Mai ești acolo? a strigat Sasha, dar el n-a răspuns.

A deschis brusc ușa și a scos capul.

— Mai ești, a zis, ușurată.

Ted s-a uitat la ea de jos, de pe podea, și n-a zis nimic.

— Cred că poți să intri, a spus ea.

S-a ridicat cu chiu, cu vai în picioare și a intrat. Era o cameră mică: avea un pat îngust, un birou, câteva firicele de mentă crescute într-o cană de plastic, care înmiresmau aerul. Rochia roșie era agățată de un cârlig. Soarele tocmai începuse să apună, alunecând pe acoperișuri și clopotnițe și pătrunzând în cameră prin singura fereastră, de lângă pat. Pervazul era ticsit cu niște obiecte care erau, probabil, suveniruri din călătoriile Sashei: o pagodă mică și aurie, o pană de chitară, o scoică lunguiață și albă. De mânerul ferestrei atârna un cerc imperfect, făcut dintr-un umeraș îndoit. Sasha s-a așezat pe pat, privindu-l pe Ted cum îi examinează modesta ei avere. Și-a dat seama cu o luciditate nemiloasă, de lucrul pe care nu-l înțelesese cu o zi în urmă: cât de singură trebuie să se simtă nepoata lui în locul acesta străin. Câte lucruri îi lipsesc!

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Sasha a spus:

— Cunosc mulți oameni. Dar nu sunt relații care să dureze.

Pe birou era o mică stivă de cărți în engleză: *Istoria lumii în 24 de lecții. Comorile somptuoase ale Neapolelui*. Iar deasupra, o carte uzată cu titlul *Să învățăm să dactilografiem*.

Ted s-a așezat pe pat lângă nepoata lui și a luat-o de umeri. Îi simțea ca pe niște cuiburi de păsări pe sub haină. A simțit din nou că-l ustură nările și că-l dor.

— Ascultă-mă, Sasha, a zis el. Poți să te descurci și singură. Dar e mult mai greu.

Ea n-a răspuns. Se uita la soare. Se uita și Ted, nu-și lua privirea de la festinul de culori prăfuite din spatele ferestrei. Turner, s-a gândit. O'Keeffe. Paul Klee.

Într-o altă zi, la mai mult de douăzeci de ani de-atunci, după ce Sasha își încheiase studiile și se stabilise la New York, după ce-și regăsise iubitul din facultate pe Facebook și se căsătorise cu el (târziu, Beth aproape că-și pierduse speranța) și avusese doi copii, dintre care unul ușor autist, când ajunsese să aibă, ca toată lumea, o viață cu multe griji, care o enervau și o copleșeau, Ted,

de mult divorțat — și bunic acum —, avea să vină în vizită la ea acasă, în deșertul californian. Avea să intre în sufrageria plină de epavele împrăștiate ale jucăriilor și să privească soarele vestului pătrunzând orbitor prin ușa glisantă de sticlă. Și, pentru o clipă, avea să-și amintească ziua de la Napoli când stătuse cu Sasha în cămăruța ei; uimirea și încântarea lui atunci când soarele ajunsese, în cele din urmă, în mijlocul ferestrei, încadrându-se perfect în cercul de sârmă.

Acum s-a întors spre ea, zâmbind. Părul și fața ei erau în flăcări, străluceau în lumina portocalie.

— Vezi? a zis Sasha, privind direct în lumină. E al meu.

12

Pauze celebre din muzica rock and roll

de Alison Blake

14 & 15 mai, 202-

1. După meciul lui Lincoln
2. În camera mea
3. În seara următoare
4. Deșertul

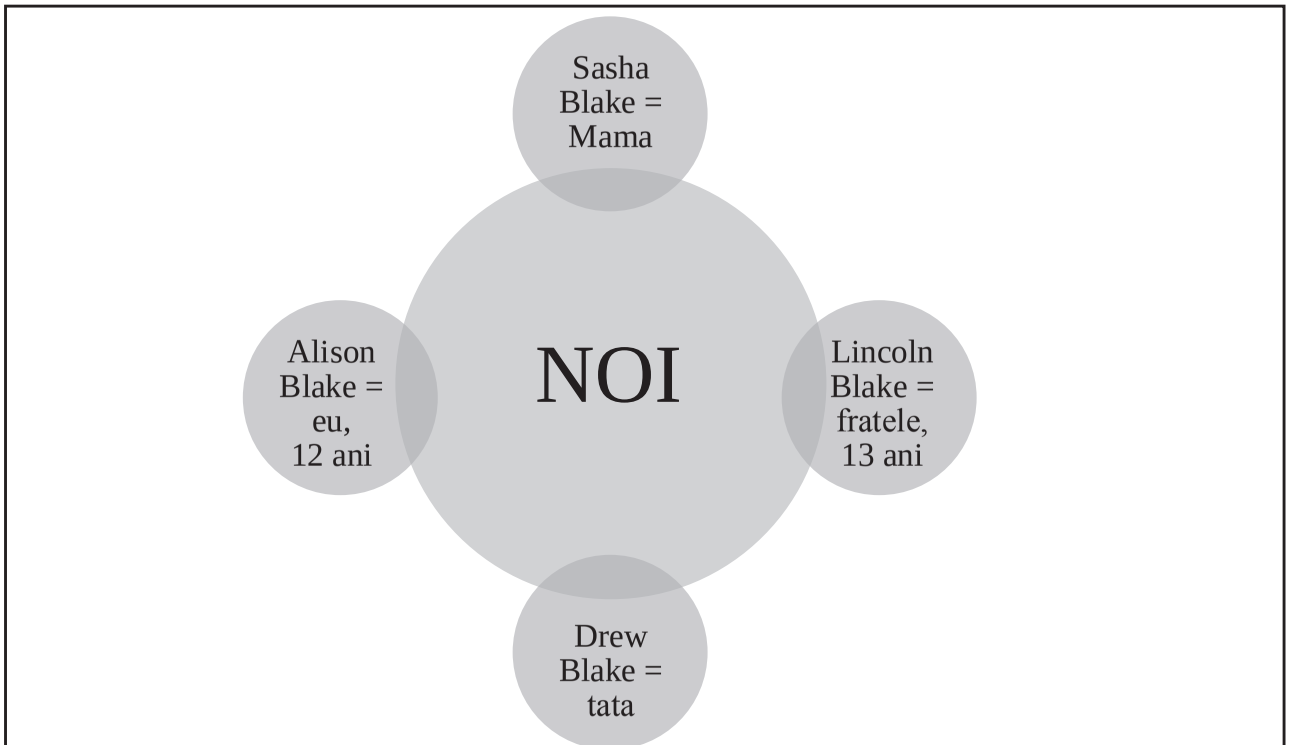
Sasha Blake = Mama
Alison Blake = eu, 12 ani
NOI
Lincoln Blake = fratele, 13 ani
Drew Blake = tata

După meciul lui Lincoln

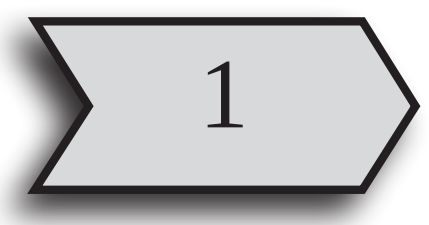

Mergem la maşină

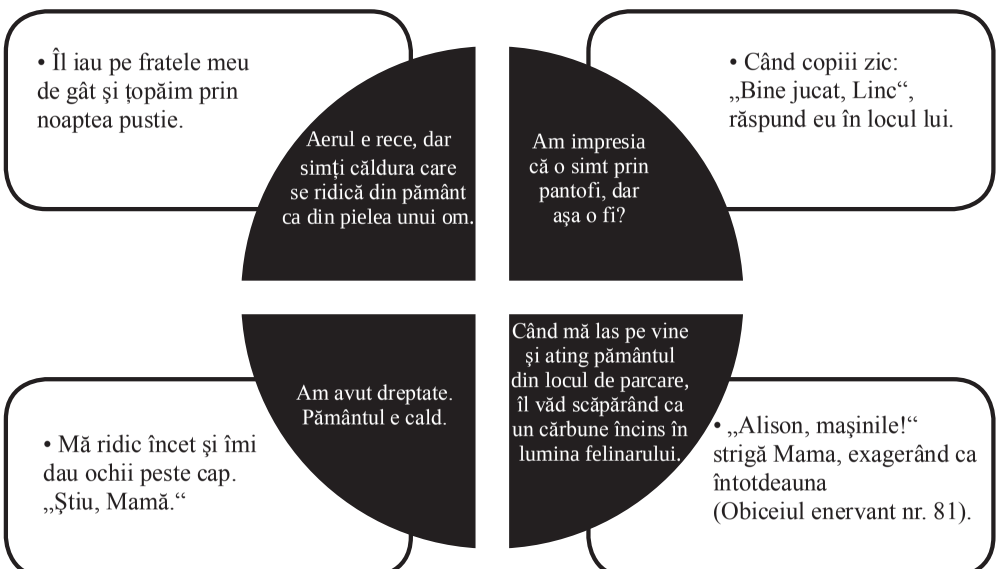
• Îl iau pe fratele meu de gât şi ţopăim prin noaptea pustie.
Aerul e rece, dar simţi căldura care se ridică din pământ ca din pielea unui om.
Am impresia că o simt prin pantofi, dar aşa o fi?
• Când copiii zic: „Bine jucat, Linc“, răspund eu în locul lui.
• Mă ridic încet şi îmi dau ochii peste cap. „Ştiu, Mamă.“
Am avut dreptate. Pământul e cald.
Când mă las pe vine şi ating pământul din locul de parcare, îl văd scăpărând ca un cărbune încins în lumina felinarului.
• „Alison, maşinile!“ strigă Mama, exagerând ca întotdeauna (Obiceiul enervant nr. 81).

Obiceiul enervant nr. 48

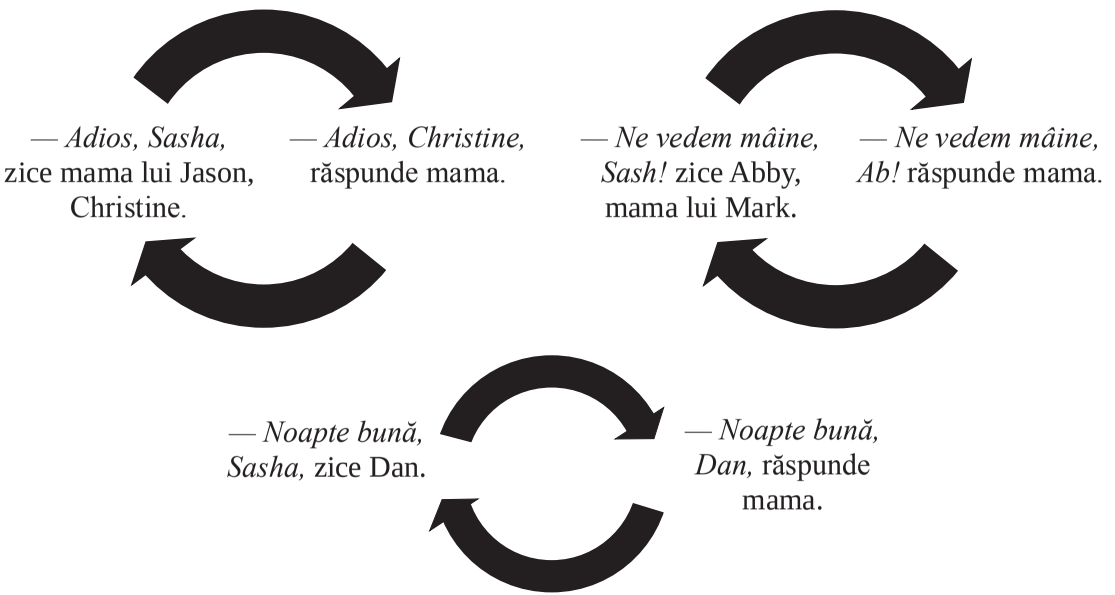
— *Adios, Sasha,* zice mama lui Jason, Christine.
— *Adios, Christine,* răspunde mama.
— *Ne vedem mâine, Sash!* zice Abby, mama lui Mark.
— *Ne vedem mâine, Ab!* răspunde mama.
— *Noapte bună, Sasha,* zice Dan.
— *Noapte bună, Dan,* răspunde mama.

În maşină

Eu:

— De ce trebuie să repeți exact cuvintele pe care le spune celălalt când își ia la revedere de la tine?

Mama:

— Despre ce vorbeşti?

Îi explic mai exact despre ce vorbesc.

Mama:

— Ai putea să nu mă mai critici atâta, Ally?

Eu:

— Aşa ceva nu se poate.

Tata lucrează

Peisaj deşertic

Când eram mică, existau peluze.

Acum, trebuie să faci multe credite ca să îți permiți o peluză sau o turbină, care e scumpă.

Casa noastră e lângă deşert. Acum două luni, o şopârlă a ouat în nisipul de lângă veranda noastră.

Mama, Lincoln şi cu mine stăm la masa de afară şi ne uităm la stele.

Mama face sculpturi în deşert, din gunoi şi din jucăriile noastre vechi.

Până la urmă, sculpturile se prăbuşesc, cică „face parte din proces“.

Lincoln

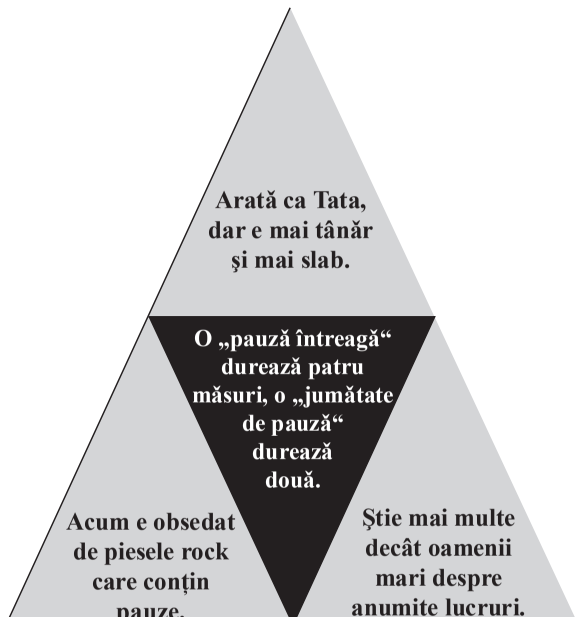
Arată ca Tata, dar e mai tânăr şi mai slab.
O „pauză întreagă“ durează patru măsuri, o „jumătate de pauză“ durează două.
Acum e obsedat de piesele rock care conțin pauze.
Ştie mai multe decât oamenii mari despre anumite lucruri.

Piese cu comentariile lui Lincoln

Bernadette, de Four Tops	*Foxy Lady*, de Jimi Hendrix	*Young Americans*, de David Bowie
„Iată o pauză excelentă, aproape de final. Vocea se pierde şi îi rămân 1,5 secunde de linişte totală, de la 2:38 la 2:395, înainte de refren. Te gândeşti: hei, nu s-a terminat — dar totuşi, peste 26,5 secunde chiar se termină.“	„Altă pauză excelentă, înainte de final: are două secunde, e la minutul 2:32, într-o piesă de 3:19 minute. Dar aici nu e chiar linişte totală: îl auzi pe Jimi respirând în fundal.“	„O şansă pierdută. Căcat, ar fi fost aşa de simplu să mărească pauza de după „…break down and cry…“ la o secundă întreagă sau două sau chiar trei, dar lui Bowie i-a fost frică, cine ştie de ce.“

Tata vs. Mama

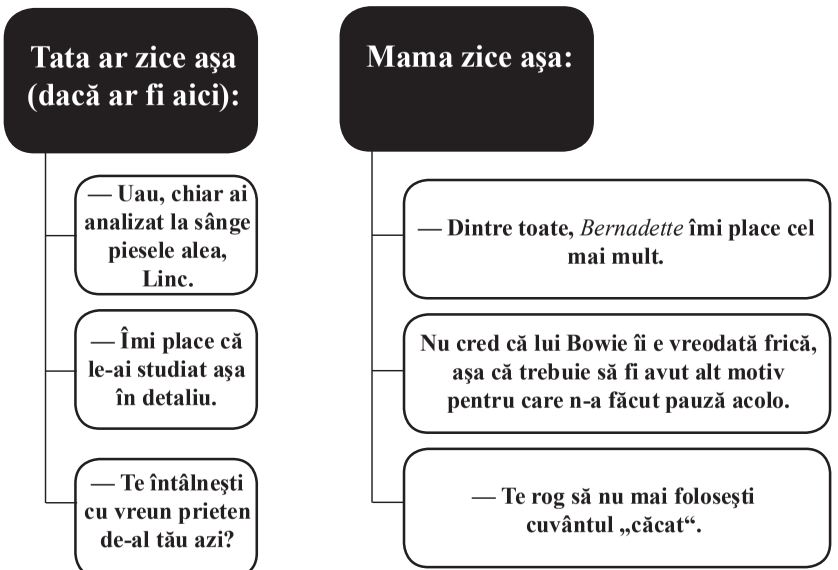
Tata ar zice așa (dacă ar fi aici):
— Uau, chiar ai analizat la sânge piesele alea, Linc.
— Îmi place că le-ai studiat așa în detaliu.
— Te întâlnești cu vreun prieten de-al tău azi?
Mama zice așa:
— Dintre toate, *Bernadette* îmi place cel mai mult.
Nu cred că lui Bowie îi e vreodată frică, așa că trebuie să fi avut alt motiv pentru care n-a făcut pauză acolo.
— Te rog să nu mai folosești cuvântul „căcat“.

De ce nu e Tata aici:

Pentru că e medic	• Azi a operat pe inimă o fetiță mai mică decât mine. • Părinții ei sunt imigranți ilegali.
Pentru că e un „om bun“	• Așa spun toți că e Tata. • Fiindcă are clinică.
Pentru că e șef	• La muncă, oamenii se țin după Tata și îi pun întrebări. • Când ajungem la el în birou, închide ușa și oftează adânc de tot și zice: „Allymâțo, spune-mi ce ai mai făcut tu azi.“
Punct slab	• Nu-l înțelege pe Lincoln. • De exemplu:

Ce vrea să spună Lincoln / Ce spune Lincoln până la urmă:

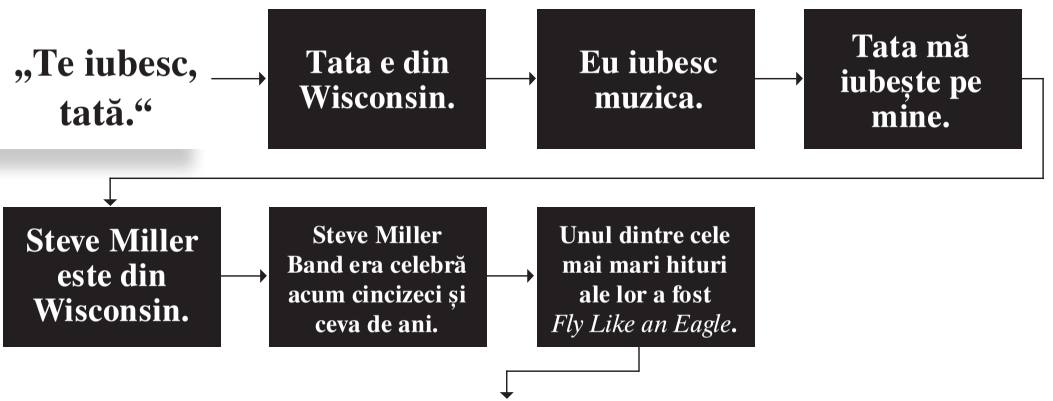
„Te iubesc, tată.“
Tata e din Wisconsin.
Eu iubesc muzica.
Tata mă iubește pe mine.
Steve Miller este din Wisconsin.
Steve Miller Band era celebră acum cincizeci și ceva de ani.
Unul dintre cele mai mari hituri ale lor a fost *Fly Like an Eagle*.

„Hei, tată, e o pauză mică în *Fly Like an Eagle*, la sfârşit, ca un fel de hârşâit în fundal care probabil că e vântul sau timpul care zboară!“

– E bine de ştiut, Linc, zice Tata.

Acum doar despre pauze...

Lincoln reia pauzele din fiecare piesă, așa că ele ajung să dureze minute în șir.

Dacă vin prieteni pe la mine, nu mă mai interesează muzica lui Lincoln.

Când suntem doar noi doi, îmi plac la nebunie pauzele.

Sună așa:

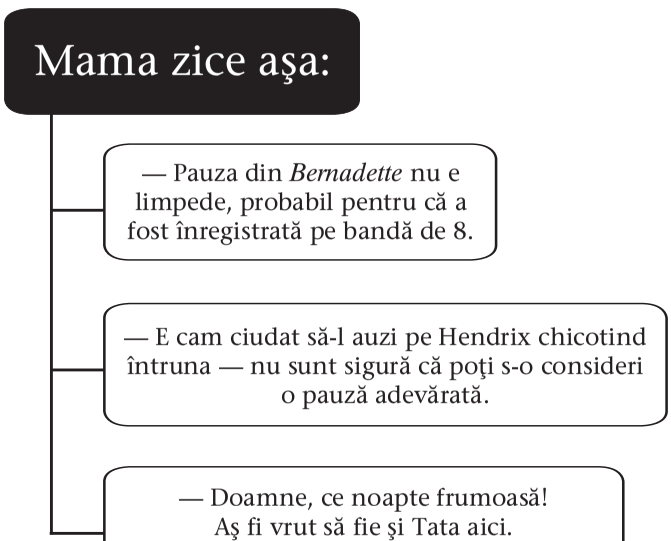
Mama zice aşa:
— Pauza din *Bernadette* nu e limpede, probabil pentru că a fost înregistrată pe bandă de 8.
— E cam ciudat să-l auzi pe Hendrix chicotind întruna — nu sunt sigură că poţi s-o consideri o pauză adevărată.
— Doamne, ce noapte frumoasă! Aş fi vrut să fie şi Tata aici.

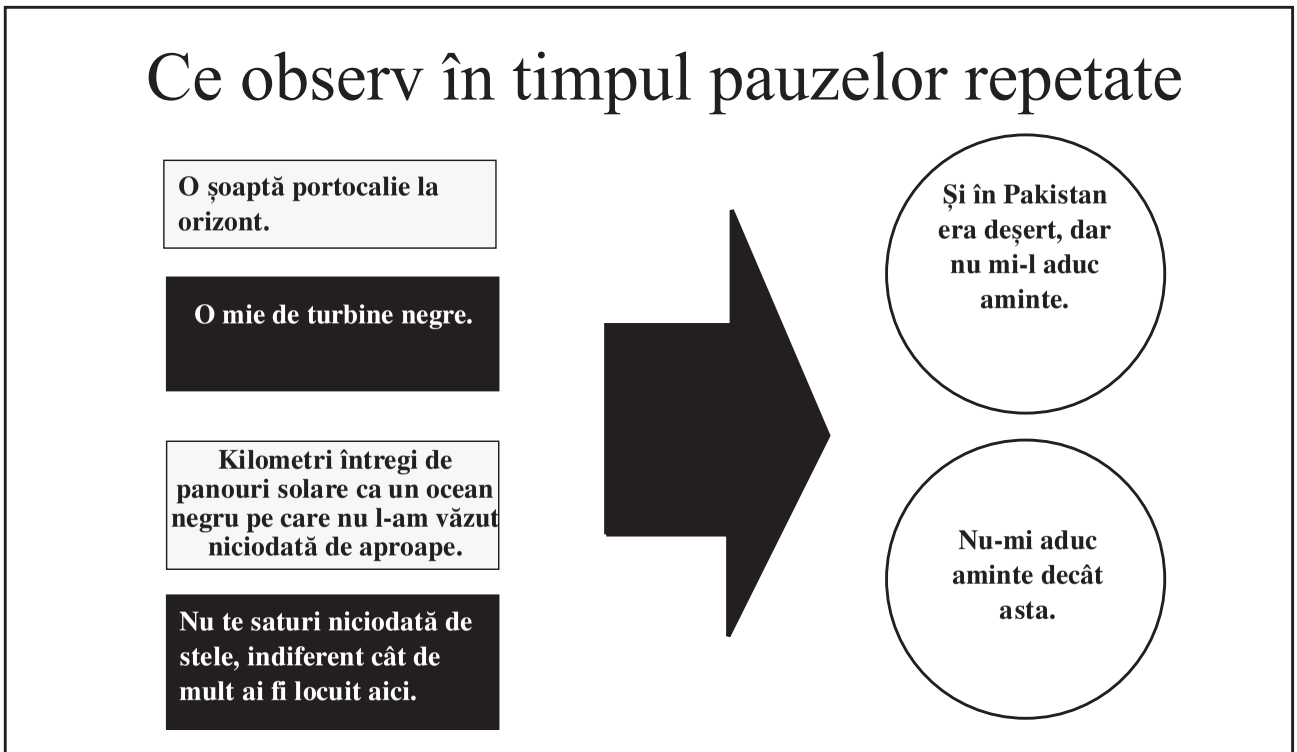
Ce observ în timpul pauzelor repetate
O șoaptă portocalie la orizont.
O mie de turbine negre.
Kilometri întregi de panouri solare ca un ocean negru pe care nu l-am văzut niciodată de aproape.
Nu te saturi niciodată de stele, indiferent cât de mult ai fi locuit aici.
Și în Pakistan era deșert, dar nu mi-l aduc aminte.
Nu-mi aduc aminte decât asta.

În camera mea

Obiceiul enervant nr. 92

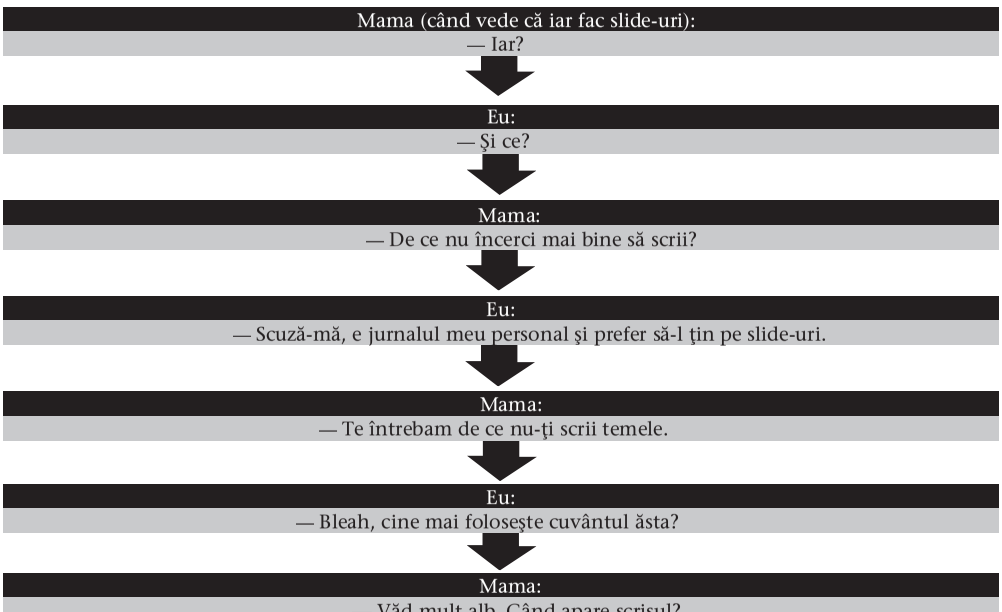
Mama (când vede că iar fac slide-uri):
— Iar?
Eu:
— Și ce?
Mama:
— De ce nu încerci mai bine să scrii?
Eu:
— Scuză-mă, e jurnalul meu personal și prefer să-l țin pe slide-uri.
Mama:
— Te întrebam de ce nu-ți scrii temele.
Eu:
— Bleah, cine mai folosește cuvântul ăsta?
Mama:
— Văd mult alb. Când apare scrisul?

Sloganuri pro slide-uri de la şcoală pe care i le strig Mamei (numai ca s-o enervez)

„Da-ţi-ne probleme reale, nu şerveţele goale!“
— Te rog, Ally, fie-ţi milă, zice mama, dar râde.
„Un zid de cuvinte nu-i un pas înainte!“
„Adaugă un grafic, face bine la trafic!“
„Graficele ar trebui să te lumineze, nu să te blocheze!“

Mama se uită la căluţul de jucărie

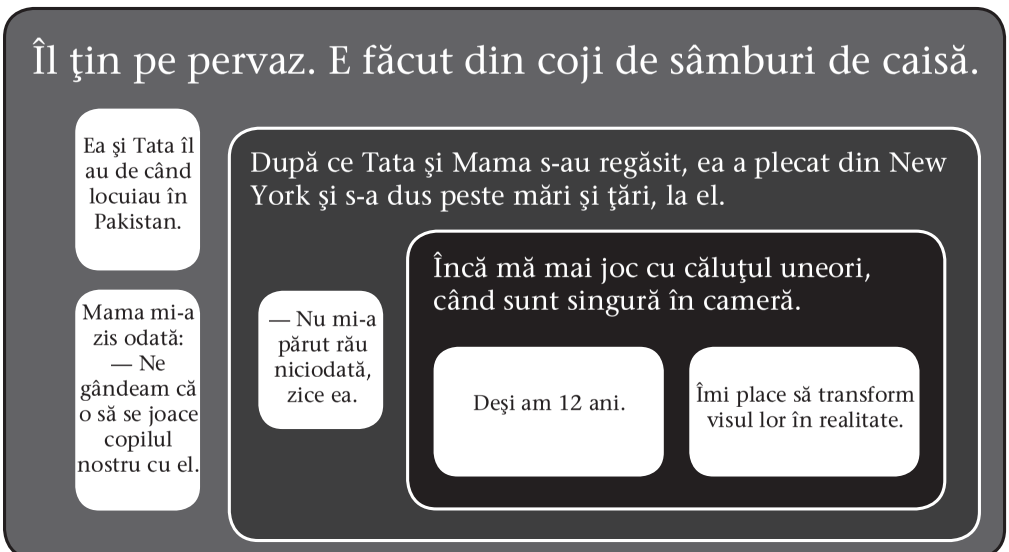
Îl ţin pe pervaz. E făcut din coji de sâmburi de caisă.
Ea şi Tata îl au de când locuiau în Pakistan.
Mama mi-a zis odată: — Ne gândeam că o să se joace copilul nostru cu el.
După ce Tata şi Mama s-au regăsit, ea a plecat din New York şi s-a dus peste mări şi ţări, la el.
— Nu mi-a părut rău niciodată, zice ea.
Încă mă mai joc cu căluţul uneori, când sunt singură în cameră.
Deşi am 12 ani.
Îmi place să transform visul lor în realitate.

— Vai, Ally, îmi place foarte mult să mă uit la căluţ, zice Mama.

— Ia te uită! zic, şi deschid cartea.

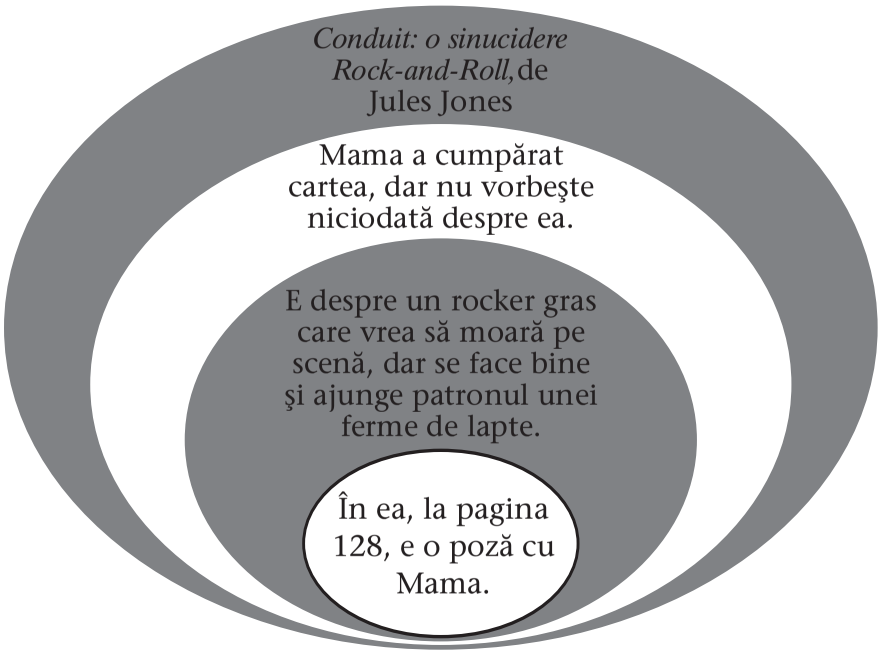
Conduit: o sinucidere Rock-and-Roll, de Jules Jones
Mama a cumpărat cartea, dar nu vorbeşte niciodată despre ea.
E despre un rocker gras care vrea să moară pe scenă, dar se face bine şi ajunge patronul unei ferme de lapte.
În ea, la pagina 128, e o poză cu Mama.

Sasha în poză

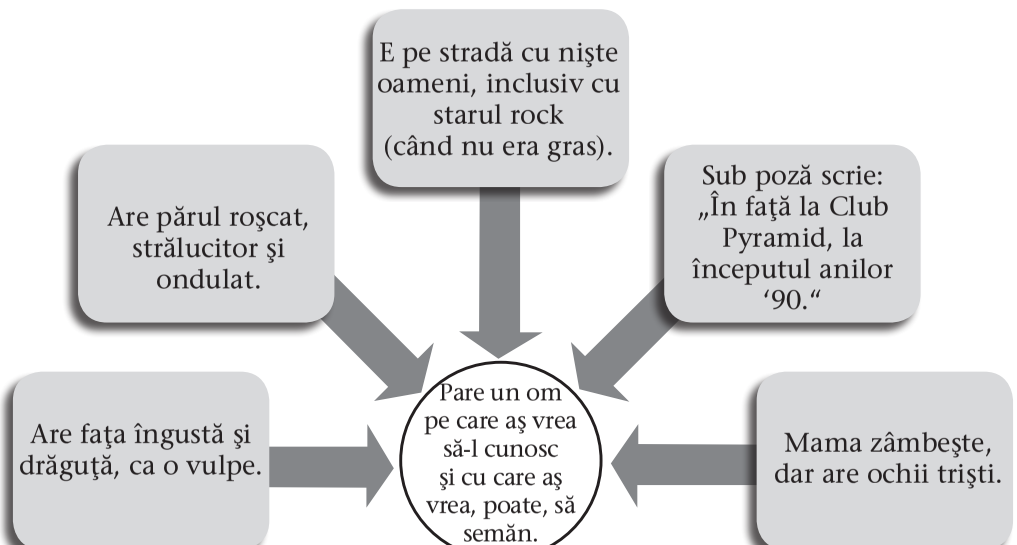
E pe stradă cu nişte oameni, inclusiv cu starul rock (când nu era gras).
Are părul roşcat, strălucitor şi ondulat.
Sub poză scrie: „În faţă la Club Pyramid, la începutul anilor ‘90.“
Are faţa îngustă şi drăguţă, ca o vulpe.
Pare un om pe care aş vrea să-l cunosc şi cu care aş vrea, poate, să semăn.
Mama zâmbeşte, dar are ochii trişti.

De ce nu vorbeşte Mama despre vremurile alea?

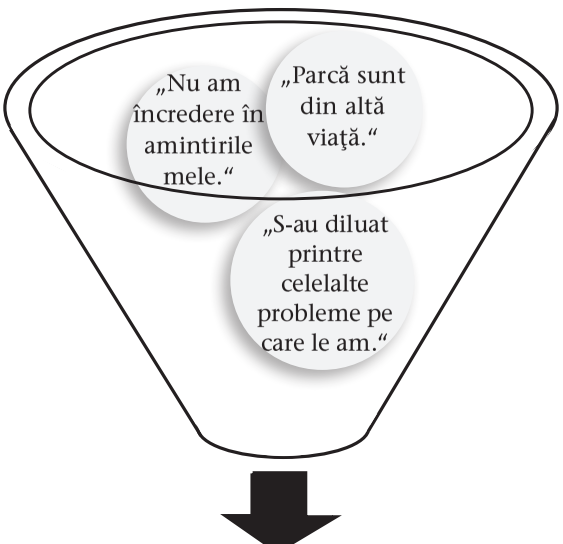

— Ce probleme?, am întrebat odată.
— Nimic îngrijorător, a zis Mama.

Patul lui Lincoln e de partea cealaltă a peretelui pe care e patul meu

- **2 bătăi din partea lui = „Noapte bună, Ally.“**
- **Mama se duce în camera lui acum.**
- **La Lincoln stă cel mai mult.**

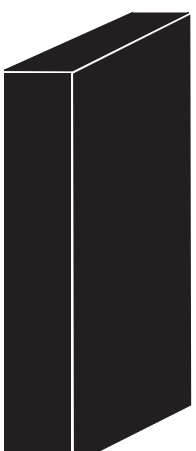

- **2 bătăi din partea mea = „Noapte bună, Linc!“**
- **Îi aud prin perete.**
- **Vine la mine întâi.**

Mama stă pe marginea patului meu

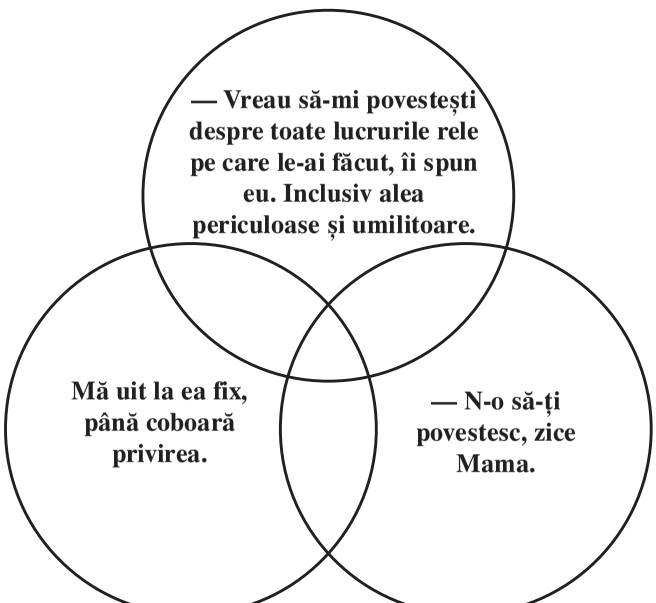
— Vreau să-mi povestești despre toate lucrurile rele pe care le-ai făcut, îi spun eu. Inclusiv alea periculoase și umilitoare.
Mă uit la ea fix, până coboară privirea.
— N-o să-ți povestesc, zice Mama.

Lucrul pe care l-am înţeles dintr-odată

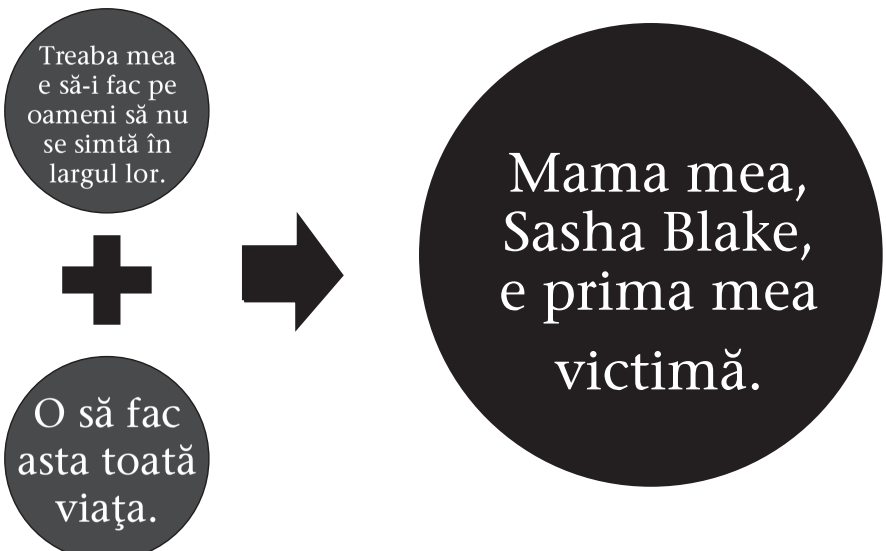

Când sunt pe jumătate adormită, apare Lincoln

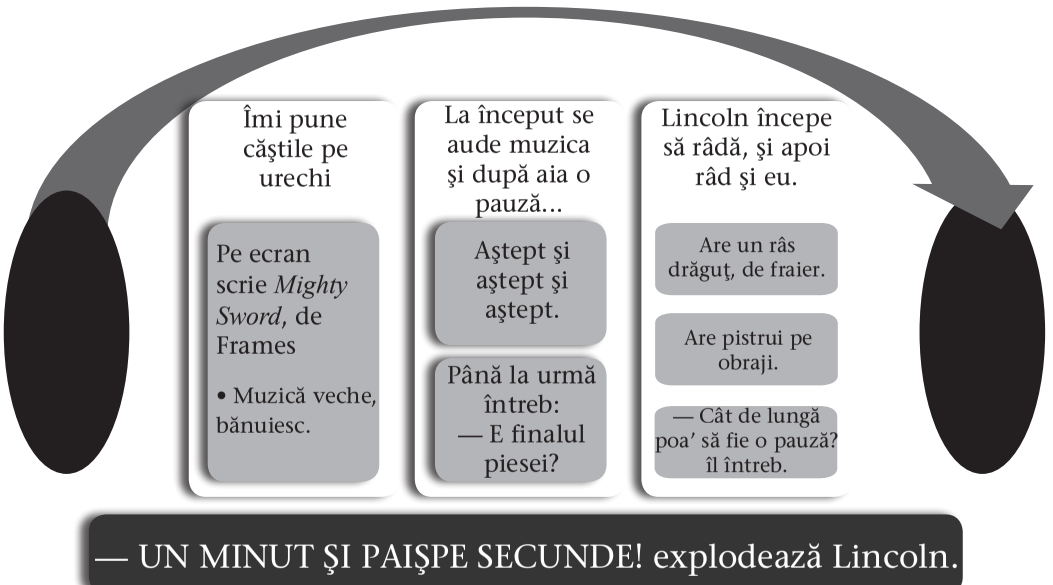
Îmi pune căştile pe urechi
Pe ecran scrie *Mighty Sword*, de Frames
• Muzică veche, bănuiesc.
La început se aude muzica şi după aia o pauză...
Aştept şi aştept şi aştept.
Până la urmă întreb: — E finalul piesei?
Lincoln începe să râdă, şi apoi râd şi eu.
Are un râs drăguţ, de fraier.
Are pistrui pe obraji.
— Cât de lungă poa' să fie o pauză? îl întreb.
— UN MINUT ŞI PAIŞPE SECUNDE! explodează Lincoln.

„Ce se întâmplă aici?“

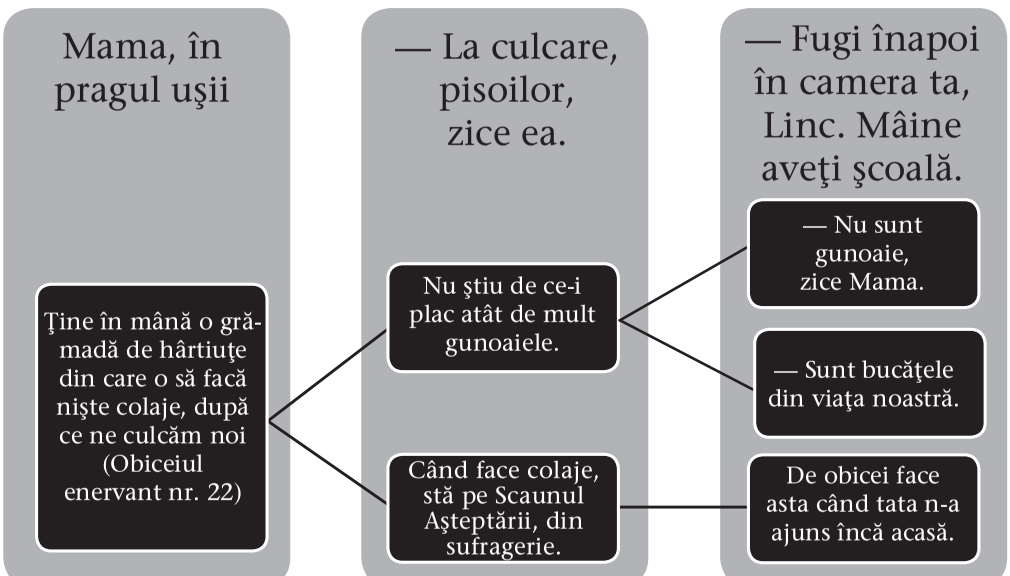
Mama, în pragul uşii
— La culcare, pisoilor, zice ea.
— Fugi înapoi în camera ta, Linc. Mâine aveţi şcoală.
Ţine în mână o grămadă de hârtiuţe din care o să facă nişte colaje, după ce ne culcăm noi (Obiceiul enervant nr. 22)
Nu ştiu de ce-i plac atât de mult gunoaiele.
Când face colaje, stă pe Scaunul Aşteptării, din sufragerie.
— Nu sunt gunoaie, zice Mama.
— Sunt bucăţele din viaţa noastră.
De obicei face asta când tata n-a ajuns încă acasă.

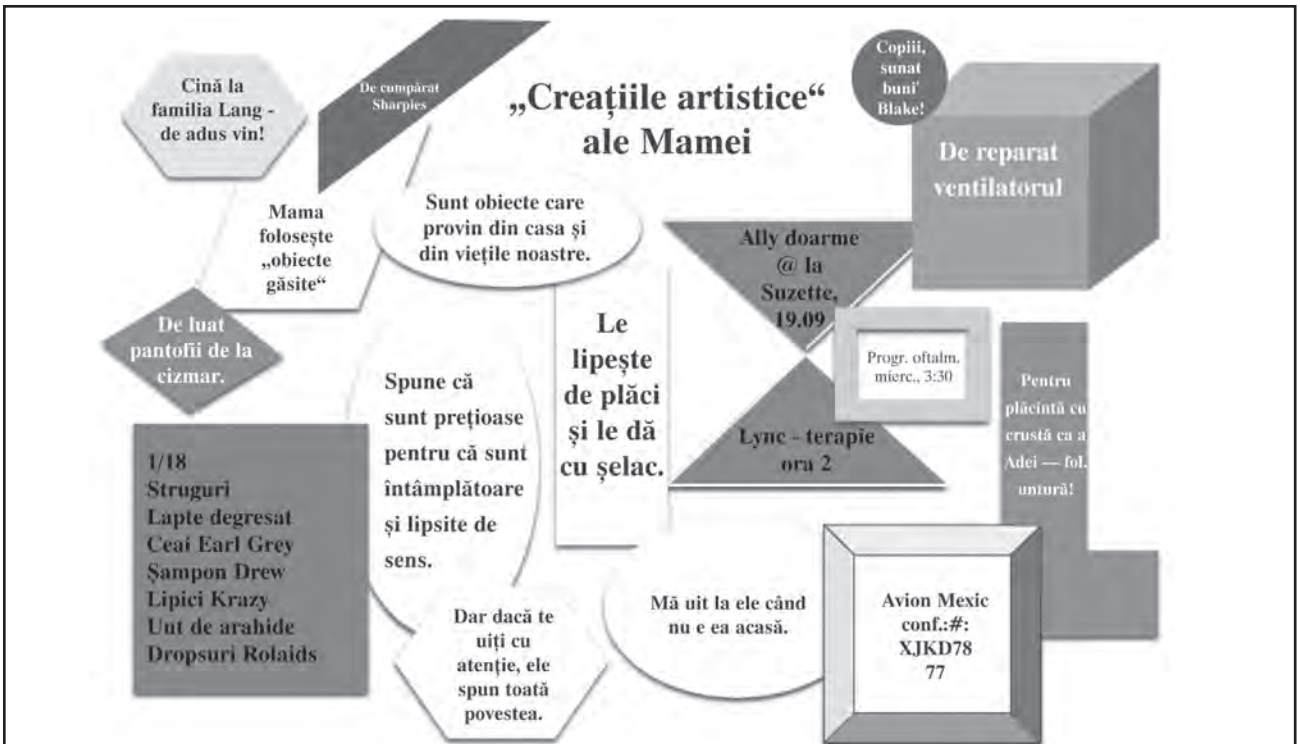
„Creațiile artistice“ ale Mamei
Cină la familia Lang - de adus vin!
De cumpărat Sharpies
Copiii, sunat buni' Blake!
De reparat ventilatorul
Mama folosește „obiecte găsite“
Sunt obiecte care provin din casa și din viețile noastre.
Ally doarme @ la Suzette, 19.09
De luat pantofii de la cizmar.
Le lipește de plăci și le dă cu șelac.
Progr. oftalm. mierc., 3:30
Pentru plăcintă cu crustă ca a Adei — fol. untură!
Spune că sunt prețioase pentru că sunt întâmplătoare și lipsite de sens.
Lync - terapie ora 2
1/18
Struguri
Lapte degresat
Ceai Earl Grey
Șampon Drew
Lipici Krazy
Unt de arahide
Dropsuri Rolaids
Dar dacă te uiți cu atenție, ele spun toată povestea.
Mă uit la ele când nu e ea acasă.
Avion Mexic conf.:#: XJKD78 77

Când se întoarce Tata. Variante

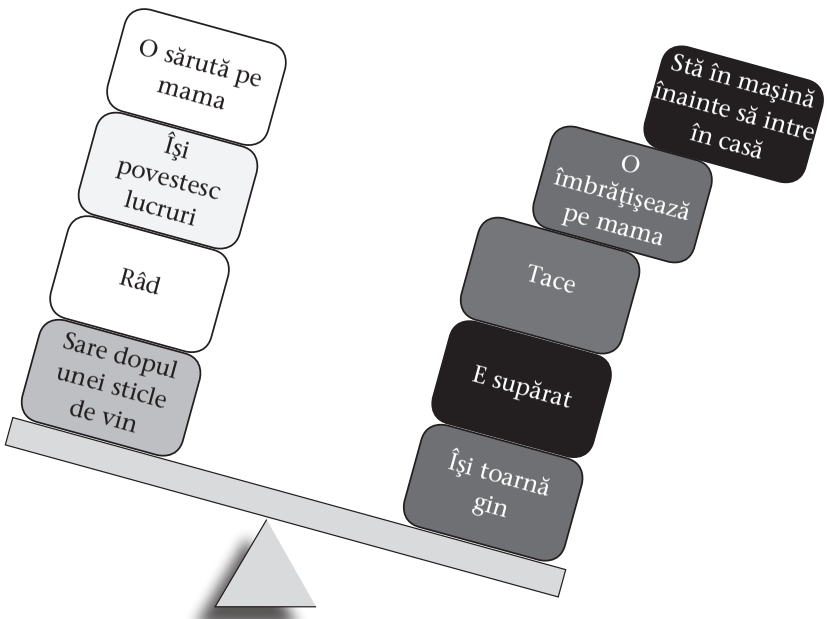

Tata ajunge târziu acasă

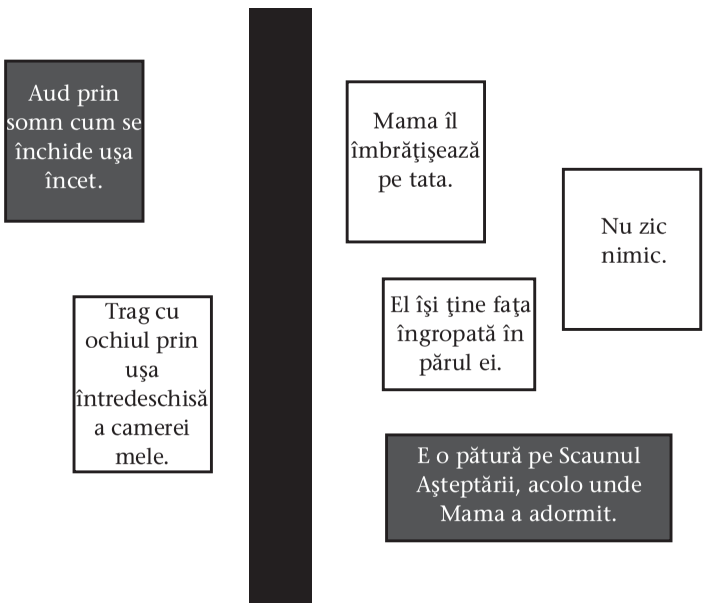
Aud prin somn cum se închide uşa încet.
Trag cu ochiul prin uşa întredeschisă a camerei mele.
Mama îl îmbrăţişează pe tata.
El îşi ţine faţa îngropată în părul ei.
Nu zic nimic.
E o pătură pe Scaunul Aşteptării, acolo unde Mama a adormit.

Seara următoare

Tata face grătar de pui pe verandă

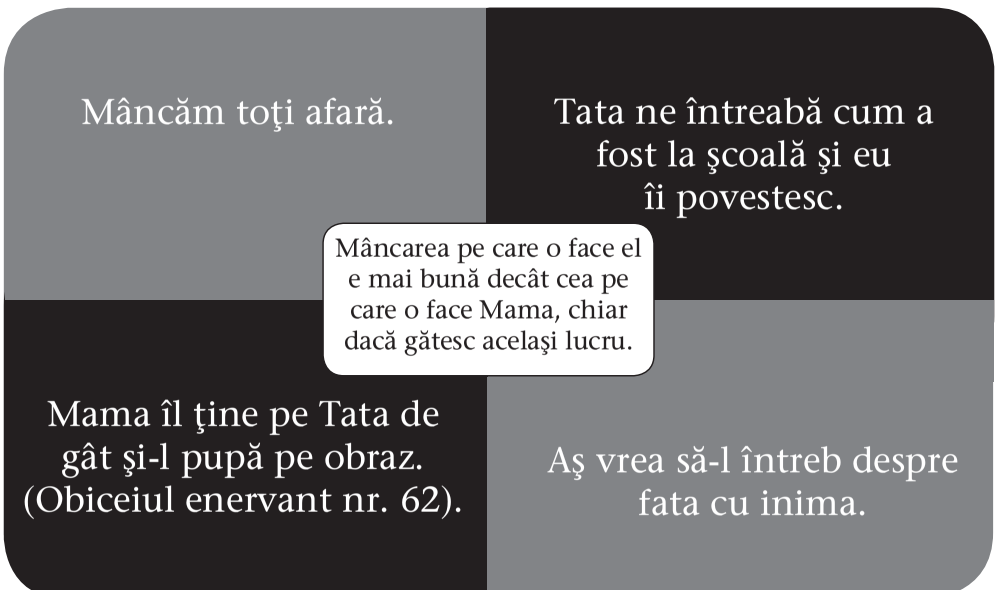
Mâncăm toţi afară.
Tata ne întreabă cum a fost la şcoală şi eu îi povestesc.
Mâncarea pe care o face el e mai bună decât cea pe care o face Mama, chiar dacă gătesc acelaşi lucru.
Mama îl ţine pe Tata de gât şi-l pupă pe obraz. (Obiceiul enervant nr. 62).
Aş vrea să-l întreb despre fata cu inima.

Ce ştim despre tata

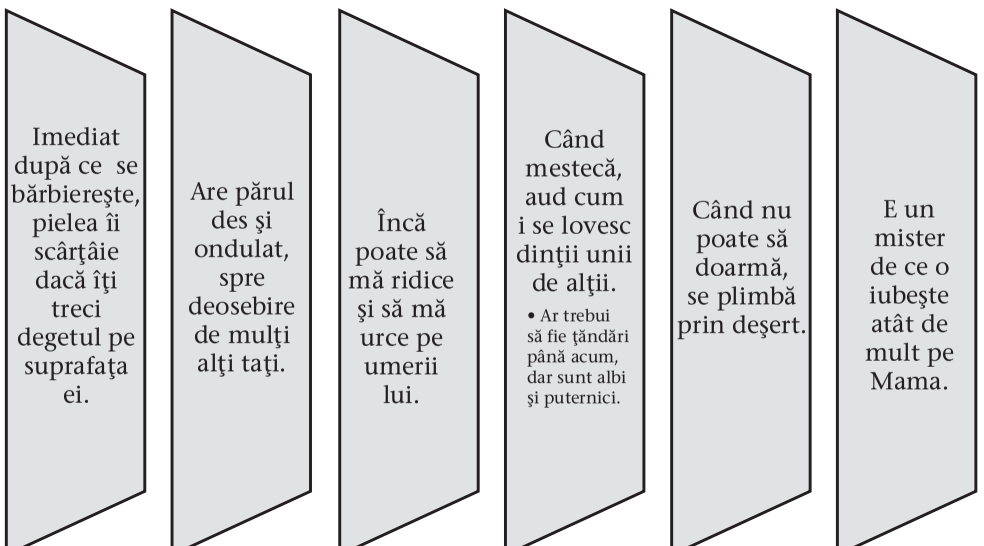
Imediat după ce se bărbiereşte, pielea îi scârţâie dacă îţi treci degetul pe suprafaţa ei.
Are părul des şi ondulat, spre deosebire de mulţi alţi taţi.
Încă poate să mă ridice şi să mă urce pe umerii lui.
Când mestecă, aud cum i se lovesc dinţii unii de alţii.
• Ar trebui să fie ţăndări până acum, dar sunt albi şi puternici.
Când nu poate să doarmă, se plimbă prin deşert.
E un mister de ce o iubeşte atât de mult pe Mama.

Râsul Tatei

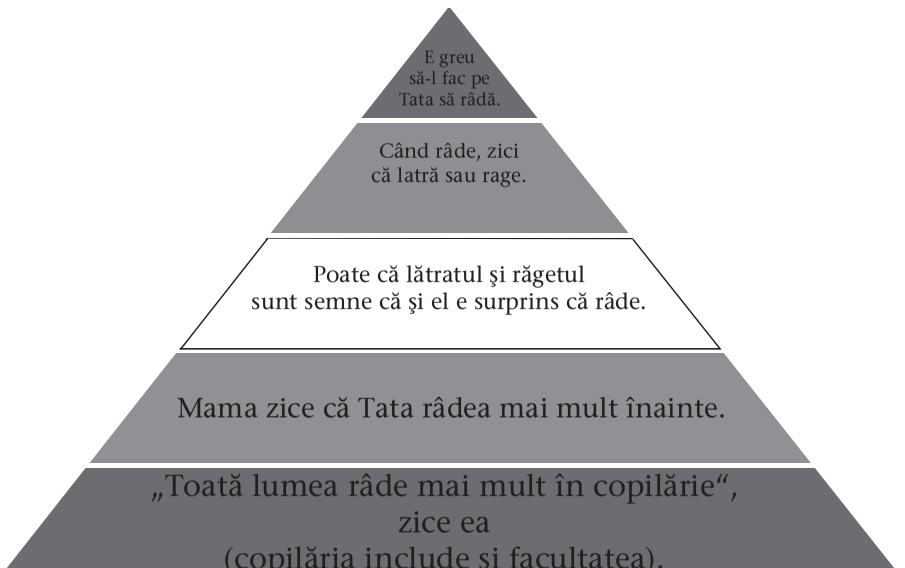
E greu
să-l fac pe
Tata să râdă.
Când râde, zici
că latră sau rage.
Poate că lătratul şi răgetul
sunt semne că şi el e surprins că râde.
Mama zice că Tata râdea mai mult înainte.
„Toată lumea râde mai mult în copilărie“,
zice ea
(copilăria include şi facultatea).

Poveste adevărată

Când Tata era la facultate, s-a dus să înoate cu un tip pe care-l chema Rob, şi Rob s-a înecat.

Atunci s-a hotărât tata să se facă medic.

— De ce nu salvamar? îl întreb eu uneori. Sau instructor de înot.

— Ai dreptate, zice Tata. Crezi că e prea târziu?

Înainte de asta, Tata voia să se facă preşedinte.

— Cine nu vrea asta la 18 ani? zice el.

Tata le spune tuturor lucrurile astea.

„Secretele te omoară“ — e una dintre zicalele lui preferate.

Rob a fost prietenul cel mai bun al Mamei

Ţine poza lui în portofel.

E mai degrabă drăguţ, are nişte firicele roşcate în barbă şi nişte ochi frumoşi, ca un iubitor de drumeţii.

Dar tot tata e mai frumos.

Dacă te uiţi atent, îţi dai seama că Rob avea să moară tânăr.

— L-ai iubit? am întrebat-o pe Mama.

Ce fel de om era?

De ce s-a înecat?

De ce nu a putut Tata să-l salveze?

Are privirea aceea a oamenilor care nu există decât în pozele vechi.

Da, ca pe un prieten.

Era un om bun şi confuz, cum sunt mulţi copii.

Nu prea ştia să înoate şi l-a prins curentul.

A încercat.

Întrebările Tatei, răspunsurile lui Lincoln

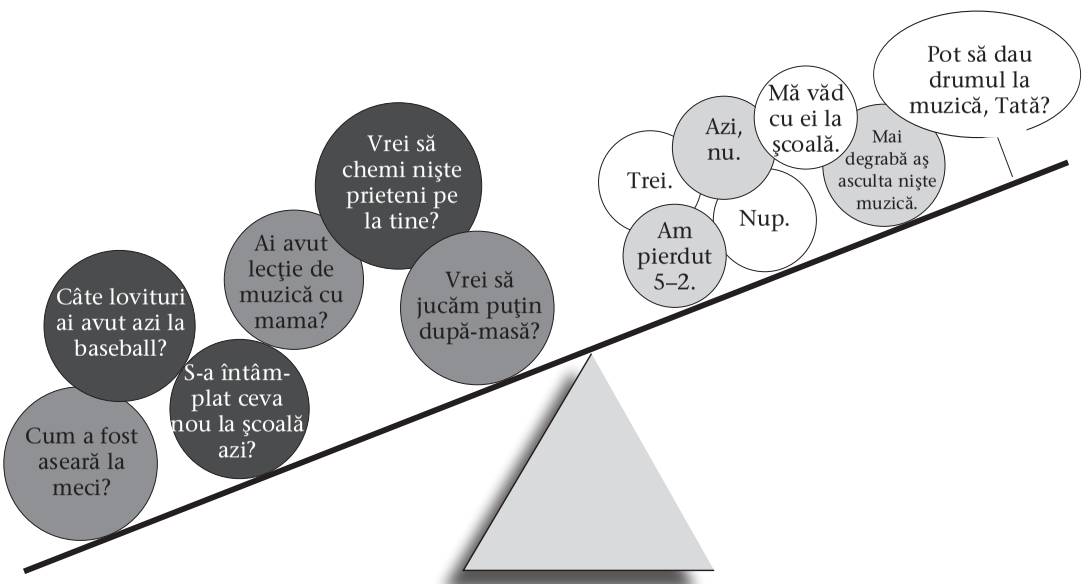
Pot să dau drumul la muzică, Tată?
Mă văd cu ei la şcoală.
Azi, nu.
Mai degrabă aş asculta nişte muzică.
Trei.
Nup.
Am pierdut 5–2.
Vrei să chemi nişte prieteni pe la tine?
Ai avut lecţie de muzică cu mama?
Vrei să jucăm puţin după-masă?
Câte lovituri ai avut azi la baseball?
S-a întâm-plat ceva nou la şcoală azi?
Cum a fost aseară la meci?

Semne că Tata e supărat

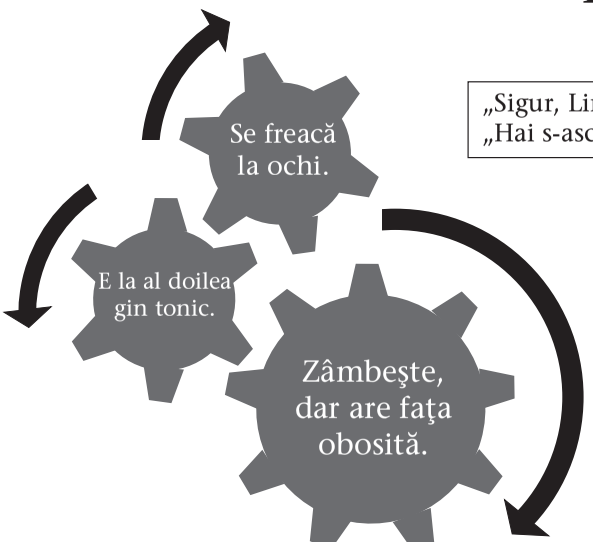

„Sigur, Linc“, zice, după masă.
„Hai s-ascultăm nişte muzică.“

Piese cu comentariile lui Lincoln

Long Train Runnin' de Dobbie Brothers

• „Pauza durează doar două secunde, de la 2:43 la 2:45, dar e practic perfectă: intră refrenul şi piesa continuă până la 3:28 – chiar şi după pauză, mai ai aproape un minut întreg de muzică.“

Supervixen de Garbage

• „Asta e unică, pentru că pauzele survin fără ca muzica să se oprească. Sunt doar nişte întreruperi — de la secunda 14 la secunda 15 şi de la 3:08 la 3:09. Ţi se pare că sunt probleme cu înregistrarea, dar au făcut-o intenţionat!“

Tata îi spune Mamei în şoaptă (dar eu îl aud)

— Oare e bine să-l încurajăm?

— Sigur că e bine.

— Și cum îl ajută asta să relaționeze cu ceilalți copii?

— Îl ajută să relaționeze cu lumea.

— De ce să nu încercăm să-l îndreptăm spre altceva?

— Pentru că asta-i place acum.

— Dar ce e asta, Sasha? Ce-i asta?

— E muzică, Drew, zice Mama.

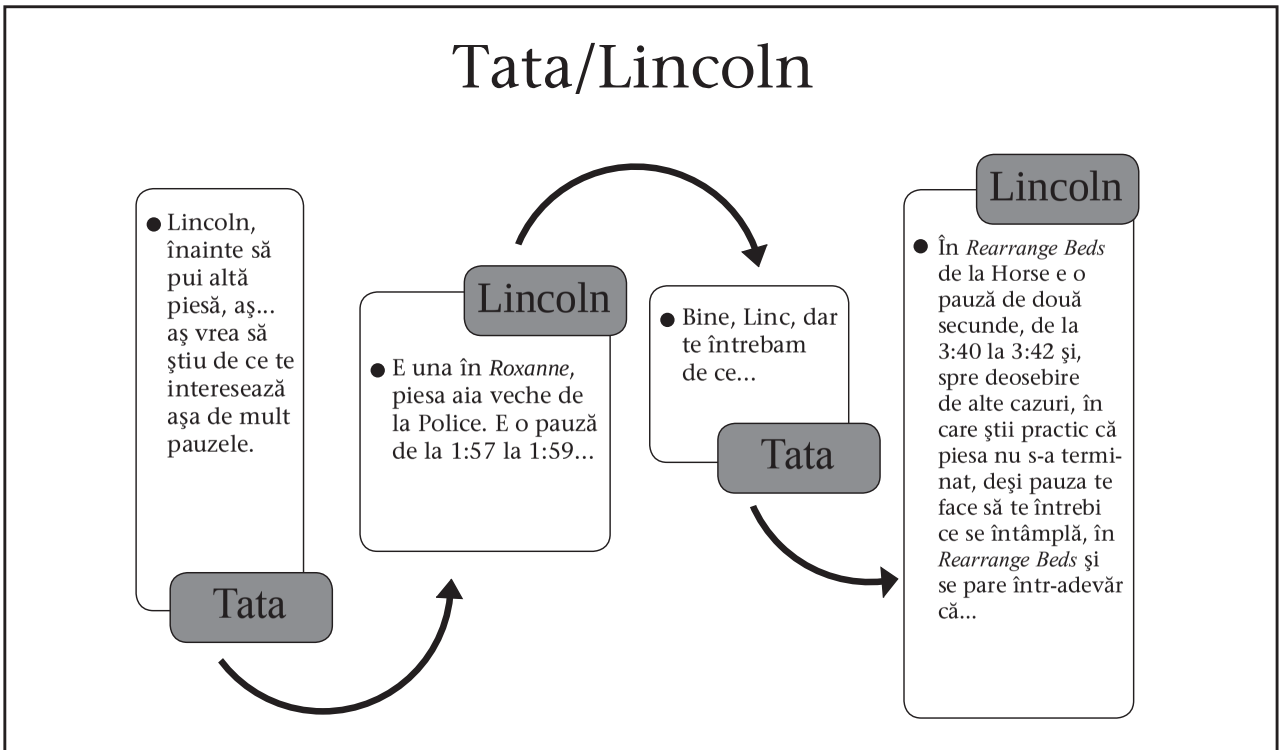
Tata/Lincoln
● Lincoln, înainte să pui altă piesă, aş... aş vrea să ştiu de ce te interesează aşa de mult pauzele.
Tata
Lincoln
● E una în *Roxanne*, piesa aia veche de la Police. E o pauză de la 1:57 la 1:59...
● Bine, Linc, dar te întrebam de ce...
Tata
Lincoln
● În *Rearrange Beds* de la Horse e o pauză de două secunde, de la 3:40 la 3:42 şi, spre deosebire de alte cazuri, în care ştii practic că piesa nu s-a terminat, deşi pauza te face să te întrebi ce se întâmplă, în *Rearrange Beds* şi se pare într-adevăr că...

— Ajunge! ţipă Tata. Ajunge. Te rog, las-o baltă.

Lincoln începe să plângă

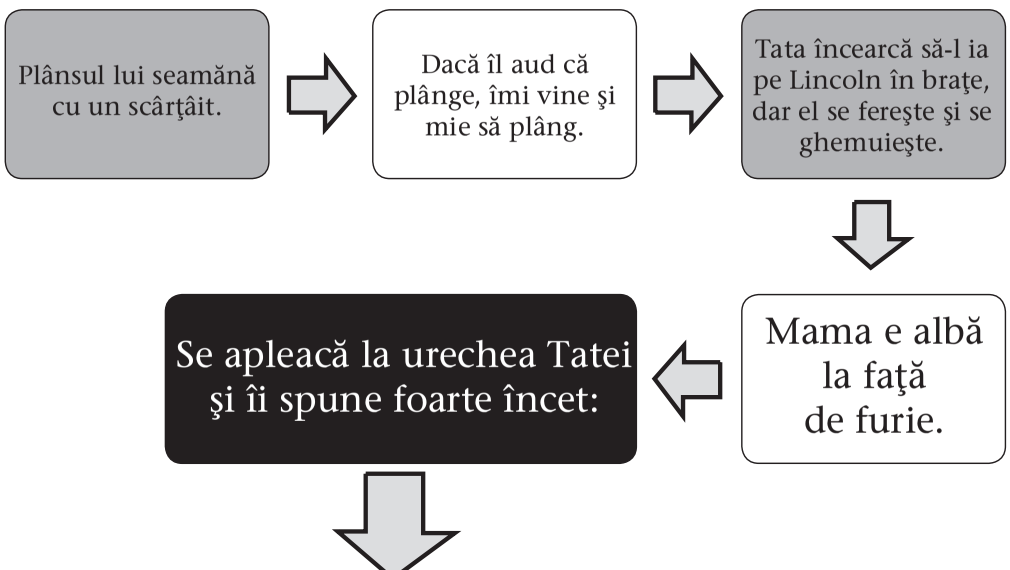
Plânsul lui seamănă cu un scârţâit.
Dacă îl aud că plânge, îmi vine şi mie să plâng.
Tata încearcă să-l ia pe Lincoln în braţe, dar el se fereşte şi se ghemuieşte.
Mama e albă la faţă de furie.
Se apleacă la urechea Tatei şi îi spune foarte încet:

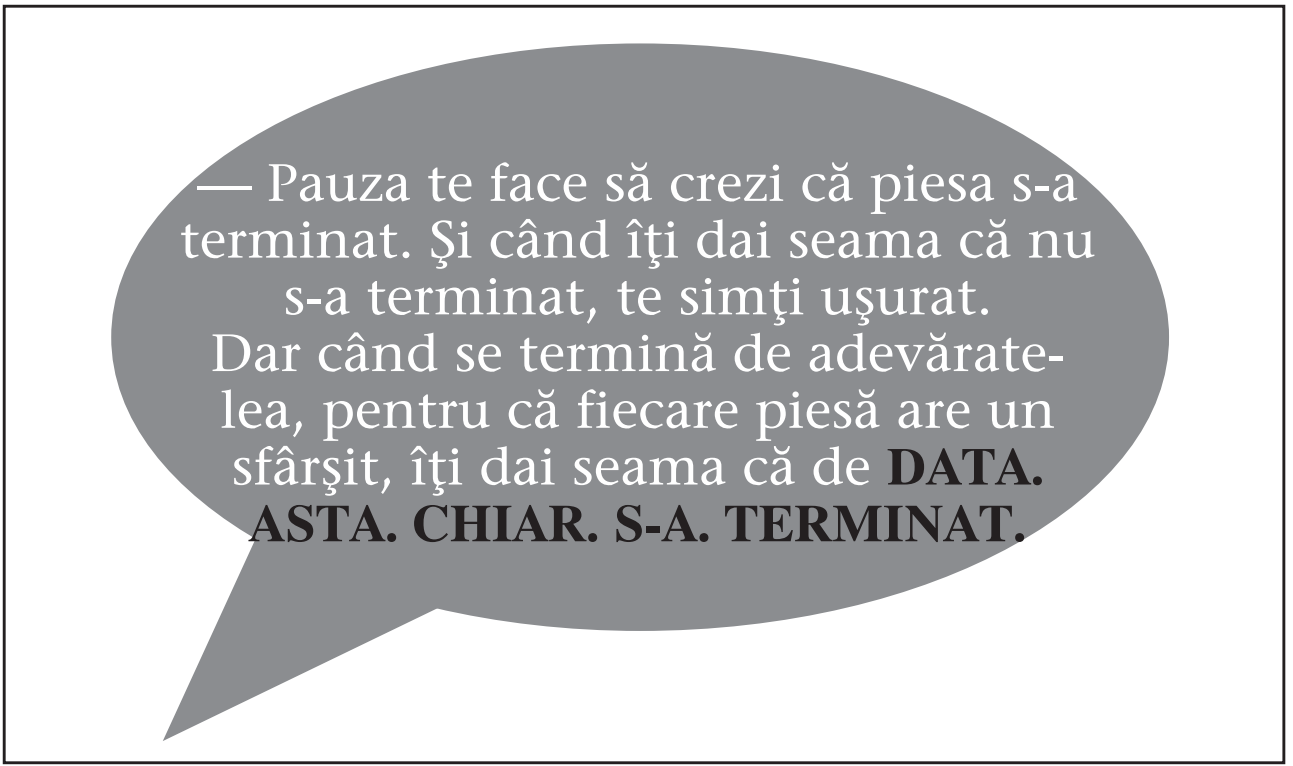
— Pauza te face să crezi că piesa s-a terminat. Şi când îţi dai seama că nu s-a terminat, te simţi uşurat.
Dar când se termină de adevărate-lea, pentru că fiecare piesă are un sfârşit, îţi dai seama că de **DATA. ASTA. CHIAR. S-A. TERMINAT.**

O pauză în timp ce stăm pe verandă

Şi Tata îl strânge pe Lincoln în braţe

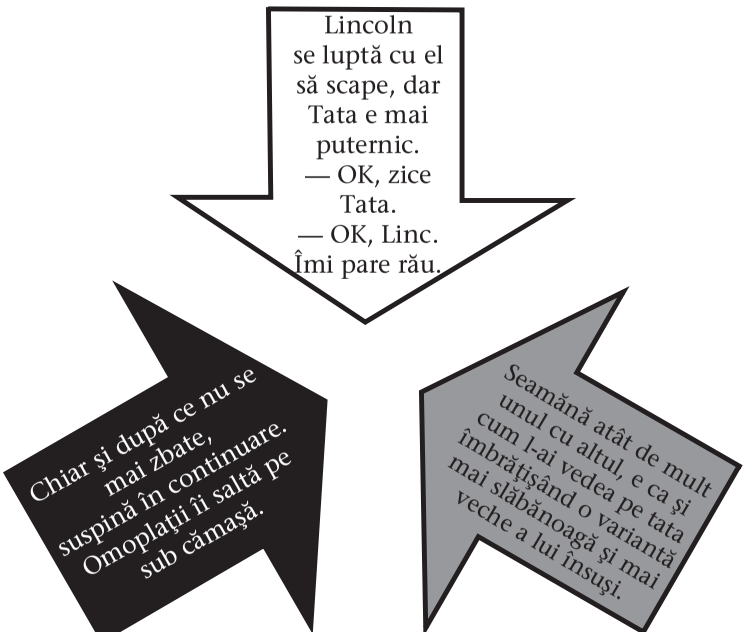
Lincoln se luptă cu el să scape, dar Tata e mai puternic.
— OK, zice Tata.
— OK, Linc. Îmi pare rău.
Chiar şi după ce nu se mai zbate, suspină în continuare. Omoplaţii îi saltă pe sub cămaşă.
Seamănă atât de mult unul cu altul, e ca şi cum l-ai vedea pe tata îmbrăţişând o variantă mai slăbănoagă şi mai veche a lui însuşi.

Lincoln fuge în casă şi trânteşte uşa de la camera lui

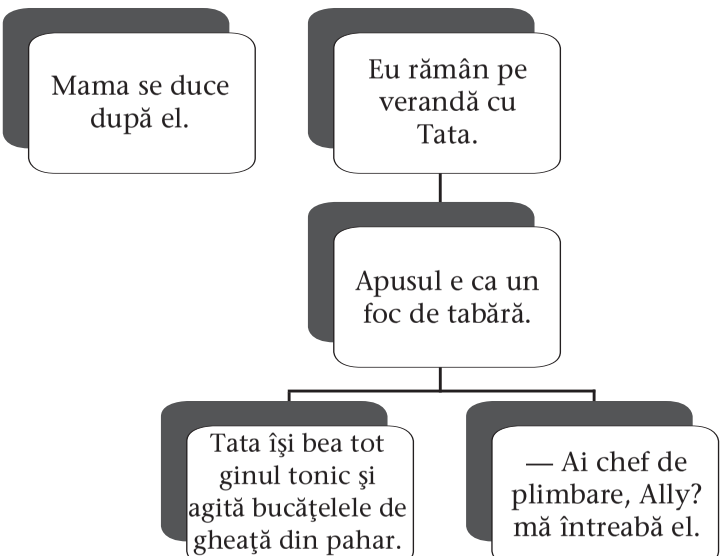
Mama se duce după el.
Eu rămân pe verandă cu Tata.
Apusul e ca un foc de tabără.
Tata îşi bea tot ginul tonic şi agită bucăţelele de gheaţă din pahar.
— Ai chef de plimbare, Ally? mă întreabă el.

Deşertul

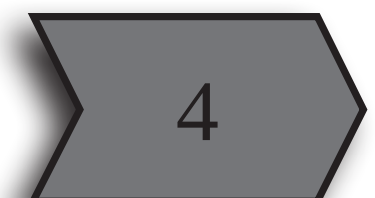

Începe de unde era mai demult peluza

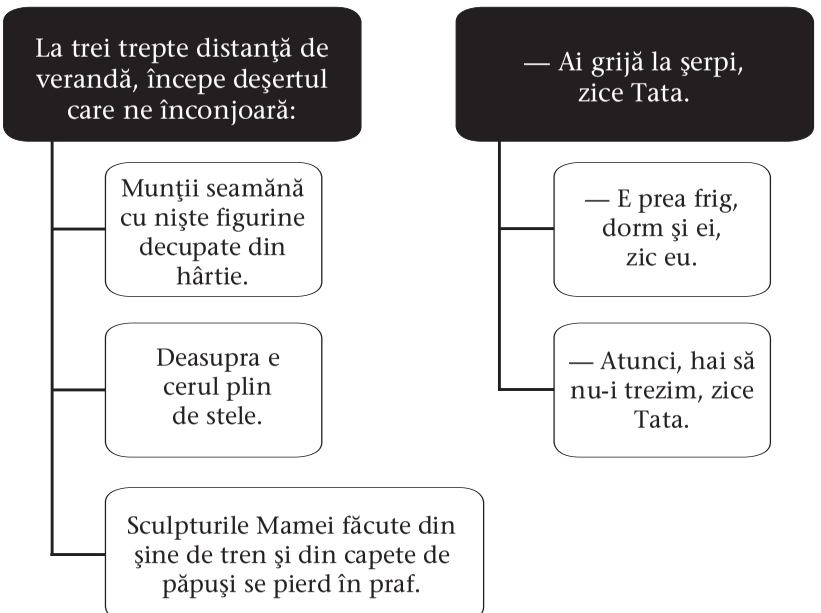
La trei trepte distanţă de verandă, începe deşertul care ne înconjoară:
Munţii seamănă cu nişte figurine decupate din hârtie.
Deasupra e cerul plin de stele.
Sculpturile Mamei făcute din şine de tren şi din capete de păpuşi se pierd în praf.
— Ai grijă la şerpi, zice Tata.
— E prea frig, dorm şi ei, zic eu.
— Atunci, hai să nu-i trezim, zice Tata.

Sunete

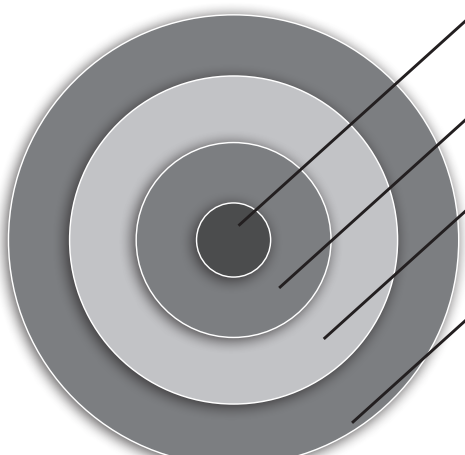

Deşertul e tăcut
şi freamătă.

Aud nişte sunete mici, ca în
pauza cu scrâşnituri din
Bernadette.

E şi un bâzâit, ca în pauza din
Closing Time, de la Semisonic.

Tot deşertul seamănă cu o
pauză.

— Trebuie să mă descurc mai bine cu Lincoln, zice Tata

Eu:
— Are nevoie de cineva care să-l ajute: vrea să facă nişte grafice cu pauzele.
— Vorbeşti serios?
— M-a rugat pe mine, dar nu mă pricep deloc la grafice.
Tata:
— Aş putea să-l ajut eu.
— Dacă zic că-l ajut, chiar îl ajut.
— Cred că şi eu trebuie să-mi reîmprospătez memoria...

Vechiul teren de golf

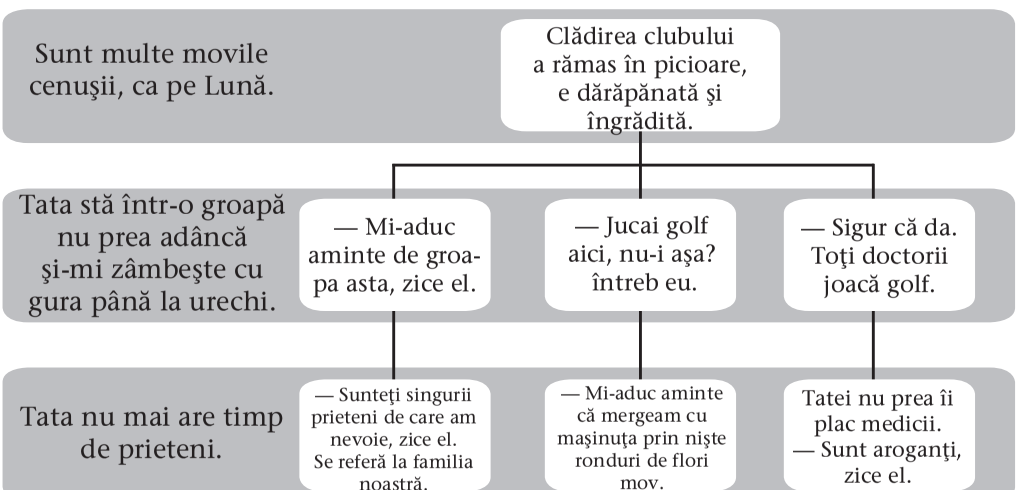
Sunt multe movile cenuşii, ca pe Lună.
Clădirea clubului a rămas în picioare, e dărăpănată şi îngrădită.
Tata stă într-o groapă nu prea adâncă şi-mi zâmbeşte cu gura până la urechi.
— Mi-aduc aminte de groapa asta, zice el.
— Jucai golf aici, nu-i aşa? întreb eu.
— Sigur că da. Toţi doctorii joacă golf.
Tata nu mai are timp de prieteni.
— Sunteţi singurii prieteni de care am nevoie, zice el. Se referă la familia noastră.
— Mi-aduc aminte că mergeam cu maşinuţa prin nişte ronduri de flori mov.
Tatei nu prea îi plac medicii. — Sunt aroganţi, zice el.

Mergem pe o fâşie lungă şi goală de pământ

— S-a supărat Mama pe tine? întreb.

— Cred că da.

— O să te ierte?

— Bineînţeles.

— De unde ştii?

— Mama se numără printre oamenii care pot ierta, slavă Domnului!

— Te-a iertat şi când s-a înecat Rob?

Tata se opreşte şi se întoarce spre mine. Luna a urcat spre cer.
— Cum de te-ai gândit la el?

— Câteodată mă gândesc la el, aşa, pur şi simplu.

— Şi eu la fel, zice Tata.

După mult timp, ajungem la panourile solare

N-am mai mers niciodată atât de mult.
Panourile se întind pe kilometri întregi.
E ca şi cum ai descoperi un oraş pe o altă planetă.
Par ameninţătoare.
Ca nişte chestii negre, uleioase.
Dar, de fapt, ele vindecă Pământul.
Acum mulţi ani, când au fost construite, lumea a protestat.
Din cauza lor, multe fiinţe care trăiau în deşert au rămas fără adăpost.
Dar măcar pot să se refugieze acolo unde erau mai demult peluzele şi terenurile de golf.

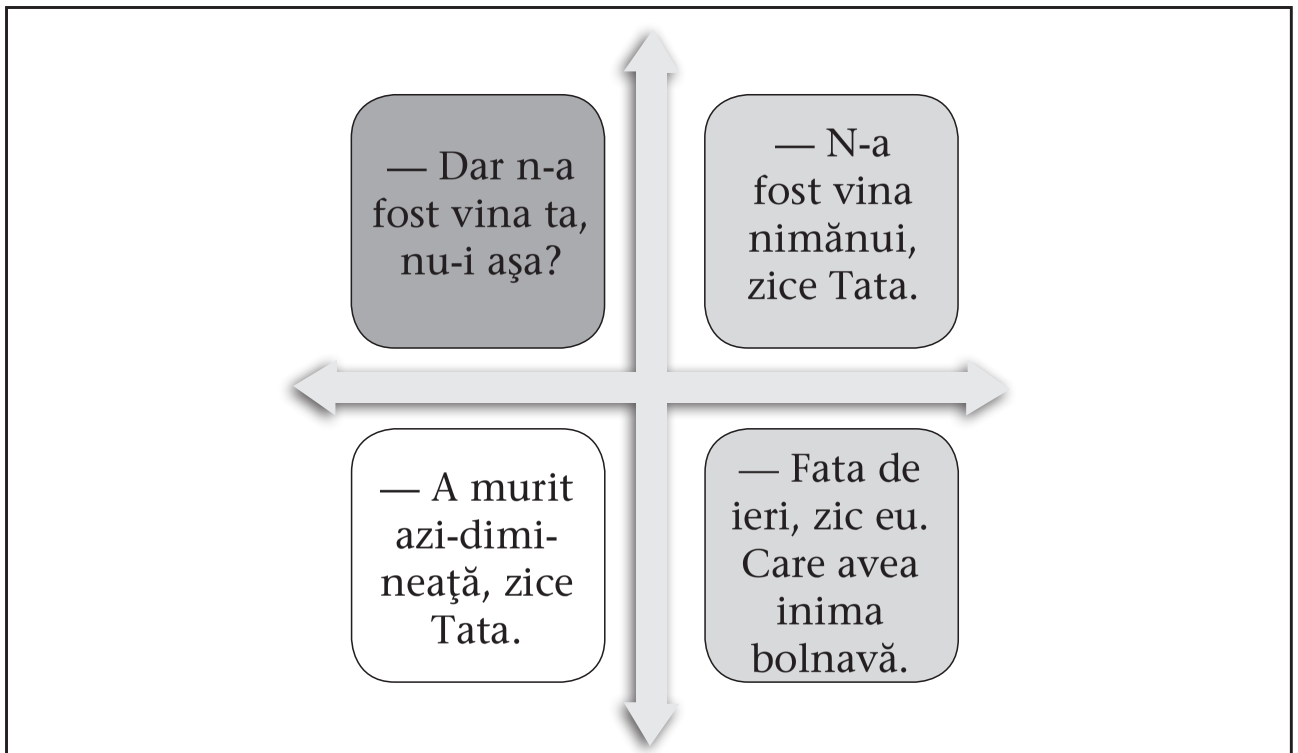
— Dar n-a fost vina ta, nu-i aşa?
— N-a fost vina nimănui, zice Tata.
— A murit azi-dimineaţă, zice Tata.
— Fata de ieri, zic eu. Care avea inima bolnavă.

Deodată, auzim un zbârnâit

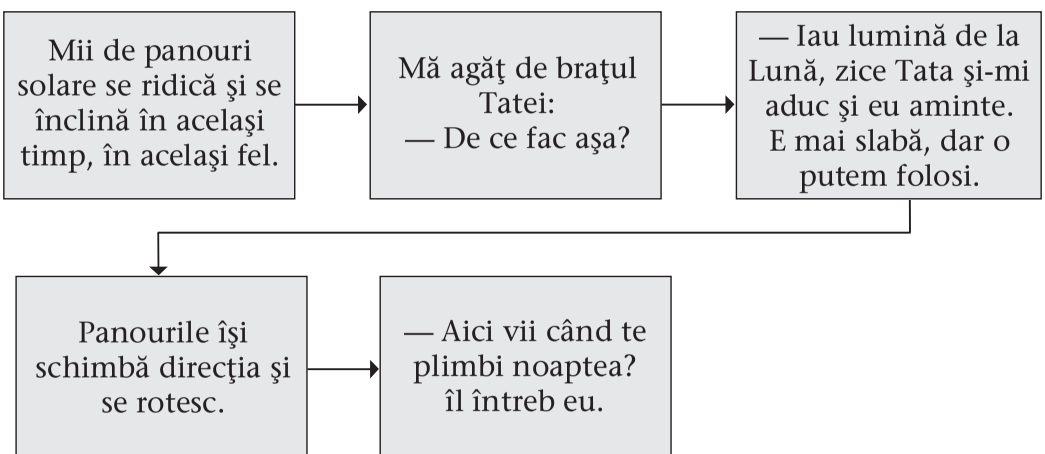
Mii de panouri solare se ridică şi se înclină în acelaşi timp, în acelaşi fel.
Mă agăţ de braţul Tatei:
— De ce fac aşa?
— Iau lumină de la Lună, zice Tata şi-mi aduc şi eu aminte. E mai slabă, dar o putem folosi.
Panourile îşi schimbă direcţia şi se rotesc.
— Aici vii când te plimbi noaptea? îl întreb eu.

Stăm acolo mult timp şi ne uităm cum se mişcă panourile solare

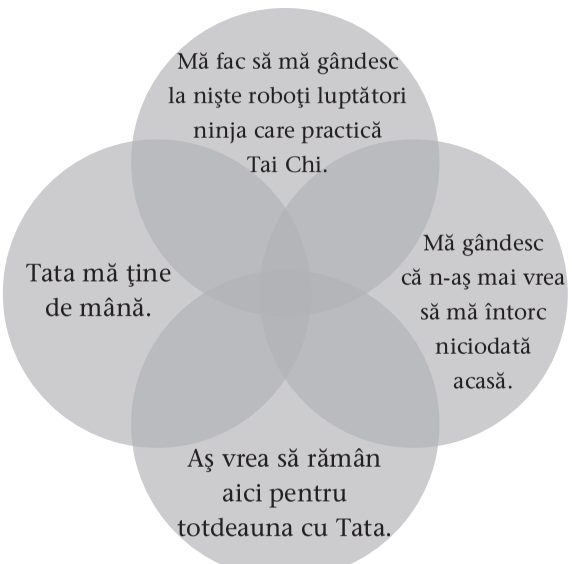
Mă fac să mă gândesc la nişte roboţi luptători ninja care practică Tai Chi.
Tata mă ţine de mână.
Mă gândesc că n-aş mai vrea să mă întorc niciodată acasă.
Aş vrea să rămân aici pentru totdeauna cu Tata.

Eu/Tata

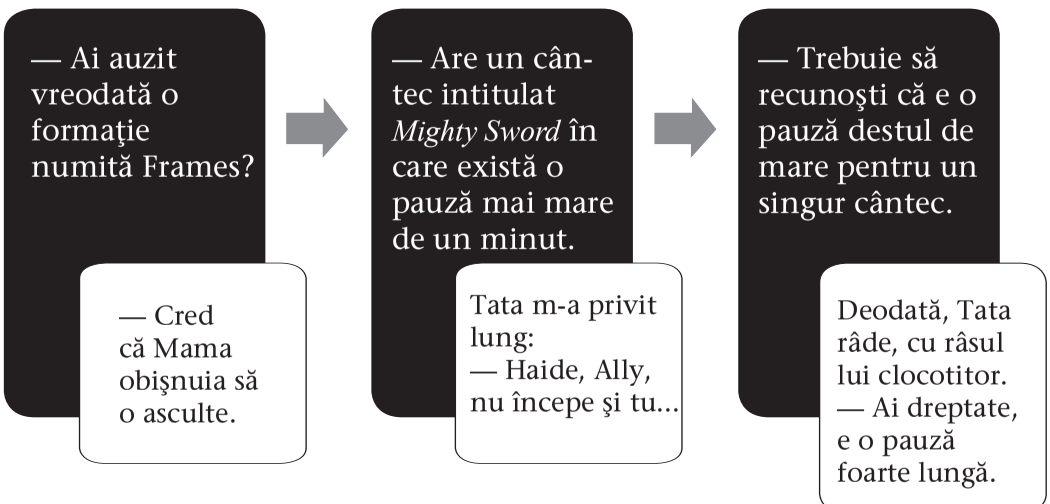
— Ai auzit vreodată o formaţie numită Frames?
— Cred că Mama obişnuia să o asculte.
— Are un cântec intitulat *Mighty Sword* în care există o pauză mai mare de un minut.
Tata m-a privit lung:
— Haide, Ally, nu începe şi tu...
— Trebuie să recunoşti că e o pauză destul de mare pentru un singur cântec.
Deodată, Tata râde, cu râsul lui clocotitor.
— Ai dreptate, e o pauză foarte lungă.

După o vreme, îmi vine să mă pun jos, să mă fac covrig şi să închid ochii

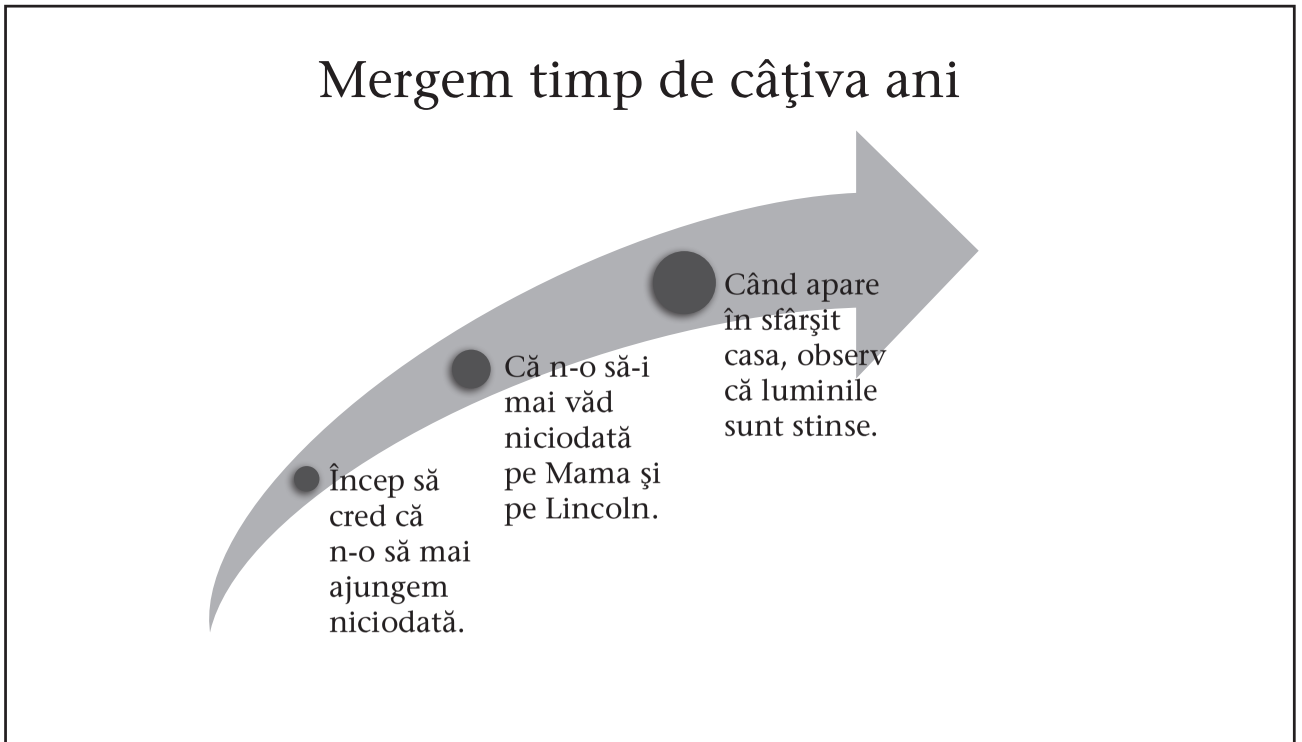
Mergem timp de câţiva ani
Când apare în sfârşit casa, observ că luminile sunt stinse.
Că n-o să-i mai văd niciodată pe Mama şi pe Lincoln.
Încep să cred că n-o să mai ajungem niciodată.

Tata îmi arată un şarpe pe una dintre sculpturile Mamei

Stă înfăşurat ca o sfoară de argint în jurul vechiului meu teatru de păpuşi.

Tata mă ridică pe umeri.

— Crezi că sunt înăuntru? îl întreb eu.

E cel mai puternic om din lume.

Mă cară aşa spre casă.

Tata nu-mi răspunde.

Pare abandonată, precum clădirea de pe terenul de golf.

Deodată, mi se face frică.

Lucruri de care mi-e teamă

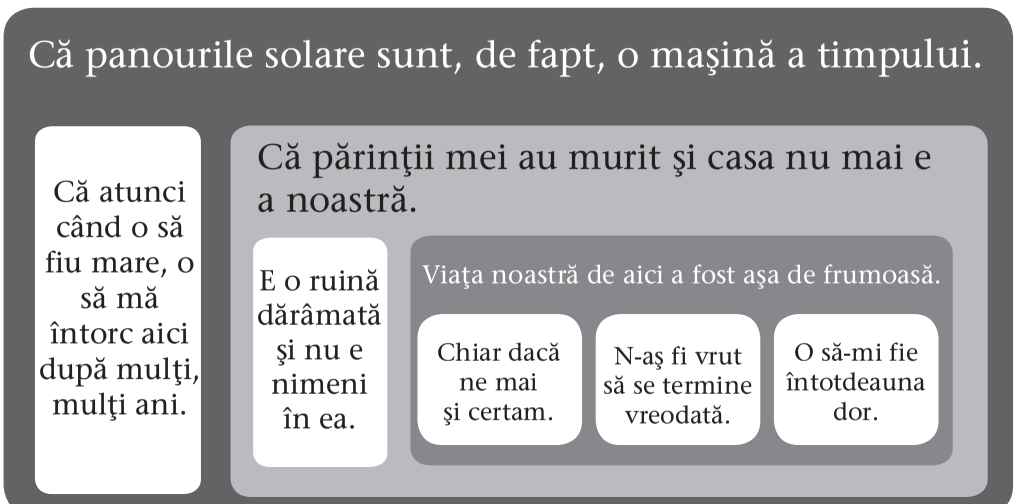
Că panourile solare sunt, de fapt, o maşină a timpului.
Că atunci când o să fiu mare, o să mă întorc aici după mulţi, mulţi ani.
Că părinţii mei au murit şi casa nu mai e a noastră.
E o ruină dărâmată şi nu e nimeni în ea.
Viaţa noastră de aici a fost aşa de frumoasă.
Chiar dacă ne mai şi certam.
N-aş fi vrut să se termine vreodată.
O să-mi fie întotdeauna dor.

Când ajungem pe verandă, Tata mă dă jos

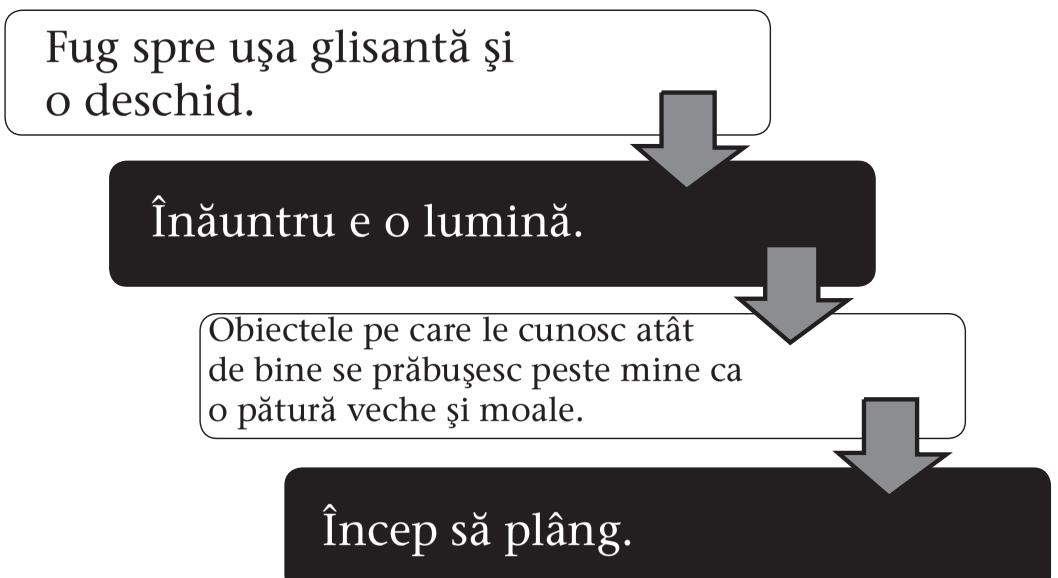
Fug spre uşa glisantă şi o deschid.
Înăuntru e o lumină.
Obiectele pe care le cunosc atât de bine se prăbuşesc peste mine ca o pătură veche şi moale.
Încep să plâng.

Ce aud în timp ce adorm
Hei, Linc.
Da.
Ai auzit?
Nu, ce?
Nu, tată.
Asta.
Hai să stăm puţin la geam. Ascultă cu mine. Ce auzi?

— OK, am înțeles.

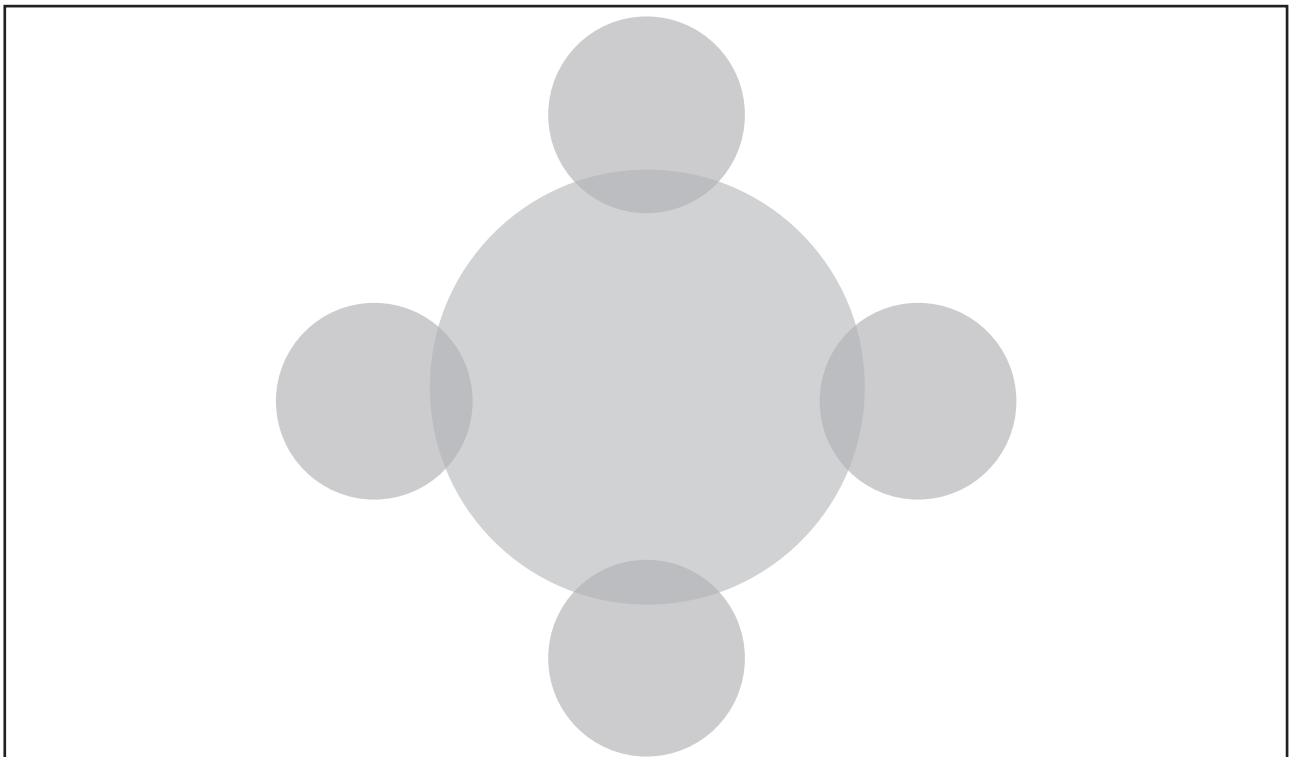

Raportul dintre durata şi impactul pauzei

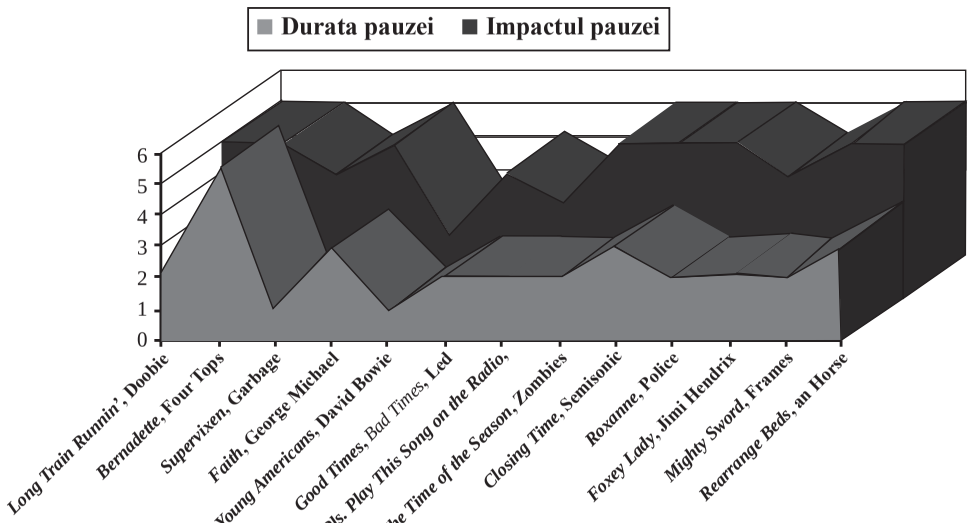

Dovada că e nevoie de pauze

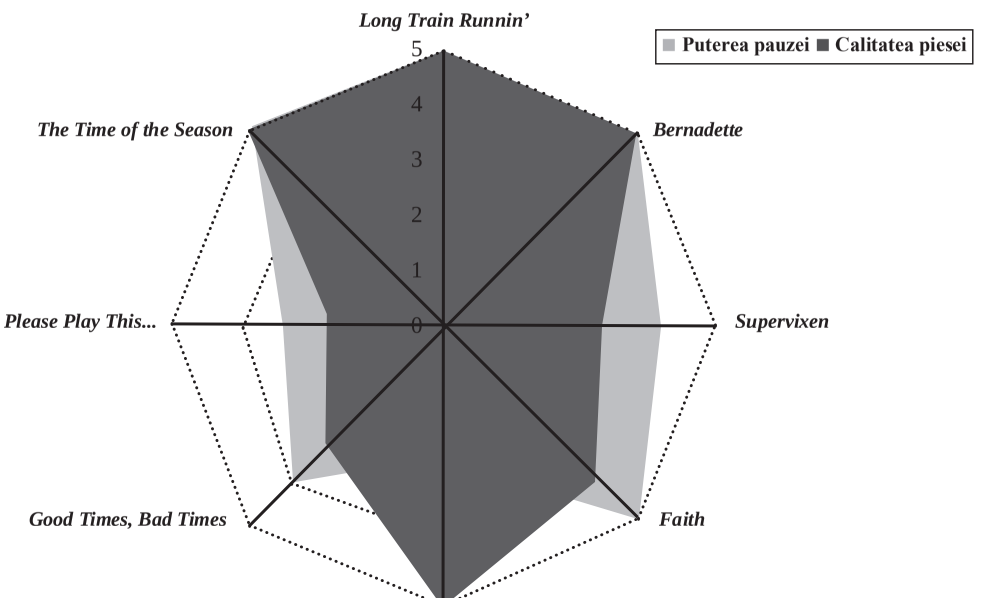

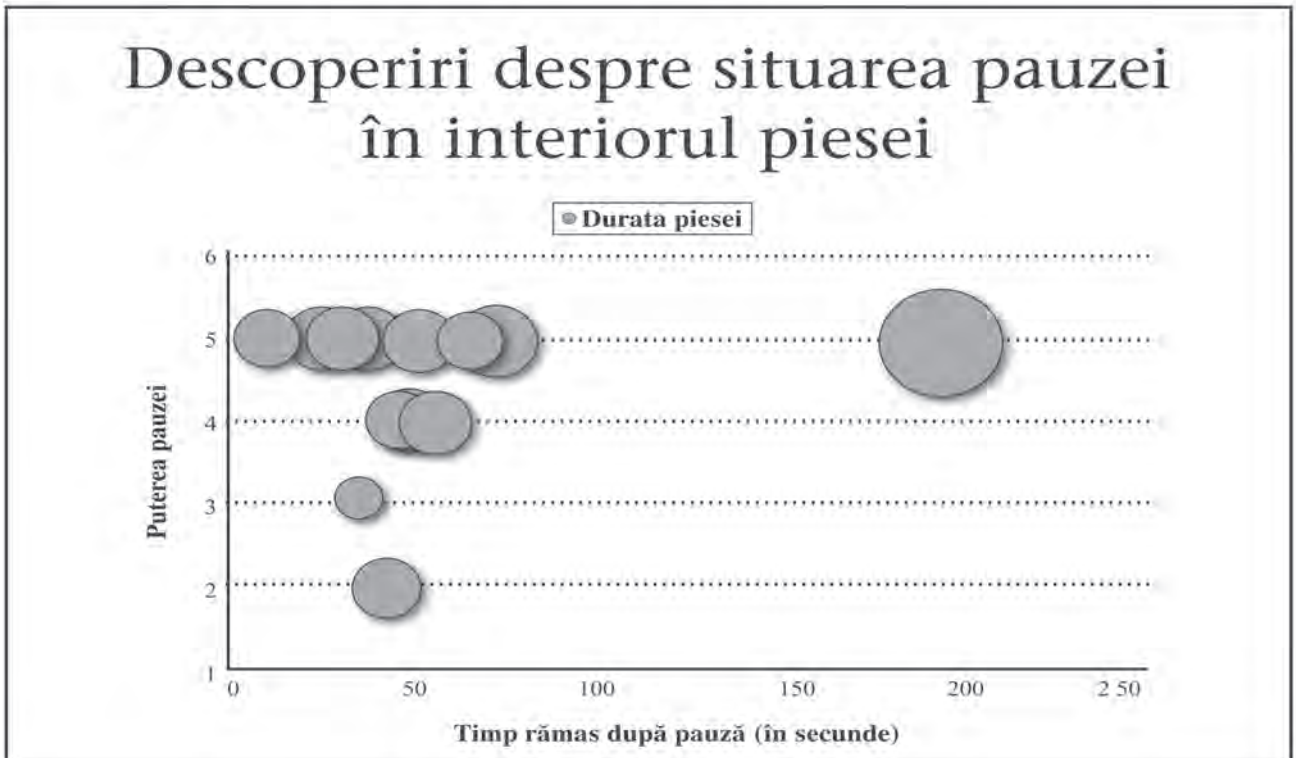
Descoperiri despre situarea pauzei în interiorul piesei
Durata piesei
Puterea pauzei
6
5
4
3
2
1
0
50
100
150
200
2 50
Timp rămas după pauză (în secunde)

Folosirea pauzelor de-a lungul timpului

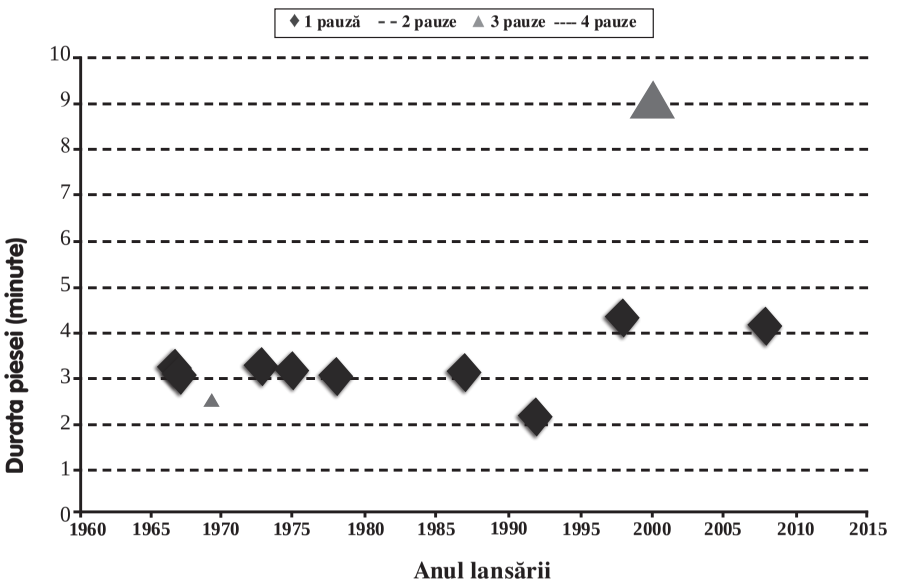

Sfârșit

13. LIMBAJ PUR

— Nu prea vrei să faci ce te-am rugat, a zis Bennie în șoaptă. N-am dreptate?

— Absolut, a zis Alex.

— Ai impresia că te prostituezi. Că-ți încalci exact principiile care te fac să fii cine ești.

Alex a început să râdă.

— N-am impresia, sunt convins că-i așa.

— Vezi, tu ești un purist, a zis Bennie. De-aia ești perfect pentru treaba asta.

Alex a simțit cum laudele au același efect asupra lui ca primele fumuri plăcute dintr-un joint, despre care știi că o să te distrugă dacă-l fumezi până la capăt. Mult-așteptatul brunch cu Bennie Salazar se apropia de final, iar discursul repetat de zeci de ori înainte, cu care Alex voia să-l convingă pe Bennie să-l angajeze ca editor de sunet, picase. Dar acum, când se uitau unul în ochii celuilalt de pe canapelele joase și perpendiculare, inundate de lumina soarelui de iarnă care se scurgea prin lucarna apartamentului lui Bennie din Tribeca, Alex a simțit dintr-odată că-i trezește curiozitatea. Nevestele lor erau în bucătărie; fetițele lor se jucau printre picioarele lor, pe covorul roșu, persan, împărțind cu grijă un set de bucătărie.

— Dacă n-o s-o fac, a zis Alex, atunci nu se poate spune că sunt perfect.

— Eu cred că ești.

Alex era nervos și intrigat.

— De unde și până unde crezi asta?

— Intuiesc, a zis Bennie, ridicându-se încet din poziția tolănită de mai devreme. Intuiesc că o să trăim împreună niște lucruri care, pur și simplu, nu s-au întâmplat încă.

Alex auzise prima dată despre Bennie Salazar de la o fată cu care ieșise într-o seară, când abia sosise în New York, iar Bennie era încă celebru pe atunci. Fata lucrase pentru el — Alex își amintea foarte bine lucrul ăsta —, dar cam la atât se reducea amintirea lui; cum o chema, cum arăta, ce făcuseră împreună — toate detaliile astea i se șterseseră din minte. Singurele amintiri vagi despre întâlnirea lor aveau legătură cu iarna, întunericul și un *portofel*, dar să fi fost unul pierdut? Găsit? Furat? Era portofelul ei sau al lui? Răspunsurile rămâneau înnebunitor de absente — ca atunci când încerci să-ți amintești o melodie care te făcea să te simți într-un fel anume odinioară, dar nu-i mai știi titlul, nu mai știi cine-o cânta și nu mai ții minte nici măcar cele câteva versuri care te-ar putea ajuta să ți-o amintești. Fata dispăruse fără urmă, lăsând portofelul în creierul lui Alex ca un fel de carte de vizită, ca să-și bată joc de el. În zilele de dinaintea brunch-ului cu Bennie, Alex și-a dat seama cu uimire că se gândește obsesiv la ea.

— E a meu![14] s-a revoltat Ava, fetița lui Bennie, confirmând teoria recentă a lui Alex, cum că învățarea limbii engleze implică o fază în care copilul vorbește germana.

Ava a smuls tigaia de plastic din mâna fetiței lui Alex, Cara-Ann, care a început să se târască după ea, urlând:

— Oala meu! Oala meu!

Alex a sărit de pe canapea și a observat că Bennie nici nu se întorsese. S-a simțit obligat să se așeze la loc.

— Știu că ai prefera să mixezi, a zis Bennie, făcându-se cumva auzit prin vacarmul acela, fără să fie nevoit să ridice vocea. Îți place muzica. Îți place să lucrezi cu sunetul. Crezi că nu știu cum e?

[14] „Das mine"– în germ. în original *(N.t.)*

Fetițele s-au rostogolit una peste alta în delir, ca doi gladiatori, urlând, zgâriindu-se și trăgându-se de șuvițele diafane de păr.

— E totul în regulă? a strigat soția lui Alex, Rebecca, din bucătărie.

— Ne descurcăm, a strigat Alex, înapoi.

Se minuna de calmul lui Bennie. Oare așa era când o luai de la capăt cu copiii, la a doua căsătorie?

— Problema e, a continuat Bennie, că în zilele noastre nu mai e vorba despre sunet. Nu mai e vorba despre muzică. E vorba despre influență. Asta e afurisita de pilulă amară pe care am fost nevoit s-o înghit.

— Știu.

Asta însemna că știa (ca toată lumea din branșă) că Bennie fusese dat afară din propria lui firmă, Sow's Ear Records, cu mulți ani în urmă, după ce le servise acționarilor, în sala de conferințe, niște balegi de vacă la masa de prânz („și încă aburinde, pe tăvi", scrisese secretara care transmitea informații despre confruntare în timp real pentru *Gawker*[15]).

— Îmi cereți să-i fac pe oameni să înghită rahaturi? se răstise Bennie, chipurile, la șefii îngroziți. Ia gustați chiar voi să vedeți cum vi se par!

Apoi, Bennie se apucase să producă din nou albume cu un sound neprelucrat, analog, deși niciunele din ele nu se prea vindeau. Acum că se apropia de șaizeci de ani, era considerat un personaj nesemnificativ; Alex observase că atunci când se vorbea despre el, se vorbea, de obicei, la trecut.

Când Cara-Ann și-a înfipt incisivii proaspăt răsăriți în umărul Avei, Rebecca a fost cea care a dat fuga din bucătărie și a smuls-o de-acolo, aruncându-i o privire perplexă lui Alex, care stătea pe canapea, plutind într-o stare zen. Lupa a venit după ea: era mama aceea cu ochi negri pe care, la început, când o vedea la locul de

[15] Revistă și blog cu știri și bârfe din industria media din New York.

joacă, Alex o evita, pentru că era frumoasă, până când a aflat că e măritată cu Bennie Salazar.

Când rănile au fost oblojite și s-a reinstaurat ordinea, Lupa l-a sărutat pe Bennie pe creștet (părul lui periuță era acum argintiu) și-a zis:

— Tot aștept să-l pui pe Scotty să cânte.

Bennie i-a zâmbit mult mai tinerei sale soții.

— L-am păstrat la final, ca pe o delicatesă, a spus el.

Apoi a umblat la mobilul din care a început să iasă, vibrantă, vocea sinistră a unui bărbat acompaniat de o slide guitar, supărată și haotică, iar muzica aceea a părut să pătrundă direct prin porii lui Alex.

— L-am scos acum vreo două luni, a zis Bennie. Ai auzit de el, de Scotty Hausmann? Stă bine la capitolul „degețel".

Alex i-a aruncat o privire Rebeccăi, care ura termenul „degețel" și care îi atrăgea politicos, dar ferm atenția oricărei persoane care l-ar fi folosit, referindu-se la Cara-Ann. Din fericire, nevasta lui nu auzise. Acum mobilele Starfish pentru copii erau peste tot, orice țânc capabil să arate cu degetul putea să descarce muzică — cel mai tânăr cumpărător din lume era un copil de trei luni din Atlanta, care cumpărase o piesă de Nine Inch Nails, „Ga-ga". Războiul de cincisprezece ani se încheiase cu un baby boom, iar copiii aceștia nu numai că reînviaseră o industrie moartă, dar deveniseră și arbitrii succesului muzical. Trupele n-aveau de ales, trebuiau să se reinventeze și să scoată muzică pentru bebeluși; chiar și Biggie scosese un ultim album postum, a cărui piesă centrală era un remix al hitului mai vechi „Fuck You, Bitch!", care fusese transformat în „You're Big, Chief!", album acompaniat de o fotografie cu Biggie care legăna un bebeluș îmbrăcat într-o costumație amerindiană. Starfish mai avea și alte aplicații — desenatul cu degetele, un sistem GPS pentru bebelușii care învață să meargă, PicMail —, dar Cara-Ann nu avea un asemenea mobil, iar Rebecca și Alex hotărâseră că nici nu va avea unu până la vârsta de cinci ani. Își foloseau rareori telefoanele mobile în fața ei.

— Ascultă-l pe tipul ăsta, a zis Bennie. Ascultă-l puțin.

Lui Alex i se păreau oribile vibratoul acela trist și tremurul răgușit de slide guitar. Dar în fața lui se afla Bennie Salazar, care descoperise Conduits cu nu știu câți ani în urmă.

— Ce auzi? l-a întrebat Alex.

Bennie a închis ochii, fiecare părticică din el fiind animată acum de acțiunea concretă de a asculta.

— E absolut pur, a zis. Neatins.

Alex a închis și el ochii. Sunetele i s-au îngroșat instantaneu în urechi: elicoptere, clopote de biserici, o bormașină îndepărtată. Confettiul obișnuit de claxoane și sirene. Zbârnâitul unui spot aprins deasupra capului, un plescăit dinspre mașina de spălat vase. Acel „nu…“ somnoros al lui Cara-Ann, în timp ce Rebecca o îmbrăca grijulie cu puloverul. Erau gata să plece. Alex a simțit că-l apucă groaza, sau ceva asemănător, la gândul că va pleca de la brunch-ul cu Bennie Salazar cu mâna goală.

A deschis ochii. Ai lui Bennie erau deja deschiși, iar privirea lui căpruie și calmă era ațintită asupra feței lui Alex.

— Cred că auzi și tu ce-aud și eu, a spus. N-am dreptate?

În aceeași noapte, în timp ce Rebecca și Cara-Ann dormeau duse, Alex a ieșit tiptil din căldura vâscoasă a patului lor comun, protejat de o pânză spumoasă împotriva țânțarilor, și s-a dus în încăperea care era, în același timp, sufragerie, cameră de joacă, cameră de oaspeți și birou. S-a apropiat de fereastra din mijloc și a privit în sus, spre vârful clădirii Empire State Building, luminată în seara asta cu roșu și auriu. Priveliștea asta fusese cea care înclinase balanța și îi convinsese pe părinții Rebbecăi să-i cumpere apartamentul cu două camere din Garment, cu mulți ani în urmă, imediat după criză. Alex și Rebecca avuseseră de gând să vândă apartamentul când ea rămăsese gravidă, dar apoi aflaseră că blocul cu câteva etaje din fața clădirii în care locuiau fusese cumpărat de un investitor care avea de gând să-l înalțe și să construiască un zgârie-nori ce avea să le ia tot aerul și toată lumina. Le-a fost

imposibil să mai vândă după aceea apartamentul. Şi acum, doi ani mai târziu, construcţia începuse în sfârşit, lucru care-l îngrozise pe Alex şi-l făcuse să-şi blesteme soarta, dar care-l umpluse şi de o nostalgie ameţitoare — fiecare secundă în care razele călduţe ale soarelui intrau în cameră prin cele trei ferestre îndreptate spre est era absolut savuroasă, iar argintul nopţilor strălucitoare, pe care de ani de zile îl privea, proptit cu coatele pe o pernă aşezată pe pervaz, de multe ori fumând un joint, i se părea acum dureros de frumos, un miraj.

Lui Alex îi plăcea la nebunie să stea treaz în inima nopţii. În lipsa zgomotului de pe şantier şi a omniprezentelor elicoptere, portaluri secrete ale sunetului se deschideau spre urechile lui: fluieratul ibricului cu ceai şi tropăitul picioarelor încălţate în şosete ale Sandrei, care locuia în apartamentul de deasupra şi-şi creştea singură copilul; bâzâitul aproape imperceptibil pe care Alex i-l atribuia băiatului adolescent al Sandrei, care probabil se masturba în timp ce se uita la ceva pe telefonul mobil, în camera de alături. În stradă, cineva a tuşit o singură dată, apoi s-au auzit frânturi dintr-un dialog:

— …îmi ceri să fiu altcineva…

Şi:

— Poţi să nu mă crezi, dar băutura mă ţine departe de droguri.

Alex s-a sprijinit de pervaz şi şi-a aprins un joint. Petrecuse toată după-amiaza încercând — şi nereuşind — să-i spună Rebeccăi ce acceptase să facă pentru Bennie Salazar. Bennie nu folosise deloc termenul „papagal“. De când cu Scandalul Bloggerilor, termenul devenise aproape obscen. Nici chiar declaraţiile cum că nu primesc bani pe care bloggerii din politică şi le postau pe site-uri, nu reuşiseră să împrăştie bănuiala că părerile oamenilor nu erau, de fapt, autentice. „Cine te plăteşte?“ era întrebarea care putea urma întotdeauna după orice tiradă entuziastă, stârnind râsete — cine s-ar lăsa cumpărat? Dar Alex îi promisese lui Bennie cincizeci de papagali care să transmită „autentic“

zvonul despre primul concert live al lui Scotty Hausmann, care urma să aibă loc în Lower Manhattan.

Folosindu-şi telefonul mobil, a încercat să creeze un sistem prin care să selecteze potențialii papagali dintre cei 15 896 de prieteni pe care-i avea. A folosit trei variabile: cât de multă nevoie aveau aceştia de bani („nevoia"), cât erau de conectați şi de respectați („influența") şi cât de deschişi ar fi fost la ideea de a vinde acea influență („coruptibilitate"). A ales câțiva oameni la întâmplare şi le-a dat câte o notă de la 0 la 10 pentru fiecare categorie în parte, apoi a făcut un grafic tridimensional cu rezultatele, căutând zonele în care punctele se aglomerau ca urmare a intersecției dintre cele trei linii. Dar de fiecare dată notele bune obținute pentru două dintre categorii însemnau o notă foarte proastă la a treia: oamenii săraci şi extrem de coruptibili — Finn, prietenul lui, de exemplu, un actor ratat şi aproape dependent de droguri, care postase pe pagina lui o rețetă pentru speedballs[16] şi care trăia mai ales din mila foştilor lui colegi de la Wesley (nevoie: 9, coruptibilitate: 10), nu avea influență (1).

Oamenii săraci, cu multă influență, ca Rose, o stripteuză-violoncelistă ale cărei schimbări de coafură erau instantaneu copiate în anumite părți din East Village (nevoie: 9, influență: 10) erau incoruptibili (0) — de fapt, Rose ținea o evidență a zvonurilor pe pagina ei de web, care funcționa ca un registru informal al poliției, şi acolo scria cărei prietene i-a învinețit iubitul un ochi, cine a împrumutat şi a distrus un set de tobe, al cui câine a stat ore în şir în ploaie legat de un stâlp într-o parcare. Existau oameni influenți şi coruptibili, ca Max, prietenul lui, pe vremuri, vocalul de la Pink Buttons, acum, un magnat al energiei eoliene, care avea un triplex în Soho şi care în fiecare an, de Crăciun, dădea petreceri cu mormane de caviar, motiv pentru care oamenii începeau să-l pupe în fund din august încolo, sperând că or să fie invitați (influență: 10; coruptibilitate: 8). Dar Max era popular tocmai *pentru*

[16] Amestec de heroină sau morfină cu cocaină.

că era bogat (nevoie: o) şi nu avea niciun motiv să se prostitueze în felul ăla.

Alex se holba cu ochii ieşiţi din orbite la ecran. Ar fi cineva, oare, de acord să facă aşa ceva? Şi atunci şi-a dat seama că cineva fusese deja de acord: el însuşi. Alex s-a evaluat aşa cum ar fi putut să apară în ochii Rebeccăi: nevoie: 6, influenţă: 6, coruptibilitate: o. Alex era un purist, cum spusese Bennie; fugise de şefii slinoşi (din industria muzicală), aşa cum fugea, de obicei, de femeile care erau atrase de el pentru că îşi lua cu el peste tot fetiţa în timpul săptămânii, în zilele de lucru. La dracu, se întâlnise cu Rebecca după ce încercase să prindă un băiat cu o mască de lup care-i smulsese geanta cu o zi înainte de Halloween. Dar Alex căzuse în plasa lui Bennie Salazar fără să se lupte. De ce? Pentru că apartamentul lui avea să devină în curând un loc întunecos şi sufocant? Pentru că faptul că stătea cu Cara-Ann în timp ce Rebecca lucra cu normă întreagă ca profesoară şi cercetătoare îl neliniştea? Pentru că nu putea să-şi scoată din minte faptul că toate informaţiile pe care le postase vreodată on-line (culoarea preferată, leguma preferată, poziţia sexuală preferată) erau stocate în bazele de date ale multinaţionalelor care jurau că nu le vor folosi niciodată — că le aparţinea, cu alte cuvinte, şi că se vânduse fără să stea pe gânduri exact în acel moment din viaţa lui când se credea cu adevărat subversiv? Sau să fi fost din cauza simetriei bizare dintre faptul că auzise prima dată despre Bennie de la fata aceea pierdută cu care se întâlnise cândva, la începutul începutului, şi faptul că acum, un deceniu şi jumătate mai târziu, îl cunoştea în sfârşit, datorită unui loc de joacă pentru copii?

Alex nu ştia. Nici nu trebuia neapărat să ştie. Avea nevoie doar să găsească încă cincizeci de oameni ca el, care încetaseră să fie ei înşişi fără să-şi dea seama.

— Fizica e obligatorie. Trei semestre. Dacă pici, ieşi din program.

— Pentru o *diplomă în marketing*?

Alex era mut de uimire.

— Înainte era epidemiolgia, a zis Lulu. Știi, când încă era viabil modelul viral.

— Nu se mai zice „viral"?

Alex începea să-și dorească să bea o cană cu cafea adevărată, nu poșirca pe care o serveau la restaurantul ăsta grecesc. Asistenta lui Bennie, Lulu, părea să fi băut cincisprezece sau douăzeci — asta dacă nu cumva așa era personalitatea ei.

— Nimeni nu mai zice viral, a spus Lulu. Adică așa, inconștient, poate, cum mai spunem „conectat" sau „transmisiune" — metaforele alea vechi, mecanice, care n-au nimic de-a face cu felul real în care călătorește azi informația. Vezi tu, comunicarea nu mai poate fi descrisă în termeni de cauză și efect: e simultană. Are o viteză mai mare decât viteza luminii, s-a demonstrat. Așa că acum studiem fizica particulelor.

— Și ce mai urmează? Teoria corzilor?

— Asta e facultativă.

Lulu avea puțin peste douăzeci de ani, absolvise la Barnard și era asistenta angajată cu normă întreagă a lui Bennie: un exemplu viu al noului „angajat cu mobil": fără hârtii, fără birou, care nu e nevoit să facă naveta și e practic omniprezent, deși Lulu părea să ignore ciripitul constant al telefonului. Pozele de pe pagina ei nu-i redau fidel chipul de o simetrie paralizantă, cu ochii mari și cu părul extrem de strălucitor. Era „curată": nu avea piercinguri, tatuaje sau cicatrice. Așa erau toți puștii acum. Și cine-i putea învinui, se gândea Alex, după ce văzuseră cum pieile tatuate a trei generații căzuseră ca niște cearșafuri mâncate de molii peste bicepșii scobiți și fundurile lăsate?

Cara-Ann dormea în portbebeul ei, cu fața turtită în spațiul dintre maxilarul lui Alex și claviculă. Respirația ei care mirosea a fructe și a biscuiți îi umplea nările lui Alex. Avea treizeci de minute, hai patruzeci și cinci, înainte ca ea să se trezească și să ceară de mâncare. Și totuși, Alex simțea o nevoie perversă de a merge înapoi pe firul faptelor, de a o înțelege pe Lulu, de a pune degetul pe motivul exact pentru care ea îl contraria.

— Cum ai ajuns la Bennie? a întrebat el.

— Fosta lui nevastă lucra pentru mama mea, a zis Lulu, cu ani în urmă, când eram eu mică. Îl știu pe Bennie dintotdeauna. Și pe băiatul lui, Chris. E cu doi ani mai mare ca mine.

— Aha, a zis Alex. Și mama ta ce face?

— A fost agent de publicitate, dar s-a lăsat la un moment dat de meserie, a zis Lulu. Acum locuiește într-un orășel din nord.

— Cum o cheamă?

— Dolly.

Alex avea de gând să continue interogatoriul până la momentul conceperii lui Lulu, dar s-a oprit. S-a lăsat o tăcere punctată de sosirea farfuriilor cu mâncare. Alex voise să-și ia supă, dar se gândise că l-ar face să pară prea molatic, așa că, în ultima clipă, comandase un sendviș Reuben, uitând că nu putea mesteca fără s-o trezească pe Cara-Ann. Lulu comandase bezea de lămâie; a fărâmițat bezeaua și a mâncat fulgii cu furculița.

— Deci, a zis ea, când a văzut că Alex nu mai spune nimic. Bennie zice că o să facem o echipă oarbă, iar tu o să fii căpitanul anonim.

— A folosit el asemenea termeni?

Lulu a început să râdă.

— Nu, sunt termeni de marketing. De la școală.

— De fapt, sunt termeni sportivi. Din… sport, a zis Alex.

Fusese căpitan de multe ori, deși în prezența cuiva atât de tânăr, i se părea că acest lucru se întâmplase cu prea mult timp în urmă ca să mai conteze.

— Metaforele din sport sunt încă OK, a zis Lulu, gânditoare.

— Deci, e un termen cunoscut? „Echipă oarbă"?

Alex crezuse că e doar o modalitate a creierului de a se apăra: de a reduce rușinea și vina asociate cu ideea de a fi „papagal" prin strângerea unei echipe care nu știa nici că e o echipă, nici că are căpitan. Fiecare membru avea să trateze individual cu Lulu, iar Alex va orchestra totul în secret.

— A, sigur, a zis Lulu. EO-urile — Echipele Oarbe — au succes mai ales cu oamenii mai în vârstă. Adică — a zâmbit ea — cei trecuți de treizeci de ani.

— Și de ce se întâmplă așa?

— Cei mai în vârstă sunt mai reticenți la…

Părea că ezită.

— La a fi cumpărați?

Lulu a zâmbit.

— Vezi, asta e o Metaforă Neinspirată, a zis ea. MN-urile par că descriu situația, dar, de fapt, implică o apreciere critică. Ți se pare că o persoană care repară mobile *se vinde*?

— Nu, pentru că o face la vedere, a zis Alex, conștient de condescendența lui. În văzul lumii.

— Și, uite, metaforele astea — „la vedere" și „în văzul lumii" — fac parte dintr-un sistem pe care-l numim Purism Atavic. PA-ul implică existența unui stat perfect din punct de vedere moral, care nu numai că nu există și n-a existat niciodată, dar, de obicei, e folosit pentru a întări prejudecățile celui care critică.

Alex a simțit că fetița se mișcă lângă ceafa lui și a lăsat o bucată lungă și grasă de pastramă să-i alunece pe gât nemestecată. De când stăteau aici? De mai mult timp decât ar fi vrut el, asta era sigur, și totuși Alex nu putea rezista impulsului de a se propti bine și de a-i da un brânci fetei ăsteia. Încrederea ei în sine părea rezultatul unui eveniment mai drastic decât o copilărie fericită; era o încredere la nivel molecular, de parcă Lulu ar fi fost o regină deghizată, care nu trebuie sau nu dorește să fie descoperită.

— Așa, deci, a zis el. Nu crezi că e ceva fundamental greșit în a crede — sau a spune că crezi într-un lucru — contra unei sume de bani?

— Fundamental greșit, a zis ea. Doamne, e un exemplu perfect de moralitate osificată! Trebuie să țin minte expresia și să i-o spun fostului meu profesor de etică modernă, domnul Bastie; face colecție de așa ceva. Uite, a zis ea, îndreptându-și spatele și uitându-se la Alex cu ochii ei gravi (în ciuda expresiei jucăușe și

prietenoase de pe față), dacă cred în ceva, cred și gata. Cine ești tu să-mi pui la îndoială motivele?

— Păi, dacă motivele sunt financiare, nu mai e o credință sinceră. E un rahat.

Lulu s-a strâmbat. Altă caracteristică a generației: nu foloseau cuvinte urâte. Alex chiar îi auzise pe adolescenți folosind expresii ca „la naiba" sau „ce Dumnezeu", aparent fără niciun pic de ironie.

— E un fenomen destul de comun, a zis Lulu, meditativ, studiindu-l pe Alex. Ambivalență Morală — AM — în fața unei Acțiuni Masive de Marketing.

— Nu-mi spune, AMM.

— Da, a spus ea. În cazul ăsta, crearea unei echipe oarbe. La prima vedere, s-ar zice că e posibil să n-o faci, atât ești de ambivalent, dar eu cred că e exact invers: cred că AM-ul e un fel de evitare a responsabilității, o modalitate de a-ți cere scuze dinainte pentru ceva ce *vrei*, de fapt, să faci. Nu te supăra, a adăugat ea.

— Îți cam place să zici „nu te supăra" după ce ai spus ceva jignitor!

Alex nu mai văzuse pe nimeni roșind în halul în care a roșit Lulu atunci: o îmbujorare de un roșu închis i-a aprins toată fața atât de brusc, de parcă se înecase sau era pe punctul de a sângera. Alex s-a ridicat gânditor de pe scaun și a verificat-o pe Cara-Ann. A văzut că avea ochii larg deschiși.

— Ai dreptate, a zis Lulu, oftând încet. Îmi cer scuze.

— Nicio problemă, a spus Alex.

Roșeața din obrajii ei îl neliniștise mai mult decât încrederea în sine a lui Lulu. A privit cum îi dispare roșul din obraji, lăsându-i pielea de un alb contrastant.

— Ești bine? a întrebat-o.

— Da, dar am obosit să vorbesc.

— Și eu la fel, a zis Alex.

Se simțea epuizat.

— Sunt atâtea feluri în care poți greși, a spus Lulu. Nu avem la dispoziție decât metafore, și ele nu sunt niciodată precise. Nu poți niciodată *să spui ceva* pur și simplu.

— Cine ete? a întrebat Cara-Ann, privind-o țintă pe Lulu.

— E Lulu.

— Pot să-ți dau un SMS? a întrebat Lulu.

— Adică…

— Acum. Pot să-ți dau acum un sms?

Întrebarea era retorică, pentru că umbla deja la mobil. O secundă mai târziu, mobilul lui Alex vibra în buzunar; a fost nevoit s-o împingă puțin pe Cara-Ann ca să-l scoată.

ai ceva nume pt mine? a citit el pe ecran.

uite le, a scris Alex și i-a dat și lista cu cele cincizeci de contacte, cu note, ponturi și modalități de abordare, dar și punctele vulnerabile ale fiecăruia.

super. ma bag la treaba.

S-au uitat unul la altul.

— A fost simplu, a zis Alex.

— Știu, a spus Lulu.

Părea ușurată, aproape adormită.

— E comunicare pură — fără filozofie, metafore sau critici.

— Ata, a zis Cara-Ann.

Arăta spre mobilul lui Alex, pe care-l folosise fără să-și dea seama la câțiva centimetri de fața ei.

— Nu, a zis el, brusc speriat. Trebuie… trebuie să plecăm.

— Stai puțin, a zis Lulu, părând că de-abia acum o observă pe Cara-Ann. Îi dau și ei un SMS.

— Păi, noi nu…

Dar Alex s-a simțit incapabil să-i explice lui Lulu care sunt ideile lui și ale Rebeccăi despre copii și relația lor cu tehnologia. Și acum mobilul vibra din nou; Cara-Ann a chiuit de plăcere și a lovit ecranul cu degețelul ei grăsuț.

— Fac și io așa, l-a informat ea.

mycutzo ai 1 tatik dragutz, a citit Alex, conștiincios, cu voce tare, iar roșeața i-a acaparat imediat obrajii. Cara-Ann apăsa pe ecran cu frenezia unui câine înfometat scăpat într-un depozit de carne. A apărut o imagine, una dintre imaginile pentru copii, cu un leu sub un soare strălucitor. Cara-Ann mărea și micșora imaginea de parcă ar fi învățat să o facă de la naștere. Lulu a scris: *nu l am kunoscut p tata. a murit inainte a m nasc*. Alex a citit mesajul în gând.

— Uau, îmi pare rău, a zis el, uitându-se la Lulu, dar sunetul puternic al vocii lui părea o întrerupere grosolană.

A coborât privirea și printre spiralele încâlcite pe care le făceau degetele lui Cara-Ann, a reușit să scrie: *trist*.

poveste veke, a răspuns Lulu.

— A *meu*! a țipat Cara-Ann cu o indignare guturală, întinzându-se din portbebe și arătând cu degetul la buzunarul lui Alex.

Înăuntru, mobilul vibrase aproape încontinuu de când plecase din restaurant împreună cu Cara-Ann, cu câteva ore în urmă. Era oare posibil ca fetița să simtă vibrațiile prin corpul lui?

— Acadeaua meu!

Alex nu înțelegea cum de îi dăduse un asemenea nume mobilului, dar nu avea de gând s-o corecteze.

— Ce dorești, dulceață? a întrebat Rebecca, cu vocea aceea exagerat de neliniștită (după părerea lui Alex) cu care îi vorbea fetiței, după o zi întreagă petrecută la muncă.

— Tati aca-dea.

Rebecca s-a uitat nedumerită la Alex.

— Ai vreo acadea?

— Sigur că nu.

Se îndreptau grăbiți spre vest, încercând să ajungă la râu înainte de apus. Ajustarea traiectoriei Pământului, cauzată de încălzirea globală, micșorase zilele de iarnă, așa că acum, în ianuarie, soarele apunea la 4:23.

— Mi-o dai mie?

A scos-o pe Cara-Ann din portbebe și a pus-o jos, pe trotuarul negricios. Fetița a făcut câțiva pași împleticiți, ca o sperietoare de ciori.

— Dacă o lăsăm pe jos, n-o să mai ajungem niciodată, a zis Alex, și Rebecca a luat-o în brațe, după care a iuțit pasul.

Alex o așteptase pe soția lui în fața bibliotecii, un lucru pe care începuse să-l facă tot mai des în ultima vreme pentru a scăpa de zgomotul șantierului care se auzea de la ei din casă. Dar azi avea un motiv în plus: trebuia să-i spună despre înțelegerea pe care o avea cu Bennie. Acum, fără alte amânări.

Când au ajuns la Hudson, soarele nu se mai vedea, dar când au urcat pe scări spre „Drumul pe apă!", cum se intitula exuberant promenada de pe baraj, au descoperit că soarele încă atârna, ca un gălbenuș portocaliu-ruginiu, peste Hoboken.

— Jos, a poruncit Cara-Ann, iar Rebecca s-a conformat imediat.

A alergat spre gardul de metal de la marginea promenadei, întotdeauna ticsită la ora asta de oameni care (asemenea lui Alex, probabil) de-abia dacă observaseră apusul înainte de construcția barajului. Acum erau toți înnebuniți după el. În timp ce se țineau după Cara-Ann prin mulțime, Alex a luat-o pe Rebecca de mână. De când o cunoștea, soția lui își ascunsese frumusețea în spatele unei perechi de ochelari de intelectuală, înclinând când spre imaginea de tocilară, când spre cea de Catwoman. Lui Alex îi plăcuseră la nebunie ochelarii pentru că erau incapabili să-i anuleze frumusețea și sex-appeal-ul Rebeccăi, dar în ultima vreme nu mai era așa de sigur de asta. Ochelarii, alături de părul care îi albea prematur și de faptul că, de multe ori, dormea cam puțin, amenințau să-i transforme masca în identitate: o profesoară universitară necăjită și fragilă care muncea ca un sclav ca să termine de scris o lucrare, în timp ce preda două cursuri și prezida mai multe comisii. Rolul lui Alex în acest tablou era cel care-l deprima cel mai

tare: împătimitul de muzică trecut de prima tinerețe care nu se putea întreține și sugea toată viața (sau frumusețea și atractivitatea) din soția lui.

Rebecca era o vedetă în mediul academic. Noua ei carte era despre fenomenul „cuvintelor încapsulate", un termen pe care-l inventase pentru a defini cuvintele care nu mai aveau sens în afara ghilimelelor.

Limba engleză era plină de cuvintele acestea goale — „prieten" și „real" și „poveste" și „schimbare" — cuvinte din care sensul se scursese și care rămăseseră ca niște cochilii goale. Unele, precum „identitate", „căutare" și „nor" fuseseră, în mod evident, stoarse de sens din cauză că fuseseră folosite atât de mult pe net. În alte cazuri, explicația era mai complexă; cum se făcea că „american" devenise un termen ironic? Cum ajunsese cuvântul „democrație" să fie folosit cu un sens ambiguu, zeflemitor?

Ca de obicei, mulțimea a tăcut în ultimele secunde de dinainte ca soarele să alunece cu totul sub linia orizontului. Chiar și Cara-Ann s-a liniștit în brațele Rebeccăi. Alex a simțit ultimele zvâcniri de lumină solară pe față și a închis ochii, savurând căldura slabă și ascultând cum tăia apa un feribot care trecea prin apropiere. Când momentul apusului a trecut, toată lumea a început dintr-odată să se miște, ca și cum s-ar fi rupt o vrajă.

— Jos, a zis Cara-Ann și a luat-o la fugă pe „Drumul pe apă".

Rebecca a alergat după ea, râzând. Alex și-a verificat rapid mobilul.

JD tb sa se gandeask

Sancho OK

Cal: nici vorba

La citirea fiecărui răspuns, avea un amalgam de sentimente cu care se obișnuise deja în decursul unei singure după-amiezi: triumful îmbibat de dispreț la da-uri, dezamăgirea amestecată cu admirație la nu-uri. Tocmai începea să scrie un răspuns când a auzit un tropăit și apoi țipătul lung al fiicei lui:

— Acadeaaaaaaaaa!

Alex a băgat repede mobilul în buzunar, dar era prea târziu: Cara-Ann îl trăgea de pantaloni.

— A meu, a zis ea.

Rebecca a înclinat capul.

— Deci asta era acadeaua.

— Se pare că da.

— Ai lăsat-o să-l folosească?

— O singură dată, OK?

Dar inima îi bătea foarte repede.

— Ai schimbat regulile așa, de unul singur?

— Nu le-am schimbat, s-a întâmplat, OK? Am și eu voie să greșesc măcar o dată?

— De ce tocmai acum? a întrebat ea. De ce tocmai azi, după atâta timp? Nu înțeleg.

— Nu e nimic de înțeles! a strigat Alex, dar se întreba: de unde știe? Și apoi: *ce anume* să știe?

Au rămas acolo, uitându-se unul la altul în lumina estompată. Cara-Ann aștepta în tăcere, uitase aparent de acadea. Promenada era aproape goală. Era timpul să-i spună Rebeccăi despre înțelegerea cu Bennie — acum, *acum*! —, dar se simțea paralizat, ca și cum explicația ar fi fost deja otrăvită. Îi venea să-i dea un SMS Rebeccăi, s-a trezit chiar compunând în gând mesajul: *job nou la orizont — multzi $, te rog gandeshte te.*

— Hai să mergem, a zis Rebecca.

Alex a pus-o pe Cara-Ann la loc în portbebe și au coborât de pe baraj în plin întuneric. Pășind pe străzile mohorâte, Alex și-a amintit de ziua în care o întâlnise pe Rebecca. După ce alergase după băiatul cu mască de lup și nu reușise să-l prindă, Alex o scosese la o bere și niște burrito, apoi făcuseră sex pe acoperișul clădirii în care locuia, pe Avenue D, pentru că nu putuseră scăpa altfel de cele trei colege de cameră. Nu știa numele de familie al Rebeccăi. Și atunci, pe neașteptate, Alex și-a amintit cum o chema pe fata care lucrase pentru Bennie Salazar: Sasha. I-a venit ușor în minte, ca o ușă care se deschide singură. *Sasha.* Alex a păstrat cu

grijă numele în cap, şi bineînţeles, primele amintiri vagi au ieşit, vesele, la lumină: holul unui hotel, un apartament mic, supraîncălzit. Era ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească un vis. I-o trăsese? Alex îşi închipuia că da, probabil — aproape toate întâlnirile din perioada aia se încheiau cu sex, oricât ar fi fost de greu de imaginat acum, când dormea în patul comun îmbibat de mirosul de bebeluş şi de un iz vag, chimic, de scutec biodegradabil. Dar Sasha nu voia să-i dea nicio dovadă că ar fi făcut sex; părea că vrea doar să-i facă cu ochiul (avea ochi verzi?) şi apoi să dispară.

ai aflat noutatzile? a citit Alex într-o seară, târziu, pe mobil, în timp ce stătea la locul lui, la fereastră.

dap am aflat

Noutăţile erau că Bennie mutase concertul lui Scotty Hausmann în aer liber, la Footprint, o schimbare pentru care era nevoie de şi mai mult efort din partea papagalilor orbi ai lui Alex (deşi n-aveau să primească nimic în plus), pentru ca fiecare potenţial participant la concert să ştie unde să meargă.

Bennie îi spusese lui Alex despre schimbare mai devreme, la telefon.

— Scotty nu prea se dă în vânt după spaţiile închise. Mă gândesc c-o să se simtă mai bine afară.

Era cea mai recentă dintre cerinţele şi nevoile speciale. „E un singuratic“ (Bennie, explicând de ce are Scotty nevoie de o rulotă). „Nu prea-i place să stea de vorbă cu oamenii“ (de ce refuză Scotty interviurile). „N-a petrecut niciodată prea mult timp cu copiii“ (de ce ar fi Scotty deranjat de vacarmul degeţeilor). „Îi e cam frică de tehnologie“ (de ce refuzase Scotty să răspundă mesajelor trimise de fani pe pagina pe care i-o crease Bennie). Tipul de pe pagina aia — cu părul lung, pus la punct, zâmbind cu toţi dinţii lui de porţelan şi înconjurat de o grămadă de mingiuţe colorate — îi provoca lui Alex o strângere de inimă ori de câte ori se uita la el.

shi ce mai vrea? i-a scris lui Lulu. *scoici*?

manank doar de la kinezi

!
...
sper k e mai simpatik in persoana
nu l am kunoskut
p bune??
(rosesc)
*#@&**
...

Puteau să țeasă la nesfârșit asemenea conversații, iar în pauze Alex își urmărea papagalii orbi: le verifica paginile și fluxul de știri ca să vadă dacă au ridicat în slăvi talentul lui Scotty Hausmann și-i punea pe absenți pe lista neagră. N-o văzuse pe Lulu și nici nu vorbise cu ea de la întâlnirea lor de acum trei săptămâni; ea trăia în buzunarul lui și-i alocase chiar o vibrație specială.

Alex s-a uitat pe fereastră. Acum clădirea ajungea până la partea de sus a geamurilor lui, o siluetă accidentată, colțuroasă și ascuțită, în spatele căreia încă se mai vedea puțin din vârful Empire State Building. În câteva zile, nu avea să se mai vadă nici atât. Cara-Ann se speriase prima dată când scheletul clădirii pe care mișunau oameni apăruse, lăbărțat, la ferestrele lor, iar Alex încercase, disperat, să transforme totul într-un joc.

— Sus blocul! spunea el în fiecare zi, ca și cum progresul ar fi fost ceva entuziasmant și dătător de speranță, iar Cara-Ann reacționase bine, bătând din palme și strigând:

— Sus! Sus!

sus bloku, i-a scris și lui Lulu, observând ce bine se potrivesc propozițiile pentru copii în căsuța pentru mesaje.

...bloku? a răspuns Lulu.
de lnga al meu. pa lumina, pa aer
nu potzi sa i opreshti?
am incerkt
nu potzi sa t mutzi?
st blokt

nyc, a scris Lulu și Alex a rămas puțin nedumerit; nu prea-i stătea în fire să fie sarcastică. Și apoi și-a dat seama că nu spunea „nice“(drăguț), ci „New York City“.

În ziua concertului era neobișnuit de cald: treizeci și unu de grade, aerul era uscat, iar lumina înțepătoare, aurie, le intra în ochi la intersecții, alungindu-le umbrele până la niște dimensiuni absurde. Copacii care înfloriseră în ianuarie erau acum aproape verzi. Rebecca o îndesase pe Cara-Ann într-o rochie din vara trecută, cu o rață pe piept, și i-o pusese în spate lui Alex, în noul portbebe cu titan, cu care, asemenea multor alte familii tinere din clădirea de pe Sixth Avenue, îl înlocuiseră pe cel vechi. Cărucioarele erau interzise la adunările publice — ar fi îngreunat evacuarea.

Alex se tot gândise cum să-i propună Rebeccăi să meargă la concert, dar, în cele din urmă, nu mai fusese nevoie; într-o seară, după ce Cara-Ann adormise, Rebecca și-a verificat mobilul și a zis:

— Scotty Hausmann nu e tipul pe care l-am ascultat la Bennie Salazar?

Alex a simțit o explozie mică, lângă inimă.

— Ba cred că da. De ce?

— Tot aud despre concertul lui gratuit de sâmbătă de la Footprint, pentru copii și adulți.

— Aha.

— Poate-i o ocazie bună să reiei legătura cu Bennie.

Încă o durea faptul că Bennie nu-l angajase. Iar lucrul ăsta îl făcea pe Alex să se simtă extrem de vinovat, ori de câte ori venea vorba.

— Așa-i, zisese el.

— Păi hai să mergem, spusese ea. De ce să nu mergem dacă-i gratis?

După ce au trecut de Fourteenth Street, au lăsat zgârie-norii în urmă, și razele piezișe le-au intrat în ochi, pentru că soarele

era încă prea jos pe cerul de februarie pentru a putea fi blocat de cozoroc. Din cauza luminii orbitoare, Alex aproape că nu l-a văzut pe vechiul lui prieten, Zeus, pe care apoi, a încercat să-l evite — Zeus era unul dintre papagalii lui orbi. Prea târziu; Rebecca îl strigase deja. Natașa, prietena rusoaică a lui Zeus, era cu el și fiecare dintre ei ducea câte un geamăn de șase luni într-un portbebe.

— Vă duceți la Scotty? a întrebat Zeus, ca și cum Scotty Hausmann ar fi fost un personaj pe care îl cunoșteau cu toții.

— Da, a zis Alex, precaut. Voi?

— Și noi la fel, a zis Zeus. Când ai mai fost la un concert live de *lap steel guitar*? Și nu vorbim aici de blues.

Zeus lucra la o bancă de sânge și în timpul liber îi ajuta pe copiii cu sindromul Down să confecționeze și să vândă tricouri cu inscripții. Alex îi cerceta figura lui Zeus în căutarea indiciilor care l-ar da de gol, dar prietenul lui părea la fel de onest ca întotdeauna, deși onestitatea nu mai era la modă.

— Cică e foarte bun live, a zis Natașa, cu accentul ei puternic.

— Așa am auzit și eu, a spus Rebecca. De la vreo opt persoane diferite. E aproape ciudat.

— Nu e ciudat, a zis Natașa, râzând răgușit. Oamenii sunt plătiți pentru asta.

Alex a simțit o căldură pe față și i-a fost greu să se uite la Natașa. Totuși, era clar că vorbise în necunoștință de cauză; Zeus își ținuse rolul secret.

— Dar ăștia-s oameni pe care-i cunosc, a zis Rebecca.

Era una dintre acele zile în care, la fiecare intersecție, vezi o față cunoscută, te întâlnești cu prieteni vechi sau cu prietenii prietenilor, cunoștințe și oameni pe care îi știi din vedere. Alex era de prea mult timp în orașul ăsta ca să-și mai aducă aminte de unde-i cunoștea pe toți: din cluburile unde fusese DJ? Din biroul de avocatură unde lucrase ca secretar? De la meciurile de baschet pe care le jucase ani de zile în Tompkins Square Park? De când ajunsese la New York, la douăzeci și patru de ani, se simțise pe

punctul de a părăsi orașul — chiar și acum, el și Rebecca erau gata să plece oricând dacă era să apară un job mai bun într-un loc în care se putea trăi mai ieftin. Dar trecuseră suficient de mulți ani pentru ca el să aibă impresia că a văzut figura fiecărui trecător din Manhattan măcar o dată. Se întreba dacă n-o fi cumva și Sasha prin mulțime. Alex cerceta figurile vag familiare fără să știe cum arăta ea, de fapt, ca și cum, după atâția ani, premiul pentru a fi recunoscut-o pe Sasha ar fi fost răspunsul la această întrebare.

Mergeți în sud?... am auzit despre el.... nu e doar pentru degeței... cică ar fi live...

După nouă sau zece dialoguri de felul ăsta avute undeva pe lângă Washington Square, Alex și-a dat seama că *toți* acești oameni, cu sau fără copii, singuri sau cuplați, gay sau hetero, curați sau cu piercing-uri, se duceau la concertul lui Scotty Hausmann. *Absolut toți*. L-a străbătut un val de neîncredere după ce a descoperit lucrul ăsta și pe urmă un sentiment brusc de putere și înstăpânire — reușise, Doamne, era *genial* la treaba asta! —, urmat de o ușoară greață (era o victorie de care nu se simțea mândru) și apoi de frică: dacă Scotty Hausmann *nu* cânta bine? Dacă era mediocru sau și mai rău? Și apoi, o cataplasmă autoadministrată sub forma unui SMS mintal: *nimeni nu shtie despr mine. st invizibil*.

— Ești bine? a întrebat Rebecca.

— Da, de ce?

— Pari agitat.

— Serios?

— Mă strângi de mână, a zis ea.

Apoi a adăugat, zâmbind de sub ochelarii ei ca niște butoniere:

— Totul e bine.

După ce au traversat Canalul și au intrat în Lower Manhattan (acum, locul cu cea mai mare densitate de copii din țară), Alex, Rebecca și Cara-Ann au îngroșat rândurile mării de oameni care copleșea trotuarele și umplea străzile. Traficul fusese restricționat, iar elicopterele zburau în traiectorii întretăiate deasupra

mulțimii, biciuind văzduhul cu un sunet pe care Alex nu-l putuse suporta la început — prea puternic, prea puternic —, dar cu care se obișnuise în timp: era prețul siguranței. Azi, cârâitul lor milităresc părea să se potrivească ciudat de bine cu momentul, s-a gândit Alex, uitându-se rapid în jur la puzderia de portbebeuri, la copiii mai mari care-i cărau pe cei mai mici, pentru că, nu-i așa, mulțimea asta seamănă cu o armată! O armată de copii: o materializare a încrederii în cei care nici nu erau conștienți că o au.

dc st copii, tb sa fie shi 1 viitor, nu?

În fața lor, clădirile cele noi se avântau în spirale minunate spre cer; erau mult mai frumoase decât cele vechi (pe care Alex nu le văzuse decât în poze) și semănau mai mult cu niște sculpturi decât cu niște clădiri, pentru că erau goale. În timp ce se apropia de ele, mulțimea a încetinit pasul, așteptând ca aceia din față să intre în spațiul din jurul piscinelor reflectorizante, iar prezența numeroasă a polițiștilor și a agenților de securitate (pe care-i puteai recunoaște după sistemele lor de comunicare guvernamentale) a devenit dintr-odată palpabilă, ca și dispozitivele de supraveghere fixate pe la colțuri, pe stâlpi și prin copaci. Povara celor întâmplate aici cu mai mult de douăzeci de ani în urmă era încă vag prezentă în mintea lui Alex, ca întotdeauna când venea la Footprint. O simțea ca pe un sunet aproape imperceptibil, ca pe vibrația unui vechi cutremur. Acum, părea mai insistent ca oricând: un zumzăit de frecvență joasă, profundă, care îi era foarte familiar, ca și cum ar fi fost prezent în toate sunetele pe care le scosese sau pe care le auzise Alex de-a lungul timpului. Era pulsul lor tainic.

Rebecca l-a apucat de mână cu degetele ei subțiri și umede.

— Te iubesc, Alex, a zis ea.

— Nu mi-o spune pe tonul ăsta, de parcă urmează să se întâmple ceva rău.

— Sunt agitată, a zis ea. Acum sunt și eu agitată.

— E din cauza elicopterelor, a spus Alex.

*

— Excelent, a murmurat Bennie. Aşteaptă-mă aici, Alex, dacă nu te superi. Exact lângă uşă.

Alex le lăsase pe Rebecca şi pe Cara-Ann cu prietenii lor într-o mulţime ce ajunsese să numere câteva mii de oameni care aşteptau cu din ce în ce mai puţină răbdare pe măsură ce ora începerii se apropia şi trecea şi priveau cum patru electricieni ţâfnoşi păzesc platforma unde trebuia să cânte Scotty Hausmann. După un SMS de la Lulu, în care ea îi spunea că Bennie are nevoie de ajutor, Alex se strecurase ca un şarpe prin punctele de control dispuse ca o armură metalică şi ajunsese la rulota lui Scotty Hausmann.

Înăuntru, Bennie şi un electrician bătrân stăteau tolăniţi pe nişte scaune negre, rabatabile. Scotty Hausmann nu era nicăieri. Alex a simţit că i se usucă gâtul. *st invizibil*, s-a gândit.

— Bennie, ascultă-mă, a zis electricianul.

Mâinile îi tremurau în marsupiul tartanului.

— O să reuşeşti, a zis Bennie. Îţi spun eu.

— Ascultă-mă, Bennie.

— Stai la uşă, Alex, a zis Bennie din nou, şi avea dreptate pentru că Alex fusese pe cale să vină mai aproape, să întrebe ce naiba e în capul lui Bennie. Voia să-l pună pe electricianul ăsta decrepit în locul lui Scotty Hausmann? Să-l pună *să se dea drept* Scotty Hausmann? Era un tip cu obrajii atât de scobiţi şi cu mâinile atât de roşii şi de noduroase, încât aveai impresia că n-ar putea să mânuiască nici măcar nişte cărţi de joc, darămite instrumentul acela atât de frumos cuibărit între genunchii lui. Dar când s-a uitat mai bine la instrument, Alex şi-a dat seama dintr-odată, cu un spasm îngrozitor în stomac: electricianul acela decrepit era chiar Scotty Hausmann.

— Oamenii sunt aici, a zis Bennie. Lucrurile s-au pus în mişcare. Nu le mai pot opri.

— E prea târziu. Sunt prea bătrân. Pur şi simplu… nu pot.

Scotty Hausmann avea o voce de parcă plânsese de curând sau era pe punctul de a plânge — probabil, ambele variante erau adevărate. Avea părul până la umeri, pieptănat pe spate și niște ochi îngrozitor de goi, elemente care se combinau, creând impresia că e o epavă, în ciuda faptului că se bărbierise. Alex nu i-a recunoscut decât dinții albi și strălucitori, care păreau rușinați, ca și cum ar fi știut că mai mult de-atât nu se poate face cu fața lui distrusă. Și Alex a înțeles că Scotty Hausmann nu exista. Era un „cuvânt încapsulat" în formă umană: o cochilie al cărei conținut dispăruse.

— *Poți*, Scotty, trebuie să poți, a zis Bennie, cu calmul lui obișnuit, dar prin părul lui argintiu care începea să se rărească, Alex a zărit licărul unei picături de transpirație.

— Timpu-i un cuțitar, nu-i așa? Îl lași pe cuțitar să te intimideze?

Scotty a scuturat încet din cap.

— Cuțitarul a câștigat.

Bennie a inspirat adânc, a aruncat rapid un ochi la ceas, singurul semn de nerăbdare.

— Ai venit la mine, Scotty, mai ții minte? a zis el. Acum douăj de ani sau mai mult, îți vine să crezi că a trecut atâta timp? Și mi-ai adus un pește.

— Da.

— Am crezut că veniseși să mă omori.

— Așa ar fi trebuit să fac, a zis Scotty.

Și a scos un hohot scurt de râs.

— Am vrut, să știi.

— Și când am atins fundul sacului, după ce m-a dat Stephe afară și după ce m-au concediat și de la Sow's Ear, te-am căutat. Ce ți-am zis eu ție atunci? Mai ții minte ce ți-am zis când te-am găsit pescuind la East River? Ce ți-am zis așa, din senin?

Scotty a bălmăjit ceva.

— Am zis: „E timpul să facem din tine un star". Și tu ce mi-ai răspuns?

Bennie s-a aplecat, apropiindu-se mult de Scotty, i-a luat mâinile tremurătoare într-ale lui și i s-a uitat drept în față.

— Ai zis: „Ia să vedem dacă poți".

Pe urmă au tăcut, mult timp. Apoi, pe neașteptate, Scotty a sărit în picioare și s-a năpustit pe ușă afară, doborând scaunul. Alex era gata să se dea la o parte și să-l lase să treacă, dar Scotty a ajuns primul și a încercat să-l lovească, moment în care Alex și-a dat seama că singurul motiv pentru care Bennie îl pusese acolo era cel de a bloca ușa și a-l împiedica pe artist să fugă. S-au luptat în tăcere, pufnind, iar fața suptă a lui Scotty era atât de aproape de a lui Alex, încât acesta îi simțea răsuflarea îmbibată de bere sau de bere stătută. Apoi și-a schimbat părerea: era Jägermeister.

Bennie l-a apucat pe Scotty din spate, dar nu suficient de strâns — Alex a descoperit asta atunci când acesta a reușit să se smulgă și să-l lovească în plex. Alex a icnit și s-a aplecat. L-a auzit pe Bennie murmurându-i ceva în ureche lui Scotty, ca și când ar fi încercat să liniștească un cal.

Când a reușit din nou să respire, Alex a încercat să se consulte cu șeful lui.

— Bennie, dacă nu vrea…

Scotty s-a repezit la capul lui Alex, dar Alex a sărit într-o parte, iar pumnul artistului s-a lovit de ușa subțire. S-a simțit un miros taninos de sânge.

Alex a încercat din nou:

— Bennie, chestia asta pare cam…

Scotty s-a eliberat din brațele lui Bennie și i-a tras lui Alex un genunchi între picioare, iar el a căzut și s-a ghemuit de durere, în poziție fetală. Scotty i-a mai tras una în coaste și a deschis ușa.

— Bună ziua, s-a auzit o voce de afară.

Era o voce subțire, limpede, vag familiară.

— Sunt Lulu.

Prin valurile amețitoare de durere, Alex a reușit să se uite la ce se întâmpla în afara rulotei. Scotty era încă în pragul ușii și se uita în jos. Soarele de iarnă, cu razele lui piezișe, îi aprindea părul fetei,

creând o aură în jurul chipului ei. Lulu îi aținea calea lui Scotty, cu câte o mână pe fiecare balustradă de metal. Scotty ar fi putut s-o dea ușor la o parte, dar n-a făcut-o. Și pentru că a ezitat, pentru că s-a uitat o secundă în plus la fata asta drăguță care îi ținea calea, Scotty a pierdut.

— Pot să vă conduc? a întrebat Lulu.

Bennie se împleticise căutând chitara pe care i-a dat-o lui Scotty pe deasupra lui Alex, care zăcea cu fața în jos. Scotty a luat instrumentul, l-a strâns la piept și a oftat adânc și tremurător.

— Doar dacă mă ții de braț, draga mea, a răspuns el și o versiune fantomatică, sexy și spilcuită a lui Scotty Hausmann a trecut fulgerător prin fața ochilor lui Alex, acoperind o clipă rămășițele acestui om.

Lulu l-a luat de braț pe Scotty și au intrat direct în mulțime: ciudatul distrus care ducea cu el un instrument lunguieț și straniu și tânăra care ar fi putut să-i fie fiică. Bennie l-a ridicat pe Alex de pe jos și i-au urmat. Alex își simțea picioarele lichide și spasmodice. Întinderea oceanică de oameni s-a despicat dintr-odată, făcându-le loc spre platforma unde fuseseră instalate un scaun și douăsprezece microfoane enorme.

— Lulu, i-a spus Alex lui Bennie, scuturând din cap.

— O să ajungă stăpâna universului, a zis Bennie.

Scotty s-a urcat pe platformă și s-a așezat pe scaun. Fără să arunce nicio privire spre public și fără niciun cuvânt introductiv, a început să cânte „I Am a Little Lamb", o melodie a cărei naivitate copilărească contrasta cu vibrația filigranată a chitarei, cu complexitatea ei metalică și extravagantă. Au urmat „Goats Like Oats" și „A Little Tree Is Just Like Me". Sonorizarea era bună și suficient de puternică pentru a acoperi zgomotul elicopterelor și pentru a face ca sunetul să ajungă și la părțile mai îndepărtate ale mulțimii, pierzându-se apoi printre clădiri. Alex asculta năpăstuit, așteptându-se la un răget de indignare din partea acestor mii de oameni pe care reușise să-i adune în secret, a căror bunăvoință fusese deja pusă la încercare de lunga așteptare. Dar nu s-a

întâmplat așa; degețeii, care deja știau piesele, au bătut din palme și au chiuit de bucurie, iar adulții păreau intrigați, atenți la sensurile duble și la nivelurile de semnificație ușor de identificat. Și se poate ca într-un anumit moment al istoriei, o mulțime să-și creeze singură rațiunea pentru care a ajuns să existe, așa cum s-a întâmplat la primul Human Be-In și la Monterey Pop și la Woodstok. Sau se poate ca cele două generații care trecuseră prin război și prin mai multe măsuri extreme de securitate să fi rămas cu dorința ca sentimentul lor de nesiguranță să se întrupeze în cineva. Și s-a întâmplat să se întrupeze în acest om dezechilibrat, singuratic, care cânta la slide guitar. Oricare ar fi fost motivul, un val de apreciere palpabil ca ploaia s-a ridicat din mijlocul mulțimii și s-a rostogolit spre margini, unde s-a lovit de clădiri și de baraj, întorcându-se înapoi la Scotty cu o forță dublă, ridicându-l de pe scaun (electricienii au potrivit repede microfoanele), spărgând cochilia tremurătoare care păruse să definească toată ființa lui Scotty până cu câteva momente în urmă și eliberând ceva puternic, carismatic și feroce. Orice om care a fost acolo în ziua aceea avea să spună că adevăratul concert a început când Scotty s-a ridicat de pe scaun. Atunci a început să cânte piesele pe care le scrisese ani de zile doar pentru el, piese pe care nu le auzise nimeni niciodată și care nu semănau cu nimic — „Eyes in My Head", „X's and O's", „Who's Watching Hardest" — cântece despre paranoia și lipsa legăturii cu lumea, ce ieșeau din pieptul sfâșiat al unui om despre care îți dădeai seama doar privindu-l că nu avusese niciodată o pagină de net, un profil sau un telefon mobil, că nu era trecut în nicio bază de date, că era un tip care trăise tot timpul în vizuină, uitat și plin de furie, într-un fel care acum putea fi calificat drept pur. Neatins. Dar, desigur, e greu să mai știi cine a fost într-adevăr la acel prim concert al lui Scotty Hausmann — dacă toți cei care susțin că au fost la concert ar fi fost cu adevărat acolo, locul, oricum ticsit de oameni, ar fi devenit neîncăpător. Acum că Scotty intrase în categoria miturilor, fiecare îl voia doar pentru el. Și poate că așa e și normal. Miturile ar trebui să le aparțină tuturor.

În timp ce stătea lângă Bennie, care-l privea pe Scotty și-și manevra frenetic telefonul mobil, Alex a simțit că ce se întâmplă în jurul lui s-a întâmplat deja și că privește scena de undeva din viitor. Și-ar fi dorit să fie lângă Rebecca și Cara-Ann; la început, a fost o dorință vagă, apoi una acută, dureroasă. A localizat imediat mobilul nevestei lui, dar a durat mai multe minute până a reușit să verifice cu zoom-ul telefonului acea porțiune a mulțimii și să o identifice pe Rebecca. Între timp, a trecut în revistă chipurile extatice, uneori udate de lacrimi ale adulților, zâmbetele euforice, cam fără dinți ale țâncilor și fețele tinerilor ca Lulu, care acum se țineau de mână cu un negru cu o expresie de statuie și se uitau amândoi la Scotty Hausmann cu bucuria rapsodică a unei generații care, în sfârșit, găsise pe cineva demn de veneratia ei.

În cele din urmă, a localizat-o pe Rebecca, zâmbitoare, ținând-o pe Cara-Ann în brațe. Dansa. Erau prea departe pentru ca Alex să ajungă la ele, distanța părea implacabilă, o prăpastie care părea că n-o să-l mai lase să atingă vreodată pleoapele mătăsoase ale Rebeccăi sau să mai simtă, printre coastele fetiței lui, agitația inimii ei. Fără zoom, nici măcar nu le putea vedea bine. Disperat, i-a dat un SMS Rebeccăi, *t rog ashteapta ma, frumoasa mea sotzie*, apoi a ținut zoom-ul pe fața ei până a văzut că ea a simțit vibrația, s-a oprit din dans și și-a căutat mobilul.

— Așa ceva ți se întâmplă o singură dată-n viață dacă ești cel mai norocos om de pe pământ, a zis Bennie.

— Ai avut și tu parte de asta, a zis Alex.

— Ba n-am avut, a spus Bennie. Nu, Alex, nu — tocmai asta spun! Nici vorbă!

Era într-o stare prelungită de euforie, se descheiase la guler și-și bălăngănea brațele. Deja sărbătoriseră, șampania cursese (Jägermeister pentru Scotty), mâncaseră gogoși în Chinatown, cele o mie de telefoane de la presă fuseseră preluate și întâlnirile contramandate, fetițele fuseseră trimise acasă cu taxiul împreună cu nevestele lor voioase și exuberante. („Tu ai auzit cum cânta?“, îl

tot întreba Rebecca pe Alex. „Ai mai ascultat vreodată așa ceva?“ Apoi îi șoptise: „Întreabă-l pe Bennie de job!“). Socotelile cu Lulu fuseseră încheiate în momentul în care ea îl prezentase pe logodnicul ei, Joe, care era din Kenya și își făcea doctoratul în robotică la Columbia. Acum era trecut de miezul nopții și Bennie și Alex mergeau împreună prin Lower East Side, pentru că Bennie avusese chef să meargă pe jos. Alex se simțea ciudat de deprimat — și apăsat de nevoia de a-i ascunde starea asta lui Bennie.

— Ai fost fantastic, Alex, i-a zis Bennie, ciufulindu-i părul. Ai talent, îți spun.

„La ce am talent?“, aproape că l-a întrebat Alex, dar s-a abținut. În schimb, după o scurtă tăcere, l-a întrebat:

— Ai avut vreodată o angajată… Sasha?

Bennie s-a oprit. Numele părea că plutește incandescent printre ei. *Sasha*.

— Da, am avut, a zis Bennie. A fost asistenta mea. O cunoști?

— Am cunoscut-o acum multă vreme.

— Locuia pe-aici, prin apropiere, a zis Bennie, punându-se din nou în mișcare. Sasha. Nu m-am mai gândit de mult la ea.

— Cum era?

— Era nemaipomenită, a zis Bennie. Eram nebun după ea. Dar avea lipici la degete.

S-a uitat la Alex.

— Fura.

— Glumești.

Bennie a scuturat din cap în semn că nu.

— Era bolnavă, cred.

În mintea lui Alex încerca să se formeze o conexiune, dar n-a putut s-o ducă până la capăt. Știuse oare că Sasha fura? Descoperise asta atunci, în noaptea aia?

— Așa că… ai concediat-o?

— Am fost nevoit, a zis Bennie. După doișpe ani. Era jumate din creierul meu. Trei sferturi, mai exact.

— Ai idee ce-o mai face acum?

— Nu. Cred că dacă ar mai lucra în domeniu aș fi aflat. Deși poate că nu, a râs el, nici eu nu prea mai lucrez în domeniu.

Au mers în tăcere timp de câteva minute. Pe străzile din Lower East Side era o liniște selenară. Bennie părea preocupat de amintirea Sashei. A luat-o pe Forsyth, a mers puțin și-apoi s-a oprit.

— Aici, a zis el, uitându-se în sus la un bloc vechi, prin ale cărui geamuri uzate de plexiglas se întrezărea lumina fluorescentă de pe coridoare. Aici stătea Sasha.

Alex s-a uitat și el la blocul întunecat care se profila pe cerul de culoarea lavandei și a simțit valul cald și apoi rece al recunoașterii, a simțit fiorul déjà vu-ului ca și cum s-ar fi întors într-un loc care nu mai exista.

— Mai ții minte la ce apartament? a întrebat el.

— 4F, cred, a zis Bennie.

Și-apoi, după o clipă:

— Vrei să vedem dacă e acasă?

Zâmbea cu gura până la urechi, iar zâmbetul îl întinerea; conspirau împreună, s-a gândit Alex, mișunau în jurul casei unei fete, el și Bennie Salazar.

— O chema Taylor? a întrebat Alex, uitându-se la eticheta scrisă de mână de lângă sonerie. Zâmbea și el cu gura până la urechi.

— Nu, dar ar putea fi colega ei de apartament.

— Sun, a zis Alex.

A apăsat butonul și fiecare moleculă din corpul lui tânjea să urce pe scările colțuroase, prost luminate pe care acum și le amintea limpede, ca și cum ar fi plecat de la Sasha de-acasă chiar în dimineața aceea. A urcat în minte până s-a văzut ajuns în apartamentul mic și izolat — cu nuanțe de mov și de verde —, unde aerul era umed și unde căldura densă mirosea a lumânări parfumate. Bâzâitul unui calorifer. Niște obiecte mici pe pervazuri. O cadă în bucătărie — da, avea o cadă în bucătărie! Era singura de felul ăsta pe care o văzuse în viața lui.

Bennie stătea lângă Alex și așteptau împreună, blocați în aceeași stare de entuziasm primejdios. Oare Sasha avea să le deschidă și el avea să urce împreună cu Bennie scările alea până la ușa ei? Oare Alex avea s-o recunoască, oare ea avea să-l recunoască pe el? Și în clipa aceea dorul de Sasha a căpătat o formă concretă: Alex și-a imaginat că ar intra în apartamentul ei și acolo s-ar regăsi pe el însuși — el, de pe vremea când era tânăr, plin de planuri și de standarde înalte, fără ca nimic să nu fi fost încă stabilit. Fantezia asta a făcut ca tot corpul să-i fie inundat de o speranță fremătătoare. A sunat din nou și cu cât treceau mai multe secunde, cu atât se simțea mai epuizat și mai stors de energie. Tot visul lui nebunesc s-a prăbușit și s-a risipit.

— Nu-i aici, a zis Bennie. Pun pariu că e departe.

Și-a ridicat privirea spre cer.

— Sper că are o viață frumoasă, a zis el în cele din urmă. Chiar merită.

Au luat-o din nou la pas. Alex simțea că-l dor ochii și gâtul.

— Nu știu ce mi s-a întâmplat, a zis el, dând din cap. Sincer, nu știu.

Bennie s-a uitat la el: era un om trecut de prima tinerețe, cu părul argintiu, în dezordine și cu niște ochi melancolici.

— Ai crescut, Alex, a zis el, ca noi toți.

Alex a închis ochii și a ascultat: un grilaj care aluneca. Un câine care lătra răgușit. Zgomotul îndepărtat al camioanelor ce treceau pe poduri. Noaptea catifelată se desfăcea în urechile lui. Și zumzetul, mereu același zumzet, care poate că nu era un ecou totuși, ci sunetul timpului care trece.

noaptea albastra

stelele p kre nu le vezi

zumzetul care nu se opreshte niciodata

Niște tocuri ce răsunau pe asfalt au străpuns tăcerea. Alex a deschis brusc ochii, iar el și Bennie s-au întors — de fapt, s-au răsucit, uitându-se amândoi după Sasha prin bezna cenușie. Dar era o altă fată, tânără și nou-venită în oraș, care se juca cu cheile în mână.

MULȚUMIRI

Le sunt îndatorată lui Jordan Pavlin, lui Deborah Treisman și Amandei Urban pentru inspirație, pentru că m-au motivat și pentru sfaturile extraordinare pe care mi le-au dat.

Pentru sprijinul și asistența editorială, sau pentru că mi-au dat ideile potrivite la timpul potrivit, le mulțumesc lui Adrienne Brodeur, John Freeman, Colin Harrison, David Herskovits, Manu și Raoul Herskovits, Barbara Jones, Graham Kimpton, Don Lee, Helen Schulman, Ilena Silverman, Rob Spillman, Kay Kimpton Walker, Monica Adler Werner și Thomas Yagoda.

Pentru atenția răbdătoare cu care au avut grijă ca această carte să apară, le mulțumesc Lydiei Buechler, lui Leslie Levine și lui Marci Lewis.

Pentru expertiza lor în domeniile despre care eu știu mai puține sau aproape nimic, le mulțumesc lui Alex Busansky, Alexandrei Egan, lui Ken Goldberg, lui Jacob Slichter (pentru cartea lui intitulată *So You Wanna Be a Rock & Roll Star*) și lui Chuck Zwicky.

Pentru compania lor extraordinară de-a lungul multor ani, le mulțumesc Erikăi Belsey, lui David Herskovits (din nou și întotdeauna), lui Alice Naude, lui Jamie Wolf și lui Alexi Worth.

În sfârșit, le sunt recunoscătoare mai multor colegi, pe al căror talent excepțional și pe a căror generozitate m-am bazat din plin și fără de care această carte n-ar fi existat niciodată (ei o știu mai bine decât oricine): Ruth Danon, Lisa Fugard, Melissa Maxwell, David Rosenstock și Elizabeth Tippens.

„Și porumbeii vorbesc englezește este o carte de care te îndrăgostești: o carte amuzantă, o carte adevărată, o carte zguduitoare..." THE TIMES

„Unul dintre cele mai dificile lucruri în ficțiune este să scrii din puctul de vedere al unui copil. Stephen Kelman o face magnific."
GUARDIAN

Harri este bun, inteligent și dulce...

Atunci când un băiat este înjunghiat și moare pe stradă, iar încercările poliției de a găsi martori ai evenimentului se lovesc de tăcerea oamenilor, Harri decide să înceapă o investigație proprie. Se pune astfel, fără să-și dea seama, în mare pericol.

O poveste despre nevinovăție și experiență, speranță și realitate dură, portretul fascinant al unui băiat care încearcă să găsească un echilibru în viață.

LITERARY
FICTION

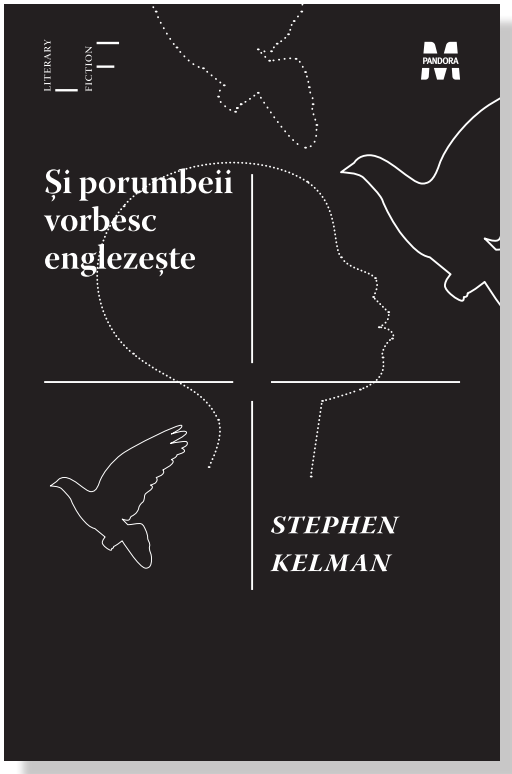
LITERARY
FICTION
PANDORA
Și porumbeii vorbesc englezește
STEPHEN KELMAN